Pentru avocata Val Covington, succesul are un preț pe măsură – lipsa unei vieți adevărate și a unei munci care chiar să însemne ceva pentru ea. Așa că renunță la slujba bine plătită și decide să-și deschidă propriul cabinet. Închirierea spațiului pentru birou îi aduce un bonus neașteptat în persoana proprietarului. Rob Smith este genul de bărbat de care Val a fost mereu atrasă: misterios, chipeș și bântuit de taine din trecut. Ceea ce înseamnă că este, de asemenea, persoana total nepotrivită cu care să aibă o relație.

Când asistenta ei îi cere, disperată, ajutorul pentru a-și salva iubitul din tinerețe, condamnat la pedeapsa capitală pentru o crimă pe care n-a comis-o, Val acceptă să facă o încercare, deși cazul pare imposibil de câștigat. Rob, care are propriile motive pentru a lucra cu Val, își pune la dispoziție extraordinarele abilități de investigator. Lucrând contracronometru, Rob și Val descoperă nu doar secrete bine ascunse, ci și o pasiune irezistibilă. Dar probele noi care ies la iveală vor fi oare de ajuns pentru a salva o viață? Și destinul va acorda unor oameni atât de diferiți șansa de a-și găsi împreună împlinirea?

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-741-624-4

Lira®

MARY JO PUTNEY

CAPRICIILE DESTINULUI

Lira®

CĂRȚI ROMANTICE

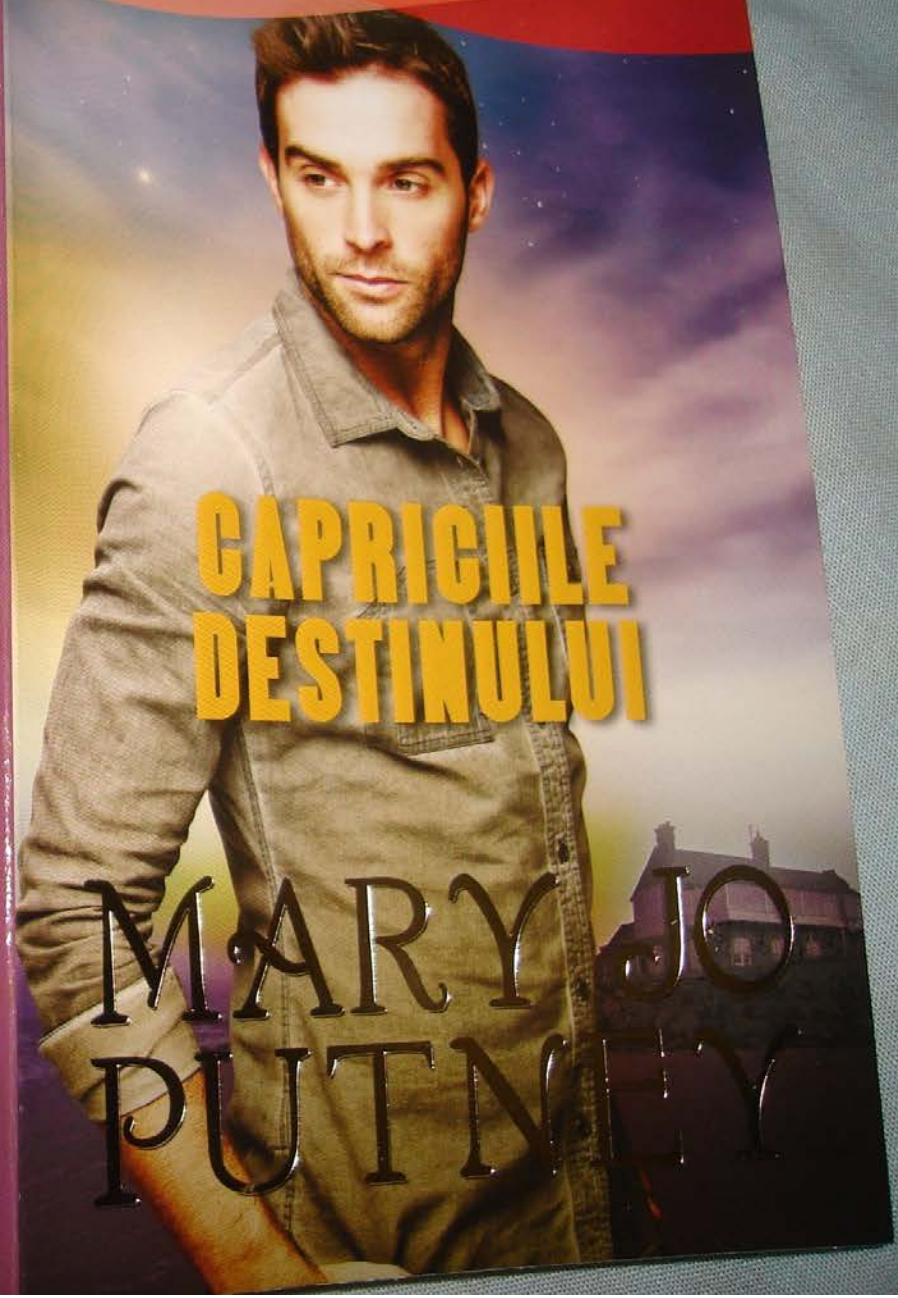

CAPRICIILE DESTINULUI

MARY JO PUTNEY

Twist of Fate
Mary Jo Putney
Copyright © 2003 Mary Jo Putney

Lira®
Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Capriciile destinului
Mary Jo Putney

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Mira Velcea, Diana Calangea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PUTNEY, MARY JO
Capriciile destinului / Mary Jo Putney;
trad.: Cristina Radu. – București: Litera, 2015
ISBN 978-606-741-624-4

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

MARY JO PUTNEY
Capriciile destinului

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

Lira®

prolog

Împinse deoparte resturile ultimei sale mese: creveți cu sos, pâine de secară, mousse de ciocolată și un whisky de calitate care să le facă pe toate să alunece pe gât în jos. Fusese generos cu băutura, voind să-și amorțească frica. Avea să moară așa cum trăise: cu o superioritate rece.

Gardienii veniră să-l ducă în camera de execuție. Ajunsese să-i cunoască pe toți cei din secția condamnaților la moarte. Nici unul nu-l simpatiza – avusese el grijă de asta –, dar nici măcar unul nu părea fericit văzându-l cum mergea pe ultimul său drum. Spera ca ei să aibă coșmaruri.

Doar câțiva pași pe culoar îl despărțeau de camera unde urma să aibă loc crima legală. Cu o înfățișare calmă, refuză consolarea oferită de un preot și abia se uită spre martorii care veniseră să-l vadă murind. Avu în mod deosebit grijă să evite privirea singurului membru al familiei care era de față. Un lucru era sigur: aici nu era vorba despre nici un coșmar.

Gardienii îl legară de targă. Acum se străduia din răsputeri să pretindă că nu-i păsa.

Trei injecții – prima pentru inducerea stării de inconștiență, a doua pentru a-i paraliza respirația, a treia pentru a-i opri inima. Tresări fără să vrea la înțepătura primului ac. Apoi, îl străpunse al doilea...

Rob Smith se trezi brusc din somn, cu inima bătându-i nebunește și cu transpirația curgându-i pe față. Întotdeauna se trezea la faza asta, chiar înainte de sfârșit. Oare urma să nu mai aibă coșmaruri dacă ajungea vreodată până la capăt? Sau poate că inima avea să i se oprească fără veste, ca și când i-ar fi fost administrată lui injecția letală?

Prin întuneric, fixă cu privirea tavanul, străduindu-se să-și liniștească respirația. Treptat, tensiunea i se risipi. La urma urmei, nu fusese niciodată condamnat

la moarte. Era doar Rob Smith, un om ale cărui singure nelegiuiri erau dintre cele pentru care nu puteai fi dus în justiție.

Asta nu era același lucru cu a fi nevinovat.

capitolul 1

Val Covington năvăli în birou, legănându-și servieta.

– Scuze că am întârziat, Kendra. Judecătorul avea chef de vorbă. A ajuns coletul din Houston?

Kendra Brooks își ridică privirea de la ecranul monitorului. Asistenta juridică – și asistenta personală a lui Val, la nevoie – era înaltă și cu o constituție atletică, cu un simț al stilului care o făcea să arate ca un supermodel internațional.

– Da, documentele sunt pe măsuță, de vreme ce biroul ți-a dispărut sub o tonă de hârtii. Dar poți s-o iei mai încet puțin, Val. Howard Reid a sunat să spună că depoziția din această după-amiază trebuie amânată.

– Onorabilul consilier al părții adverse iubește golful și probabil a hotărât că e o zi prea frumoasă pentru a o irosi între patru pereți, spuse Val sec. Cu toate astea, pot folosi timpul ca să mă pun la zi.

– Tu n-o să fii niciodată la zi. Să fii în urmă e o realitate la Crouse, Resnick & Murphy.

Kendra Brooks se întoarse la computerul ei, degetele ei închise la culoare mișcându-se pe tastatură mai repede decât ar părea omenește posibil.

– Ești atât de înțelegătoare.

Cu un ritm ceva mai moderat, Val deschise ușa ce lega cele două birouri. După ce-și scoase taiorul bine croit și îl agăță în dulap, se prăbuși pe fotoliu și își verifică mesageria vocală. Unsprezece mesaje, trei dintre ele urgente. După ce se ocupă de ele, își trie rapid e-mailurile, redactând răspunsuri scurte la câteva, transmițându-le mai departe pe altele, tipărind încă două.

Kendra o sună la interfon.

– Șefa? Bill Costain vrea să te vadă mâine la ora nouă dimineața. E în regulă?

Val își verifică rapid agenda. În intervalul acela își planificase să lucreze la un dosar, dar cu fabrica lui, Bill

în groapă și cu celălalt într-o cantină pentru săraci? Viața trebuie trăită acum, nu... Se întrerupse. Scuze, sunt banii tăi, cheltuiește-i după placul inimii. Dar te plângi mereu de slujba ta. De ce să nu profiți de ocazia asta să faci ceva ce-ți place?

Val se surprinse frecându-și ceafa și se forță să înceteze.

– Ce întrebare bună. Va trebui să mă gândesc la asta. Începând cu a-mi da seama ce vreau să mă fac atunci când o să fiu mare.

– Chiar te rog. Vocea lui Rainey se înmuie. I-ai demonstrat tatălui tău că ești un avocat de top. Acum este momentul să-ți găsești o slujbă care să-ți aducă bucurie. Vechii prieteni știu prea multe.

– Tu faci să pară totul simplu.

– Bineînțeles că nu-i, dar e realizabil. De ce nu-ți pui creierul ăla isteț să se întrebe ce să faci cu restul vieții tale? Trebuie să te hotărăști într-un fel sau altul, Val. Ai ocazia să-ți schimbi viața. Dacă n-o faci, pierzi dreptul de-a te plânge de slujba ta.

– Cerule, oare cu ce m-aș ocupa în timpul liber dacă nu m-aș plânge de muncă?

Tulburată, Val schimbă vorba, întrebând-o pe Rainey despre soțul și despre fetița ei. Prietena ei îi făcu pe plac, și restul discuției abordă subiecte mai puțin periculoase.

Rainey închise, dar Val nu se întoarse la e-mailul ei. În schimb, privi pe fereastra biroului. Panorama spectaculoasă a portului orașului Baltimore era una dintre recompensele vizibile pentru anii de muncă stăruitoare. Tocmai devenise partener la Crouse, Resnick, trecând de la un salariu bun la un câștig serios. Era unul dintre avocații pledanți cei mai buni din oraș și avea și cu ce să o dovedească.

Dar să spui că era indecisă în privința muncii ei era prea puțin zis. Era norocoasă că prietenii îi mai permiteau să se plângă. Munca ei era atât de istovitoare, încât câteodată se simțea ca un gerbil care aleargă pe o roată luxoasă. În afară de concediul luat pentru a o ajuta pe Rainey pe platourile de filmare, n-avusese o vacanță

adevărată de ani întregi. Nu găsise timpul și energia psihică pentru a se gândi la schimbare.

Ce voia să se facă atunci când avea să fie mare? Dacă nu făcea ceva, urma să se trezească într-un sanatoriu întrebându-se în continuare același lucru.

Scoase un blocnotes galben din sertar, trase o linie pe mijloc și începu să noteze plusurile și minusurile slujbei ei actuale. Ca plusuri: îi plăceau provocările intelectuale, câștiga bani buni și în curând avea să îa și mai mulți. După o copilărie petrecută strângând băierile pungii, găsea că era reconfortant să aibă bani în bancă. După ce își achitase împrumuturile pentru colegiu și școala de drept, o ajutase pe mama ei să cumpere o casă, apoi își cumpărase casa mult visată. Acum era preocupată să strângă bani pentru la pensie și pentru zile negre. Îi plăcea, într-adevăr, să aibă acea siguranță.

Ca minusuri: avocații pledanți trebuiau să aibă obrazul gros. Dacă nu erai destul de dur, cam aveai de suferit, și Val nu era sigură ce era mai rău: să sufere sau să se transforme într-o scorpie insensibilă. Deși fusese acuzată că era deja o scorpie, nu considera că ajunsese până acolo. Dar riscul exista.

Înapoi la avantaje. După cum spusese Rainey, lui Val îi plăcea să-i demonstreze tatălui ei, avocat în domeniul comercial, cât de deșteaptă și de plină de succes era ea. Cele două surori vitrege ale ei erau prostănace, deși simpatice. Dar crescuseră în aceeași casă cu tatăl lor, spre deosebire de Val. Nimic nu mai putea schimba asta, oricât era ea de bună ca avocat de drept comercial.

Încă un mare minus: era mult prea ocupată pentru a mai apuca să aibă o viață proprie. Ca de exemplu un soț și copii. Oricât de mult își iubea pisicile, nu era același lucru.

Aproape că umpluse pagina cu argumente pro și contra, când ușa se dădu de perete și o voce vioaie anunță:

– A sosit prânzul.

Val își ridică privirea și văzu silueta elegantă a lui Kate Corsi, o altă veche prietenă care se mutase înapoi în Baltimore și se recăsătorise cu fostul ei soț, cu câțiva

ani în urmă. Asta îi oferise lui Val marele avantaj de a o vedea regulat, în loc să se mulţumească cu telefoane şi cu vizite rare, traversând întreaga ţară.

– Bună, Kate. Val îşi puse uşurată blocnotesul deoparte. E săptămâna întoarcerii acasă. Abia am terminat apelul cu Rainey. Ce te aduce în oraş? Cauţi să demolezi vreo clădire?

– Nu azi. Îmbrăcată într-un gri ce spunea sunt-o-femeie-de-afaceri-serioasă, Kate azvârli o pungă de hârtie maro pe biroul lustruit, apoi îşi trase un scaun de partea cealaltă a mesei. Am avut o întrevedere în apropiere, şi am sunat-o pe Kendra să văd dacă eşti liberă. A spus că da, aşa că m-am oprit la magazinul cu specific oriental de sendvişuri din josul străzii.

– Falafel cu lipie? întrebă Val plină de speranţă.

– Şi salată de castraveţi, câteva bucăţi de baclava şi lassi[1] cu mango. Tu eşti responsabilă cu cafeaua.

– Se rezolvă. Val merse spre chiuveta ei mică şi puse o cană proaspătă de cafea. Rainey înfloreşte. Mi-a dat şi câteva veşti bune neaşteptate.

– Ce coincidenţă! Şi eu am veşti bune, zise Kate şi zâmbi larg.

Val se opri, surprinsă de tonul vocii prietenei ei. Chiar şi în cea mai proastă zi a ei, Kate era drăgălaşă, dar azi pur şi simplu strălucea.

– Eşti însărcinată?

– Da! spuse Kate exuberantă.

– Minunat! Ascunzându-şi şocul, Val ocoli biroul şi o îmbrăţişă pe prietena ei. Felicitări! Cum se simte Donovan?

– E buimac rău, şi sentimental, şi romantic. Singurul dezavantaj e că dă semne că vrea să se poarte cu mine de parcă aş fi din sticlă.

– Dacă vrea să-ţi scoată casca de protecţie ca să nu mai fugi de la o locaţie de demolare la alta, mă bag şi eu.

– Amândoi sunteţi nişte blegi. Kate scoase lipiile umplute din pungă şi le puse pe şervete. Îmi închipui

[1] Băutură răcoritoare originară din India, pe bază de iaurt, apă, mirodenii şi fructe (n.tr.)

că mai pot face faţă cel puţin câteva luni bune. Nu-ţi fie teamă, când o să încep să mă simt neîndemânatică, mă întorc la munca de birou.

Val muşcă din sendviş, ştiind că prietena ei o să dea dovadă de raţiune şi o să fie o mamă grozavă. Orice copil făcut de Kate şi de Donovan nu putea fi altfel decât grozav. Un copil născut din dragoste...

– Te supără vestea asta? întrebă Kate încet. La urma urmei, tu şi Donovan...

Val scutură repede din cap.

– Între noi n-a fost nimic serios. Aminteşte-ţi cât de repede a pus punct atunci când tu te-ai decis să revii în Baltimore. Dar... trebuie să recunosc că ceasul meu biologic chiar a dăngănit destul de tare.

Kate îi studie faţa, dar nu zise decât:

– Spuneai că ai veşti bune de la Rainey?

– De fapt, e o chestie din alea amestecate, bune/rele. Vestea bună e că Rainey mi-a acordat un procent din profit pentru munca mea la *Centurion* şi acum valorează o sumă surprinzător de consistentă. Val înghiţi ultima bucată de sendviş. Vestea rea e că Rainey mi-a spus că, dacă nu folosesc banii să-mi schimb viaţa, nu mai am dreptul să mă plâng de slujba actuală.

Kate fluieră încet.

– Şi ce ai de gând să faci?

– A naibii să fiu dacă ştiu.

Val nu reuşea să aibă un ton mai blând.

– În regulă, hai s-o luăm de la început. Kate se şterse pe mâini, în vreme ce se gândea. Cred că tu trebuie să iubeşti dreptul, altfel n-ai fi atât de bună la asta. Dar firma asta pricopsită de drept comercial nu e chiar pe stilul tău. Doar pentru că tatăl tău...

– Mai scuteşte-mă cu comentariile despre tata. Am auzit deja de la Rainey. Val arătă spre blocnotes. Mi-am făcut o listă de avantaje şi dezavantaje ale slujbei mele şi nu ajung nicăieri.

Kate înşfăcă blocnotesul şi examină lista, apoi smulse prima pagină şi o rupse în bucăţi.

– Asta nu e o problemă ce poate fi rezolvată printr-o analiză raţională. Dacă vrei să afli ce fel de muncă

ţi-ar plăcea, lasă judecata deoparte şi bazează-te pe inimă. De exemplu, mi-aduc aminte că îţi plăcea întotdeauna munca *pro bono*, ceea ce implică mai mult contact cu oamenii. De ce să nu-ţi deschizi propriul cabinet şi să laşi banii ăştia neaşteptaţi să subvenţioneze cazurile care te interesează?

Val încetă brusc să mai bea din sucul de mango.

– Asta-i o idee. Dreptul mă fascinează, într-adevăr, însă dreptatea se judecă prea des după mărimea portofelului unui client. Cu toate astea, ar fi dificil de condus o firmă doar cu cazuri *pro bono*.

– Dacă pleci, câţiva dintre clienţii tăi plătitori te vor urma. Destui cât să vină bani. Cu ochii sclipind, Kate se sprijini de birou, cu braţele încrucişate. Închipuie-ţi o viaţă în care tu să decizi câte ore vrei să munceşti. În care poţi accepta cazuri care te interesează cu adevărat. În care poţi refuza clienţi care nu-ţi plac. Ăsta-i luxul pe care ţi-l oferă banii, Val. Alegerile.

Viziunea lui Kate era ispititoare – şi al naibii de înfricoşătoare.

– Este o posibilitate foarte interesantă. Dar de unde să încep? Vorbim despre schimbări majore. Ca unică asociată, n-aş putea lua cazuri mari, complicate, aşa cum fac acum.

– O să pretind că nu e o întrebare retorică. Ai nevoie de o asistentă isteaţă foc, aşa cum e Kendra, să se ocupe de treburile administrative. Dacă îi oferi momeala potrivită, poate o să vină cu tine. Cât priveşte faptul că n-o să te poţi ocupa de cazurile mari, nu mi-ai spus tu cândva că e posibil să angajezi avocaţi cu contract pe termen limitat, dacă ai nevoie de ajutor? Ai putea crea locuri de muncă pentru câţiva dintre prietenii tăi avocaţi care pleacă din lumea corporatistă pentru a-şi creşte copiii.

– Tu ai toate astea deja în minte, în vreme ce eu abia întrezăresc posibilităţile!

Kate zâmbi larg.

– Pentru mine e uşor, nu-i viaţa mea. O să ai nevoie de un spaţiu pentru birou, desigur, doar dacă nu cumva vrei să munceşti de acasă.

– Nu vreau ca munca de birou să-mi invadeze casa, spuse Val. Dacă mă hotărăsc la dreptul umanitar, ar trebui să evit spaţiile de birou scumpe din centru şi să aleg ceva prin împrejurimi. Undeva cu loc de parcare accesibil.

– Ce-ai zice de zona Hamilton? E plăcută şi convenabilă, şi poţi ajunge uşor de acasă.

Val se gândi la Hamilton – un cartier muncitoresc din partea nord-estică a oraşului, fără pretenţii şi sigur.

– Zona asta are spaţii de birouri în afară de magazinele aliniate pe Harford Road? Nu vreau să am de-a face cu oameni care vin pe nepusă masă, dornici să divorţeze. E o muncă destul de dureroasă.

– De fapt... Kate scotocea după mobil în geantă şi atinse câteva taste. Donovan are un prieten pe nume Rob Smith, pe care l-a cunoscut la unul dintre proiectele alea caritabile de weekend. Rob e un tip drăguţ care se ocupă cu tâmplărie şi modificări. A cumpărat locaţia unei foste biserici pe Old Harford Road şi a aranjat-o ca spaţiu comercial, dar are probleme cu închirierea. Kate notă un număr de telefon şi o adresă pe blocnotes. Uită-te şi vezi dacă îţi spune ceva.

Val se uită la adresă.

– Faci ca toate astea să pară... posibile.

– Păi, asta-i toată chestia. Ai demonstrat că poţi practica dreptul la nivel de top, dar nu vrei să-ţi petreci tot restul vieţii aici. De asta sunt sigură. Kate se uită la ceas. Trebuie să fug – e mai târziu decât credeam. Dădu pe gât ultimele înghiţituri de cafea şi se ridică. Eşti în situaţia în care ai o mulţime de variante, Val. Poate vrei să renunţi la drept şi să te califici ca educatoare la grădiniţă. Sau să te faci veterinar şi să înfiinţezi o clinică pentru pisici. Explorează posibilităţile. Găseşte ceva ce te face să râzi. Nu prea ai avut parte de reprize de râs în ultimii ani. Schimbarea e înfricoşătoare, dar poate învinge moartea sufletului.

Kate îşi înşfăcă servieta şi plecă tot atât de repede precum sosise. În biroul devenit brusc tăcut, Val îşi trase sufletul tremurând, simţindu-se de parcă tocmai luase

parte la o bătaie cu perne. Nimic nu se compară cu prietenii care îți dau un sfat bun, fie că-l vrei, fie nu.

„Un portofel burdușit nu-i rezolvarea problemei care te roade." Cuvintele directe și la obiect ale lui Rainey o făcură să-și dea seama cât de mult ajunsese să-și caute siguranța în bani. Se uită în gol pe fereastră, întrebându-se unde greșise. Nu când alesese să studieze dreptul, deși motivele erau un amestec încurcat de bine și rău.

Da, voise să-l impresioneze pe tatăl ei, dar îi plăcuseră provocarea și disciplina cerute de drept, și abilitățile ei se potriveau foarte bine cu munca asta. Îi plăcea să analizeze cazurile, să caute precedente, să conceapă strategii strălucite și să dea tot ce avea ea mai bun la tribunal. Firma ei de avocatură era un angajator rezonabil, și fiecare zi era diferită.

Cu toate astea, pe traseu, se rătăcise. „Un portofel burdușit nu-i rezolvarea problemei care te roade." Dorința ei instinctivă de a nu arunca banii în vânt era ciudată, pentru că, din punct de vedere financiar, stătea chiar bine, avea o slujbă bună, o casă frumoasă și o sumă consistentă în bancă. Dar se agățase de milionul āla de dolari – scăzând impozitul uriaș – de parcă economisirea banilor era vitală și o salva de la sărăcie.

Mintea îi lunecă la un fost iubit dornic de afecțiune care trăise pe muchia dezastrului financiar pentru că încercase să-și astupe hăul spiritual cu cheltuieli extravagante. Nu funcționase. Satisfacția care însoțea cumpărăturile dispărea după câteva ore, în vreme ce facturile rămâneau acolo pe vecie.

Val se despărțise de el cu regrete, incapabilă să facă fața problemelor sale financiare cronice, deși nu recunoscuse similitudinile dintre ei. Amândoi se încredeau prea mult în lucruri – el cheltuind și ea economisind. Undeva, pe traseu, se transformase, fără să-și dea seama, în Ebenezer Scrooge[1].

[1] Personajul principal al romanului *Colindă de Crăciun* al scriitorului Charles Dickens, personificarea zgârceniei (n.tr.)

Cunoscuse oare Val vreodată pacea sufletească? Da, pe când era copil, existaseră momente când se simțise încrezătoare și mulțumită. Dar acum era neliniștită și nefericită, alergând atât de repede, că n-avea răgazul să se oprească și să se gândească la viața ei. Trebuia să o ia încet și să găsească un mijloc de a-și tămădui sufletul sfâșiat, înainte de a se distruge ireparabil.

Întrebarea era cum.

capitolul 2

Val o coti spre sud, dinspre Northern Parkway către Old Harford Road. Spre deosebire de noua Harford Road, unde traficul era mereu intens, această stradă mai veche oferea un traseu liniștit prin suburbii. Adresa pe care i-o dăduse Kate era la două străzi distanță. Dădu un colț, își parcă mașina și studie clădirea de piatră de pe colț.

Mică și bine proporționată, biserica era primejdios de fermecătoare. Era și normal ca prietena ei Kate, arhitect de profesie, să știe despre o astfel de posibilitate interesantă.

Asta nu însemna că această locație era neapărat potrivită pentru Val, chiar dacă s-ar hotărî să-și organizeze propriul birou – un foarte mare *dacă*. Deși mică pentru o biserică, construcția ar fi îndeajuns de spațioasă pentru un cabinet de avocatură. Construită probabil la începutul secolului douăzeci, avea ferestre gotice arcuite, cu vitralii în partea superioară. Panourile de jos, din sticlă simplă, permiteau ca lumina să intre din belșug. De aici, interiorul arăta alb și gol.

Ieși din mașină și porni în explorare. Panoul cu „De închiriat" de pe fereastra frontală părea decolorat de soare, și Val se întrebă de cât timp încerca Rob Smith să găsească un chiriaș. Era un proiect important pentru un tâmplar. Dacă își avea toți banii blocați în biserică, nu putea fi chiar plăcut pentru el.

Amintindu-și că nu ar trebui să închirieze un spațiu de birou doar pentru a-i face viața mai ușoară unui

străin, dădu ocol clădirii. Tufişuri îngrijite se aliniau pe lângă baza clădirii şi câţiva copaci înalţi umbreau colţul. Fiind mai aproape, putu vedea că dosul clădirii avea şi un al doilea etaj. Încă un spaţiu în plus de care nu ar avea nevoie.

În spatele bisericii era un loc de parcare în care puteau încăpea opt sau zece maşini. O rampă pentru cărucioare cu rotile, ceea ce era în regulă – tâmplarul cunoştea legea. Exista şi loc de parcare pe stradă, ceea ce era mult mai drăguţ decât parcarea claustrofobică pe care o folosea Val în centru.

Pe când mângâia o frunză lucioasă de magnolie, auzi o voce întrebând:

– Pot să vă ajut cu ceva?

Se răsuci, cu inima aproape să-i sară din piept, şi văzu un bărbat solid, în jeanşi şi o cămaşă albastră de lucru, stând destul de aproape. Părul zbârlit, castaniu-deschis, şi barba erau decolorate de soare, iar ochii erau surprinzător de deschişi la culoare prin contrast cu pielea bronzată. O vagă nuanţă de albastru îi făcea să nu aibă totuşi culoarea gheţii. În minte, făcu rapid asocierea cu muntenii de la graniţă: genul puternic, aspru, extrem de competent.

Şi superb. Nu trebuie scăpat din vedere faptul că era superb.

– Scuze. Vocea lui era profundă şi plăcută. N-am vrut să mă furişez pe lângă dumneata. Tăiam nişte crengi, de cealaltă parte a clădirii.

Părea vag familiar, dar nu ştia de unde să-l ia. Chiar dacă accentul nu-i era din Baltimore. Din vest, poate.

– Dumneata eşti Rob Smith?

– Da.

Sprâncenele lui se ridicară, în chip întrebător. Ea avu din nou senzaţia că-l cunoştea, dar n-avea nici un sens ca ei doi să se mai fi întâlnit vreodată. Poate că-l văzuse în trecere, pe undeva. Deşi un mare oraş, Baltimore se dovedea a fi uneori foarte mic. Dar nu, cu siguranţă şi-ar fi adus aminte dacă ar fi văzut un bărbat care o făcea să simtă fiori doar când ridica privirea spre el.

Amintindu-şi că se afla aici cu treabă, îi întinse mâna.

– Salut, sunt Val Covington. Prietena mea, Kate Corsi, soţia lui Patrick Donovan, spunea că ai refăcut o veche biserică, transformând-o într-un spaţiu pentru utilizare comercială, aşa că m-am gândit să arunc o privire. Mă gândesc să-mi deschid aici propriul cabinet.

Mâna lui caldă şi puternică era bătătorită şi brăzdată de mici cicatrici. Mâna unui muncitor. Poate că nu îi era cunoscut el personal, ci doar îi părea familiar din cauza asemănării cu mulţi muncitori pe care-i angajase de-a lungul anilor – părea puternic şi relaxat. Fie ei tâmplari, ţiglari, electricieni sau peisagişti, înclinau să aibă soiul acela de încredere care venea odată cu stăpânirea fizică a lumii înconjurătoare.

Muncitorii pe care-i cunoscuse erau în general băutori de bere, admiratori ai sportului, foarte masculini, dar totodată simpatici, de nădejde, şi aveau o politeţe înnăscută care era pe placul ei. Bărbatul care îi pusese gresia în noua bucătărie era atât de atrăgător, că aproape ar fi sărit pe el dacă n-ar fi fost însurat şi îndrăgostit de soţia lui – şi cu doi copii acasă. Aşa că, în loc de asta, făcuse negrese şi i le dăduse la pachet, pentru copii.

– Vreţi să vedeţi interiorul?

– Mi-ar plăcea, domnule Smith.

Na poftim, reuşise să îşi ia un aer reţinut şi profesionist.

– Spune-mi Rob. Un zâmbet slab îi apăru în ochi. *Domnul Smith* sună atât de general.

Şi avea un sofisticat simţ al umorului. Era deja condamnată.

– În regulă, Rob. Eu sunt Val. Ce fel de biserică a fost asta?

– La origini, metodistă.

Desfăcu un şir de chei de la curea şi urcă trei trepte spre intrarea din spate. Arcuită şi făcută din stejar masiv, uşa avea balamalele uriaşe din fier forjat, asemănătoare cu lujerul de viţă, specifice bisericilor englezeşti.

Rob deschise uşa şi o ţinu pentru ea.

– Nu le mai ajungea spațiul și au construit o biserică mai mare în Parkville. Pentru o vreme, aici a fost o biserică penticostală, dar nici lor nu le-a mai ajuns spațiul, așa că s-au mutat și ei.

Ea trecu pragul și intră într-un mic hol de primire. Interiorul era complet lipsit de mobilier, cu pereți calzi, vopsiți în alb, cu muluri frumoase și podele din stejar splendid lăcuite.

– Presupun că aici erau birourile pentru preot și pentru secretarul bisericii sau așa ceva, nu?

– Da, cu o bucătărie și un hol dedesubt. Există patru camere aici, în spate, pentru birouri, provizii, depozitare, lucruri de genul ăsta.

Ea deschise o ușă din partea dreaptă și se trezi într-o încăpere mare, cu lambriuri din stejar.

– Constructorilor le-a plăcut stejarul, nu glumă.

– Stil gotic de biserică americană, cam din 1910. Rob lovi cu degetele în lambriu. Locul ăsta a avut nevoie de multă muncă. Corpul navei bisericii era solid, dar acoperișul se fărâmița, și majoritatea panourilor cu vitralii mari fuseseră furate. Din fericire, am putut să salvez câteva piese mai mici și să le încorporez în noile ferestre.

Ea începu să-și pună întrebări în legătură cu educația lui – exterminatorul pe care-l chema în fiecare primăvară să o scape de viespi fusese membru în societatea Phi Beta Kappa[1], specializat în istoria Rusiei. Smith vorbea ca un absolvent de limbă engleză. Ceea ce făcea ca alegerea tâmplăriei să fie una potrivită, de vreme ce o diplomă în engleză nu părea să ofere cine știe ce perspective pentru o carieră.

Ea deschise ușa ce dădea spre partea din față a bisericii și se opri încântată. Altarul original, cu tavanul înalt, se vedea deasupra ei, cu lumina revărsându-se prin fereastre. Pentru o clipă, simți că toate rugăciunile, toate cântecele pe care le cunoscuse vreodată biserica își găseau

[1] Societate onorifică a studenților americani, înființată în 1776 (n.tr.)

ecou în ea. Și aici, dedesubt, simțea un profund sentiment de conexiune, împletit cu un semnal de alarmă.

Reprimându-și reacția pentru momentele când avea să o poată analiza mai cu atenție, spuse:

– Ce frumos. Locul ăsta... cântă.

– Îl poți simți?

Ea se uită la Rob. Greu de descifrat expresia din pricina bărbii, dar ochii îi erau ațintiți asupra ei.

– Dacă asta înseamnă că pot simți că aici a fost un lăcaș de cult foarte îndrăgit, da. Mă bucur că l-ai salvat. Nici o clădire nouă n-ar putea avea o asemenea bogăție. Înaintă, simțindu-se de parcă înota în lumină. Cu toate astea, nu-i potrivită pentru mine.

– Cu ce te ocupi?

– Sunt avocată.

– Avocată?

Ea zâmbi pieziș la surpriza din vocea lui.

– Oamenilor le vine întotdeauna greu să creadă asta. În prima mea săptămână la Facultatea de Drept, un profesor m-a strigat, spunând: „Tu, chelneriță din rândul trei".

– Asta nu este catalogată drept hărțuire?

– Probabil, dar la Facultatea de Drept de la Harvard, filosofia era să-i chinuiești pe studenți pentru a-i căli. Dacă nu poți să suporți, cu atât mai rău. Am fost avertizată că respectiva facultate nu era un loc prea prietenos, dar n-am înțeles exact ce înseamnă asta decât când era deja prea târziu.

– Reacția acelui profesor dă de înțeles că te-a remarcat. Orice bărbat ar face-o.

Spre surprinderea ei, roși.

– Ăsta-i un compliment?

– Absolut, într-un fel pașnic, fără vreo urmă de hărțuire. El zâmbi și schimbă subiectul. De ce Harvard? Pentru că dă bine într-un CV?

– Și asta, și ca să dovedesc că pot s-o fac, răspunse ea, cu mintea în altă parte, căci toată atenția ei era îndreptată către Rob, care stătea într-o baie de lumină. Cu soarele care îi mângâia părul și îi sublinia lățimea umerilor, era o priveliște demnă de admirat. Înăbușindu-și

gândurile legate de lunga ei perioadă de celibat, continuă: Mama spune că, încă de când eram micuță, cel mai sigur mod de a mă convinge să fac ceva era să spună că i se părea o idee proastă.

– Perseverența e o caracteristică folositoare pentru un avocat. Care-i specialitatea ta?

– Sunt avocat pledant, în prezent lucrez pentru o firmă care se ocupă în principal de domeniul comercial. Mă gândesc să-mi deschid propriul cabinet, așa încât să am o mai mare diversitate și mai puține ore de muncă. Arătă în jur către fostul altar. Practicarea avocaturii aici s-ar putea să distrugă energia asta minunată. Și clădirea este prea mare, ținând cont că e și spațiul ăla de birouri de la etaj.

– De fapt, etajul de sus este un apartament cu o ieșire la exterior. Acum, acolo stau eu, dar, dacă ai vrea să te muți tu, mi-aș putea găsi un alt loc.

Val se îndreptă spre o fereastră, admirând grija cu care vitraliile recuperate fuseseră combinate cu geamurile de sticlă transparentă. Rob era un bărbat căruia îi plăcea să facă treaba ca lumea.

– E în regulă. Nu vreau sa fiu chiar atât de aproape de slujbă.

– Vei rămâne la dreptul comercial?

Ea măsură încăperea, imaginându-și-o fără voie drept zonă de primire.

– Într-o oarecare măsură, dar eu sunt mai interesată de justiție decât de drept, spuse ea încet. Vreau să le ofer oamenilor simpli serviciile pe care de obicei și le permit doar grangurii. Vreau să jumulesc niște găini grase.

Tulburătorii lui ochi luminoși o priviră gânditori.

– Asta e o misiune pe care biserica asta veche ar aproba-o, aș zice. O versiune modernă a alungării zarafilor din templu.

De ce i-a spus atâtea unui străin?

– Poate. Sau poate am luat-o puțin razna din cauza astheniei de primăvară. Mulțumesc pentru tur, Rob. Chiar dacă pentru mine n-ar fi potrivit locul ăsta, ai făcut o treabă grozavă.

– Mulțumesc. O conduse spre ușa din spate. Dacă te răzgândești, sună-mă. Ai numărul?

– Mi l-a dat Kate.

Cu un ultim semn din mână, se urcă în mașină și se îndreptă spre centru, cu mintea zbârnâind. Și când te gândești că, dacă Howard Reid n-ar fi anulat întâlnirea de după-amiază pentru a juca golf, l-ar fi terorizat pe expertul ce depunea mărturie, în loc să aibă toate aceste noi experiențe tulburătoare.

Rob privi cum mașina Lexus de culoarea vișinie o cotea spre sud, pe Old Harford Road, întrebându-se dacă Val își cumpărase mașina pentru a se asorta cu părul. Chiar și cu o coafură de institutoare și corpul ei minion ascuns într-un costum bleumarin cu o croială severă, Val Covington deborda de energie fizică și spirituală. Probabil că la tribunal era dracul gol.

De când nu mai fusese el atât de fascinat de o femeie? De ani. Mai exact, de patru ani, trei luni și șapte zile. Nu că ar fi numărat. Era bucuros că ea apreciase stilul unic al bisericii, dar era la fel de bine și că nu era interesată să închirieze. Dacă ar fi avut-o atât de aproape, ar fi fost o ispită.

Cu toate astea, nu putu rezista și se duse în apartamentul lui de la etaj și începu să caute „Val Covington" pe un motor de căutare. Găsi informații din belșug, cele mai multe în *Daily Record*, ziarul de afaceri și juridic din Baltimore. Câștigase câteva cazuri importante și recent fusese făcută partener la o firmă de top din oraș. După ce tocmai o cunoscuse, asta nu veni ca o surpriză pentru el.

Nu fu surprins nici de faptul că intenționa să-și deschidă propriul cabinet de avocatură. Nu numai că joburile din firmele de drept comercial erau ucigător de solicitante, dar nici cea mai sobră costumație n-ar putea ascunde pe deplin strălucirea aceea rebelă din ochii ei. Spera doar să se hotărască până la urmă să lucreze pe cont propriu și să jumulească niște găini grase.

De preferat într-un cartier aflat la distanță de ăsta.

*

Din fericire, Kendra nu se afla la biroul ei când Val se înapoie, pentru că ar fi observat negreşit cât de tulburată părea şefa ei. În siguranţa biroului său, Val închise uşa şi încercă să se concentreze la cea mai urgentă prezentare pe care o avea de făcut.

De obicei, munca o ajuta să îşi adune gândurile, dar nu şi azi. Renunţă exasperată şi închise fişierul după cincisprezece minute pierdute. Scoţându-şi calculatorul de buzunar, începu să se joace cu cifre, cheltuieli estimative şi profitul pe care l-ar scoate dacă şi-ar deschide propriul cabinet.

Făcând cea mai bună estimare a costurilor, reieşea că, şi după ce plătea impozitele uriaşe, câştigul de pe urma filmului *Centurion* avea să-i asigure suficienţi bani pentru a suporta costurile de început şi a subvenţiona afacerea până când se va fi consolidat şi se putea susţine singură.

Şi, uimitor, asta se baza pe o săptămână de lucru de patruzeci de ore. Ce mai lux ar fi! Ar putea să-şi împartă timpul între clienţii plătitori şi munca *pro bono* şi să câştige îndeajuns pentru ipotecă, mâncarea pisicii şi fondul de pensie. Deschiderea propriului cabinet însemna însă că urma să nu mai aibă parte de provocările intelectuale pe care le presupunea munca într-o echipă de avocaţi, dar faptul că ar lucra mai îndeaproape cu clienţii şi nevoile lor ar compensa asta.

Pulsul i se acceleră la gândul că ar putea face cu adevărat asta dacă ar vrea. Ezitarea îşi avea izvorul nu în aspectele legate de bani, ci în frică. Nesiguranţa ce-i marcase copilăria o lăsase cu o nevoie arzătoare de logică şi ordine, acesta fiind unul dintre motivele pentru care o atrăgea dreptul. În ciuda frustrărilor ei la firma Crouse, Resnick, era ceva familiar şi profitabil. Ar fi captivant să renunţe la asta pentru a deveni propriul şef, dar ar fi totodată imprevizibil, şi nu-i plăcea ca viaţa ei să fie imprevizibilă.

Bineînţeles, exista o gamă largă de posibilităţi între a rămâne la Crouse, Resnick şi a-şi deschide propriul cabinet. Ar putea începe să lucreze pentru o corporaţie

sau să intre în sectorul guvernamental, ceea ce ar fi mai puţin solicitant, oferindu-i totuşi un venit stabil şi confortabil. Genul ăsta de schimbare ar fi sigur şi relativ uşor de realizat.

Cu toate astea, când intrase în altarul vechii biserici, simţise un soi de uşurare. Ba chiar exaltare.

Intră în mica ei baie şi se privi în oglindă, ştiind că se afla la o răscruce. O direcţie era familiară, sigură şi istovitoare. Cealaltă era necunoscută, ispititoare şi al naibii de înspăimântătoare.

Oglinda îi reflecta costumul de avocată: taior bine croit, închis la culoare, un discret şi de bun-gust lanţ de aur în jurul gâtului, cu cercei asortaţi, părul prins cuminte într-un coc la ceafă. Aşa mersese la muncă zi de zi, timp de ani întregi. Imaginea asta era foarte diferită de cum arăta în timpul liber.

Îşi scoase clamele, apoi îşi udă degetele şi le trecu prin păr pentru a reface vibraţia naturală a dinamicei mase roşcate. Spunea despre ea că era Micuţa Orfană Annie[1] într-una din zilele în care-i stătea rău părul.

Aceste bucle roşcate fuseseră pacostea copilăriei ei. Culoarea strălucitoare, ca de morcov, o făcuse să iasă în evidenţă în orice mulţime, indiferent de cât de mult îşi dorise să se piardă printre celelalte fete. Cu vârsta, culoarea se mai închisese spre o nuanţă mai puţin frapantă, dar, chiar şi aşa, era condamnată să treacă prin viaţă arătând ca o barmaniţă scundă ce trebuia să mai slăbească puţin.

Dar nu trebuia să înfrunte viaţa purtând taioare făcute la comandă. Alegerea îi aparţinea. Dacă voia o nouă viaţă, era timpul să facă măcar câţiva paşi precauţi în acea direcţie.

Ah, dacă ar fi fost posibil să treacă rapid de începutul schimbării şi să meargă direct către următoarea nişă sigură...

---

[1] Personaj de benzi desenate, cu un păr roşu cârlionţat, care a apărut, începând cu 1924, în ziarul newyorkez *Daily News*. (n.tr.)

capitolul 3

Se părea că Val nu se întorsese încă, dar Kendra o strigă totuşi, să fie sigură:

– Val, eşti acolo? Am găsit pentru tine dosarele Mercantile.

În vreme ce Kendra lăsa jos teancul de dosare, Val ieşi din baie, cu părul răsculat în jurul capului şi arătând cu mult mai roşcat decât părea atunci când era strâns la spate.

Pierzându-şi, din pricina uluielii, calmul care o caracteriza, Kendra izbucni:

– Doamne, ce ţi-ai făcut la păr?

– Nimic. După cinci ani de lucrat împreună, este momentul să mă vezi şi în stare naturală. Val se cuibări pe canapea, cu un picior sub ea, arătând cu totul altfel decât arăta de obicei la lucru. Mă gândesc s-o pornesc pe cont propriu. Dacă am s-o fac, vei lua în calcul să vii cu mine ca asistent juridic, manager de birou şi secretară? Ţi-aş putea da acelaşi salariu şi asigurarea de sănătate, deşi celelalte avantaje n-ar fi la fel de mari.

Kendra închise uşa spre biroul ei şi se aşeză, chiar mai uluită decât fusese de păr.

– Chiar vrei să pleci de aici, după ce te-au făcut partener? Abia te-ai urcat în căruţa cu bani cu toptanul. Încă vreo câţiva ani şi te-ai aranjat pentru toată viaţa.

– Slujba asta mă mănâncă de vie, spuse Val fără ocolişuri. Sunt bună la drept comercial, dar în mare parte e doar un joc complicat. Am obosit să iau parte la jocuri, în special fiindcă am ajuns să îmi doresc uneori să fiu de cealaltă parte. Ezită, dându-şi seama că era dificil să mărturisească atâtea despre ea însăşi. Vreau să fac dreptate, Kendra. Va trebui să preiau suficiente cazuri rentabile pentru a acoperi chiria, dar ce îmi doresc cu adevărat e munca *pro bono* care să-mi facă plăcere. Vreau să deţin controlul şi să le dau câtorva oameni simpli o şansă. Oricât de banal ar suna asta, vreau să fiu de partea celor buni.

Vorbele ei îi provocară un şoc Kendrei. Dreptate pentru oamenii simpli.

– Chiar ţi-ai pus în gând asta?

Val zâmbi strâmb.

– Da. Marea întrebare este dacă am curajul s-o şi fac cu adevărat.

Kendra tăcu pentru mult timp, gândindu-se la durerea şi nedreptatea care-i răniseră sufletul ani în şir. Era aproape prea târziu să facă ceva – sau poate că nu. Val era cea mai deşteaptă avocată pe care Kendra o cunoscuse vreodată şi avea un suflet mare dincolo de claia de păr roşcat şi de limba ascuţită. Poate... un mare poate...

– Dacă pleci, o să vin cu tine dacă o să accepţi pentru mine preluarea unei cauze pierdute.

Val se arătă prudentă.

– Pot să încerc. Despre ce caz e vorba?

– Vreau să scapi un om de la pedeapsa capitală.

– Pedeapsa capitală? întrebă ea cu surprindere în glas. E cineva faţă de care ai un interes personal?

– Recunoşti numele de Daniel Monroe?

Privirea lui Val deveni greu de descifrat, cât timp îşi consultă incredibila sa memorie.

– A omorât un poliţist cu câţiva ani în urmă. Dacă-mi aduc bine aminte, a atacat o femeie, poliţistul a intervenit şi s-a ales cu corpul ciuruit de gloanţe pentru fapta lui bună. O treabă tare urâtă.

– Da, însă Daniel n-a comis fapta, spuse Kendra vehement, încercând să-şi înăbuşe amărăciunea. Daniel a stat în închisoare vreme de şaptesprezece ani. S-au depus toate apelurile posibile, şi toate au fost respinse, iar statul Maryland e gata să ucidă un om nevinovat. Vrei să faci dreptate? Salvează-i viaţa lui Daniel Monroe.

Expresia lui Val se înmuie.

– Înţeleg că îţi era prieten?

– Mai mult decât prieten. Gura Kendrei se strâmbă. Este tatăl lui Jason.

Jason, înaltul şi chipeşul ei fiu, cadet la Academia Forţelor Aeriene, care credea că tatăl lui biologic era de mult mort. Philip Brooke, bărbatul cu care Kendra

se măritase mai târziu, fusese un tată bun pentru Jason, din clipa în care intrase în viața ei până când un atac de cord îl răpise, mult prea devreme, dar în venele lui Jason curgea sângele lui Daniel. Viața lui Daniel, care fusese distrusă fără nici un afurisit de motiv.

– Doamne, Dumnezeule! Șocată și înduioșată, Val își alese cu grijă cuvintele, înainte de a continua: Dacă l-ai iubit pe Daniel Monroe, este normal să crezi în nevinovăția lui, dar, dacă-mi aduc bine aminte, cazul împotriva lui era solid. Condamnarea lui a fost confirmată la apeluri de câteva ori.

– Martori oculari! exclamă Kendra, apoi mormăi alte câteva cuvinte pe care nu le folosea niciodată la birou. Trei oameni l-au identificat și toți *au greșit*.

– Ești sigură de asta?

– Bineînțeles că sunt sigură! Când acel sărman polițist murea, Daniel era în pat cu mine și ne regulam ca nebunii.

Kendra folosise deliberat cuvintele vulgare ale tinereții ei, ca mod de a face trecutul autentic pentru Val. Funcționase, pentru că expresia lui Val se schimbă.

– Sigur că dacă ai depus mărturie în acest sens...

Kendra i-o tăie cu un gest furios:

– Nimeni nu m-a crezut. Toți m-au luat drept o negresă ignorantă, care mințea ca să-și protejeze iubitul cel nemernic.

Val mijii ochii.

– Mai spune-mi.

– Nu mai e mult de zis. Daniel avusese câteva ciocniri cu legea, dar niciodată ceva serios. Niciodată, absolut niciodată ceva care să implice violență. A petrecut o vreme în închisoare pentru furtul unei mașini și ieșise de doar câteva luni. Dar găsise o slujbă și o luase pe drumul cel bun. Trăiam împreună și plănuiam să ne căsătorim. Uite, am o fotografie de-a lui. Kendra se duse la poșetă și scoase portofelul, întorcându-l pe partea cealaltă, la o fotografie decolorată cu ea, Daniel și fiul lor la prima aniversare a lui Jason. Purtase cu ea această poză din clipa în care fusese făcută. Phillip, Dumnezeu

să-l binecuvânteze, nu fusese nici o clipă deranjat. Arată ăsta ca un ucigaș?

Val studie poza.

– Arată ca o familie fericită. Văd că Jason seamănă cu tatăl lui. Ce drăgălaș era la vârsta aia. Au același zâmbet.

Și Daniel era un drăguț. Masiv și cu o fire plăcută, avea un caracter romantic ce o făcea pe Kendra să se simtă precum o regină. Erau atât de aproape de-a avea totul...

Închise portofelul cu un țăcănit.

– Apoi polițiștii au năvălit cu arme într-o noapte, amenințând să ucidă tot ce mișcă. Jason urla – avea optsprezece luni. Clătină din cap. Cât de mult îl iubea Daniel pe băiat! Voia să fie prezent în viața lui, așa cum propriul lui tată nu fusese niciodată pentru el. În loc de asta...

Își închise ochii, strângându-i, în vreme ce se lupta furioasă cu lacrimile. Încercase atât de tare să înghesuie toate astea într-un cotlon din mintea ei, pentru a nu fi paralizată de suferință. De obicei reușea.

Val se întinse spre ea și îi atinse mâna cu o compasiune tăcută.

– L-au arestat și l-au acuzat de crimă?

Kendra încuviință din cap.

– Unul dintre detectivi credea că descrierea i se potrivea lui Daniel, și locuiam la doar câteva străzi de locul crimei. De vreme ce Daniel avea cazier, l-au reținut. Martorii l-au recunoscut din șir, la identificare, și asta a fost tot. Poliția n-a căutat niciodată pe altcineva. A fost judecat, acuzat și condamnat la moarte.

– Chiar dacă ai spus că era cu tine?

Kendra îi aruncă o privire directă, neșovăielnică.

– Te întrebi dacă mint. Val, îți jur pe mormântul mamei mele că Daniel era cu mine atunci când a avut loc crima. Am încercat să vorbesc cu oamenii. Apărătorul din oficiu care s-a ocupat de caz m-a crezut oarecum și a făcut niște investigații, dar n-a fost niciodată în stare să pună mâna pe depoziția martorilor oculari. Dintr-odată, tăcu, amintindu-și de perioada groaznică

de după condamnarea lui Daniel, când se lupta ca mamă singură să se mențină pe linia de plutire împreună cu Jason. Am reușit să intru într-un program guvernamental de instruire, astfel că am putut obține o slujbă plătită destul de bine, încât să ne întreținem pe mine și pe fiul meu. Unul dintre motivele pentru care am ales să fiu secretară juridică și apoi expert legal a fost speranța de-a găsi un mijloc să-l ajut pe Daniel. Dar n-am reușit niciodată.

În loc de asta, aflase că, deși sistemul juridic funcționa în mare parte, erau și numeroase dăți când dădea greș.

Val își închise ochii, cu tensiunea vizibilă pe pielea întinsă a pomeților, în vreme ce asimila povestea Kendrei.

– Dacă ai dreptate, a fost făcută o nedreptate îngrozitoare. Își deschise ochii strălucitori ca oțelul. În regulă, Kendra. O să lucrezi pentru mine și o să fac tot ce pot pentru prietenul tău. Dar știi că șansele sunt mici ca să pot obține ceva după toți anii ăștia.

– Știu. Gura Kendrei se strâmbă. Erau pe ultima sută de metri, și finișul se apropia cu pași rapizi. Va trebui să începi prin a-l convinge să te lase să preiei tu cazul – iarna trecută, și-a dat afară avocații, spunând că a obosit luptând pentru o cauză pierdută. Dar tu poți scoate apă din piatră seacă, ești deșteaptă și cunoști tot soiul de oameni. Ești ultima șansă a lui Daniel, Val. Tu și Dumnezeu. În ultimul timp, am avut multe discuții cu El. Poate că reușești să trezești suficiente semne de întrebare, așa încât să obții comutarea pedepsei la închisoare pe viață.

– De ce nu mi-ai spus despre Daniel mai devreme?

Kendra încercă să-și imagineze cum ar fi fost să aducă vorba despre asta în mijlocul unei conversații.

– Aici e un loc tradiționalist, de intelectuali, încât discuția despre crime și pedepse cu moartea părea nelalocul ei. Ezită, dându-și seama că, în ultimele câteva minute, relația lor se schimbase. Fuseseră întotdeauna amabile una cu cealaltă, dar nu vorbiseră niciodată atât de neîngrădit. Și, ca să fiu sinceră, nu m-am gândit

că aveai timpul sau interesul să-ți bați capul cu un condamnat.

Val strâmbă din nas.

– Am ajuns prea bună în afișarea chipului nepăsător de avocat. Crede-mă, mi-a păsat întotdeauna de nedreptate. Sper doar să pot fi de folos.

– Tu oferi o șansă, și asta e mai mult decât a avut Daniel până acum.

Și, în schimb, Kendra avea să fie cea mai a naibii de bună asistentă juridică și manager de birou din întregul Baltimore.

Val se ridică.

– E timpul să renunț la parteneriat. Azi am găsit ceva grozav, o posibilă locație pentru birou – o fostă biserică recondiționată, pe Old Harford Road, nu departe de unde locuiesc. Este un semn bun dacă-l obțin, nu crezi?

Kendra zâmbi slab când Val ieși din birou. O biserică recondiționată? La urma urmei, poate că Dumnezeu asculta, și ăsta era un semn. Cu Dumnezeu, Val și Kendra lucrând împreună, poate că aveau să înfrângă, până la urmă, condamnarea la moarte.

Cu pași hotărâți, Val se îndreptă spre birourile ocupate de Donald Crouse, principalul asociat la Crouse, Resnick. Ciudat cum decizia cu care își frământase mintea era acum orbitor de evidentă. Era momentul să-și îndrepte cariera într-o nouă direcție. Să facă bine altora, nu doar să reușească în carieră.

Murmură un salut către Carl Brown, cel mai de succes om în firmă, în vreme ce acesta trecu pe lângă ea, salutând-o scurt. Dragul de Carl, fermecător ca de obicei. Singurul dintre asociați care îi displăcea, acesta era supercompetitiv și nu făcuse nici un secret din faptul că nu credea că firma ar trebui să aibă asociați femei. Lui Val n-avea să-i fie dor de el.

Când Carl se îndreptă spre biroul lui, asistenta lui ridică privirea, cu telefonul la ureche.

– Domnule Brown, fiica dumneavoastră, Jenny, e la telefon. Puteți să vorbiți?

– N-am timp, spuse el scurt. Dacă vrea bani, spune-i să-mi dea un e-mail.

Val se înfioră, recunoscându-se în Jenny, care era copilul din prima sau a doua căsnicie a lui Carl, nu din cea actuală. Firmele de avocaţi erau pline de oameni mult prea ocupaţi pentru a vorbi cu propriii copii. Tatăl ei era aşa, dar măcar nu era atât de ţâfnos precum Carl. Da, plecarea era decizia corectă.

Intrând relaxată în zona de primiri a biroului Donald Crouse, întrebă:

– E liber Omul?

– Intră, spuse asistenta lui. Ce ţi-ai făcut la păr?

Nebăgând în seamă întrebarea, Val intră în acel sanctuar. Donald îşi ridică privirea de la documentul pe care-l citea. Înalt şi taciturn, gustând umorul sec, era favoritul lui Val dintre membrii seniori ai firmei. Îi fusese mentor şi exemplu viu chiar înainte de a deveni prietenul ei.

– Donald, plec de la Crouse, Resnick, spuse Val direct. În cele din urmă, dorinţa de-a ajunge cineva a cam pierdut teren, şi e momentul să încep pe cont propriu.

El se rezemă de fotoliu cu un oftat.

– Nu pot spune că sunt surprins. Ai fost întotdeauna altfel.

Colţurile gurii ei se ridicară brusc.

– Nu m-am dat deloc pe brazdă?

– N-ai mai fi fost tu dacă o făceai. Eşti unică. Se uită pe deasupra ochelarilor. Întotdeauna m-am întrebat cum ai arăta dacă ţi-ai lăsa părul liber. Remarcabil.

Ea zâmbi şi se cuibări într-un fotoliu.

– Îmi pare destul de rău să le demonstrez celorlalţi parteneri că au avut dreptate şi că nu sunt de-a lor, dar asta-i treaba. O să încep să-mi organizez dosarele astfel încât să poată fi preluate de alţii.

El îşi împreună degetele, gânditor.

– Dacă îţi deschizi un cabinet aici, în Baltimore, ai fi interesată să-ţi continui colaborarea cu noi? Subcontractăm adesea cazurile mai mici şi, în plus, o să existe ocazii în care o să avem cazuri mai importante care ar beneficia de abordarea ta inconfundabilă.

Perspectiva de a fi pe cont propriu îi insuflase lui Val un brusc şi intens interes faţă de încasări.

– Sună-mă. Disponibilitatea ta de-a păstra legătura e o dovadă de generozitate.

– Generozitate pe dracu', spuse el sec. Eşti cel mai bun avocat pledant din oraş, Val. Mai degrabă aş dori să fii de partea mea decât împotriva mea.

– O să-ţi simt lipsa, Donald, spuse ea cinstit. Dar nu şi frecuşului zilnic de aici.

– Trebuie curaj pentru a pleca. Au fost vremuri în care am fost tentat, dar... Arătă spre fotografiile de familie de pe biroul său lucios de mahon. Prea multe responsabilităţi, şi sunt prea obişnuit să trăiesc bine.

Recunoaşterea asta o surprinse. Îl crezuse perfect potrivit pentru cariera pe care o alesese. Dar cât de multe ştim oare despre viaţa intimă a celorlalţi?

După ce ea şi Donald discutară despre coordonarea ca timp, venituri şi alte detalii ale plecării, ea se înapoie în biroul ei, schiţând în minte liste cu tot ce trebuia să facă. Telefonul sună când trecea pe lângă uşa Kendrei.

– Dacă e tata, vorbesc din birou.

Kendra săltă receptorul şi salută apelantul, ridicând din sprâncene cu expresia aia de cum-de-ai-ştiut-asta.

Uitându-se ironic, Val închise uşa şi se aşeză la birou, să preia convorbirea. Această predicţie fusese uşoară. Dacă tatăl ei era disponibil, avea să sune de îndată ce vechiul lui prieten Donald îl anunţase că Val voia să plece.

Fără a se obosi să o salute, Bradford Westerfield al III-lea lătră:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Val, ce-i cu prostia asta pe care am auzit-o, că vrei să pleci de la Crouse, Resnick?

– Nu-i prostie, Brad, spuse ea calm. Dar m-am săturat de viaţa într-o mare firmă de avocaţi şi sunt gata de plecare.

– Eşti nebună că dai cu piciorul la tot ce ai câştigat până acum. Şi chiar după ce te făcuseră partener! Asta-i mai mult decât o nebunie, asta-i... *perversitate*.

El continuă pe același ton, dar Val deja nu-l mai ascultă decât pe jumătate. Ce ironie că el vorbea despre succesele ei profesionale doar când ea era pe cale de a pleca. Presupunea că, în felul lui, o iubea, dar, cu toate astea, era un junghi în coaste – fata din flori pe care o procrease în timpul singurei lui rătăciri rebele din tinerețe. N-avea să fie niciodată înaltă, suplă, blondă și legitimă.

Oftă exasperat.

– N-asculți nici un cuvânt din ce-ți spun.

– Aș putea să-ți citez câteva dintre ultimele tale fraze, dar, dacă ideea e că, orice mi-ai spune, n-o să mă faci să mă răzgândesc, atunci ai dreptate. Decizia e luată. Zâmbi poznaș. Dacă-ți spun că pot să fac mai mulți bani pe cont propriu? Are asta vreo importanță?

Vocea lui se schimbă.

– Ai de gând să te ocupi de acțiuni de reprezentare colectivă în justiție, ca acelea în legătură cu azbestul sau tutunul? Acolo se pot face munți de bani, și ai fi bună la asta.

– Nu acțiuni din acelea, cel puțin nu încă. Abia am acceptat primul meu caz – să încerc să comut pedeapsa pentru un condamnat la moarte acuzat că a ucis un polițist. De aici n-o să scot nici măcar un bănuț, chiar dacă voi avea succes – ceea ce probabil n-o să se întâmple.

El pufni, recunoscând că mușcase momeala.

– Ești fata mamei tale, Val.

Afirmația nu fusese menită drept un compliment. Mama lui Val, Callie Covington, era o hippy care îmbătrânea, trăind conform principiilor ei și disprețuind aspectele practice. Din când în când, o înnebunea pe Val, dar era autentică și de admirat, și ea, cel puțin, avea să fie încântată că fata ei se descotorosea de sistem.

– Callie probabil o să-mi cumpere o sticlă de șampanie ieftină de California, să sărbătorim.

Pe neașteptate, tatăl ei râse.

– Așa va face. Foarte bine, dacă ești sigură și ești hotărâtă să practici dreptul umanitar, sunt sigur că o s-o

faci bine. Dar, când te vei decide că vrei să te întorci la o firmă adevărată, vino la New York și lucrează pentru mine.

– Brad, ăsta e, probabil, cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Trimise salutări mamei și surorilor ei vitrege, apoi închise.

Când era mai mică, se întrebase cum ar fi fost să aibă părinți pe care să-i poată striga „mamă" și „tată". Comunitatea în care își petrecuse primii ani de viață considera orice altceva decât prenumele ca fiind burghez și înglobat într-o ierarhie.

Comunitatea Păcii din Mount Hope. Vechii ei prieteni căzuseră cu toții de acord că Val avusese parte de cea mai ciudată educație, deși Rainey se afla și ea pe aproape.

Callie fusese o superbă zeiță roșcată a pământului, în vreme ce Brad era un protestant înalt și blond, fascinat de lumea din exteriorul copilăriei sale privilegiate. Perechea era exemplul clasic al faptului că, adesea, contrariile se atrag – și apoi nu se pot suferi. Trăiseră împreună în Carolina de Nord până când Brad, obosit de răzvrătirea sa, se întorsese la viața lui reală, ceea ce însemna Facultatea de Drept de la Harvard și o carieră într-o firmă de avocați de succes din New York.

Callie rămăsese în Mount Hope, făcând artă, grădinărit și amor liber până când Val ajunsese la vârsta școlară. Atunci se mutase în Baltimore și își deschisese un studio. Deși era o talentată specialistă în arta textilă, n-avea pic de simț al afacerilor și nu prea câștigase bani până când nu începuse să predea artă la o mică școală progresistă. Salariul nu era mare, dar cel puțin era un venit constant, și îi plăcea ce făcea.

De vreme ce Brad era tipul responsabil care plătea pensie alimentară, cu toate că nu știuse de Callie că era însărcinată atunci când plecase, se descurcaseră. Val urmase școala locală particulară a quakerilor pe cheltuiala tatălui ei, apoi reușise să termine colegiul și facultatea de drept cu burse și împrumuturi de student.

Deși Val era mândră că reușise prin forțe proprii, spre deosebire de mama ei, nu dorise niciodată să se răzvrătească împotriva clasei burgheze. Voise să i se alăture, și așa făcuse.

Vorbind de Callie... Val se întinse după telefon. Era vremea să o invite pe mama ei la cină și să-i împărtășească noutățile.

După ce Callie acceptă invitația, Val mai avu de dat încă un telefon înainte de a se așeza să-și termine ce avea de lucru. Telefonul sună de trei ori înainte de a i se răspunde.

– Rob aici.

Auzind trafic în fundal, Val bănui că vorbea la mobil.

– Bună, Rob. Aici este Val Covington. M-am răzgândit în legătură cu oportunitatea deschiderii unui cabinet de avocatură într-o biserică. Ai timp să discutăm detaliile?

– Bineînțeles. În voce i se simți un zâmbet. Îmi pare bine că te-ai răzgândit.

– Și mie. Abia aștepta să-și înceapă noua viață – care, se părea, avea să-l includă și pe Rob Smith, ceea ce urma să fie... interesant.

Callie aștepta deja într-un separeu când Val pătrunse în interiorul răcoros și întunecat al restaurantului Kandahar. Mai înaltă decât Val și îmbrăcată în veștminte artistice vaporoase de creație proprie, Callie s-ar fi potrivit într-o operă wagneriană. Se ridică și îi dărui o îmbrățișare.

– Care-i ocazia? Tu nu pleci niciodată din biroul ăla îngrozitor la timp pentru o cină.

– Adesea n-o fac, dar ai dreptate, asta e o ocazie specială. Fac cinste cu cina și sper să dai și tu o șampanie de California, din alea ieftine.

Callie ridică tonul dramatic.

– O să fiu bunică! Poate chiar te măriți, neo-conservatoare cum ești tu, cu toate că aș accepta mai degrabă un copil. Deși n-o să bei șampanie dacă ești însărcinată.

Val zâmbi larg.

– Îmi pare rău că-ți dezamăgesc ambițiile dinastice, dar sunt sigură că o să fii fericită să afli că plec de la Crouse, Resnick să-mi deschid propriul cabinet de avocatură și intenționez să fac mult drept umanitar.

– Așa te vreau! izbucni Callie. Mai povestește-mi!

Val repetă noul său discurs despre cum voia ea să ofere o reprezentare de calitate celor care aveau nevoie de așa ceva, dar nu-și permiteau. În câteva zile, urma să aibă conceptul redus la un slogan.

După ce menționă cazul cu condamnatul la moarte pe care-l acceptase, adăugă:

– O să-ți placă biroul pe care intenționez să-l închiriez – o biserică recondiționată din Hamilton. O să-ți dau o comandă să-mi faci o tapiserie uriașă pentru peretele zonei de primire. Tavanele înalte au nevoie de ceva mare care să iasă în evidență.

Tapiseria fusese o idee ivită sub impulsul momentului, dar s-ar fi potrivit. Nu numai că biroul s-ar alege cu o operă de artă remarcabilă, dar astfel aveau să intre și ceva bani în buzunarul lui Callie. În afară de faptul că-i permisese lui Val să plătească acontul la casă, Callie refuzase în permanență ajutorul financiar al fiicei sale. Cu o sclipire în ochi ce dezvăluia că înțelesese intenția lui Val, Callie spuse direct:

– Mi-ar plăcea să fac o tapiserie, dar va fi cadoul meu, pentru a-ți încălzi atmosfera din cabinet.

– O să mă invidieze toată comunitatea de avocați din Baltimore.

Val acceptă cu amabilitate, de vreme ce era evident că mama ei nu avea să vrea nici un ban. Lui Callie nu-i păsase niciodată prea mult de bani. Ca o compensație, avea talentul artistic de a-și face căminul confortabil și atractiv, cheltuind mai puțin decât mulți oameni ar fi dat pe o canapea. Deși copilăria lui Val fusese haotică în anumite privințe, nu-i lipsiseră culorile și imaginația.

Callie se încruntă.

– Dacă o să-ți cauți clienți corespunzători, am unul pentru tine. Profesoara de muzică de la școala mea, Mia Kolski, e hărțuită legal de fostul ei soț, un nenorocit

care o tot târăşte prin tribunale. E mamă singură şi nu-şi poate permite taxele de judecată, aşa că e îngrozită că o să piardă custodia copiilor ei. Soţul ei nu-i vrea cu adevărat, doar vrea s-o pedepsească pentru că a fost suficient de deşteaptă să-l părăsească.

Era o poveste obişnuită, dar, cu toate astea, Val simţea cum îi clocotea sângele.

– Spune-i să mă sune acasă, să stabilim o programare. Poate am cum s-o ajut.

– Aşa te vreau, spuse din nou mama ei. Ai petrecut atâţia ani cu bandiţii ăia corporatişti, că începusem să cred că ai trecut de partea forţei întunecate.

Val zâmbi larg.

– Ai rămas aceeaşi incorigibilă veche iubitoare de stânga.

– Ia fii tu atentă la cuvântul *veche!* Expresia lui Callie deveni serioasă. Sunt cu adevărat bucuroasă că faci asta, Val. Deşi n-am fost o foarte bună quaker, încă mă bazez pe principiile lor, motiv pentru care te-am luat la adunări şi te-am trimis la Friends School. Am vrut ca tu să creşti mai bună şi mai înţeleaptă decât mine. Părea că funcţionează, până când ai ajuns la adolescenţă.

Sosi chelnerul să ia comanda, dându-i lui Val timp să se gândească la cuvintele mamei ei. Timp de ani buni, fuseseră la întrunirile Stony Run în clădirea ce se găsea în apropiere de Friends School.

La şcoală, descoperise prietenia şi bucuria de a învăţa. La întruniri, inima ei tânără şi idealistă răspundea curăţeniei spirituale a tăcerii şi a credinţei quakerilor. Mai târziu, se depărtase de credinţă, în timp ce mama ei trecuse la unitarieni, când se cuplase cu un evreu care nu se simţea confortabil într-o biserică creştină.

Când chelnerul plecă, Val spuse încet:

– E greu să fii un bun quaker şi adolescent, iar să devii un avocat pledant în domeniul comercial e chiar mai rău. Harvard nu-ţi dă o diplomă până când nu depui un jurământ cu sânge că-ţi predai sufletul zeilor întunecaţi ai materialismului.

Callie zâmbi larg.

– Aproape că pot crede asta. Nu te condamn pentru că vrei să duci o viaţă confortabilă. Încă de când erai doar un copil adorabil cu păr cârlionţat şi roşu, era limpede că nu erai făcută să fii artist şi să trăieşti într-o mansardă. Obişnuiai să-ţi aliniezi toate jucăriile în rânduri scurte şi ordonate şi întotdeauna îţi nuanţai opiniile, exact ca tatăl tău. Cred că ai fost născută să devii avocat, dar mă bucur cu adevărat că o să-ţi foloseşti talentul să ajuţi oamenii care au nevoie de ajutor. Acum, povesteşte-mi mai mult.

Val fu fericită să-i facă pe plac. Era interesant că, renunţând la strădaniile de a obţine aprobarea tatălui ei, o primise în schimb pe a mamei.

Şi era al naibii de bine.

capitolul 4

O mişcare lungă cu trafaletul acoperi mare parte din mâzgăleala de graffiti care striga: „ARZI" de pe faţada casei abandonate, aflată într-un şir de case. Rob îşi privi opera cu un ochi critic. Culoarea bej nu era prea rea. Mergea numai bine până când aveau să fie pregătiţi să zugrăvească întregul perete.

După ce acoperi restul de graffiti, Rob închise găleata şi împachetă trafaletul.

– Poţi să termini tu aici, Sha'wan? Trebuie să mă duc până la biserică. S-ar părea că, în sfârşit, am un chiriaş – o chiriaşă.

– E mişto? întrebă partenerul lui.

– Nu aşa se vorbeşte despre o doamnă.

Sha'wan zâmbi larg, fără regrete.

– Păi da, da' e mişto?

Rob îşi aminti silueta bine conturată a lui Val Covington şi picioarele superbe şi se surprinse zâmbind.

– Absolut sigur că e mişto, şi are şi un păr roşu drept dovadă.

Sha'wan chicoti.

– Abia aştept s-o cunosc. Dar, pentru moment, o să mă cațăr pe acoperiş să mă ocup de mâzgălelile de la etajul casei învecinate.

– Ai grijă.

Atenționarea lui Rob era automată – şi mai degrabă un semn al vârstei decât al abilității la cățărare a lui Sha'wan. Găsind cu uşurință locuri unde să se prindă cu mâna, bărbatul mai tânăr ajunse în câteva secunde pe acoperiş. Când se întâlnise pentru prima dată cu Rob, se îndrepta spre o carieră în spargeri şi pătrunderi prin efracție. Acum îşi folosea abilitățile în moduri mai productive.

Sha'wan strigă:

– Peretele clădirii învecinate e mâzgălit destul de rău. Urcă-mi nişte vopsea, şi o să mă ocup de asta.

– Tot bej?

– De data asta gri.

Rob mută containerul cu substanța de acoperire pentru graffiti şi scoase o găleată de dimensiuni industriale de vopsea gri. Cele cinci culori de bază depozitate în container se potriveau suficient de bine în majoritatea cazurilor. Ideea era să astupi respectivul graffiti, nu să realizezi o pictură comercială. După ce legă o frânghie de mânerul găleții, o târî la perete.

– Gata?

Tânărul încălecă coama de lângă marginea acoperişului.

– Trimite-o.

Rob aruncă frânghia în aer. Sha'wan o prinse cu dexteritate, apoi trase găleata sus.

– Când termin aici, mă duc până la centrul comercial Crabtown. Am primit un telefon de dimineață că desenatorii de graffiti au dat lovitura azi-noapte.

– Dacă ai nevoie de ajutor, sună-mă. Întâlnirea asta n-ar trebui să dureze prea mult.

Rob se urcă în camioneta lui şi se îndreptă spre biserică, pentru a se întâlni cu Val. Deşi ajunseseră la o înțelegere provizorie asupra termenilor de închiriere, ea voia să vadă restul bisericii înainte de a-şi lua un angajament.

El se surprinse fluierând încet în timp ce conducea înspre nord. Era ciudat să aştepte cu nerăbdare întâlnirea cu cineva. Chiar dacă mintea ştia că ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi arătat la uşa lui, nu se putea abține să nu-i placă ideea de a o avea literalmente la picioare. El locuind la etaj, era de aşteptat să dea peste ea în mod regulat. Dacă apropierea de ea avea să de dovedească prea tulburătoare, se putea muta oricând.

Cu coada ochiului, văzu o altercație pe strada sărăcăcioasă. Un copil înalt şi slab încerca să fure poşeta unei bătrâne. Ea o ținea cu putere, riscând să fie doborâtă la pământ sau chiar mai rău.

Trase brusc pe dreapta, opri motorul şi se repezi afară, exact când bătrâna îl pocnea cu bastonul peste glezne pe atacatorul ei. În vreme ce copilul țipa, Rob îl înşfăcă şi îi imobiliză amândouă brațele la spate.

Când prizonierul lui se zbătu, Rob îi suci mai tare încheietura.

– Stai liniştit, altfel îți rup mâna, îl avertiză el. Sunteți bine, doamnă?

Bătrâna încuviință din cap. Părea să aibă peste şaptezeci de ani şi poate vreo patruzeci şi cinci de kilograme cu totul.

– Nu e pentru prima dată când sunt jefuită. Probabil n-o să fie nici ultima dată. Îşi mişi ochii, studiindu-şi atacatorul. Eu te ştiu pe tine. Eşti Darnell, nepotul lui Lucy Watson.

Darnell scoase un sunet gâtuit. Înțelegând că băiatul era un amator nervos, Rob îi slăbi strânsoarea, deşi nu-l scăpă din ochi. Chiar şi copiii de zece ani cu un aer nevinovat pot scoate un cuțit sau o armă.

– Ce tâmpit atacă prietenele bunicii lui?

– Eu... eu n-am ştiut că era domnişoara Marian, se bâlbâi Darnell. N-am vrut să rănesc pe nimeni. Avea poate vreo paisprezece ani sau mai puțin. N-am mai făcut aşa ceva până acum.

– I-ai lăsat pe aşa-zişii tăi prieteni să te forțeze să te bagi la furat de poşete? întrebă Rob cu severitate.

Darnell îşi lăsă privirea în pământ.

Rob continuă:

– Tribunalele pedepsesc aspru delincvenţii violenţi. Îşi scoase mobilul de la curea. Dacă încerci să fugi cât sun eu la 911, îţi promit c-o să regreţi.

– A intrat într-un anturaj rău, spunea Lucy, interveni domnişoara Marian. Vrei s-o sfârşeşti în închisoare sau mort, Darnell?

Băiatul scuturã din cap jalnic. Arãta tare neexperimentat şi foarte înspăimântat. Rob şi domnişoara Marian schimbară o privire. Ăsta era, cum spuneau psihologii, un moment de învăţătură de minte. Dacă făceau ce trebuia, poate că reuşeau să împiedice un copil, în principiu cuminte, s-o ia pe căi greşite.

– Prietenii ţi-au spus că jefuirea oamenilor te face bărbat? Asta te face doar un laş, Darnell. Vocea lui Rob era dură. Dacă vrei să fii un bărbat adevărat, mergi la şcoală, ia-ţi o diplomă, fii în formă bună. Dacă eşti norocos, poate te vor accepta la puşcaşii marini. Ăia sunt ceva pe cinste, nu delincvenţii de doi bani de pe străzi.

În ochii negri ai lui Darnell sclipi o scânteie.

– N-o să mă vrea puşcaşii pe mine.

Văzând un interes şovăielnic, Rob spuse aspru:

– Bineînţeles că n-o să accepte un hoţ, dar armata este plină de bărbaţi de culoare puternici, curajoşi. Adevăraţi eroi. Dacă vrei să faci ceva folositor cu viaţa ta, mergi la centrul de tineret Fresh Air. Joacă baschet, aşază-te la un computer, foloseşte-ţi şi creierul, şi trupul. S-ar putea să fii tu însuţi surprins. În câţiva ani, s-ar putea să fii bun pentru puşcaşii marini. Dar numai dacă domnişoara Marian nu vrea să depună o plângere la poliţie.

Înţelegând aluzia, bătrâna îl împunse în coaste cu bastonul pe Darnell.

– N-o să depun plângere, dar o să-i spun bunicii tale. Acum du-te la centrul pentru tineret şi fă-ţi alţi prieteni. Ai un creier. Foloseşte-l!

– Da, domnişoară Marian. După o lungă pauză, Darnell spuse cu greutate: Îmi pare într-adevăr rău. N-o să mai încerc să jefuiesc pe nimeni niciodată.

– Ai grijă să n-o faci. Pentru că, dacă domnişoara Marian n-o să afle, eu o s-o fac. Rob îi aruncă un zâmbet ca de rechin. Şi nu-s nici pe departe la fel de drăguţ ca ea.

– Da, să trăiţi.

Nervos, Darnell începu să se îndepărteze.

Domnişoara Marian îl opri cu un gest.

– Dacă treci mâine pe la mine pe acasă şi cureţi murdăria din curtea din spate, n-o să-i spun lui Lucy despre asta. O să vii?

– Da, doamnă, spuse Darnell nerăbdător. O să fac o treabă bună, vă promit.

– Atunci, treci după slujba de la biserică. Şi, dacă te descurci într-adevăr bine, o să-ţi păstrez nişte plăcintă cu piersici.

Darnell încuviinţă din cap şi apoi o luă la sănătoasa, dispărând pe o alee.

– Credeţi că o să ne urmeze sfatul? întrebă Rob.

– Se prea poate. A fost întotdeauna un băiat bun, dar mama lui e drogată, iar tatăl a murit, şi asta e prea mult pentru Lucy. Domnişoara Marian scutură din cap. Să-i dau ceva mai bun de făcut e un început. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

– Aţi fi bună şi dumneavoastră la puşcaşii marini, doamnă.

Bătrâna pufni.

– Am predat la şcoala primară şi am învăţat că nu trebuie să te laşi înspăimântată de copii, indiferent câţi ani au. Să faci tot ce-ţi stă în putinţă şi să speri că te vor asculta.

– Pot să vă duc undeva?

– Casa fiicei mele e la doar o stradă de aici. Mulţumesc pentru ajutor, tinere. Îşi lăsă capul într-o parte. Nu eşti tu Tipul cu Graffiti?

El încuviinţă din cap şi întinse mâna.

– Rob Smith.

– Marian Berry. Îi scutură mâna cu o strânsoare surprinzător de puternică. E bine să scăpăm de graffiti, dar nu vin copiii şi pictează altele noi?

– De obicei, nu. Ei doresc să fie recunoscuți. Faptul că le acoperi opera ca și când n-ar conta îi determină, de regulă, să găsească un loc unde desenele lor nu vor fi acoperite imediat. Dacă vine un tip nou, acoperim rapid ce mâzgălește el, și pleacă destul de repede.

– Cu siguranță, asta contribuie la aspectul acestui cartier. Fă treabă bună în continuare, domnule Smith.

Ea se îndepărtă, cu spatele drept.

Cu adrenalina încă în vene, Rob se urcă în camioneta și își reluă drumul spre biserică, sperând să nu fi întârziat. Abia intrase în parcare, când un Lexus vișiniu vâjâi pe lângă el. Mașina asta făcea ca vechea lui camioneta să pară bătrână și obosită.

Coborî din mașină, apoi o fixă cu privirea pe femeia care ieși din Lexus. Purta jeanși, un tricou portocaliu-închis pe care scria „99 LA SUTĂ DINTRE AVOCAȚI NU FAC CINSTE CELORLALȚI" și avea o coamă sălbatică de bucle roșcate ce i se învârtejeau în jurul capului.

– Cine ești și ce ai făcut cu mașina lui Val Covington? întrebă el.

Ea râse.

– Asta-s eu cu adevărat, stilul de sâmbătă. Poți să-l suporți?

El urcă treptele și descuie ușa din spate.

– Să suport? Sunt fascinat. Mi-a plăcut întotdeauna povestea cu Jekyll și Hyde.

– Presupun că dr. Jekyll eram eu travestită în avocat. Îi aruncă o privire, trecând pe lângă el și intrând în clădire. Ceea ce înseamnă că acum sunt periculosul domn Hyde.

Puțin spus periculos. Strălucirea și buna ei dispoziție îi atingeau strune care fuseseră tăcute atât de mult timp, că uitase cum sunau – și asta fără a ține cont de atuurile ei fizice. Chiar și în costumul făcut la comandă i se păruse sexy, dar acum, îmbrăcată lejer, era extraordinară. Și flirta cu el.

Nu o luă personal. Astăzi radia genul acela de feminitate care atrage atenția tuturor și probabil îi face pe bărbații de la nouă la nouăzeci de ani să o urmeze.

Păstrându-și un ton lejer, spuse:

– Un avocat ucigaș care arată ca tine? Periculos, într-adevăr.

O invită în camera din spate, pe care o folosea pe post de birou.

Val băgă mâna în geanta ei supradimensionată și scoase un teanc de hârtii.

– Am făcut un proiect de contract de închiriere bazat pe condițiile pe care le-am discutat la telefon. Uită-te peste el, consultă-te cu un alt avocat, dacă dorești, sau spune-mi dacă vrei ceva modificări.

El frunzări exemplarul lui, observând că nivelul chiriei și condițiile erau exact cum conveniseră.

– Nu-i nevoie. Sunt gata să semnez acum.

Ea scutură din cap.

– Ești prea încrezător.

– Un contract nu valorează cu mult mai mult decât cinstea oamenilor care-l semnează.

– E adevărat, dar contractele sunt folositoare dacă o situație devine explozivă și trebuie să faci ordine. Vreau să vorbim puțin despre o mică modificare înainte de a mă muta, dar asta ar trebui să fie o afacere separată. Zâmbi larg. Nici măcar n-am văzut toată clădirea. Ar trebui să mă simt rușinată dacă nu-mi fac temele.

– O să-ți fac un tur complet înainte de a semna ceva, astfel încât să te poți retrage dacă te răzgândești.

– N-o să mă răzgândesc decât dacă dau de o baltă plină de microbi de holeră la subsol. Și nici măcar atunci.

Dacă găsea o baltă, chema instalatorul. Eficientă femeie mai era Val Covington. El îi deschise ușa spre nivelul inferior. Deși i se păruse înaltă din felului ei agitat de a fi, acum, că purta sandale în loc de pantofi cu toc înalt, Rob constată că era de fapt un năpârstoc de fată.

– Convinge-te singură.

Pentru că altarul și birourile bisericii erau cu o jumătate de etaj deasupra solului, nivelul parterului avea suficiente ferestre încât să permită o iluminare bună, dar, în alte privințe, zona era neatractivă. O bună parte din holul vechii biserici era spațiu deschis, iar pereții

albi și podeaua acoperită cu material plastic erau scoase în evidență de tâmplăria de culoare închisă.

Bucătăria și băile se găseau în spatele clădirii, sub birouri. Bucătăria îmbătrânită era o piesă de epocă, concepută să permită activitatea unei duzini de enoriașe. Cum Rob nu era sigur de utilitatea finală a încăperii, nu făcuse nimic altceva decât să o curețe, să o zugrăvească și să verifice dacă vechile ustensile funcționau.

Lui Val nu-i păsa.

– Ce grozavă e bucătăria asta veche! Cu o masă la mijloc și un nou cuptor cu microunde, o să iasă un loc drăguț de luat masa de prânz. Observă holul deschis ce fusese destinat pentru mese și întâlniri. Nu se vede nici o băltoacă plină cu bacili de holeră în ea, așa că mi-ar plăcea să împărțim asta în camere pentru documente și birouri pentru interni și voluntari.

– Interni?

– Cu două facultăți de drept în Baltimore, nu ar trebui să fie greu de găsit studenți dornici să aibă niște experiențe de viață adevărată. Intenționez, de asemenea, să-i ademenesc și pe câțiva dintre prietenii mei avocați. Cum trebuie să facă ceva muncă *pro bono*, ar putea foarte bine să o facă aici. Nu sunt singura care tânjește să facă dreptate. Se îndreptă spre scări. Următoarea oprire, birourile.

Rob o conduse spre biroul fostului preot, aflat direct sub altar.

– Cred că ăsta e cel mai drăguț birou.

Val oftă bucuroasă la vederea bovindoului cu vitralii înguste în partea de sus.

– Ăsta-i al meu. Întotdeauna mi-am dorit un loc la fereastră. Traversă camera și se așeză pe banca netapițată. Vitralii în formă de diamant și o vedere spre rododendronii vecinilor. Nu-i o schimbare prea rea față de panorama către port.

El se gândi cam cum trebuie să fie actuala ei slujbă.

– Îmi imaginez că e ciudat să treci de la firmă agitată de avocați din centru la un cabinet individual liniștit.

Ea ridică din umeri.

– Sunt pregătită. De ani întregi, fiecare zi avea șase termene-limită și nesfârșite valuri de oameni agitați. Iureșul adrenalinei dă dependență, dar agitația nu poate înlocui viața.

Poate că avea să fie mai dificil decât credea să treacă peste dependența de adrenalină. El se chinuise groaznic să scape de viciu. Simplitatea nu era ușoară. Bineînțeles, Val căuta să-și încetinească ritmul vieții, nu să-l oprească întru totul, așa cum făcuse el.

– Vrei să te concentrezi cu adevărat pe munca *pro bono*?

– Mă gândesc să fac asta cam jumătate din timp. O să vedem... Își ridică picioarele pe locul de la fereastră și își cuprinse genunchii cu brațele. Vreau să schimb ceva în viețile oamenilor, nu doar în portofelele lor. Nu că ar fi ceva rău în a fi prosper, dar nu vreau ca viața mea să se rezume la bani. A fost așa vreme de ani întregi, și nici măcar nu mi-am dat seama de asta până de curând. Forțam, forțam mereu...

Se întrerupse, ca și când spusese deja prea mult.

Fusese înțeleaptă să vadă lumina, înainte ca viața să-i intre în criză. El fusese mai puțin înțelept.

– Cum o să găsești cazuri pentru care merită să lupți?

– Mă găsesc ele pe mine. Deja am acceptat un caz și probabil o să iau încă unul după ce am să discut cu potențialul client – o mamă singură al cărei fost soț, cu mulți bani, o tot cheamă în justiție neîntemeiat.

– Sper să-l strivești ca pe un gândac. Și care este celălalt caz?

– Ăsta e unul greu. Kendra, asistenta mea, m-a rugat să văd dacă aș putea face ceva pentru un vechi prieten al ei care e condamnat la moarte. Daniel Monroe a fost condamnat pentru uciderea unui polițist. Ea jură că el e nevinovat, dar nu mai are dreptul la apel, și data execuției se va stabili în curând. Chipul lui Val se schimonosi. O să văd ce pot face, dar ar fi nevoie de un miracol să-i salvez viața.

Vorbele „condamnat la moarte" îl loviră pe Rob ca o apă înghețată, stricându-i buna dispoziție.

– Ești sigură că prietena ta nu se lasă amăgită de iluzia nevinovăției lui? Majoritatea condamnaților pot jura pe un teanc de Biblii că au fost lucrați.

– Kendra spune că era împreună cu el în noaptea crimei.

– Poliția n-a crezut-o?

– Au crezut că mințea ca să-și protejeze prietenul. Sunt sigură că se întâmplă de-astea, dar Kendra nu minte. Dacă Kendra spune că el era cu ea, atunci era cu ea.

Așa că poate că era, într-adevăr, un om nevinovat condamnat pe nedrept.

– Care era cazul împotriva lui Monroe?

– Încă n-am văzut dosarul – ăsta abia a apărut –, dar Kendra a spus că a fost condamnat în urma depoziției a trei martori oculari.

Gura lui se strâmbă.

– Greșeala martorilor oculari este cel mai obișnuit motiv al condamnărilor pe nedrept.

– Da, dar e îngrozitor de dificil să dovedești contrariul. Brațele i se strânseră în jurul genunchilor. Dacă o victimă se ridică din boxa martorului și spune: „Omul ăla de acolo a făcut-o", juriul crede. Un martor care nu identifică bine făptașul poate trimite un om nevinovat la moarte.

– Când o infracțiune atrage disprețul tuturor, lumea e disperată să-l vadă pe ucigaș pedepsit, spuse Rob cu cinism. E prea comod pentru poliție și pentru procurori să accepte primul suspect plauzibil și să nu caute în continuare.

Ea îi studie fața.

– Știi câte ceva despre crimă și pedeapsă.

El își feri privirea.

– Am citit câte ceva. Ceea ce era adevărat, deși majoritatea lucrurilor pe care le știa fuseseră descoperite pe propria piele. Cum o să procedezi în acest caz? Fiind un caz de condamnare la moarte, îmi imaginez că a fost discutat în cel mai mic detaliu.

– O să încep prin a face rost de dosarele cazului de la biroul avocatului din oficiu. După aceea, o să încerc să vorbesc cu toți cei importanți în caz – avocatul apărării,

procurorul, poliția, martorii oculari – și sper ca toți să fie încă în viață. Va trebui să iau la puricat fiecare părticică de dovadă și să caut punctele slabe. Ea se opri. Nu, nu de acolo trebuie început. Mai întâi, trebuie să-l vizitez pe Monroe la închisoare. Tot ce știu despre el e de la Kendra. Vreau să-l cunosc personal, apoi să aflu dacă dorește să acționez în numele lui. Nu pot face realmente nimic fără consimțământul lui.

Dorința lui Rob de a rămâne indiferent dădu o luptă scurtă, dar puternică cu dorința nestăpânită de a se implica în acest caz.

– Ia-mă cu tine. Poate am cum să ajut cu investigația.

– De ce ai vrea să faci asta? întrebă ea, surprinsă.

– Nu-mi place pedeapsa cu moartea, spuse el cu hotărâre în glas. Ce zici?

– Sunt nehotărâtă. Se încruntă. Nu cer neapărat răzbunare, dar unii oameni au făcut lucruri atât de îngrozitoare, încât e greu să fii supărat dacă își dau obștescul sfârșit înainte de vreme.

– Prin ucidere, societatea se coboară la nivelul unui ucigaș. Fără a mai menționa faptul că mor și oameni nevinovați. Știai că, la fiecare șapte oameni executați, unul e eliberat ca fiind complet nevinovat? Mulți încarcerați au fost eliberați când probele ADN au dovedit că n-au comis ei crima. Ce înseamnă asta pentru cazurile unde nu există ADN care să ofere o dovadă irefutabilă de vinovăție sau de nevinovăție?

Ea îl fixă cu privirea.

– Unul din opt? Serios?

– Așa am citit. Cifrele nu sunt exacte. Foarte multe agenții urmăresc crimele și pedepsele, dar nu multe urmăresc condamnările nedrepte.

– Doisprezece la sută. Asta e *înspăimântător*. Sări de lângă fereastră și începu să se plimbe încolo și-ncoace prin încăpere. Dacă procentajul condamnărilor nedrepte se aplică uniform, asta înseamnă că zeci de mii de oameni nevinovați zac în închisoare.

El zâmbi rece.

– Ai vrut să faci dreptate. Drumul e larg deschis.

– Am promis că cercetez acest caz de dragul Kendrei, dar, dacă problema condamnărilor nedrepte are atâta amploare, există o şi mai mare motivaţie ca să-l accept. Scutură din cap scurt, arzând de nerăbdare. Orice om cu minte îşi dă seama că sistemul mai dă greş din când în când şi trimite un nevinovat în închisoare, sau, mai rău, în camera de execuţie. Dar, dacă erorile se produc în asemenea proporţii, este... înfiorător.

– Probabil că în după-amiaza asta o să te duci acasă şi o să face cercetări să vezi dacă cifrele mele sunt corecte, prezise el.

Ea se arătă uimită.

– E chiar aşa evident?

– Avocaţii cred în fapte. Înainte de a începe o cruciadă, o să te asiguri că lupţi pentru o cauză justă.

– Al naibii de corect. Se opri din mers şi îi studie faţa cu o intensitate alarmantă. Rob, dorinţa ta de a ajuta un om nevinovat este evident sinceră, dar trebuie să te întreb dacă ai oarece experienţă ca investigator. Crezi că te vei descurca bine cu o investigaţie cu atâtea încărcături? N-o să fie timp pentru o a doua şansă. Dacă acest gen de muncă te depăşeşte, pot să angajez un investigator profesionist.

Deşi prefera să nu discute despre trecutul lui, de data asta nu mai putea evita acest lucru.

– Am fost poliţist militar la puşcaşii marini şi am fost al naibii de bun. Aveam abilitatea de a gândi neconvenţional, aşa că mi se dădeau cazuri ciudate. Au trecut câţiva ani, dar abilităţile de bază ale unui poliţist pentru investigaţie, interviuri şi deducţii mi-au fost foarte bine vârâte în cap. Poate o să fiu în stare să găsesc nişte unghiuri de abordare la care nu s-a gândit nimeni.

– Te-am angajat. Nu că ar ieşi ceva bani în asta. Zâmbi uşor. De acum şi până când o să plec de la slujba mea actuală, o să fiu vârâtă până-n gât în treabă, aşa că ar fi mană cerească dacă ai abilităţile necesare şi eşti interesat de asta.

– Mulţam că mă laşi să te ajut. Cuvintele nu erau potrivite pentru ce simţea. Nici chiar lui însuşi nu-şi

putea explica pe deplin această nevoie presantă de a încerca să salveze un străin. Schimbând subiectul, spuse: Ziceai că eşti interesată de o modificare înainte de a te muta?

– Dulapuri pentru cărţi, rafturi, treburi din astea. Una dintre camerele din spate trebuie pregătită pentru echipamente precum copiatoare şi imprimante. Îşi mişti ochii gânditoare, mutându-şi mintea de la justiţie la spaţii de birou. S-ar putea să fie bine să instalăm uşi duble între acest birou şi cel din spate. Aş putea folosi spaţiul în plus ca bibliotecă şi sală de şedinţe.

– Nu-i problemă. Vrei să te gândeşti până la începutul săptămânii viitoare la ce schimbări vrei şi să-mi dai o listă, astfel încât să pot face o estimare?

– S-a făcut. Vreau să mă mut imediat ce lămuresc treburile la Crouse, Resnick. Privirea i se mută în sus. Apartamentul tău nu poate fi prea spaţios. Dacă vrei să-ţi păstrezi, pentru moment, biroul aici sau la subsol, e în regulă. E suficient spaţiu.

El scutură din cap, deopotrivă amuzat şi încurcat.

– Şi spui că eu sunt prea încrezător. Dacă sunt un criminal sângeros?

– Dacă eşti, sper să-mi amintesc schemele de la orele de autoapărare. Traversă încăperea spre uşă. Dar nu arăţi deosebit de nebun, şi, dacă eşti pe-aici o parte din zi, s-ar putea să-i descurajezi pe alţii de aceeaşi teapă.

O tipă pragmatică. O urmă prin hol până în fostul altar.

– Ce o să fie aici?

– Biroul Kendrei, ca să stea cu ochii pe uşă, şi, în plus, o zonă de şedere şi întruniri. Poate nişte pereţi mai joşi sau pereţi despărţitori mobili, astfel încât să-i ofere intimitate. La alegerea ei. Val se mişcă spre centrul altarului, privirea îndreptându-i-se spre ferestrele rotunde cu vitralii. Iubesc atât de mult clădirea asta. Cum să nu se facă dreptate aici?

– Dreptatea e bună, spuse el încet. Iertarea este şi mai bună.

– Așa, deci ne-am întors la pedeapsa capitală. Privirea ei era incomod de pătrunzătoare. Ești un om interesant, Rob Smith.

– Și chinezii au transformat cuvântul *interesant* într-un blestem. Scoase un șir de chei din buzunar. E timpul să semnăm contractele și să te fac chiriaș oficial. După asta, o să poți veni și pleca după bunul-plac.

Ea zâmbi larg.

– Să nu uiți că ar trebui să-ți dau un cec.

El pocni din degete, mimând surpriza.

– Ah, da. Bani. Trebuie să mai lucrez la partea aia cu a face pe proprietarul. Sunt mai bun la pilaștri și rigips.

Ea scoase o carte de vizită și i-o înmână.

– Dacă ai nevoie de un avocat, spune-mi. Pentru proprietari, tarif special.

Amândoi chicotiră și, spre ușurarea lui, atmosfera se destinse din nou. Nu le luă decât câteva minute să semneze contractele, după care el o lăsă pe Val să-și cerceteze noul imperiu. Cu toate astea, în vreme ce conducea spre centru, nu și-o putea scoate din minte.

De ani întregi, trecuse prin lume ca o fantomă, intrând în contact mai mult cu lucruri decât cu oameni. Val Covington îl adusese la viață.

Era un sentiment al naibii de incomod.

capitolul 5

După ce Rob plecă, Val măsură camerele și își notă una-alta, dar mintea îi zbârnâia. Dacă avea dreptate în legătură cu numărul de persoane nevinovate care erau trimise la închisoare – și bănuia că nu făcuse multe greșeli –, descoperise un subiect care putea să-i stârnească o pasiune.

Deși recunoscătoare pentru abilitatea de investigator a lui Rob, ca și pentru dorința lui de a ajuta, se întrebă dacă urma să mai aibă nevoie și de alte ajutoare. Poate studenți la Jurnalism? La Universitatea de Nord-Vest, un profesor de jurnalism și studenții lui făcuseră

investigații ce dovediseră nevinovăția atâtor condamnați la moarte, încât guvernatorul statului Illinois instituise un moratoriu asupra execuțiilor. Dar studenții ar necesita o oarecare supraveghere, și ea pur și simplu nu avea timp. O să-i dea lui Rob șansa de-a demonstra de ce e în stare, înainte de a căuta alți voluntari.

Între timp, avea de terminat lucrări pentru Crouse, Resnick. Mai multe proiecte. Clienți care plăteau o căruță de bani pentru a beneficia de întreaga sa atenție. Dar azi era sâmbătă, și era îndreptățită să aibă și ea o viață proprie pentru câteva ore. Asta însemna aparatură la prețuri convenabile pentru noul ei cabinet, apoi relaxare la cină cu o prietenă.

După ce vizită un depozit de mobilă de birou și un magazin de computere, se îndreptă spre casă, gândindu-se din nou la proprietarul bisericii. Era, fără discuție, cu totul aparte. I-ar plăcea să știe mai mult despre trecutul lui, dar nu era destul de necioplită pentru a întreba. Zâmbi larg. Când avea să-l cunoască pe Rob mai bine, atunci avea să își permită să fie necioplită.

Relația lor evolua rapid, deși în condiții neconvenționale. Era încă surprinsă de sugestia ei impulsivă ca el să-și păstreze biroul în biserică, dar era adevărat că avea spațiu în plus. Ar fi drăguț să-l știe prin preajmă.

„În regulă, Val, admite că te simți atrasă." Îi plăcea cum gândeau, o încântau abilitățile lui concrete, practice, îi plăcea că îi păsa de soarta unui om condamnat pe care nu-l întâlnise niciodată.

Fără a mai spune că ori radia el o atracție sexuală, ori fusese ea prea multă vreme singură. Sau poate amândouă.

Își dădu seama că fredona un cântec pe care mama ei i-l cânta la culcare – *Dac-aș fi tâmplar* – și zâmbi. Ce potriveală, pentru că, dincolo de cuvintele cadențate și de linia melodică, era un cântec despre clase și statut. Ea era o absolventă de Harvard, iar Rob era tâmplar, restaurator și fost pușcaș marin. Era atracția sortită, oare, pieirii?

La dracu', nu. Era foarte bine să ai o educație aleasă, dar, după experiența ei, o minte strălucită și activă făcea

mai mult decât o diplomă atârnată pe perete. Şi dacă judecata n-o părăsise, nici ea nu-i era lui indiferentă.

Ce combinaţie fermecătoare de putere, şi abilităţi practice, şi minte brici, şi aspect atrăgător. I-ar plăcea să-şi treacă degetele prin barba aia deasă şi roşcată...

Îşi întrerupse şirul gândurilor înainte de a ajunge la un domeniu interzis minorilor. Faptul că era interesant şi atrăgător nu-l făcea şi bun pentru întâlniri, deşi era potrivit şi ca vârstă, n-avea vicii evidente, iar ea avusese întotdeauna o slăbiciune pentru bărbi.

Dar avea o regulă veche – să nu iasă la întâlnire cu bărbaţii cu care lucra şi, de vreme ce el era şi proprietar, şi potenţial investigator, o relaţie mai apropiată risca să pricinuiască necazuri dacă ceva nu mergea. Mai bine să păstreze lucrurile la un nivel profesional.

Pe de altă parte – ca avocat, Val avea multe „alte părţi" –, poate că încerca să nege posibilitatea unei idile pentru că devenise timidă. Trecuse multă vreme de când fusese cu adevărat într-o relaţie.

Ultima fusese cu Donovan, fostul şi actualul soţ al prietenei ei, Kate. Era un tip pe cinste, care se purtase frumos cu ea, dar, privind în urmă, îşi dădu seama că nu fusese cu adevărat implicat sentimental, pentru că nu încetase niciodată s-o iubească pe Kate. Din fericire, reuşiseră cu toţii să rămână prieteni după ce Kate se mutase înapoi în Baltimore şi căzuse iar în braţele fostului ei soţ.

Cel mai uimitor bărbat pe care-l întâlnise de la Donovan încoace fusese Greg Marino, operatorul de imagine al filmului lui Rainey. Lucrând ca asistentă a lui Rainey, Val ieşise cu Greg pe durata filmărilor. Şi el avea o barbă încântătoare şi era un scump şi totodată foarte talentat. O rugase să îl însoţească la ceremonia de decernare a premiilor Academiei, când câştigase un Oscar, ceea ce le oferise o noapte de neuitat. Cu toate astea, deşi îi plăcea enorm de el, nu exista vreun viitor pentru un artist nomad şi o tipă convenţională de pe coasta de est, ca ea.

Oftă. Bărbaţii. Acum, că ar putea să aibă în sfârşit timp pentru o relaţie adevărată, trebuia să se gândească mai bine la cum să-i aleagă.

Intrând pe aleea din faţa casei ei, simţi cum o invadează un bine-venit val de relaxare. Cartierul Homeland era unul dintre cele mai bune din Baltimore, cu case arătoase şi spaţioase şi cu copaci umbroşi. Predominau casele în stilul tradiţional colonial, cu hol central la intrare, dar Val se îndrăgostise de casa asta în stil Tudor din clipa în care o văzuse. Asimetrică şi finisată cu stuc de culoarea untului între grinzi aşezate în spic, căminul ei şedea liniştit sub acoperişul abrupt de ardezie. Confort cu o notă de excentricitate – exact stilul ei.

Când era copil, iubise casa spaţioasă din Connecticut a tatălui ei, în rarele ocazii când îl vizitase. Nu numai că terenul din jurul casei era mai mare decât câteva parcuri din Baltimore şi cu mult mai bine amenajat, dar erau mai multe băi decât locatari.

Dorinţa ei arzătoare de a trăi într-o astfel de casă o făcuse să simtă că trădase căsuţa banală pe care o împărţea cu mama ei. Casa era plăcută şi minunat decorată de Callie, şi Val o ajutase pe mama ei s-o cumpere când proprietarul se hotărâse s-o vândă. Dar nu avea să se ridice niciodată la nivelul unui conac din Connecticut.

Casa ei în stil Tudor din Homeland nu era nici ea un conac, dar era exact ce-i trebuia – şi răsplata pentru anii grei de muncă. Pentru că renunţa la venitul de partener în firma de avocatură, poate ar fi fost mai înţelept să rămână în prima ei casă, una plasată într-un şir de case identice, în vecinătatea Universităţii Johns Hopkins. Ipoteca şi costurile de întreţinere erau mult mai mici, dar nu regreta cumpărarea casei visurilor ei. Dacă avea să fie nevoită să reducă din cheltuieli în alte domenii, atunci aşa urma să facă.

O oprire la un magazin de delicatese pe drumul spre casă îi asigură ingredientele pentru cină. Avea să pregătească ceva simplu, pentru că musafira ei, Rachel

Hamilton, era prietena ei din şcoala primară, aşa că formalismul nu era nici necesar, nici dorit.

Val abia aştepta seara asta. Nu reuşiseră să se mai vadă de luni întregi, aşa că urma să fie distractiv să afle ultimele noutăţi. Buna judecată a lui Rachel fusese întotdeauna de folos pentru a vedea lucrurile în contextul lor real. Ce păcat că îşi pierduse timpul la Facultatea de Medicină; ar fi fost o bună judecătoare. De fapt, tatăl lui Rachel *era* judecător.

Pisicile aşteptau în vestibul când ea intră pe uşa din spate. Motanul negru cu blană lucioasă, Damocles, aştepta rezervat, în vreme ce pisica tricoloră, Lilith, se frecă sugestiv de gleznele lui Val, cu privirea fixată pe sacoşele de plastic.

– Să nu spui că ţi-e foame, Lilith. Te-am văzut cum înfulecai micul dejun.

Val se aplecă să mângâie capul lui Lilith, îl frecă pe Damocles pe gât, ca acesta să nu se simtă neglijat, şi se îndreptă spre bucătărie.

Rezultatul eforturilor ei fu un sos marinat şi cârnaţi italieneşti ce fierbeau încet pe plită, masa pusă cu cristale şi lumânări – de ce să limităm eleganţa la cinele cu bărbaţi? – şi o salată verde ce se răcea în frigider lângă o sticlă cu vin. Val înfăşura în folie pâinea cu usturoi, pentru a o încălzi, când se auzi soneria de la intrare.

Se duse la uşa din faţă s-o primească pe prietena ei. Înaltă şi liniştită, cu păr negru tuns scurtuţ, ce-i cădea natural în bucle lejere, Rachel inspira încredere chiar şi când arăta frântă, ca în seara asta.

Păşi în vestibul şi inspiră profund.

– Miroase excelent. Cum reuşeşti, Val? Eşti cel puţin la fel de ocupată ca mine, dar, cu toate astea, tu reuşeşti să fii o zeiţă casnică.

Val izbucni în râs.

– Ştiu de unde să cumpăr mâncare bună preparată de alţi oameni care fac ceea ce eu n-am timp să fac. Haide, intră, ia nişte vin şi spune-mi ce mai e nou cu tine.

În vreme ce băură vin şi mâncară paste şi desert, vorbiră cu lejeritatea prietenilor care restabilesc legăturile, oricât de multă vreme ar fi trecut de la ultima întâlnire.

După aceea, se aşezară pe terasa însorită, ce părea un spaţiu mai intim decât sufrageria protocolară. Val se cuibări în balansoar, cu Lilith în poală, în vreme ce Damocles se întinse peste Rachel, care era convenabil îmbrăcată în negru, astfel încât firele de păr de pe blană să nu se vadă.

Auzind povestea lui Val despre modul şi motivele pentru care făcea acea schimbare în carieră, Rachel spuse:

– Asta trebuie să fie o decizie bună. Nu te-am văzut atât de fericită şi de emoţionată de ani întregi.

– Sunt emoţionată, dar în acelaşi timp şi speriată. Val se opri să-şi clarifice îndoielile. Până acum, doar competiţia mă ţinea concentrată în direcţia bună. Nu numai că abordez domenii profesionale despre care nu ştiu mare lucru, dar n-am nici o idee ce să fac cu timpul liber. Sunt mult prea obişnuită să alerg ca un gerbil pe roată.

Rachel primi mărturisirea cu mult calm. Ea fusese întotdeauna duhovnicul grupului lor de prietene.

– Bineînţeles că eşti speriată. Orice schimbare demnă de luat în calcul e înspăimântătoare. Dar cred că o să fii bucuroasă, odată ce te vei adapta. Nu trebuie decât să dai o parte din ordinea care-ţi place atâta pe mai multă dezordine.

Val gemu.

– Sună groaznic când pui problema aşa.

– Atunci instituie ordinea făcând liste. Ţi-a plăcut întotdeauna asta. Ce-i pe lista ta pentru a-ţi umple timpul liber?

– Mi-ar plăcea să reîncep să mă ocup de grădinărit, spuse Val gânditoare. Să călătoresc mai mult, să gătesc mai mult, să mă duc să caut vechituri. La naiba, ar fi divin să pot trândăvi pe lângă casă, cu pisicile, fără mustrări de conştiinţă. Dar cea mai importantă parte e cea legată de relaţii, bineînţeles. Prieteniile sunt plante ce trebuiesc îngrijite cu timp şi cu efort. Vreau să fiu în stare să iau prânzul cu un prieten fără să planific totul cu o lună înainte şi apoi să mă văd nevoită să-l anulez.

– Mă întreb dacă asta-i cauza pentru care majoritatea prietenilor mei sunt oameni pe care-i cunosc de ani buni. N-am avut timp să dezvolt noi prietenii. Rachel îl scărpină pe Damocles sub bărbie. Că tot veni vorba despre relații, ia spune-mi despre proprietarul ăsta al tău. Capeți o strălucire de felină când vorbești despre el.

Val făcu o grimasă.

– E chiar atât de evident?

– Limpede ca lumina zilei.

– E un tip interesant – genul ăla de bărbat liniștit, dar cu adâncimi nebănuite. Cât se poate de cu picioarele pe pământ și de practic, ceea ce ar fi de ajutor în investigația privind cazul acela de pedeapsă capitală. Îi pasă sincer de salvarea vieții lui Daniel Monroe, cred, așa că o să își dea silința.

– Toate astea sunt în regulă, dar arată bine?

Val căută o analogie cu un film din anii în care toată gașca se uita împreună la filme în fiecare duminică seară.

– Gândește-te la Charlton Heston în rolul lui Ben-Hur după ce galera romană se scufundă și Chuck vâslește pe pluta aia. O mulțime de mușchi și o barbă blondă.

Rachel râse.

– Dacă arată așa și are și creier, întreabă-l dacă are și-un frate. Aștept cu nerăbdare progrese.

– Nu te aștepta la prea multe. Rob e strict de domeniul fanteziilor, pentru mine.

Rachel își arcui sprâncenele neîncrezătoare, dar nu o contrazise.

– Chiar dacă n-o să începi nimic cu el, o nouă slujbă presupune să întâlnești oameni noi. Poate că unul dintre ei o să fie dragostea vieții tale.

– Chiar dacă o să-l găsesc pe Făt-Frumos, asta ar duce la cea mai mare dilemă dintre toate – maternitatea, spuse Val sec. Ceasul meu biologic ticăie în neștire, dar și perspectiva copiilor mă înnebunește. Dacă o să găsesc un tip de care mă atașez, cu care să fac un copil, și apoi

descopăr că-s o catastrofă ca mamă? E o slujbă pe care n-o poți părăsi odată ce-ai început-o.

– Personal, cred că ai o grămadă de dileme și în legătură cu partea aia cu dragostea-vieții-tale, observă Rachel, dar n-o să fii o catastrofă dacă te hotărăști să ai copii. O să citești orice carte despre creșterea copiilor scrisă vreodată, o să le analizezi pe toate, apoi o să pui în practică cele mai bune idei. Întrebarea efectivă nu e dacă o să fii o mamă bună, ci dacă vrei să-ți asumi această responsabilitate.

– Ai dreptate. Responsabilitatea e partea înspăimântătoare. Bineînțeles că ar fi frumos dacă am putea da un test despre creșterea și educarea copiilor înainte de a ne arunca în prăpastie.

– Exagerezi când vine vorba despre partea cu educația copiilor – o mulțime de oameni reușesc asta fără să planifice în avans. Dar, dacă te face să te simți mai bine, există tot soiul de teste disponibile.

Val trecu în revistă o listă cu prietenii care aveau copii mici.

– Să împrumut copilul cuiva pentru o săptămână?

– Iată un început. Sau ai putea să te înscrii la Programul Surorilor[1], zise Rachel și zâmbi larg. S-ar potrivi la fix cu noul tău statut de filantroapă.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Val încet, dar e o idee bună. Poate că o să învăț ceva despre cât de bine pot să mă descurc într-o relație de durată cu un copil.

– Poate că da, sau poate nu. Știu mulți oameni care spun că singurii copii pe care-i suportă sunt ai lor. Dar, chiar dacă nu primești un răspuns definitiv în legătură cu ideea de a deveni părinte, îndrumarea unei tinere fete ar trebui să fie ea însăși un fel de răsplată.

– O să pun asta în capul listei, zise Val, îmblânzită de vin, de compania plăcută și de torsul pisicuței.

Avea perspectiva unei noi activități atractive, un bărbat ce o intriga și dorința de-a găsi o fetiță cu care

---

[1] Program de voluntariat pentru îndrumarea și dezvoltarea tinerelor fete cu ajutorul mentorilor voluntari (n.tr.)

să se joace și pe care s-o poată duce după aceea de unde o lua.

Ce și-ar putea dori mai mult o femeie?

capitolul 6

Rob era pe punctul de a începe planul pentru noile birouri în subsolul bisericii, când îl sună Val.

– Salut, Rob, sunt Val. Știu că trebuia să-ți fi spus mai din timp, dar poți să te întâlnești cu mine la închisoarea de maximă securitate de pe Madison colț cu Fallsway într-o oră, pentru a discuta cu Daniel Monroe?

Atât de curând. Vestea despre ce urma să facă fu exact ca un vânt nordic rece pe un trup dezgolit.

– Sigur, dar hai să te iau de la birou.

– Mă descurc. Nu-i departe de unde lucrez.

– Chiar vrei să-ți parchezi Lexusul în zona aia?

– Hmm, probabil că nu, fu ea de acord. Știi unde am biroul?

– Da.

Aflase asta când o căutase pe internet. Ne vedem la unsprezece. Închise, gândindu-se că mai bine s-ar duce în apartamentul lui de la etaj și s-ar schimba. Jeanșii uzați erau preferații lui, dar trebuia să arate ca un investigator, nu ca un pușcăriaș.

Trecuseră ani de când își dăduse ultima oară silința să arate prezentabil, și află că sacoul lui bleumarin îl strângea la umeri și pantalonii kaki îi erau largi în talie.

Să bați un cui era un mod de antrenament mult mai bun decât să bați la o tastatură.

Urcă în camionetă și se îndreptă spre centru, gândindu-se că era ciudat să poarte haine de birou în vechea lui camionetă. Simplitatea monahală a vieții pe care o dusese în acești ultimi ani avea să se ducă pe apa sâmbetei dacă începea să aibă de-a face cu oameni și cu diverse cauze. Nu prea știa ce simțea în această privință. Greutatea apăsătoare care-l strivise începea să se ridice, dar ce fel de schimbări putea el suporta?

Și ce merită un om care purta stigmatul lui Cain?

Birourile Crouse, Resnick erau elegante, tăcute și luxoase. Chiar și în blazer, se simțea ca un om de serviciu. Angajata de la recepție fu impecabil de politicoasă, în ciuda aspectului lui, și, la două minute după ce sunase să-i anunțe sosirea, o uluitoare negresă înaltă veni să-l preia. Părul strâns în coc îi scotea în evidență chipul frumos, în vreme ce un costum de culoarea fucsia îi sublinia silueta.

– Domnule Smith? Sunt Kendra Brooks, asistenta domnișoarei Covington.

El întinse mâna.

– Sunt Rob. Îmi pare bine de cunoștință. O să ne întâlnim mai des, sunt sigur.

Ea privi în jur, conducându-l înapoi înspre birouri. Nu era nimeni prin preajmă, dar, chiar și așa, vorbi încet:

– Apreciez că te-ai oferit să-l ajuți pe Daniel.

De la mică distanță, el îi văzu ochii obosiți și regândi estimarea vârstei de la treizeci la patruzeci de ani. Kendra Brooks era o femeie care trecuse prin multe la viața ei.

– Sper să pot ajuta. Cazul ăsta... stârnește și niște chestiuni personale pentru mine..

Kendra îi aruncă o privire ageră, în vreme ce deschidea ușa biroului. Val vorbea la telefon și îi făcu semn lui Rob să intre. Azi arăta complet profesional, cu părul strâns și un costum sobru, de culoare gri. Interesant cum acel păr roșu ca văpaia arăta cu câteva nuanțe mai închis la culoare când era ținut strâns.

Când se aplecă să ia notițe, el îi admiră delicata linie a cefei, unde un cârlionț de păr strălucitor se încrețea peste pielea ei albă. Un loc perfect pentru un sărut...

Se întoarse imediat ce gândul i se contură în minte. Venise aici cu o treabă serioasă, nu să aibă fantezii de adolescent.

Merse spre fereastra din spatele ei, ce oferea o priveliște spectaculoasă înspre port. În depărtare, o navă înaltă sub pavilion german era andocată și mai mulți oameni așteptau să facă un tur. Îi distra un jongler, în vreme ce, de cealaltă parte a pavilionului din port,

un taxi acvatic tocmai adusese turişti la ţărm. Se întrebă dacă lui Val avea să-i lipsească să fie în mijlocul oraşului, cu un adevărat carnaval desfăşurându-se în faţa ochilor, dincolo de ferestre. Se întoarse când auzi sunetul telefonului pus în furcă.

– Scuze că te-am făcut să aştepţi.

Val se ridică şi ieşi de după birou. Azi purta un costum cu pantaloni. Probabil nu voia să cauzeze probleme într-o închisoare arătându-şi picioarele alea formidabile. De asemenea, avea tocuri înalte, ce creau iluzia unei înălţimi medii.

Rob se întrebă cum ar reacţiona ea dacă i-ar spune că arăta trăsnet. Probabil l-ar pune la pământ.

– Nu-i nimic. Gata de plecare?

Val îi înmână un dosar plin cu documente, apoi înşfăcă o servietă şi se îndreptă cu paşi repezi către lift.

– Am aruncat rapid un ochi peste documente. Dosarul ăla conţine copii ale celor mai importante acte. După ce o să le parcurgi, trebuie să ne aşezăm şi să discutăm despre dovezi şi să decidem calea de atac. Presupunând că eu, tu şi Monroe ne dorim cu toţii să începem, desigur.

– Ai avut timp să obţii documentele şi să le şi citeşti? Abia de patru zile te-ai hotărât să-ţi deschizi propriul tău cabinet.

– În cazul de faţă timpul este, într-adevăr, un factor hotărâtor.

Uşile liftului se deschiseră, şi, după ce intrară, ea apăsă butonul pentru garaj.

– Orice persoană condamnată la moarte în statul Maryland înaintează automat apeluri, astfel că dovezile au fost deja studiate de nenumărate ori. Patru luni nu înseamnă prea mult timp pentru a concepe o strategie care să-l convingă pe guvernator să comute sentinţa. În special nu într-un an electoral, când politicienii nu sunt deloc înclinaţi să privească cu bunăvoinţă o crimă.

– Dacă e nevinovat, ar trebui să existe o cale.

Ea zâmbi pe când ieşeau în parcare, mergând spre camioneta lui.

– Îmi place optimismul tău.

– E uşor să fii optimist când nu ai habar.

O ajută să urce treapta înaltă a camionetei. Mâna ei era mică şi rece, şi calmul ei arăta că se simţea confortabil pe scaunul unei asemenea maşini. Asta-i plăcea la o femeie.

După mai puţin de zece minute de condus, ajunseră în zona autostrăzii Jones Falls, unde mai multe clădiri importante ale Departamentului Închisorilor erau înghesuite una într-alta ca fanii unei trupe rock în faţa scenei. Rob se înfioră când le apăru în faţă Penitenciarul Maryland.

Cea mai veche închisoare în funcţiune din America, Pen[1], arăta ca un castel medieval răcoros. Clădirea ameninţătoare, din piatră, era situată exact pe una dintre străzile principale ale graniţei de vest a oraşului, neexistând măcar un trotuar care să o separe de traficul intens. Deasupra, mari spirale de sârmă ghimpată luceau în soarele palid. El se întrebă ce i-ar face acele spirale ascuţite unui evadat care ar cădea într-un colac de sârmă, apoi se hotărî că nu voia să se gândească la asta.

În vreme ce dădeau ocol închisorii pe străzi cu sens unic pentru a ajunge la parcare, Rob văzu femei stând pe trotuar şi strigând la deţinuţi care apăreau la ferestrele înguste ale închisorii. Neveste şi prietene, probabil. Se întrebă dacă se aruncau vreodată deţinuţilor droguri sau alte mărfuri interzise.

Fu bucuros că destinaţia lor era închisoarea de maximă securitate de peste drum. Relativ nou, edificiul de cărămidă nu avusese timp să strângă tot atâtea fantome ca Pen. Pe când parcau, Val explică:

– Deşi secţia condamnaţilor la moarte e aici, principalul scop al închisorii ăsteia e să-i adăpostească pe cei mai violenţi delincvenţi. Deţinuţii petrec douăzeci şi trei de ore la izolare, cu o oră de timp recreaţional.

– Deci dacă nu sunt nebuni când sunt trimişi aici, o să fie cât de curând.

---

[1] Prescurtare de la penitenciar (n.tr.)

– Probabil, dar măcar nu se pot ucide unii pe alții.

Tăcură când se apropiară de intrarea în închisoare. Deși Rob nu fusese niciodată în închisoarea asta, rutina îi era dureros de familiară. Gardieni și detectoare de metal, servieta lui Val cercetată temeinic și o atmosferă la fel de toxică precum un gaz otrăvitor.

Pe când gardienii îl pipăiau în căutare de arme ascunse, simțea ca și cum o bandă de oțel i se strângea în jurul pieptului. Recunoscând dorința înfricoșată de a o lua la goană, Val spuse încet:

– Dacă vrei să aștepți în camionetă, e în regulă.

– Mulțumesc, dar nu. E ceva ce trebuie să fac. Înversunat, își aminti lui însuși că venise aici din proprie inițiativă. Dacă vizita închisoarea din nou, poate că avea să fie mai ușor. Dar mă bucur că te ocupi tu cu vorbitul.

– La discuții sunt bună. Strânse din buze, uitându-se împrejur. Să aibă și noimă ceea ce spun este cu totul altceva.

– O să faci tu să aibă. Schimbară o privire de sprijin reciproc, apoi îl urmară pe un gardian spre o cameră de vizită. Era mică, cam cât o chicinetă mai mare, cu o barieră transparentă ce separa deținutul de vizitatori. Discuțiile se purtau prin intermediul a două telefoane.

Val se așeză pe unul din cele două scaune din partea lor, dar Rob era agitat din cauza spațiului strâmt și nu se putea liniști. Nu se așeză pe scaunul de lângă Val decât când ușa din partea cealaltă se deschise și doi gardieni escortară un Daniel Monroe încătușat în jumătatea cealaltă a încăperii.

Primul lucru observat de Rob fu statura intimidantă. Monroe avea mult peste 1,80 metri, cu umeri masivi ce întindeau țesătura salopetei portocalii. O cicatrice lungă și urâtă strica perfecțiunea de abanos a capului său lucitor lipsit de păr. O altă cicatrice îi fusese tăiată pe maxilar. Tăieturi de cuțit? Sticlă spartă? Dacă Rob s-ar fi întâlnit cu omul ăsta noaptea pe o stradă, ar fi luat-o la sănătoasa cât îl țineau picioarele. Chiar și în cătușe și separat de zona vizitatorilor, Daniel Monroe era înspăimântător.

Fără a i se clinti nici măcar un fir de păr, Val așteptă până când bărbatul se așeză pe scaun și ridică receptorul, apoi se prezentă:

– Domnule Monroe, sunt Val Covington. Kendra Brooks mi-a spus că o să te anunțe că vin aici.

– Mi-a spus. Vocea profundă, de bas, bubui în telefon, sunând mai degrabă resemnată decât primejdioasă. Fata aia chiar nu renunță.

– Nici eu, domnule Monroe. Val arătă spre Rob. Acesta este investigatorul meu, Rob Smith. Ți-ai concediat foștii avocați. Ne vei îngădui să acționăm în numele dumitale?

Monroe își îndreptă atenția spre Rob. Privirea lui nu era aceea a unui ucigaș turbat, nici nu avea căutătura lipsită de expresie a unui psihopat. În loc de asta, avea ochii înțelepți și triști ai unui om care văzuse lucruri de nedescris și abandonase orice urmă de încredere în justiție.

– De ce să te mai obosești? Nu mai am nici o speranță. Când judecătorul-șef al Curții Supreme spune că nevinovăția efectivă nu e neapărat un drept constituțional, e momentul să o lași baltă.

– Un judecător-șef a spus așa ceva? întrebă ea neîncrezătoare. Cine anume?

– Rehnquist. Caută.

Vocea lui Monroe era foarte pragmatică.

– O să caut. Val se încruntă, gândindu-se cum să răspundă. Foarte bine, de vreme ce speranța e un lux pe care nu ți-l poți permite, nu spera că vom putea face ceva. Amândoi știm că șansele de succes sunt foarte reduse. Dar oare nu merită, chiar și o cauză pierdută ca asta, să încerci?

Monroe se uită la încheieturile lui în cătușe.

– Nu știi ce ceri.

– Cred că știu, spuse Val încetișor. Și acum, o să încerc o lovitură sub centură. Ne lași să facem tot ce putem de dragul Kendrei, astfel încât să nu se mai chinuiască întrebându-se dacă nu se putea face mai mult?

După o lungă tăcere, Monroe respiră din nou, cu un oftat aspru.

– În regulă, domnișoară Covington. De dragul Kendrei. Nu vreau să aibă nici un regret când n-o să mai fiu.

– Bine. Și, te rog, spune-mi Val. Urmează să ne cunoaștem foarte bine. Val scoase un blocnotes din servietă. Știu că ți-ai mai spus povestea de o mie de ori, dar ai vrea s-o mai zici o dată?

– Nu-s multe de spus. N-am fost nicicând vreun sfânt. Copil fiind, am avut probleme cu legea de câteva ori – n-am făcut niciodată ceva care să implice violență, dar aveam cazier, și polițiștii mă știau. După ce am stat la închisoare șase luni pentru că am furat o mașină și m-am plimbat cu ea, am decis că e momentul să mă maturizez. Kendra mi-a dat încă o șansă, și m-am angajat la un depozit. S-au purtat bine cu mine și urmau să mă facă supraveghetor. Mi-am luat certificatul GED[1] și planificasem să merg la seral, la colegiul comunitar. Apoi, într-o noapte, au venit polițiștii și au bubuit în ușă. Când am deschis, au năvălit înăuntru și m-au izbit de perete. M-am mișcat încet, foarte încet, ca să nu pună degetul pe trăgaci. Au spus că trebuie să merg la secție pentru niște întrebări. Când am plecat, i-am spus Kendrei că o să mă întorc repede, pentru că știam că n-am făcut nimic rău. În vocea lui se simțea amărăciunea. Mi-am luat bun-rămas de la Kendra și de la copil, și de atunci sunt închis.

– Ce s-a întâmplat la secție? întrebă Val.

– Au insistat să le spun ce am făcut în acea noapte. N-am știut ce se întâmplase până când unul dintre detectivi mi-a ieșit în față și a urlat de ce l-am omorât pe ofițerul Malloy. Atunci am aflat că eram într-un mare rahat – un polițist omorât. Le-am spus adevărul o dată și încă o dată. Apoi m-au pus într-un șir de identificare, doi martori au susținut că eu trăsesem, și totul s-a terminat.

[1] Patru teste, care, odată trecute, atestă că subiectul are competențe la nivel de liceu, chiar dacă n-a absolvit vreunul. (n.tr.)

Am fost acuzat, judecat și condamnat. Oamenii au ovaționat când am fost condamnat la moarte.

Vocea lui lipsită de orice inflexiune îți dădea fiori. Rob întrebă:

– N-a crezut nimeni mărturia Kendrei cum că erai cu ea?

– Crima a avut loc la doar câteva străzi distanță de unde locuiam, așa că procurorul a afirmat că am avut destul timp să mă strecor afară și înapoi fără ca ea să știe. Monroe pufni. Ca și cum aș fi plecat de la Kendra să atac o altă femeie, să-i zbor creierii unui polițist și după aia să mă întorc calm acasă să mă joc cu copilașul meu. Dar judecata dreaptă n-a contat. Voiau să condamne pe cineva care era soi rău, și eu le-am fost la-ndemână.

– Acum câțiva ani, a existat o încercare de comutare a pedepsei la închisoare pe viață, spuse Val.

– Familia victimei nici n-a vrut să audă, și părerea lor contează. Fața lui Monroe se înăspri. Câțiva tipi deștepți au încercat să m-ajute, domnișoară Val, dar n-au ajuns nicăieri. Este timpul să renunț și să mă las în mâinile lui Dumnezeu.

– Am avut deja discuția asta, și ai fost de acord să ne lași să vedem ce putem face. Eu, personal, prefer să cred că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută ei înșiși. Nu sunt un avocat de drept penal, dar sunt o avocată a naibii de bună, și poate o să văd cu alți ochi cazul. Val trecu la altă pagină a blocnotesului ei, unde erau întrebări pe care le scrisese dinainte. Ești pregătit pentru o discuție preliminară pe marginea dovezilor?

Monroe schiță un zâmbet slab, trist.

– Spui că e inutil să mă pun contra și că ar fi mai bine să cooperez?

Va îi zâmbi la rândul ei.

– Despre asta-i vorba, Daniel. Hai să facem o încercare și să vedem ce iese. Ce ai de pierdut?

El își frecă o mână de țeasta cheală, arătându-și un tatuaj sub mânecă.

– Nimica, atâta vreme cât n-o să fiu atât de tâmpit încât să sper, iar discuțiile cu dumneata mai alungă plictiseala. Haide, întreabă-mă.

Val se supuse, punând întrebări țintite despre delict, dovezi și persoanele implicate. Rob privea tăcut, punându-se la curent cu cazul și observând reacțiile lui Monroe. Volumul informațiilor adunate de Val era de-a dreptul impresionant, cu atât mai mult cu cât abia acceptase cazul și mai lucra și la alte proiecte.

Când timpul se scurse, părăsiră închisoarea în tăcere. El trase adânc aer în piept când ajunseră în stradă, gândindu-se că până și aerul îmbâcsit de gaze de eșapament avea un miros superb după atmosfera sufocantă a închisorii.

Luă de bună atitudinea stăpânită a partenerei sale, până când intrară în camionetă. Când închise ușa, ea își îngropă capul în mâini.

– Ce loc înfricoșător! Este... e ca și cum ai umbla printr-un nor de gaz toxic.

– Mai rău, spuse el cu asprime. Închisorile distrug sufletele tuturor celor dinăuntru.

– Vederea lui Daniel face ca pedeapsa capitală să fie *reală*. Kendra mi-a arătat o poză dinaintea încarcerării lui. Era un tip ce aducea a ursuleț de pluș, foarte diferit de cum arată acum. Pe când vorbea, n-am putut să nu mă gândesc că zilele lui sunt literalmente numărate. Într-o zi, în septembrie, statul are de gând să-l priponească de o targă, să-i bage un ac în venă și să-l ucidă. Îi scăpă un suspin puternic. E barbar. *Barbar.*

Simțindu-și gâtul uscat, el îi puse o mână pe după umeri.

– Asta-i partea cea mai rea la executarea oamenilor. Ne face pe toți barbari.

Se întoarse spre el, scuturată de suspine. Reacția ei intensă era într-un contrast izbitor cu calmul arătat în închisoare.

Și reacția lui era la fel de intensă. Când o cuprinse în brațe, își dădu seama, cu o înverșunare ce depășea tot ce simțise de ani întregi, că o dorea. Voia s-o aibă și s-o țină în brațe, s-o protejeze și să își găsească alinarea în brațele ei. Voia să fie legat de o altă ființă, așa cum nu se întâmplase până atunci. Fusese atras fizic de ea de la bun început și, în scurt timp, ajunsese să-i admire inteligența și farmecul. Dar vulnerabilitatea ei îi atinse-se o parte adâncă și de mult înghețată a sufletului.

Incapabil să mai suporte iureșul sentimentelor, căută o cale de a reveni la normalitate.

– Poate că tu ești cea care-i poate ține la distanță pe barbari, de data asta, Val.

– Poate. Își ridică obosită capul. Scuze că am plâns pe umărul tău. Nu fac niciodată așa ceva, dar întâlnirea cu un condamnat la moarte mi-a atins niște corzi pe care nici nu știam că le am.

– N-o să spun nimănui că închisoarea te-a afectat în halul ăsta. M-a afectat și pe mine la fel de rău. Își scoase batista și i-o dădu, retrăgându-se în același timp, lăsând atât de mult spațiu între ei pe cât era posibil în cabina unei vechi camionete. Sunt uimit de cât de multe ai aflat despre caz într-un timp atât de scurt.

– Există trei elemente pentru a fi un bun avocat – pregătire, pregătire, pregătire. Plictisitor, dar adevărat. Cu cât mă pregătesc mai mult acasă, cu atât rezultatele sunt mai bune – și am învățat devreme cum să-mi fac bine temele.

– Crezi că Monroe e nevinovat?

– Foarte posibil. Expresia i se înăspri. Dar, chiar și dacă e vinovat până-n măduva oaselor, o să fac pe dracu' în patru să-l scap de pedeapsa capitală. Tocmai am devenit o susținătoare a eliminării pedepsei cu moartea.

– Nimic nu se compară cu experiența personală pentru ca această oroare să fie înțeleasă pe deplin. Înainte ca Val să se poată mira de remarca lui, el continuă: Dacă am înțeles bine, odată ce înlături depoziția martorilor oculari, cazul contra lui Monroe cade. Nici o dovadă palpabilă nu-l leagă de crimă – nici urmă de sânge, iar arma n-a fost niciodată găsită. Singura lui vină ar putea fi că e cam de aceeași statură și aspect cu adevăratul ucigaș.

–Așa cum a spus și el, cu un polițist mort, trebuiau să condamne pe cineva, și el a fost la îndemână. Ea își șterse ochii cu batista lui. Mai vrei să investighezi cazul ăsta? N-o să fie distractiv, și riscul de-a suferi și de-a te deprima este uriaș. Dacă ești nesigur, acum e momentul să te retragi.

–Sunt sigur. Răsuci cheia în contact, și motorul cam ionetei prinse viață. În seara asta o să încep să lucrez la dosarele pe care mi le-ai dat. Când o să am toate informațiile, o să putem discuta despre strategie.

–S-a făcut. Zâmbi obosită. Am pornit-o cu dreptul, cred.

Rob spera același lucru, altfel Daniel Monroe era terminat. Dar, în vreme ce Rob intra în traficul după-amiezii și se îndrepta spre centru, Val era cea care-i stăpânea mintea. Acum, că știa cât de mult o dorea, ce avea oare de gând să facă?

capitolul 7

O duminică după-amiază petrecută în parc. Bucurându-se de lumina blândă a soarelui, Val trase în parcarea acoperită cu iarbă și se opri la capătul unui șir neregulat de mașini. În ultimele opt zile, hotărâse să-și deschidă propriul cabinet, se dedicase unui caz ce urma să fie foarte dureros, cu șanse minime de reușită, pierduse mult prea mult timp cu fantezii despre noul ei proprietar și aflase că reprezentanții locali ai Programului Surorilor organizau un picnic. Nu era sigură dacă atât de multe schimbări erau palpitante sau îngrozitoare.

Nu, era sigură. Ambele variante erau adevărate.

Ieși din mașină, spunându-și că participarea la un picnic nu era același lucru cu a-și lua un angajament. Anita Perez, asistenta socială care coordona grupul, îi explicase la telefon ce presupunea programul și o invitase la această ieșire în parc. Ceilalți oameni erau majoritatea perechi deja formate, împreună cu alți membri ai familiei, dar mai existau și copile care aveau nevoie

de un partener și câteva femei interesate să devină „surori mari".

Val luă prăjitura negresă pe care o adusese drept contribuție și se îndreptă spre mulțimea considerabilă ce participa la picnic, sub stejari. Pe o masă, erau etichete în alb, așa că se opri să-și scrie prenumele pe una dintre ele.

Se ducea pe urmele mirosului hamburgerilor fripți, când fu abordată de o femeie relaxată, de vârstă mijlocie, cu privire inteligentă și un zâmbet blând. Privind la etichetă, femeia spuse:

–Salut, Val. Speram să reușești să vii. Sunt Anita Perez.

–Îmi pare bine să te cunosc personal. Mă simt ridicol de agitată în legătură cu ziua de azi.

Anita râse.

–Nu-i cazul. Ia niște mâncare, cunoaște oameni, vorbește cu câteva „surori mari" și „surori mici" să vezi ce cred ele despre program. Fetele care au nevoie de o „soră mare" poartă tricouri roșii pe care scrie „SUNT SUUUPER". Dacă vrei să începi o conversație cu una dintre ele, e în regulă, dar nu te stresa. Ne străduim să facem perechi care să funcționeze pentru ambele părți. Anita o duse pe Val la cel mai apropiat grătar și făcu prezentările, apoi plecă să întâmpine pe altcineva.

Val începu să se relaxeze. Prietenii ei obișnuiau să spună că putea să înceapă o conversație și cu un stâlp, așa că faptul că nu cunoștea pe nimeni nu era o problemă. Aceștia păreau oameni cumsecade. Trebuie să fii un om generos ca să te apropii de un copil care avea nevoie de atenție suplimentară, și, din câte intuia Val, relația putea fi benefică pentru ambele părți. Cu siguranță, toată lumea era încântată să-i spună ce program grozav era ăsta.

După ce hotdogii, hamburgerii, salatele și răcoritoarele fură terminate, participanții la picnic se năpustiră asupra mesei cu desertul, unde negresa ei fu redusă cu rapiditate la stadiul de firimituri. În acalmia leneșă de după masă, cel mai energic din grup decise să joace

softball. Se formară echipe, cu tachinări și chicoteli din belșug.

Val se gândea dacă să se ofere voluntar, când observă o pată de roșu la marginea pâlcului de copaci. O fetiță stătea cocoțată pe cea mai depărtată masă de picnic, cu picioarele pe bancă și cu nasul într-o carte. Părea fragilă și foarte stingheră.

Pentru un cititor împătimit, să te ascunzi cu o carte bună era cea mai mare distracție cu putință. Cu toate astea, Val hotărî să meargă în cercetare.

Fetița avea zece, poate unsprezece ani, cu o claie mare de păr negru și unul dintre tricourile cu „SUNT SUPER". Pe eticheta cu numele stătea scris „LYSSIE", și părul sârmos și pielea caramel sugerau că era mulatră.

Val se cocoță și ea pe masa de picnic, rămânând la distanță de fetiță, pentru a nu-i invada spațiul intim.

– Salut. E bună cartea?

Fetița își ridică privirea. Nu era drăguță. Ochelari groși îi distorsionau ochii negri, și fața ei era slabă și cu o expresie prudentă.

– Tata a ucis-o pe mama și apoi s-a sinucis, spuse cu voce lineară. Acum, poți pleca.

Își întoarse privirea spre carte.

Lui Val îi căzu fața, aceasta fiind exact reacția pe care Lyssie o dorea. Mascându-și șocul, spuse:

– Ei da, ăsta-i un motiv serios de a pune punct oricărei discuții, dar nu înțeleg de ce tot ce s-a întâmplat cu părinții tăi ar însemna ca eu să plec. Sunt de acord că o carte bună e, de obicei, mai interesantă decât orice, dar ăsta e un picnic. Să cunoști alți oameni poate fi la fel de distractiv.

Fetița își ridică din nou privirea.

– Părinții mei nu erau căsătoriți, așa că eu sunt copil din flori.

Val bănuia că Lyssie fusese de atâtea ori luată peste picior, respinsă și izolată, încât hotărâse să înceapă să respingă la rându-i. Combinația de agresivitate și vulnerabilitate o înduioșă pe Val.

– Atunci, avem ceva în comun. Nici părinții mei n-au fost căsătoriți.

– Și tu ești din flori?

– Da, deși mama prefera să mă numească rodul dragostei, ceea ce înseamnă același lucru, dar sună mai frumos. Dorind să păstreze interesul fetiței, Val adăugă: Mai avem ceva în comun – păr uimitor de creț. Faptul că sunt fiică nelegitimă nu mi-a cauzat niciodată vreo problemă, dar părul ăsta a fost blestemul existenței mele când eram de vârsta ta. Își atinse o buclă. Așa creț ca al tău și colorat ca un morcov. Ieșeam în evidență într-o mulțime, ca o oaie portocalie.

– Acum, că ești adult, de ce nu-i faci nimic? Îndreaptă-l. Vopsește-l.

– Aș putea, dar nu vreau. Am învățat să-l plac așa cum e. Dacă vreau să arăt respectabil la birou, mi-l prind la spate și arăt foarte rea. Demonstră, trăgându-și părul spre ceafă și prefăcându-se că se uită încruntată. Apoi dădu drumul părului, să salte în jurul umerilor. Când îl desfac, pot să arăt ca un spirit liber sau ca unul rebel. Așa că fii recunoscătoare – ai un păr care e un sistem de semnalizare la îndemână.

Zâmbetul scurt al lui Lyssie dispăru:

– Nu sunt o rebelă.

– Nu? Păi, ești aici citind o carte, în vreme ce trupa e dincolo, mâncând a doua porție de desert și jucându-se jocuri de grup. Asta te face cel puțin o idee rebelă.

Își ridică umerii firavi. Încercând o altă abordare, Val se uită la carte să-i citească titlul.

– Aha, al patrulea volum din *Harry Potter*. Bună alegere. Așa-i că e o serie bună?

Pentru prima dată, ochii negri îi acordară lui Val toată atenția.

– Ai citit cărțile cu Harry Potter?

– Sigur că le-am citit. Sunt reușite din atâtea puncte de vedere. Povești bune, personaje bune, teme puternice, scriitură bună și umor. De asta cititorii de toate vârstele le adoră.

Lyssie era definitiv prinsă.

– Mai citeşti şi alte cărţi fantasy?

– Sunt cărţile mele favorite de timp liber. Val ezită, apoi decise să îi mai facă o confidenţă. Fantezia este despre lupta dintre bine şi rău, şi, de obicei, binele învinge. Sunt avocată, şi, câteodată, slujba mea este legată tot de bine şi rău, dar viaţa adevărată devine destul de complicată şi nu ştiu întotdeauna dacă sunt de partea bună. Citind romane fantasy e ca şi cum aş face un duş care să mă spele de cele rele.

Credea că era posibil ca Lyssie să nu priceapă foarte bine, dar fetiţa încuviinţa din cap gânditoare. Ce să mai, era o fetiţă isteaţă.

– Vreau să mă fac scriitoare, spuse Lyssie. În cărţi, totul se sfârşeşte cu bine.

Nu ca în viaţa reală. Nimeni n-ar trebui să îndure suferinţele acestei fetiţe.

– Cunosc o scriitoare, şi ea spune că primul pas spre a scrie cărţi e să-ţi placă să citeşti. Cu cât citeşti mai mult, cu atât îţi construieşti o bază mai solidă. Cu alte cuvinte, când citeşti, nu doar te relaxezi şi savurezi povestea, ci te gândeşti la ce merge şi ce nu.

Faţa lui Lyssie se lumină, făcând-o aproape drăguţă.

– Eu deja fac asta.

Se lansă într-o analiză a câtorva cărţi pe care le citise de curând. Deşi Val citise doar volumele cu Harry Potter, fetiţa părea că se pricepea bine la povestit.

Când şuvoiul de cuvinte al lui Lyssie se domoli, Val spuse:

– Eşti interesată să ai o „soră mare" sau eşti aici doar pentru că cineva te-a pus să vii?

Lyssie ridică din nou din umeri.

– Buni m-a rugat să încerc.

Deci fetiţa nu venise aici de bunăvoie. Se temea că nimeni n-ar vrea-o, ca şi cum trecutul ei plin de suferinţă ar fi contagios? Val simţi cum o cuprinde un val intens de tandreţe.

Deşi avea destulă minte cât să n-o îmbrăţişeze pe fetiţă, intensitatea reacţiei o surprinse. Venise la picnic pentru că era interesată de program, dar acum nu voia

o „soră mică" la modul abstract. O voia pe această copilă. Voia să afle mai multe despre această fetiţă isteaţă, dar nefericită. Voia să petreacă mai mult timp cu ea, s-o facă să râdă.

Puţin emoţionată, spuse:

– N-am fost niciodată o „soră mare" şi am nevoie de antrenament, dar, dacă vrei şi dacă Anita şi bunica ta sunt de acord, mi-ar plăcea foarte mult să te am drept „soră mică". Ţi-ar plăcea şi ţie? Putem să avem tricouri la fel pe care să scrie: „Fiecare zi e o zi proastă pentru părul meu". Ezită, sperând că nu se pripea. Bineînţeles, dacă nu vrei, e în regulă. Formarea perechii trebuie să fie ceva de comun acord.

Respingerea din partea lui Lyssie n-ar pica prea bine, dar ultimul lucru pe care Val l-ar putea dori ar fi să o facă nefericită pe această copilă. Aproape ţinându-şi răsuflarea, aşteptă până când Lyssie scoase un semn de carte şi-l puse între pagini.

– Ce-am face?

– Lucruri care să ne placă amândurora. Mi-ar plăcea să citim şi să discutăm despre cărţi, sau poate să mergem la filme, sau să lucrăm la proiecte de meşteşugit, sau să gătim. Crezi că ţi-ar plăcea unul dintre lucrurile astea? Vom alege împreună.

Pentru un lung moment, Lyssie se jucă cu semnul de carte.

Apoi, închise volumul şi îşi ridică privirea, cu un zâmbet timid.

– Mie... mie mi-ar plăcea asta.

– Minunat! exclamă Val, strălucind toată. Să mergem s-o găsim pe Anita?

Şi mai târziu avea s-o sune pe Rachel, să-i mulţumească pentru ideea asta cu adevărat minunată.

De-a lungul anilor, Kendra se obişnuise cu închisoarea de maximă securitate. Ştia rutina şi pe câţiva dintre gardieni. Majoritatea erau băieţi buni care-şi făceau treaba ca să-şi întreţină familiile. Dar urâse mereu locul ăla. Câteodată, când nu putea dormi noaptea, se gândea

cum era să fii încarcerat acolo. Pereți duri din beton, chiar și pat din beton, într-o încăpere de mărimea unei toalete portabile. Ferestre înguste prin care doar un pui de șarpe putea evada. Douăzeci și trei de ore pe zi de singurătate. Ar înnebuni.

Acceptarea calmă a lui Daniel era aproape un miracol. Deși era condamnat la moarte, nu dăduse naștere nici unei probleme, așa că beneficia de oarecare privilegii. Cu cărți, își făcuse o educație eclectică. Își păstra se condiția fizică făcând exerciții în celula lui și jucând baschet cu doi sau trei oameni, în timpul orelor recreaționale. După ce furia și amărăciunea de început se stinseseră, se înapoiase la religia copilăriei, cu o credință ce îl copleșea. Deși nu voia să moară, furia nu-l măcina de viu.

Doar în rare ocazii, ea putuse să întrevadă frustrarea pe care o simțea din cauză că era încarcerat. Cum ar fi să stai închis precum un șobolan într-o cușcă? Să nu poți mânca orice vrei, să nu te duci unde dorești? Dumnezeule, să nu faci sex decât... cu mâna dreaptă? Oricât de tare se străduia să-și închipuie viața în închisoare, nu putea înțelege locașul întunecat din adâncul sufletului lui. Pentru asta, era rușinos de recunoscătoare. N-ar avea puterea să îndure cumplita nedreptate cu o astfel de serenitate.

Se așeză pe scaunul de vizitator, așteptând. Nu era ceva care să vină de la sine, dar învățase. Daniel sosi, escortat de doi gardieni. Amândoi o salutară din cap, prietenos. Toți ignorară politicos cătușele care legau prizonierul.

– Bună, iubito. Daniel îi zâmbi cu căldură în ochi. Deși nu apelase niciodată la șantajul emoțional pentru a o face să-l viziteze, ea știa cât de mult însemnau vizitele acestea pentru el, fiind o întrerupere a scurgerii încete a zilelor fără noimă. Cum o duci?

– Destul de bine, dragule. Ce părere ai despre șefa mea?

El chicoti.

– E o adevărată vâlvătaie. N-aș vrea s-o supăr.

– E deșteaptă, Daniel, probabil cea mai deșteaptă avocată cu care am lucrat vreodată. Poate o să reușească să stârnească îndeajuns de multe îndoieli.

Zâmbetul lui dispăru.

– E prea târziu pentru asta, Kendra. Oamenii cărora le plac execuțiile se străduiesc să facă tot mai dificile orice obiecții după condamnare. Chiar dacă roșcata aia scoate o atestare din partea lui Dumnezeu că sunt nevinovat, tot n-ar fi de ajuns să-mi scape fundul meu de negru. Să nu-ți faci iluzii în privința asta. O să fie și mai dureros după ce-o să mor.

Cuvintele lui o înfiorară.

– Nu renunța, scumpule. Val are nevoie să cooperezi dacă vrem să avem o șansă să obținem comutarea pedepsei.

– Cooperez, dar nu pentru că aș crede că e de vreun folos. Chiar dacă mi se comută pedeapsa, ce-ar însemna asta? Doar o să mă mute peste drum, la Pen. Asta nu prea-i viață. Mi-ar fi mai bine mort.

– Să nu spui ceva atât de groaznic! izbucni ea. Nimănui nu-i e mai bine mort.

– Toți murim, scumpete, spuse el blând. Într-un fel, sunt norocos pentru că știu când. Îmi dă șansa să mă împac cu mine însumi.

Ei nu-i plăceau vorbele lui, dar îi dăduseră ocazia să aducă în discuție problema care o măcina:

– Lasă-mă să-i spun lui Jason despre tine, până nu-i prea târziu.

– Nu! Expresia lui Daniel se întunecă. Am discutat de-atâtea ori despre asta. La ce o să-i folosească să știe că tatăl lui adevărat urmează a fi executat ca un ucigaș? Al naibii să fiu dacă o să-i aducă vreun folos. Phil Brooks l-a adoptat, și s-a purtat bine cu voi doi. Jason și-a pierdut deja tatăl pe care-l știa. Nu-l fac pe băiat să-i fie rușine cu un tată pe care nu l-a cunoscut.

– Jason nu-i băiat, e bărbat. Nouăsprezece ani, cadet la Academia Forțelor Aeriene. Un fiu care o să-și ia zborul. Merită să știe adevărul.

Pentru o clipă, durerea lui Daniel i se oglindi pe față. Apoi, se închise în sine.

– Tot ce trebuie el să știe e că adevăratul lui tată l-a iubit și a murit de tânăr.

– Are dreptul să te întâlnească măcar o dată și să știe că ești nevinovat. Ea ajunsese să-l implore, dar nu-i păsa. Nu ar trebui să faci tu alegerea asta pentru el.

Daniel oftă.

– Nu te pot opri să-i spui. Dar Kendra... mă poți lăsa să am măcar atâta lucru?

Vorbele lui o reduseră la tăcere. Nu fusese niciodată în stare să-l refuze, din prima clipă în care se cunoscuseră. Juca baschet cu niște amici pe terenul unei școli din zonă. Mingea zburase peste gardul de sârmă în timp ce ea mergea spre casă, de la slujba ei de tipă care prăjea burgeri. Pe-atunci, era Kendra Jackson, avea nouăsprezece ani și se simțea de trei ori mai bătrână.

Când mingea zburase prin fața ei, ea o ridicase cu un gest automat. Daniel se repezise la gard.

– Hei, fetițo, vrei să arunci mingea înapoi?

Ea se întorsese spre el și văzuse cel mai arătos bărbat care exista. Cu doi ani mai mare ca ea, era înalt, suplu și în formă, cu un zâmbet ce putea lumina tot estul orașului Baltimore. Un războinic ashanti[1] fără griji. Vrând să fie răutăcioasă, țintise și aruncase mingea peste gard. Aceasta se arcuise prin aer și intrase prin plasă într-o aruncare perfectă.

– Uau, păpușă! exclamase Daniel cu admirație. Ești cam *bună*.

Unul dintre ceilalți jucători o luase în zeflemea:

– Doar a avut noroc.

– Poate că da. Poate că nu. Daniel recuperase mingea și driblase, cu ochii la Kendra.

– Vrei să arunci de câteva ori?

Ea cugetase câteva clipe înainte de a spune:

– Sigur.

Viața ei de atunci n-avea parte de prea multă distracție, cu mama ei murind de cancer, așa că nu lăsase ocazia

[1] Populație africană ce trăiește în Ghana. (n.tr.)

să-i scape. Găsise poarta din gard și intrase. Băieții o acceptaseră cu voioșie, ce se transformase în alarmă, odată ce le arătase cum se mișca pe teren.

După ce băgase și al cincilea coș, Daniel îi luase mingea, spunând cu un chicot:

– Ne-am făcut aici cu un impostor. Unde ai jucat, dulceață?

– La Dunbar. Am fost în selecționată, doi ani la rând. Zâmbise răutăcios. Nu numai băieții de culoare știu să joace baschet.

Zâmbetul i se stinsese, la gândul bursei sportive care i se oferise. Dar tocmai atunci i se îmbolnăvise mama, așa că în nici un caz Kendra nu putea urma colegiul. Se uitase la ceas.

– E timpul să merg acasă.

– Te conduc.

Daniel aruncase mingea peste cap, și cei doi plecaseră într-un cor de aclamații și de supoziții zgomotoase.

Pe drumul spre casă, făcuseră cunoștință și descoperiseră că familia lui mergea la aceeași biserică cu verii ei. Ei îi plăcea că se putea uita în sus la el. Prea mulți băieți erau prea scunzi pentru ea.

Când ajunseseră la casa mică pe care mama ei o închiriase pentru că era aproape de spitalul Hopkins, Daniel o întrebase:

– Ai vrea să ne vedem pentru un joc unu la unu în weekendul ăsta?

Cu blândețe, îi mângâiase obrazul cu încheietura degetelor, expresia lui dând clar de înțeles la ce fel de joc se aștepta.

Atracția ei spontană și fierbinte fusese imediat înecată de un val de îngrijorare:

– Nu pot. Am prea multe de făcut.

– Ar trebui să fie întotdeauna timp pentru dragoste.

Era o replică isteață. Poate prea isteață. Ea se hotărâse atunci să-i arate de ce nu-și putea face de cap cu tinerii lipsiți de griji și îl invitase să intre:

– Hai înăuntru, să o cunoști pe mama.

Asta i-ar fi trimis pe majoritatea băieţilor la plimbare. Dar nu şi pe Daniel. El nu fugise, nici nu tresărise când o cunoscuse pe mama ei, care era cheală, numai oase şi epuizată de la boala care o măcina. În loc de asta, după ce Kendra făcuse prezentările, Daniel îi luase ceremonios mâna mamei:

– Don'şoară Jackson, aveţi o fată a naibii de frumoasă. Poate că într-o zi o să mă însor cu ea.

Cum niciodată nu rămânea datoare cu un răspuns, mama spusese:

– Să ai grijă să o faci. Nu accept băieţii care fac copii, dar sunt prea laşi să devină soţi.

– Da, *să trăiţi*.

Din acea clipă, Daniel şi mama deveniseră prieteni. El fusese cel care rămase cu Kendra la spital la sfârşit şi o ţinuse în braţe când plângea în hohote la înmormântare. Pe atunci se mutase cu ea, şi iubirea lui era singurul lucru minunat în vremuri foarte triste.

Înainte ca mama ei să moară, îi ceruse Kendrei să se mărite cu el. Ea acceptase de dragul mamei, dar mai apoi îl amânase mereu când el voia să stabilească o dată.

Deşi îl iubea la nebunie, îl vedea că nu era pregătit pentru o căsnicie. N-avea o slujbă constantă sau vreo ambiţie şi petrecea prea mult timp cu prietenii lui fără ocupaţie. Nu credea că se droga, dar câţiva dintre prieteni o făceau, şi ea se întreba ce fel de viaţă ar putea construi împreună. Ea voia să se mărite cu un bărbat de nădejde, ca tatăl ei, care avusese grijă de femeile lui până când murise într-un accident de muncă la uzinele Bethleem Steel.

Faptul că rămăsese însărcinată cu Jason fusese un accident ce o făcuse să se decidă să stabilească o dată, pentru că nu voia ca fiul ei să se nască ilegitim. După aceea, Daniel se drogase la o petrecere a burlacilor, şi el împreună cu prietenii lui furaseră o maşină şi o bușiseră de câteva maşini parcate. Pentru că avea antecedente, bărbatul ei mersese la închisoare, în loc de altar.

Rupsese furioasă toate legăturile, jurând să nu mai aibă niciodată încredere în el. Nu-l vizitase nici măcar

o dată în închisoare, deşi se gândea mereu la el, în special când se născuse copilul.

Când Daniel fusese eliberat, unul dintre primele lucruri pe care le făcuse fusese să vină să-şi vadă băiatul. Avea dreptul, aşa că ea îi permisese. Părea mai stabil şi regreta sincer că nu fusese acolo când ea avusese nevoie de el. Îl adora pur şi simplu pe băiatul lui. Când Daniel obţinuse o slujbă şi îi făcuse promisiuni, ea începuse să creadă că poate de data asta aveau să reuşească să-şi clădească un viitor împreună. Făcuse programarea la biserică pentru ceremonie şi îşi cumpărase rochia de mireasă.

În loc de asta, lumea i se sfărâmase cu uşi izbite de perete şi acuzaţii ale poliţiei. Ştiind că era nevinovat, ea luptase cât de tare putuse ca să-l elibereze, dar nu reuşise. Legea voia răzbunare, şi Daniel era sacrificat.

Prima dată când îl vizitase după pronunţarea sentinţei, el îi spusese direct să se gândească la el ca la un mort şi să-şi vadă de viaţa ei. O sfătuise să-i spună lui Jason când avea să fie mai mare că tatăl lui murise de tânăr într-un accident... dar că îl iubise tare mult.

Părăsise penitenciarul cu lacrimi şiroindu-i pe obraji şi cu inima frântă, chiar dacă înţelesese că el avea dreptate. Să-şi vadă de viaţa ei nu fusese, desigur, uşor. Fără bani şi cu un copil şi o depresie gravă, găsise un program guvernamental care le oferise sprijin, ei şi copilului, împreună cu o slujbă, ca să nu moară de foame. Îi scria lui Daniel când şi când şi îi trimitea poze şi desene făcute de băiat în vreme ce acesta creştea.

Apoi îl cunoscuse pe Phillip Brooks, mai mare cu cincisprezece ani, serios şi cumsecade. Îi adora pe ea şi pe Jason, şi Kendra îşi dădu seama că era posibil să iubeşti din nou. Încă de la început, îi spusese despre Daniel. Un bărbat mai meschin ar fi fost gelos, dar nu şi Phillip. El dovedise compasiune şi nu obiectase niciodată ca nevasta lui să rămână în legătură cu un bărbat condamnat la moarte.

Cu permisiunea lui Daniel, Phillip îl adoptase pe Jason, aşa că aveau toţi acelaşi nume. Ea era mândră de asta – o adevărată familie, exact aşa cum avusese

pe când era mică și părinții ei trăiau. Phllip nu o dezmăgise niciodată, decât când plecase și murise, cu trei ani în urmă.

După moartea lui, Kendra începuse să-l viziteze pe Daniel. Prima dată fusese șocată să vadă o namilă cheală cu cicatrici și umeri masivi și o privire încruntată ce putea topi piatra. Știa că, pentru a supraviețui într-o închisoare, un bărbat trebuia să fie dur, dar acesta era un străin. Apoi el zâmbise, și știuse că încă era Daniel al ei.

Unul din gardieni spuse încet:

– A trecut timpul, doamnă.

Kendra se smulse din reverie.

– În regulă, Danny, băiete. N-o să vorbesc cu Jason, și tu o să cooperezi cu Val. Ne-am înțeles?

– În regulă. Zăngănind din cătușe, își ridică o mână mare și o lipi de peretele de plastic ce-i separa. Ea își sărută centrul palmei, apoi își lipi palma ei mai mică de a lui. Îi putea simți căldura prin plastic, dar nu se atingeau, niciodată nu se atingeau.

– Vrei să-mi cânți un cântec? o întrebă el. *Amazing Grace?*

– Dacă vrei. Ăsta era obiceiul lor, și se părea că le plăcea chiar și gardienilor. Își închise ochii și ajunse în sufletul ei, unde sălășluiau cântecele, apoi începu să cânte. Cuvintele erau blânde la început, dar, pe măsură ce energia creștea, vocea i se auzea tot mai tare, până când umplu încăperea cu credință, speranță și mângâiere. Prin cântec, îl putu atinge pe Daniel așa cum nu putea s-o facă fizic.

„Eram pierdut, dar acum m-am regăsit..." După ce ultima notă se stinse, ea își deschise ochii. Gardienii încuviințară solemn din cap, iar în ochii lui Daniel apăru strălucirea unor lacrimi.

Prefăcându-se a nu observa, ea reuși să schițeze un ultim zâmbet, pe când se ridica. Apoi se întoarse și ieși din cameră, cu capul sus, pentru că-și făcuse promisiunea de a nu-l lăsa niciodată s-o vadă plângând.

Era o promisiune pe care și-o ținuse. Până acum.

capitolul 8

După ce picnicul se termină, Val se înapoie la mașină, încântată de felul în care se desfășurase acea după-amiază. Anita se arătase entuziasmată de formarea echipei, deoarece atât Val, cât și Lyssie păreau dornice. Val se înfioră puțin când se gândi de unde avea să scoată timpul necesar pentru a construi o relație cu fetița, dar știa că urma să se descurce. De asta alesese s-o ia pe alt drum, la urma urmei. Pentru a putea avea o viață.

Înainte de a pleca, își verifică mobilul, care fusese închis, și văzu că avea un apel. Numărul lui Rob. Îl formă, gândindu-se că azi era pe cai mari. Când el răspunse, ea zise:

– Bună Rob, sunt Val. Ce e?

– Am terminat de citit dosarul lui Monroe și voiam să stabilim o oră la care să ne întâlnim pentru ședința de strategie.

Buna ei dispoziție se diminuă, în vreme ce se gândea la programul ei pe săptămâna viitoare. Nu era cu putință să programeze o întâlnire lungă cu Rob. Dar nu era o chestiune care să sufere amânare.

– Va trebui să fie în seara asta. Poți să vii așa din scurt? Dacă da, hai la cină, ca să putem folosi fiecare minut.

– Ar fi plăcut, dar nu trebuie să gătești. Pot să iau ceva de pe drum.

– Nu-i nevoie. Ești vegetarian, vegan, mănânci fără grăsimi, fără sare sau carbonați, ai intoleranță la lactoză, ai alergii la mâncare sau alte cerințe speciale de dietă?

– Mănânc orice. El chicoti. Sună de parcă ai hrăni o mulțime de oameni.

– Cât de mulți posibil. Am o grămadă de rețete care pot fi făcute rapid și un frigider uriaș. Ce-ai zice de ora șase?

După ce acceptă și închise, ea se gândi la cină. Nimic complicat – asta nu era o întâlnire, la urma urmei. Dar avea partea ei de mândrie de gospodină. Avea să ia niște pește pe care să-l servească pe un pat de pilaf și cu o salată. În vreme ce se îndrepta spre casă, admise că era

destul de învechită dorința de a impresiona un bărbat cu talentele culinare. Relația lor era strict de afaceri. Dar spera să-i placă o bucată bună de ton la grătar.

Cina se dovedi plăcută, din punctul ei de vedere. Rob aduse o sticlă de chardonnay excelent, apoi mâncă precum un bărbat care n-are parte de prea multă mâncare gătită acasă. Își termină mâncarea cu un oftat fericit.

– Cred că tu nu dormi deloc, de asta reușești să faci atâtea.

Ea râse, strângând masa.

– E mai drăguț decât să spui că sunt hiperactivă, chestie de care am fost acuzată. Vrei cafea în timp ce vorbim despre caz?

– Te rog.

Revenind cu cafetiera, îl văzu împrăștiind dosare și notițe pe masa din sufragerie.

– Aici e lista cu oamenii cu care am de gând să vorbesc, spuse el. Evident, cei trei martori oculari a căror identificare l-a condamnat pe Monroe sunt cei mai importanți. Ar fi grozav dacă s-ar răzgândi cu privire la identificare.

Ea parcurse lista, încuviințând din cap.

– Cu Darrell Long n-o să fie posibil. Deși nu apare în dosar, am înțeles că a murit într-un schimb de focuri cu aproape zece ani în urmă. Jaf armat.

Rob deveni atent.

– Jaf armat? Într-o transcriere, el și Cady erau amândoi descriși drept studenți model la colegiul de stat și membri ai bisericii. Presupun că Long s-o fi schimbat în rău în anii de după ce mărturia lui l-a condamnat pe Monroe, dar ar fi util să știm că a fost mai puțin demn de încredere decât i s-a spus juriului.

– Dacă am putea dovedi că Long și Cady mințeau în legătură cu integritatea lor, s-ar putea să-l convingem pe guvernator că există suficiente îndoieli ca să-i comute pedeapsa lui Daniel la închisoare pe viață, fu ea de acord. Nu cred că o să avem prea mult succes cu Brenda Harris – ea e femeia atacată atunci când s-a ajuns

la crimă. Probabil ai observat că la început era nesigură că Daniel era atacatorul ei, dar, odată ce s-a decis, părerea ei a devenit de neclintit. N-o să dea înapoi de la poziția ei ca martor.

– Vreau să aflu cât de iluminată era zona când a avut loc atacul. În conformitate cu propria ei relatare, atacul și împușcăturile s-au desfășurat atât de rapid, încât e posibil să nu se fi uitat bine la atacator. Rob se încruntă, apropiindu-și sprâncenele groase. Probabil te-ai gândit la asta, dar mie mi se pare că n-a fost abordat un unghi important. Dacă Monroe e nevinovat, cine l-a ucis de *fapt* pe ofițerul Malloy?

Val simți o furnicătură la ceafă, ce venea odată cu o idee importantă.

– Nu m-am gândit prea mult la asta, dar ai dreptate. Un bărbat care a atacat o femeie și care avea o armă gata de tragere nu era un nevinovat. Poate că stă și el într-o celulă. Dar cum să localizezi asemenea suspect după atâția ani?

– Dacă adevăratul ucigaș e la fel de înalt ca Monroe, asta ar reduce căutările, dar tot ar fi nevoie de multe cercetări. O să încep prin a discuta cu câțiva dintre detectivii din oraș din acea perioadă, să văd dacă își mai amintesc de niște derbedei care se potrivesc cu descrierea. De asemenea, vreau să parcurg întregul dosar, nu doar versiunea subliniată. Arătă spre teancul de hârtii pe care i-l dăduse Val. Poate găsesc ceva îngropat în dosarul complet care să ne fie de folos. Poate există oameni care au locuit în zonă și care ar putea avea ceva de zis.

– Toate sunt idei bune, dar vei avea timp, atâta vreme cât ai o afacere de administrat?

Rob schiță un zâmbet palid, trist.

– O să găsesc timp.

Încă o dată, ea simțea că el avea un interes personal în a-l salva pe Daniel Monroe. Fu cât pe ce să-l întrebe de ce, dar decise să nu se bage. Mai bine să aștepte și să spere că avea să-i spună din proprie inițiativă.

– Să luăm martorii la rând și să subliniem întrebările la care vrem răspuns?

– Bine. El scoase un blocnotes liniat pentru a lua notițe. Când știu ce să întreb, o să trebuiască să vorbesc din nou cu Monroe. Poate o să aibă niște idei despre cum să procedăm. Trebuie să discut și cu Kendra Brooks. Poate au existat vecini care ar putea confirma că Monroe n-a părăsit deloc apartamentul.

– E jalnic cât de limitată a fost ancheta la timpul respectiv. Deoarece poliția a crezut că-și are deja omul, n-a investigat mai departe. Ea zâmbi strâmb. Partea bună e că avem o mulțime de treburi de care să ne ocupăm, pentru că s-a făcut atât de puțin.

– Tu chiar vrei să vezi doar partea bună a lucrurilor. Dar poate că ai dreptate și o să împușcăm iepurele în carul cu fân.

– Un creator de metafore. Dar, în acest caz, e mai bine decât să vorbim despre dovezi irefutabile ale crimei. Devenind serioasă, Val își scoase carnețelul. În ciuda tuturor dispozitivelor high-tech disponibile, în acest stadiu al unui caz, ea voia un carnețel și un pix albastru, astfel încât să-și poată așterne gândurile pe hârtie.

Timp de mai bine de patru ore, dezbătură intens cazul, analizând informațiile pe care le aveau și discutând despre posibilele zone de investigație. De asemenea, ea îi explică opțiunile legale. Maryland era un stat destul de liberal, în care se ajunsese la puține execuții, dar guvernatorul n-ar interveni într-un caz decât dacă ar exista motive foarte bine întemeiate să se creadă că acuzatul condamnat la moarte era un om nevinovat. Cu atât mai puțin într-un an electoral. Va trebui să găsească dovezi extrem de convingătoare.

Rob avea capacitatea înnăscută de a rezolva problemele abordând lucrurile pragmatic pentru a epuiza posibilele piste. Lui Val, compania lui Rob i se părea productivă pentru schimbul de idei. Și, ah, era al naibii de sexy. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru bărbații deștepți.

Își dădu seama că își pierdea concentrarea atunci când se surprinse admirând felul în care strălucea lumina

în părul lui blond-închis. Și niște mâini așa puternice și frumoase...

Mimând un căscat, spuse:

– De ajuns pentru azi. Cred că am făcut tot ce se putea pentru moment. Următorul pas este demodatul scormonit după informații.

– Să cernem tone de nisip în speranța că găsim o pepită. El își aranjă dosarele, apoi le vârî într-o tașcă din pânză ponosită. Poate că sunt puțin ruginit, dar pușcașii marini m-au învățat bine. Deja am piste în legătură cu câteva persoane cu care vreau să discut. E un început.

În vreme ce se ridica pentru a-l conduce spre ușă, Val spuse:

– Ai făcut mai mult decât poliție militară și tâmplărie, nu-i așa?

Se aștepta ca el să evite întrebarea, dar, după o ezitare, el spuse:

– Am folosit avantajele educaționale ale pușcașilor marini să învăț ceva despre computere și am lucrat puțin în domeniu. Se ridică în picioare și își atârnă tașca de un umăr.

– Ai vrea să adaugi depanări de computere celorlalte treburi ale tale? întrebă Val plină de speranță. O mare parte din munca noastră e făcută pe computer, și, dacă sistemul pică, o cam luăm razna.

– Dacă se întâmplă asta, o să încerc să rezolv, dar nu garantez. În zilele astea, combinațiile între hard și soft sunt atât de complicate, încât nimeni nu le înțelege pe deplin.

– De asta mi-e frică, murmură ea.

Se îndreptară către ușă, trezind pisicile, care îi urmară agale. Damocles îl plăcea pe Rob, ceea ce nu era neobișnuit, pentru că Damocles plăcea pe toată lumea, dar și Lilith îl plăcea, și ea era de obicei timidă cu străinii.

Rob puse mâna pe mânerul ușii, apoi se opri, cu ochii lui ochi strălucitori fixați asupra lui Val. Ea se alarmă, simțind că se schimba atmosfera.

– Nu-s nici timpul și nici locul potrivite, spuse el reținut. Poate n-o să fie niciodată un timp sau loc potrivit.

Cu toate astea, mă tot gândesc la o... relaţie neprofesională cu tine.

Aşadar, nu îşi imaginase acea senzaţie de conştientizare şi atracţie dintre ei. Dar era clar că Rob nu era gata să sară pe ea. Într-o situaţie complicată, pur şi simplu o informa că era interesat. O cât de mică reacţie negativă din partea ei, şi ar fi bătut în retragere, poate pentru totdeauna.

De fapt, ce voia ea? Existau o mulţime de motive pentru care se ţinea la distanţă. Închiriase de la el spaţiul pentru cabinet, lucrau împreună la un caz important şi ştia foarte puţine despre el. În plus, palmaresul ei în alegerea bărbaţilor nu era grozav.

Atracţia faţă de el şi singurătatea ei veneau să contrabalanseze toate astea. Trecuse prea multă vreme de când întâlnise un bărbat care s-o fascineze într-atât. Ar fi nebună să renunţe la posibilitatea asta.

Îşi ridică mâna şi îi atinse barba, încântată să-i simtă textura şi uşoara gâdilătură pe care i-o provoca. Atrăgător şi viril. Gura lui era puternic conturată – un contrast blând cu barba – când îşi trecu degetele peste buzele lui.

El îi atinse părul, răsucindu-şi o buclă roşcată pe deget.

– Îmi place părul tău. Este atât de însufleţit, exact ca tine.

– Un păr contra curentului. Emite o declaraţie politică prin simpla lui existenţă.

Atingerea degetelor lui îi trimise fiori prin tot corpul. Ce voia ea? Un partener. Un bărbat care să îi poată fi prieten de nădejde şi iubit – genul ăla la care visa, dar pe care nu-l găsise niciodată. În multe privinţe, Rob era un mister; cu toate astea, avea profunzime, bunătate şi inteligenţă. Să le ia naiba pe toate posibilele complicaţii.

Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută. Calmul său se sfârşi, şi el îi răspunse la sărut, luând-o de talie pentru a o trage mai aproape. Buze calde, barbă deasă, un slab şi plăcut iz dulce-amărui de cafea pe limbă.

La început, sărutul fu nesigur, doi străini care se cercetau, dar atracţia scăpără când Val îşi petrecu mâinile pe după gâtul lui. Sânii începură să o furnice când se lipi de pieptul lui şi sângele începu să-i danseze cu atracţia senzuală ce îi zăpăcea pe adolescenţi. Se sprijini de el, murmurând:

– Probabil că asta e o idee foarte proastă.

– Fără îndoială.

Începu s-o maseze pe spate, mâinile sale puternice mângâind şi insuflând energie în muşchii ei obosiţi, în vreme ce sărutul lui deveni mai profund. Ea îl trase pe canapea, şi se prăbuşiră într-o încâlceală de mâini şi picioare. Picioarele ei le cuprinseră pe ale lui pe când stătea peste corpul lui musculos. Se simţea ca o adolescentă pupându-se pe veranda casei, după o întâlnire. Uitase cât de încântătoare puteau fi aceste reprize.

Nu, „încântător" era un cuvânt prea frivol. Ei comunicau la un nivel profund, fără vorbe. Supusă valurilor ameţitoare ale pasiunii, simţi o nevoie imensă, aproape înspăimântătoare, în adâncul fiinţei lui, o dorinţă pe care el o controla cu strictеţe. Tânjea să se afunde în acele adâncimi, să-i exploreze misterele.

Raţiunea îşi făcu simţită prezenţa chiar la timp. Citea cu mult prea multe într-un sărut. Amintindu-şi că încerca să-şi schimbe viaţa şi relaţiile, se desprinse de Rob, alunecând din braţele lui pe locul de lângă el, pe canapea.

– Asta chiar este o idee proastă, spuse ea cu glas tremurător.

El îşi înfrână dorinţa instinctivă de-a se apropia de ea şi inspiră adânc.

– Ştiu că ai dreptate, dar aminteşte-mi de ce.

Ea privi într-o parte, străduindu-se să-şi pună în ordine gândurile încurcate.

– Nu ştiu nimic despre tine, Rob, doar că eşti interesant şi atrăgător. Nu ştiu unde te-ai născut, ce-ai făcut în viaţa ta, de ce simţi o dorinţă atât de puternică de a-l ajuta pe Daniel. Eşti străinul brunet şi misterios, doar că nu eşti brunet.

Fără a se mișca măcar un centimetru, el deveni distant, cu o expresie împietrită pe chip. După câteva momente, se ridică. Ea crezu că avea să plece. În loc de asta, el începu să se plimbe încolo și-ncoace prin cameră, împovărat de apăsare și de nehotărâre. Ea stătea foarte tăcută, întrebându-se cu ce demoni se lupta în adâncul lui.

– Nu-ți vreau sufletul, spuse ea încet. Dar trebuie să știu mai multe despre ce te motivează. Deși am făcut multe greșeli în relațiile cu bărbații, încerc să nu le repet. Asta e valabil în ambele direcții. Poate că vrei să știi mai multe despre mine.

– Revista juridică de la Harvard, spuse el prompt. Cea mai tânără parteneră ce a existat vreodată la Crouse, Resnick. Tatăl tău este Bradford Westerfield al III-lea, partener principal la o firmă de avocatură de top din New York și ai două surori vitrege blonde, cu dantură perfect dreaptă. Mama ta, Callie Covington, este o artistă în tapiserie și membră a consiliului Muzeului de Artă Americană Avangardistă. Ești extrem de loială față de prietenii tăi, ai o slăbiciune pentru animalele fără stăpân și viciul tău nu atât de secret este înghețata cu caramel.

Ea se uită la el, gândindu-se că tocmai își luase atestatul de investigator.

– Cum ai aflat toate astea?

– Majoritatea de pe internet, câteva de la Kate Corsi, atunci când am sunat-o pentru a-i spune că te arătai interesată să închiriezi biserica. Bineînțeles, informațiile pe care mi le-a dezvăluit au fost destul de nevinovate. N-ar vorbi niciodată despre lucrurile cu adevărat interesante.

– Slavă Domnului pentru asta. Vechii prieteni știu prea multe unul despre altul pentru a îndrăzni să bârfească aiurea.

Val se întrebă dacă el încerca să abată atenția de la propria persoană. Arăta de parcă ar fi vrut să fie oriunde altundeva numai nu aici.

Dar nu fugise încă.

– Nu că ar fi ceva foarte interesant despre mine. Am fost mereu prea ocupată cu școala sau cu slujba pentru a intra în prea multe bucluri.

Se opri din mers în fața căminului și se uită în oglinda cu ramă poleită, ca și cum nu recunoștea imaginea.

– M-am ascuns timp de patru ani, spuse el brusc. Dar, dacă vrei să avem o relație mai serioasă, trebuie să știi adevărul.

Val se simți de parcă tocmai făcuse un duș cu apă rece.

– Ești un... fugar din fața justiției?

Numele de Robert Smith suna, desigur, ca un pseudonim.

– Nimic ilegal, deși pentru vreo doi ani am văzut mult prea mult din sistemul juridic. Am părăsit vechea mea viață pentru că... pentru că...

Se opri din nou. Ea abia mai respira, nevrând să-l sperie.

Când el vorbi din nou, abordă alt subiect:

– Îți amintești să fi auzit despre un eco-terorist care își spunea Îngerul Răzbunător?

– Jeffrey Gabriel, tipul ăla convins că numai el avea dreptate, distrugătorul proiectelor construite pe terenuri mlăștinoase de coastă, spuse ea prompt. A început cu simple incendieri și a ajuns la bombe incendiare. Patru oameni au murit în incendiile provocate de el și alți doisprezece au fost răniți – la care s-au adăugat pagube de milioane suferite de proprietăți. Dădea foc proiectelor cam de opt ani înainte să fie prins, în Texas. L-am văzut la televizor. Avea cea mai rece privire pe care mi-a fost dat s-o văd vreodată.

Rob se întoarse rapid din fața căminului.

– Este momentul să plec, înainte ca lucrurile să iasă urât. Îmi pare rău, Val. Ar fi trebuit să nu-mi manifest interesul.

Ea se ridică iute de pe canapea.

– Nu poți să pleci în toiul chestiei ăsteia! Ai fost... ai fost implicat în acele incendieri? Un complice care a rămas neprins?

– Ar fi fost mai ușor să se fi întâmplat așa. O privi, cu ochii lui deschiși la culoare, reci ca gheața. Eu sunt fratele Îngerului Răzbunător.

Ei i se tăie răsuflarea, țintuită de ochii lui Rob, care erau atât de asemănători cu ai bărbatului pe care-l văzuse la TV și în ziare. Dumnezeule mare, nu-i de mirare că se simțea hăituit.

– Tu ești Robert Smith Gabriel, șopti ea. Bărbatul care l-a predat.

capitolul 9

Rob se încordă la vederea expresiei de șoc a lui Val. Trebuia să-și fi închipuit că ea știa toată povestea asta urâtă.

– Chiar așa – magnatul cu inimă rece din lumea computerelor care și-a turnat propriul frate. Cain îl ucide pe Abel. La vremea respectivă, a fost pe toate canalele de comunicare în masă. Răsuci mânerul ușii. Noapte bună, Val. Hai să pretindem că am plecat exact după ce mi-am strâns dosarele și să uităm că s-a mai întâmplat orice altceva.

Ea îl prinse de încheietura mâinii ușor, dar hotărât.

– Sunt convinsă că porți un munte de vină din pricina asta, dar ai făcut un lucru bun. Când a apărut povestea, am fost uimită de curajul de care ai dat dovadă. M-am întrebat câteodată cu ce sacrificii. Îi studie fața, apoi scutură din cap. Am văzut poze cu tine atunci, dar nu te-aș fi recunoscut niciodată cu barba asta.

– Păi, asta era și ideea. Să-l desființez pe Robert Smith Gabriel. A fost destul de ușor să renunț la Gabriel și să devin doar Robert Smith. A funcționat, până în seara asta.

– Acum, că ai început, de ce nu-mi spui toată povestea? Vocea ei era foarte blândă. Scapă de povara asta de pe suflet.

El ezită, sfâșiat între dorința de a se retrage în ascunzișul unde trăise de la arestarea lui Jeff și o dorință la fel de puternică de a vorbi cu Val, în ai cărei ochi nu se vedea critică, ci acceptare.

– Hai, stai jos, îl îndemnă ea. Poți să-mi spui cât de mult sau de puțin vrei.

Cuvintele ei înclinară balanța spre a-i povesti. Val era prima persoană pe care o întâlnise care îl făcuse să-și imagineze o viață dincolo de vina paralizantă și de trădarea esențialul; se întrebă cum avea să facă față detaliilor cumplite ce-l măcinau de atâta timp.

Când el încuviință tremurat din cap, ea îl luă de braț și îl conduse înapoi la canapea, așezându-se pe scaunul din fața acesteia.

– N-ai glumit când ai zis că știrea a circulat peste tot prin presă, spuse ea. Le plăcea că erai un grangur din Silicon Valley, pe când fratele tău mai mic dădea foc iahturilor și construcțiilor scumpe.

El ridică o figurină de dragon chinezesc de pe măsuță, plimbându-și lemnul catifelat și lustruit în mâini.

– Jeff a fost întotdeauna un tip ciudat – foarte deștept, cu o minte ce funcționa diferit față de a majorității oamenilor. N-avea deloc abilități sociale, dar nu făcea rău nimănui. De obicei, voia să fie lăsat în pace. Obișnuia să spună că mai bine s-ar fi născut în perioada coloniștilor, ca Jim Bridger, ca să poată locui în sălbăticie și să nu fie nevoit să vadă pe nimeni niciodată. Privind înapoi, pot vedea semne a ceea ce a devenit, dar, la vremea aia, era doar fratele meu mai mic, excentric și deștept. Fratele lui mai mic, acum mort. El... mă admira.

– Tu și familia ta locuiați în Baltimore când erai tânăr, nu-i așa? Acest fapt a fost mereu subliniat în ziare.

El încuviință din cap.

– De aia am venit aici după ce Jeff a murit. Era singurul loc unde fuseserăm fericiți. După ce tatăl meu ne-a părăsit și mama s-a căsătorit cu un tip pe nume Joe Harley, ne-am mutat în Florida, și viața a devenit un iad. Harley era un băutor înrăit și nu se putea ține de nici o slujbă, așa că ne mutam mereu dintr-un loc în altul. Eu aveam certuri îngrozitoare cu el. Este de mirare

că nu ne-am omorât unul pe altul. Imediat ce am terminat liceul, m-am înscris la puşcaşii marini. Mi-am spus că totul avea să fie mai bine dacă nu eram acasă să-l enervez pe Harley, dar adevăratul motiv pentru care m-am înrolat a fost dorinţa de-a scăpa. Prima şi cea mai rea trădare faţă de fratele meu.

– Nu e o crimă pentru un tânăr să crească şi să plece.

El lăsă figurina jos.

– Eram mai mare. Ar fi trebuit să rămân şi să-i iau apărarea lui Jeff. Nu a fost dezvăluit în proces, pentru că statul Texas nu se prea sinchiseşte de circumstanţe atenuante, dar avocatul lui Jeff a aflat că, după ce am plecat, Harley a început să-l bată pe Jeff. Era un băietan slăbănog şi nu se putea apăra decât fugind. Asta a continuat, până când Harley a murit într-un incendiu.

Ea îşi ţinu răsuflarea, înţelegând pe dată.

– Fratele tău a făcut asta?

– Privind în urmă, mă gândesc că e foarte probabil. Focul a fost cauzat de o ţigară ce a ars mocnit în fotoliul favorit al lui Harley. În fiecare seară, fuma şi bea până nu mai ştia de el, aşa că moartea lui a fost considerată un accident. Dar... eu nu cred.

– Dacă Jeffrey a putut planifica acel gen de accident fatal cu sânge-rece, probabil era dincolo de orice ajutor i-ai mai fi putut oferi.

Faţa ei era palidă, dar nu privea în lături.

După cum văzuse la închisoare, Val se ţinea tare.

– Probabil avea probleme încă de pe vremea când era foarte mic.

– Tot ce se poate, dar comportamentul lui era destul de normal, astfel că n-a fost niciodată diagnosticat cu probleme mintale. Faptul că a trecut prin mai multe sisteme şcolare a făcut să nu stea prea mult într-un loc, astfel încât să atragă atenţia. Rob petrecuse ore nesfârşite scotocind prin memorie, gândindu-se la vremurile când îl acoperea pe fratele lui. Dacă n-ar fi făcut-o, poate că Jeff ar fi putut primi ajutor. Obişnuiam să-l iau pe Jeff în excursii cu cortul de-a lungul coastei, în Everglades. Îi plăcea asta. Vorbea despre cum vom trăi

noi doi în păduri când vom creşte, dar n-am luat asta niciodată în serios. De la puşcaşi, am plecat la colegiu, să devin un maestru de succes într-ale computerelor, şi nu-mi vedeam familia decât o dată la un an sau doi. În tot acest răstimp, l-am neglijat pe Jeff. În vreme ce eu mă distram, lucrând douăzeci de ore pe zi şi ascultându-i pe toţi cum îmi spuneau cât eram de deştept, el devenea tot mai bolnav, până când a început să incendieze proprietăţi de pe coastă. Dacă aş fi rămas aproape de el, aş fi văzut ce se întâmpla şi aş fi putut să previn cele mai grave dintre izbucnirile lui, sunt sigur de asta.

– Poate ai fi putut sau poate nu, spuse ea încet. Dacă era incapabil de empatie, se prea poate să fi fost imposibil de remediat.

– Nu era cu desăvârşire lipsit de sentimente. Ţinea la viaţa sălbatică, şi la natură, şi la mine. De asta, sunt singurul care ar fi putut schimba ceva.

Şi Rob ţinea la Jeff. În ciuda inteligenţei detaşate şi deformate a fratelui său mai mic, el nu fusese un monstru, cel puţin nu pe când erau copii. Asta apăruse mai târziu.

– Poate că te admira, dar tot ţi-a furat dispozitivul ăla de securitate la care lucrai. Ai fi putut fi arestat pentru faptele fratelui tău.

Blestematul ăla de dispozitiv de detectare a sistemelor de securitate dusese la căderea lui Jeff.

– Nu mai auzisem de Jeff, primeam doar câte un e-mail ocazional, aşa că am fost încântat când a apărut din senin la biroul meu în Menlo Park. Mă bucuram să-l văd, dar trebuia să plec în Japonia, aşa că n-aveam timp pentru nimic mai mult decât un tur prin firmă şi un prânz. A întrebat despre diferite produse la care lucram, dar n-a arătat un interes deosebit faţă de dispozitivele de securitate. N-am observat că a furat unul dintre prototipuri. Până la urmă, mi-a dat de bănuit articolul în care se zicea că Îngerul Răzbunător a distrus acel loc de agrement luxos de lângă Galveston, chiar înainte de data la care urma să fie inaugurat. Se menţiona faptul că incendiatorul a folosit un dispozitiv sofisticat

pentru a detecta și a neutraliza sistemul de securitate. M-am gândit: „Asta sună exact ca dispozitivul la care lucrez eu". Clopoțelul de alarmă a sunat când mi-am adus aminte de vizita lui Jeff și de lucrurile pe care le spusese de-a lungul anilor. Știam că ura construcțiile care distrugeau zona de coastă, și faptul că se autointitulase „înger" de la numele de familie se potrivea[1], dar nu-mi puteam închipui că Jeff se transformase într-un terorist.

Cu toate astea, eram suficient de speriat pentru a face o căutare pe internet și a construi o evoluție în timp a atacurilor. Jeff trăia în Florida, și majoritatea atacurilor de incendiere aveau loc pe coasta golfului între Florida și Texas. Singurele două din California se petrecuseră exact după ce mă vizitase pe mine – și erau primele atacuri unde se folosise dispozitivul de securitate.

– L-ai sunat pe fratele tău să vezi ce zice de asta?

– Am încercat, dar tot ce aveam era o adresă de e-mail și un număr de căsuță poștală dintr-un loc micuț de pe coasta Floridei, și nici măcar nu răspundea la mesaje. Deveneam tot mai îngrijorat, pentru că focurile apăreau din ce în ce mai des.

– Și deveneau mai periculoase, sublinie ea. Victimele au apărut la ultimele incendii, când a început să folosească acel tip de explozibil militar.

El încuviință obosit.

– Am lăsat totul baltă și am zburat în Florida, să încerc să-l găsesc, dar tot fără succes. Nu mai fusese în oraș să-și ia corespondența de săptămâni întregi. Când trei pompieri au fost răniți în alt incendiu din Texas, am înțeles că nu mai puteam aștepta. L-am pus pe avocatul meu să sune la FBI și să spună că un client al lui ar putea avea un indiciu asupra identității Îngerului Răzbunător, dar nu voia să vorbească cu ei decât dacă jurau că n-aveau să ceară pedeapsa cu moartea, în cazul în care ajungea să fie condamnat. După câteva dispute, au acceptat condiția. Zâmbi cu amărăciune. Știi cât de bine a mers asta.

[1] Referire la numele Gabriel, asociat aici cu îngerul omonim, unul dintre cei mai importanți îngeri în cadrul tradiției iudeo-creștine și al celei islamice (n.red.)

– Agenții federali poate că s-ar fi ținut de cuvânt, dar a fost prins în statul Texas, fiind condamnat pentru delictele comise acolo. Ea oftă. S-a terminat atât de repede. De vreme ce el a refuzat toate încercările de a face apel la sentință, statul Texas a putut să-i satisfacă dorința de moarte foarte repede. În fața închisorii din Huntsville s-au strâns oameni care au ovaționat când a murit. Incapabil să mai stea locului, Rob se ridică și începu din nou să se plimbe agitat. Am înțeles de ce n-a vrut să facă apel. Pentru cineva care iubea traiul sub cerul liber, să fie închis într-o celulă de beton pentru următoarea jumătate de secol era un iad ce întrecea orice imaginație.

– Jeff a înțeles de ce l-ai denunțat?

Rob zâmbi cu amărăciune.

– Nu știu. Cu siguranță n-a iertat. A refuzat să vorbească cu mine după ce a fost arestat, la fel cum a refuzat să coopereze cu avocații costisitori pe care i-am angajat să-l apere. Dacă le-ar fi dat orice informație de care să se poată agăța, poate că ar fi primit condamnarea pe viață, în loc de pedeapsa capitală.

– Chiar dacă avocații tăi i-ar fi putut obține achitarea pe motive de nebunie, ceea ce e foarte improbabil, asta ar fi însemnat alt fel de încarcerare.

– Dar, atâta vreme cât era în viață, exista o speranță. Poate într-o zi s-ar fi descoperit tratamente care să controleze genul ăla de boală mintală.

Era o speranță slabă, dar Rob se agățase de ea cu toată puterea.

– Nu l-ai mai văzut după ce te-a vizitat în Menlo Park?

Gura îi deveni atât de uscată, că abia mai putu vorbi:

– L-am văzut. Am stat în sala de judecată în fiecare zi a procesului și la pronunțarea sentinței. El nu s-a uitat niciodată spre mine. Am sperat că faptul că a cerut să fiu prezent la execuție însemna că voia să mă vadă – poate să-și ia rămas-bun. În schimb, el a vrut doar ca eu să-l văd murind.

– Doamne, Dumnezeule, șopti ea. Cât de îngrozitor de crud!

Nici măcar mersul agitat prin încăpere nu-l putu elibera de fiorii care-l cutremurau când își amintea execuția.

– Cel mai cumplit a fost la sfârșit. Cred că îi era frică. Nu știu dacă altcineva a văzut asta, dar eu am observat. Fiindcă respinsese pe oricine încercase să se apropie de el, chiar și pe capelanul închisorii, rămăsese complet singur. Nimeni n-ar trebui să moară atât de singur. Rob umbla acum furios prin încăpere, simțindu-se ca o pasăre ce-și frânge aripile de o colivie. Câteodată am coșmaruri că sunt Jeff, urlând în sinea mea când mă țintuiesc de targă și-mi vâră acele.

Ea se cutremură.

– După ce a murit, ai simțit că trebuie să te îndepărtezi de vechea ta viață?

– Ceea ce m-a făcut cu adevărat să plec a fost recompensa de un milion de dolari ce fusese stabilită pentru informații care conduceau la arestarea și condamnarea Îngerului Răzbunător.

Fusese îngrozit când primise vestea, și Val arăta acum la fel de îngrozită.

– Ce-ai făcut cu banii?

– I-am dat victimelor și supraviețuitorilor crimelor lui Jeff. Chiar și acum, gândindu-se la banii ăia însângerați, i se întorcea stomacul. Înainte de a muri, Jeff m-a acuzat public de faptul că l-am predat pentru recompensă.

– Oribil. *Oribil.* Val își ridică picioarele și își cuprinse genunchii cu brațele, tremurând.

– Cum a fost cu mama ta? A înțeles de ce a trebuit să acționezi așa?

– Când Jeff a fost arestat, m-a sunat țipând, întrebând cum de-am putut face așa ceva. Unde îmi era devotamentul?

– Datoria și devotamentul se ciocnesc de multe ori, dar n-ai putut sta deoparte când acțiunile fratelui tău amenințau viețile altor persoane. Nici un om rațional

n-ar fi putut. Sper ca mama ta să fi înțeles în cele din urmă. Unde era ea în anii tinereții lui Jeff?

– Vindea într-un bar. Iubea, mai mult decât orice, un bar plin de fum, fără pretenții, și, cum din slujba ei ne întrețineam, avea scuza perfectă să nu stea pe-acasă. Ridică din umeri, încercând să-și alunge încordarea din mușchi. Când Jeff a fost arestat, suferea deja de cancer la plămâni, după ce fumase trei pachete pe zi timp de zeci de ani. A murit între proces și execuție. Dacă a înțeles vreo clipă de ce am acționat așa... n-a spus-o niciodată.

Val era atât de palidă, încât urmele pistruilor din copilărie erau o umbră aurie pe obrajii ei.

– Mai ai pe cineva din familie?

– Pe nimeni atât de apropiat încât să poată fi numit din familie. S-ar putea ca tatăl meu adevărat să trăiască pe undeva, dar e al dracului de sigur că n-a făcut nimic să-și susțină fiii în timpul mediatizării cazului. Probabil a murit și el – altul care fuma ca un șarpe. Abia dacă mi-l mai amintesc.

– Unde ai învățat să fii un tâmplar așa priceput?

El înțelese că ea voia să schimbe subiectul cu unul mai puțin tragic. Greu de realizat, când era vorba despre trecutul lui.

– De la Harley. El era tâmplar, și nu era prea rău când era treaz. Cu alte cuvinte, înainte de amiază.

Se opri în dreptul rafturilor de cărți, unde un dragon cu mult mai mare își ițea capul, cu pielea aurită acoperită cu bucăți de oglindă. Se întrebă ce semnificație aveau dragonii pentru Val. Poate simboluri ale invincibilității.

– În timpul perioadei computerelor, am trăit în permanență în lumea mea. După ce Jeff a murit, aveam nevoie să plec și să fac ceva real care să mă solicite fizic, într-un loc unde nimeni să nu știe cine eram. Întotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu lemnul și să fac diverse reparații acasă, așa că m-am întors în Baltimore, am cumpărat o casă dărăpănată dintr-un șir de case identice și am recondiționat-o pentru vânzare.

– Ai învățat și să restaurezi lucruri de valoare, cum ar fi biserica, și să ajuți la repararea caselor unor locuitori săraci și bătrâni ai orașului. Mici acte de mântuire.

– Prea mici. O viață întreagă de lucru cu rigips și de reparații sanitare nu poate compensa viața lui Jeff și a victimelor lui.

– Salvarea unui om nevinovat de la execuție ar putea ajuta la echilibrarea situației, spuse ea încet.

– Dacă se poate face. Era uimit de cât de repede și de ușor făcuse ea legătura. Privind în urmă, era evident: o viață pentru o viață. Voia să-l salveze pe Daniel Monroe, așa cum nu fusese în stare să-și salveze fratele. Vinovat sau nu, asta nu era atât de important. Ceea ce dorea el cu înfocare era protejarea vieții.

Ea se desprinse de pe canapea și traversă încăperea spre locul unde el se oprise în sfârșit.

– Împreună, avem o șansă să-l salvăm pe Daniel, spuse ea, fixându-l cu ochii ei de chihlimbar. Dacă dăm greș, n-o să fie pentru că n-am încercat.

Își strecură mâinile în părul lui și îl atrase pentru un nou sărut. Săruturile lor anterioare fuseseră fierbinți. Acesta o arse până-n adâncul sufletului. El răspunse cu pasiune, disperat să se piardă în brațele ei. Deși legătura emoțională între ei era nouă și ezitantă, contactul fizic îi invadase simțurile.

– Mergem sus? întrebă ea cu glas răgușit.

El încercă să gândească, dar nu-i era ușor când dorința îi topea toată rațiunea.

– Mi-e greu să cred că asta e o idee mai bună decât era cu o jumătate de oră mai devreme.

– Dimpotrivă. S-au schimbat multe. Atunci am spus că nu știu destule despre tine. Acum știu.

Respiră cald în urechea lui. El gâfâi, luptând cu dezintegrarea.

– Un flămând nu refuză un banchet, dar... chiar nu vreau să-ți pară rău mai târziu pentru că ai cedat în fața unui impuls caritabil în seara asta. N-am nevoie de altcineva care să mă disprețuiască. Cu atât mai puțin de tine.

– Asta nu-i milă, Rob. Își frecă obrazul de pieptul lui, ca o pisică. Am fost interesată de tine încă din prima clipă când ne-am întâlnit, și, dacă radarul meu nu e stricat, interesul a fost reciproc. Amândoi suntem adulți, fără obligații maritale. Cel puțin eu nu am – și presupun că nici tu.

El încuviință când ea îl privi înclinându-și capul.

– Am fost mereu prea ocupat pentru o relație serioasă.

– Vezi cât de multe avem în comun, spuse ea cu șiretenie. Acum, revenind la partea cu a merge sus...

Cu o bucurie spontană, o prinse de mijloc și o luă în brațe. Ea râse și se prinse de gâtul lui, înfășurându-și picioarele în jurul șoldurilor lui. Era al naibii de sexy. Desigur, tot ce făcea ea era al naibii de sexy. Strângând-o mai bine în brațe, el spuse:

– Tu doar ghidează-mă.

Ea se răsuci lipită de el atât de provocator, că el fu tentat s-o pună pe canapea și să-i smulgă hainele de pe ea chiar acolo.

– Oricât de mult admir inteligența, spuse ea, se pot spune multe despre cât de impresionată sunt de un mascul alfa. Sus pe scări și la dreapta.

El râse împreună cu ea.

– Un mascul alfa. Și uite așa am atins un țel pe care n-am știut că-l am.

Ea se întinse și-l linse pe gât în vreme ce urcau scările, cu pisicile pe urma lor. Trecutul era dezastruos și viitorul necunoscut, dar, în acest moment neprețuit, el își aminti ce înseamnă să fii fericit.

capitolul 10

Întrerupătorul din dormitorul lui Val aprinse o singură lampă Tiffany din colț, ce răspândea o lumină blândă în încăpere. Era suficientă pentru a vedea și a admira, fără a anula romantismul. Camera era ca ea, caldă, neobișnuită și primitoare, cu un pat din cireș elegant curbat și cu o canapea în tonuri bogate de auriu, roșcat

și chihlimbariu. Toate alese special să se asorteze cu părul ei, fără îndoială. Ea arăta la fel de magnifică în clipa când el trase cuvertura de pat și o așeză pe cearșafurile maronii – părul ca flacăra și ochii o ispită aurie.

Val îl trase peste ea, râzând cu poftă pe când își undui ia trupul lângă al lui.

– Cât de repede ne putem scoate unul altuia hainele?

– Nu destul de repede.

Îi smulse tricoul de bumbac, dând la iveală un sutien din satin de culoarea piersicii. Ar fi fost mai eficient să fi rămas în picioare, pentru dezbrăcat.

– Păi și unde ar mai fi distracția?

Ea rezolvă rapid cu nasturii de la cămașa lui, în vreme ce el își scoase sacoul.

El se înfioră când ea își lipi palma pe pieptul lui gol, un deget atingându-i sfârcul. Râsul se dizolvă într-un iureș de dorință. Stătuse celibatar atâta vreme, încât se simțea acum de parcă ar fi fost prima dată. Într-un fel, chiar era – viața lui fusese împărțită între înainte și după condamnarea și moartea lui Jeff, iar el nu mai era același om de odinioară.

Voia să facă totul pe îndelete și să-i savureze înfățișarea și gustul. Mai mult de-atât, voia să ardă în senzații pure și să lase pe mai târziu partea cu savuratul.

Val avea și ea idei proprii. Pe când îi trăgea fermoarul, el își aminti să spună:

– N-am venit pregătit pentru nimic din toate astea.

– Eu am fost cercetașă, așa că sunt *tot timpul* pregătită. Uită-te în sertarul noptierei.

Un pachețel cu prezervative aștepta cuminte. Pe când el scotea unul, ea spuse cu un aer ușor defensiv:

– Sper că nu le-a trecut termenul de valabilitate.

Bănuind că ea se temea să nu pară prea experimentată, el spuse:

– E al naibii de nedrept ca un bărbat care e mereu pregătit să fie considerat responsabil, în vreme ce o femeie care face la fel riscă să fie considerată...

Se opri, căutând un termen mai puțin insultător.

– Cred că tu cauți cuvântul „târfă", spuse ea, sărindu-i în ajutor.

– Un cuvânt urât, ce n-are nimic de-a face cu tine. Zâmbi strâmb. Sper ca nici eu să nu-mi fi depășit termenul de valabilitate. A trecut atâta vreme, că s-ar putea să nu-mi mai aduc aminte cum se face.

– Și pentru mine a trecut multă vreme. Prea multă. Își strecură mâna în jos, de-a lungul corpului lui. Dar sunt sigură că o să ne descurcăm.

Și așa făcură, în ciuda faptului că el era excitat până în punctul de a-și pierde mințile. Aruncarea fiecărui articol de îmbrăcăminte oferea o nouă ocazie să sărute carne moale de femeie, să-i inhaleze mirosul îmbătător. Era toată o vibrație, o femeie plină de culoare ce intrase ca un trăsnet în viața lui monocromă. Se rostogoli pe spate, trăgând-o peste el.

Cu un sunet ca un tors de pisică, se înfruptă din gura lui, aranjându-și corpul peste al lui. Atingerea corpurilor lor goale era electrizantă. El era dureros de excitat, și, când Val îl făcu să se afunde în ea, plăcerea extraordinară aproape că-l duse dincolo de limită. Lunga lui perioadă de celibat îi accentuase sensibilitatea, astfel că fiecare terminație nervoasă îi era dureros de sensibilă.

Ea stătu foarte liniștită, cu sânii atingându-i pieptul, în vreme ce el se lupta să se controleze pentru a prelungi plăcerea iubirii. Apoi, ea începu să vibreze, cu mișcări scurte ce-l înnebuniră.

Amețit, nu mai știu nimic dincolo de acest moment, de această femeie, de bucuria și libertatea pasiunii. Împerecherea lor era rapidă și puternică, orgasmul lui Val declanșându-l și pe al lui. Termină cu un geamăt înfiorat, spunându-i numele la nesfârșit și îngropându-și fața în încâlceala cârlionțată a părului ei.

În vreme ce el își trăgea sufletul, își dădu seama că era mai mult decât o partidă extraordinară de sex. Era o transformare emoțională ce-l scosese din starea de paralizie și-l aruncase într-o lume nouă și primejdioasă. Una în care risca să fie iar rănit.

Avea o dorință absurdă de a-i spune că o iubește, dar, cu toate astea, cum să fie posibil așa ceva, când mai aveau atâtea să afle unul despre celălalt? Și ce știa el despre iubire?

– Ah, măi să fie..., spuse Val oftând ușor. Am uitat toate motivele pentru care asta s-ar putea să nu fie o idee prea bună.

Se trase de pe el într-o parte, unde Rob îi putu admira micul ei trup minunat. Ce simfonie de rotunjimi – fiecare părticică era o invitație la mângâieri.

Sub privirea lui cercetătoare, Val se mișcă stânjenită și se întinse după cearșaf. El îi acoperi mâna cu a lui.

– Nu te ascunde. Vreau să te admir.

– Rubens m-ar fi admirat, dar acest trup nu-i prea la modă acum.

Deși avea un ton lejer, era clar rușinată.

El simți o undă de tandrețe la gândul că până și o femeie atât de deșteaptă ca Val nu putea scăpa de ideea că ar trebui să fie doar piele și os. În ce societate nebună trăiau, de o femeie superbă se considera imperfectă?

– Nu ești nici măcar pe-aproape de proporțiile lui Rubens. El îi ascunse sânul în căușul palmei, zgândărind ușor sfârcul cu un deget. Tu ești ceea ce se chemă o Venus de buzunar – minionă, dar perfect și sexy proporționată. O desfătare pentru ochi, ca, de altfel, și pentru celelalte simțuri.

– Asta sună, într-adevăr, mult mai drăguț. Se arcui recunoscătoare sub mâna lui. O să fiu obosită mâine, dar merită.

– Nu credeam că îngerii milosteniei obosesc.

– Nu sunt un înger al milosteniei. De fapt, nu cred că avocații o să ajungă vreodată îngeri – ar fi o conduită neprofesională.

El zâmbi, dar își dădu seama că ăsta era momentul în care începeau să apară îndoielile. Din fericire, Val nu părea să aibă așa ceva. Își lăsă palma să lunece pe pieptul lui.

– Dacă aș fi știut că o să fie așa, aș fi sărit pe tine din prima clipă în care ne-am întâlnit.

– Atunci n-ar fi fost la fel.

Rob încerca să-și reprime regretul din voce, dându-și seama că, emoțional, erau în poziții cu totul diferite. Deși ea era fericită, deschisă și bucuroasă să se afle în pat cu el, pământul nu se mișcase la fel pentru ea așa cum o făcuse pentru el.

Observându-i starea de spirit, dar nu și motivul acesteia, ea spuse:

– Erai îngrijorat că o să am regrete, însă nu e cazul. Dar tu?

El o luă de mână, împletindu-și degetele cu ale ei.

– Nici unul, dar... cred că mă întreb ce va urma.

– O s-o luăm încet, bineînțeles. Se pare că ne înțelegem bine atât în pat, cât și în afara lui. Nu-i de-ajuns pentru seara asta?

– Nu cred că mă pot sătura de tine. O putu simți cum se retrage puțin. Hotărât lucru, nu era într-o dispoziție de declarații sentimentale, așa că Rob continuă, pe un ton relaxat: Sper că nu mă adaugi pe lista greșelilor pe care le-ai făcut cu bărbații. Eu unde m-aș potrivi?

Ea zâmbi și apoi se relaxă.

– Până acum, nu dai semne că ai fi o greșeală. Am făcut tot soiul de tâmpenii. Odată, m-am încrezut într-un bărbat însurat, dar eram atât de tânără, că prostia mea putea fi scuzabilă. M-am întâlnit cu câțiva bărbați divorțați de-a lungul anilor, până când mi-am dat seama că, de fiecare dată când mă implicam mai mult, se întâmplau chestii neplăcute pentru că divorțații erau întotdeauna distruși. Am încercat să consolez câțiva tipi răniți despre care credeam că au nevoie de mine. Strâmbă din nas. Asta-i chiar *prostie curată*. Și nici măcar să nu începem să vorbim despre obsedații de muncă. La tine cum e? Mi se pare că-mi aduc aminte de o fotografie de pe vremea scandalului, unde erai cu o femeie descrisă drept logodnica ta.

– Era Janice Hall, o creatoare extraordinară de jocuri, care era implicată în cariera ei la fel de mult ca mine într-a mea. Ne convenea să ne întâlnim când aveam amândoi timp. Fuseseră genul de parteneri de pat care

se fereau să întrebe prea multe despre celălalt. Am făcut o singură greşeală, dar am repetat-o la infinit. Eram prea ocupat pentru a mă implica serios. În timpul aparițiilor neîntrerupte în media, Jan a fost o prietenă loială, dar niciodată logodnica mea. În momentul când grija mea pentru cazul lui Jeff a pus stăpânire pe propria-mi viață, n-a mai rămas loc şi pentru ea.

Fusese uşurat când Jan îl sunase şi îi spusese că era timpul să o apuce fiecare pe drumul lui. Nu mai simțea nimic pentru ea, şi ea merita ceva mai bun.

– S-a măritat cu un alt creator de jocuri, acum câțiva ani, au făcut un copil şi, ultima oară când am auzit de ea, lucra la jocuri pentru țânci. Elefanți care dansează, şi urşi jucăuşi, şi chestii de-astea.

– Şi uite o dovadă că obsedații de muncă îşi pot schimba drumul, măcar parțial. Val se strâmbă. Ar trebui să-i cer sfatul.

– Sigur că primul pas e să vrei să te schimbi, şi tu aproape ai ajuns în punctul ăla.

– Mintea mea a ajuns, dar corpul încă aleargă ca un gerbil pe roată. O să fiu bucuroasă când o să termin tot ce am de făcut la Crouse, Resnick şi o să mă mut în biserică. Faptul că o să-mi petrec timpul în atmosfera aia trebuie să mă încetinească.

Vocea îi suna uşor meditativă. Poate că pământul nu se mişcase pentru ea, dar încerca să-şi schimbe viața. Dacă el era răbdător, poate că Val avea să găsească timp pentru a se îndrăgosti.

– Mai sunt doar două săptămâni până când te muți în noul tău birou. Apartamentul meu fiind la etaj, mă pot oferi să te ajut cu relaxarea, dacă o să te simți prea încordată.

Se întinse să sărute un sân superb, mişcându-şi alene limba în cerc.

Ea îşi ținu răsuflarea, cu ochii strălucind.

– Ciudat, simt că încep să fiu deja tensionată.

El îi suflă blând în buric.

– Mâine o să fim amândoi obosiți, dar, pe moment, e imposibil să ne pese mai puțin.

Ea râse şi se întinse după el.

– Din fericire, n-am nevoie de prea mult somn.

– E în regulă. Trebuie să recuperez niște ani buni. De data asta, hai să nu ne grăbim.

Voise ca pasiunea sălbatică să fie urmată de o savurare pe îndelete, şi de asta avură parte. Deşi prima dată fusese mai degrabă sex, acum făcură dragoste, cu emoții ancorate în dorința de a oferi plăcere. Ea era deosebit de receptivă, ca un instrument muzical creat de un meşteşugar iscusit. El nu ştiuse cât de intens excitant era să facă dragoste cu o femeie care era atât de neprefăcută şi de fericită în plăcerea ei.

Orgasme lungi şi frenetice îi lăsară pe amândoi extenuați până la incoerență. Val reuşi să tragă cearşafurile peste ei înainte de a adormi. El era recunoscător pentru acceptul ei tacit de a rămâne peste noapte – ar fi fost infernal să se smulgă din pat şi să se ducă acasă. Era infinit mai bine să adoarmă cu ea ghemuită la pieptul lui, cu niște cârlionți rătăciți gâdilându-l pe la bărbie.

Cu toate că era extenuat după partida de amor, adormi uşor şi se trezi devreme. Lumina zorilor era numai bună pentru a dezvălui trăsăturile feței lui Val. Se gândi că nu era o frumusețe clasică, dar fața ei i se păru încântătoare. Un elf de o inteligență ieşită din comun.

Era ispitit să îi sărute buzele pline, dar, când încercă să se mişte, observă că era făcut sendviş între Val şi pisici. Nevrând să trezească pe toată lumea, se relaxă din nou, mulțumindu-se să cuprindă unul din sânii lui Val în căuşul palmei.

Nu avea să fie prea uşor să trăiască o viață în culori după atâția ani în monocromie.

Val se trezi cu un fior de plăcere pură când simți atingerea trupului lui Rob lipit de al ei. Se întinse, simțind cum fiecare celulă a corpului ei vibra de plăcere. Aproape că uitase cât de grozav era sexul. Nu, nu se simțea atât de bine doar datorită sexului – Rob era cel care adusese o intensitate fascinantă actului în sine. Nu fusese niciodată cu un bărbat pe care să-l simtă atât de pe deantregul prezent acolo. Şi, într-adevăr, era un specimen

superb din punct de vedere fizic – puternic și în forma și splendid proporționat.

El deschise ochii. Culoarea era încă surprinzătoare, dar nu mai era deloc glacială. Se întinse în față să-i atingă buzele într-un sărut.

– Mă simt precum Cenușăreasa după bal, întorcându-se la munca ei de frecat podele sau ce-or face Cenușăresele într-o zi obișnuită de lucru.

El îi răspunse sărutului cu și mai multă ardoare.

– Nu cred că e vreo speranță să te conving să-mi acorzi un ultim dans.

Ea tocmai calcula dacă mai avea timp pentru o partidă scurtă, când alarma ceasului începu să sune. Ea apăsă pe buton, urând felul în care fusese readusă la realitate.

– Din păcate, nu. Am timp doar pentru un duș scurt și, dacă te interesează, pot să fac rapid niște ouă cu bacon, dar trebuie să ies pe ușă într-o oră. Am o mulțime de treabă, dacă vreau să scap vreodată de slujba mea din centru.

Îi plăcu faptul că Rob îi dădu drumul, în loc să încerce s-o facă să se răzgândească. Era timp de joacă și timp de muncă, iar un bărbat care încerca să o seducă atunci când ei îi stătea mintea la muncă nu i se părea romantic, ci enervant.

– O să dezmierd pisicile cât timp ești tu la duș. El îi ridică mâna și i-o sărută cu o tandrețe care o topi. Ar fi grozav un mic dejun. E în regulă dacă folosesc dușul tău?

– Bineînțeles. Amintindu-și câte avea de făcut, Val se dădu jos din pat, își luă halatul de baie din dulap și se îndreptă spre baie. În zile ca asta, era bucuroasă că avea un păr ciudat, dar ușor de întreținut. În zece minute, ieși din baie pieptănându-și cu degetele roșcatul ei păr ondulat. Dușul îți stă la dispoziție.

– Ești rapidă. Îl luă pe Damocles de pe piept și se dădu jos din pat. Nu trebuie să-ți usuci părul?

Uitându-se direct la splendidul lui corp gol, ea îi aruncă niște prosoape bleumarin.

– Un foehn mi-ar transforma părul într-o ... de ciulini. Dacă ar fi trebuit ca azi să mă duc la tribuna... sau să mă întâlnesc cu vreun client, mi l-aș fi strâns la spate, dar, de vreme ce o să lucrez la birou, pot să aleg soluția rapidă, adică să-i dau formă părului cu mâinile și să-l las să se usuce singur.

– Și ce faci când afară e frig? Nu te îmbolnăvești de pneumonie sau așa ceva?

Ea râse.

– De fapt, părul ăsta mi-a și înghețat când am plecat pe ger, dar până acum n-am făcut pneumonie.

El clătină din cap.

– Uimitor. Câte lucruri nu știu despre femei.

Ei îi plăcea licărul din ochii lui când se îndreptă spre duș. De fapt, îi plăcea totul la el. În ciuda nopții scurte, strălucea de energie. Își luă pe ea un costum cu pantaloni, se fardă puțin și se repezi jos, la bucătărie.

Mai întâi, să hrănim pisicile. Asta era o lege inviolabilă. Pe când prietenii ei blănoși își terminau prima porție de mâncare, avea cafeaua gata și șunca în microunde. Amestecă ouăle cu pătrunjel și cu puțină brânză. Pentru o femeie căreia îi plăcea să mănânce mâncare bună, dar n-avea niciodată timp, dădea dovadă de o eficiență în bucătărie ridicată la rang de știință.

Când auzi că dușul se opri, împinse în jos maneta prăjitorului de pâine și începu să bată ouăle, apoi, cât acestea erau pe foc, puse masa în colțul de lângă fereastră, unde servea micul dejun. Tocmai turna suc de portocale, când Rob intră în bucătărie.

Înfățișarea lui dădu naștere unei disonanțe evidente, căci apariția lui tăcută și atitudinea profesională contrastau cu amintirea amantului pasional din noaptea ce trecuse. Rezultatul fu o neașteptată timiditate.

Tăcerea dură doar un moment, până când el traversă bucătăria și o strânse într-o îmbrățișare reconfortantă ce topi stânjeneală de a doua zi dimineață.

– Ești incredibilă, murmură el. O femeie frumoasă, o bucătărie cu parfum de bacon și cafea și destule amintiri din noaptea trecută să mă facă să zâmbesc fără oprire

ca o pisică de Cheshire[1]. Pot să te numesc Wonder Woman?

Ea râse, simțindu-se din nou în largul ei.

– Atâta vreme cât zâmbești atunci când îmi zici așa.

Micul dejun fu relaxat, dacă nu chiar prelungit. Rob era o companie plăcută. Chiar pe când ea se gândea că ar trebui să plece, el se uită la ceas.

– Este vremea să plec, dacă vrei să-ți respecți programul.

Se ridică și își duse farfuria și tacâmurile la chiuvetă.

– Nu sunt sigur ce înseamnă să luăm lucrurile încetișor, în această situație. Cât privește munca, o să-ți spun dacă în cadrul investigațiilor mele apare ceva interesant. Pe plan personal, aș vrea să te invit la cină când mă poți strecura în programul tău.

Ea se gândi o clipă, bucuroasă că el înțelesese cât de ocupată era în această perioadă.

– Sâmbăta viitoare?

– S-a făcut. Se aplecă să-i dea un sărut ușor și dulce. Mulțumesc, Val. Simt că trăiesc, mai mult decât am făcut-o de ani întregi.

Apoi plecă, având în mână tașca plină cu dosare. În loc s-o ia și ea imediat din loc, Val rămase țintuită locului, atingându-și buzele cu degetele. Rob era cel mai frumos lucru care i se întâmplase de mult, de foarte mult timp.

Dar acum n-avea răgaz să se gândească la așa ceva. Scuturând rapid din cap, se avântă în sus pe scări să se rujeze din nou și să-și pună cerceii de care uitase mai devreme. Urma să-și petreacă dimineața pregătindu-se pentru o audiere programată pentru a doua zi. După-amiază, trebuia să-l pună la curent pe alt partener în legătură cu un caz pe care acesta avea să-l preia. În plus, o așteptau cel puțin trei convorbiri telefonice importante, toate la prima oră.

Pe blatul chiuvetei din baie zări o pasăre origami. O ridică întrebătoare, simțind-o stând parcă fără greutate

[1] Personaj fantastic din cartea *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll, una dintre caracteristicile sale distinctive fiind aceea că din când în când dispare, în urma lui rămânând doar un rânjet. (n.tr.)

în palma ei. Rob luase o filă liniată din blocnotesul galben și-o transformase în această creatură magică. I se părea că arăta ca o barză.

Pe neașteptate, se surprinse clipind repede amintindu-și de Jimmy, un tânăr muzician cu care se întâlnea în colegiu. Fermecător, talentat și autodistructiv, era unul din cei doi oameni pe care-i cunoscuse vreodată care ar fi putut face ceva atât de straniu și de romantic. Unul dintre prietenii pe care încercase să-i salveze, Jimmy murise de o supradoză de droguri, cam la un an de când se despărțiseră.

Cine ar fi putut să creadă că un tâmplar/pușcaș marin/maestru al computerelor ar putea fi la fel de romantic precum un muzician sortit pieirii? Nu că Rob n-ar fi avut păcatele lui, dar măcar nu părea genul autodistructiv. Poate că făcuse progrese în sfera relațiilor personale.

Sau poate nu. Timpul avea să decidă. Ușor, sărută ciocul origami înainte de a așeza barza jos și a se avânta în vâltoarea zilei.

capitolul 11

Rob se surprinse fluierând, în timp ce urca în camionetă. Probabil că viața tocmai devenise mai complicată, dar, pentru prima dată de ani buni, aștepta cu nerăbdare provocările, în loc să se ascundă de ele.

Deoarece el și Val făcuseră planuri pentru investigație, astăzi urma să-și dea seama cât de ruginite îi erau talentele. Din fericire, cea mai recentă renovare a lui era gata, iar noii locatari erau pregătiți să se mute, așa că își putea dedica toată atenția cazului lui Daniel Monroe.

În ciuda anilor care trecuseră de la înfăptuirea crimei, putea găsi, desigur, informații, dacă răscolea cu îndeajuns de multă atenție. Având în vedere cât de superficială fusese investigația inițială a poliției, s-ar putea să dea peste o sumedenie de informații dacă avea să caute în locurile potrivite. Întrebarea era de unde să înceapă.

În vreme ce se îndrepta spre Northern Parkway, îi sună mobilul. Oftă şi trase pe dreapta. Dacă era un lucru pe care trebuia să-l fi aflat până acum... era că viaţa se desfăşura rar conform planului.

– Salut, şefu', e Sha'wan, spuse apelantul vesel. Centrul comercial Crabtown a fost atacat din nou, azi-noapte, şi e plin de graffiti. Poţi să vii să ajuţi la curăţat?

Rob ezită, gândindu-se la investigaţia lui. Dar era important să înlăture acele graffiti rapid, şi Sha'wan preda la clasă la centrul comunitar Fresh Air în acea după-amiază. Împreună puteau să rezolve treaba în vreo două ore.

– O să ajung acolo într-o jumătate de oră.

În vreme ce se îndrepta spre apartamentul lui să se schimbe de haine, îşi dădu seama că centrul comercial Crabtown era în apropierea locului unde fusese omorât ofiţerul de poliţie Jim Malloy, iar Kendra şi Daniel locuiseră la doar câteva străzi distanţă. Se părea că tocmai primise indicii despre locul în care să-şi înceapă investigaţia.

Asemenea cartierului pe care-l deservea – Kensington –, centrul comercial Crabtown cunoscuse şi zile mai bune, dar încă funcţiona. Acesta includea un supermarket deţinut la nivel local, un magazin cu mărfuri la un dolar, un coafor, un bufet cu pui prăjiţi şi specialităţi de peşte, prăvălia unui cizmar şi alte câteva magazinaşe. Azi, centrul era decorat cu graffiti în culori ţipătoare pe părţile laterale şi la etajul superior, unde se aflau câteva birouri.

Sha'wan era deja acolo, pe o scară, acoperind obscenităţile de la etajul superior. Rob luă repede vopsea şi un trafalet.

În vreme ce se îndrepta spre peretele din dos, Sha'wan îşi ridică trafaletul în semn de salut.

– Hei, şefu'. De data asta, îs mai puţine decât data trecută, aşa că facem progrese. Managerul supermarketului şi alţi trei proprietari de magazine au ieşit deja să-mi mulţumească. Au spus că firma care administrează

centrul n-ar fi făcut nimic vreme de luni întregi. Zâmbi larg. Tipul de la magazinul cu mărfuri la un dolar spune că o să ne dea nişte vopsea, iar cel de la supermarket ne face cinste cu prânzul, dacă ne mulţumim cu sendvişuri şi un suc.

– Sună bine.

Rob se duse după colţ şi se puse pe treabă. Erau oameni care considerau desenele graffiti o artă – şi poate că unele aşa şi erau. Dar majoritatea era pur şi simplu acte de vandalism – un ţipăt furios ce intimida şi semnala o comunitate în primejdie. Trăind în vecinătăţi ca astea, Rob simţea un adânc sentiment de satisfacţie contribuind la păstrarea unui mediu stabil şi civilizat.

Lucrând împreună, până la prânz, desenele dispăruseră. Rob se duse la dubă, unde mai tânărul său coleg începuse să strângă.

– Sha'wan, cunoşti bine cartierul ăsta?

– Bineînţeles. Mi-am petrecut cei mai mulţi ani ai copilăriei aici, în Kensington. Locuiam cu bunica acolo, pe Hurley. Ea locuieşte în casa aia de patruzeci de ani.

– Într-adevăr? Rob scoase trafaletul îmbibat de vopsea şi-l aruncă într-o pungă de gunoi. Era momentul să înceapă căutările pentru a aduna noi informaţii. Ai auzit vreodată de un ofiţer de poliţie ucis în cartierul ăsta, acum şaptesprezece ani?

– Ah, da, ştiu despre asta. A fost împuşcat pe după colţ de unde locuia bunica. Pe-aici a fost agitaţie mare. Sha'wan îşi scoase salopeta de zugrav, dând la iveală jeanşi şi un tricou ţipător. Le-a luat destul de mult să-l condamne la moarte pe ucigaş.

– Noua mea chiriaşă pentru biserică...

– Vulpiţa?

Rob încercă să nu rânjească ostentativ.

– Avocata, Val Covington, a preluat acum cazul lui Daniel Monroe. El afirmă că e nevinovat. L-am cunoscut şi cred că s-ar putea să spună adevărul, aşa că o ajut la investigaţie. Crezi că bunica ta ar fi dispusă să stea de vorbă cu mine? Poate ştie ceva sau pe cineva care ar putea să ajute la dovedirea nevinovăţiei lui Monroe.

– Buni vorbește cu toată lumea și-ți dă plăcintă la pa-chet cu bârfe. Sha'wan își puse invers o șapcă de base-ball a echipei Orioles. Chiar crezi că tipul n-a făcut-o?

– E o posibilitate evidentă. Fără îndoială că merită o anchetă mai corectă decât cea făcută acum șaptespreze-ce ani.

– Păi, atunci bunica e cea cu care tre' să vorbești. E ac-tivă dintotdeauna în asociația comunității, așa că îi știe pe toți. Acum e în Atlanta, în vizită la sora ei până săp-tămâna viitoare, dar, când se înapoiază, dă-i un telefon și spune-i că te-am trimis eu. Sha'wan mâzgăli un număr de telefon pe o bucată de hârtie și i-o dădu. Poate vrei să vorbești și cu bătrânul care are cizmăria. Domnul Sam e mai bătrân decât Dumnezeu și e aici dintotdeauna. Poate știe ceva.

– Mulțam. O să vorbesc cu amândoi, spuse Rob, gân-dindu-se că pornise cu dreptul.

Gândul la Val îi trecu fulgerător prin minte. Nu, n-avea nici un pretext s-o sune.

– Hai să mergem să luăm prânzul ăla gratuit, da?

După ce mâncă împreună cu Sha'wan, Rob cumpără un carnețel de la magazinul cu mărfuri la un dolar și se îndreptă spre cizmărie, dar ezită în fața vitrinei. Nu luase în considerație toate implicațiile când se oferise să ajute la ancheta cazului. Deși învățase la pușcașii marini că intervievarea oamenilor dădea cele mai bune rezul-tate dacă se stabilea o legătură – „legătură" însemnând cel puțin iluzia unei apropieri –, ăsta era un lucru pe care îl evitase ani la rând. Faptul că nici măcar nu știa că Sha'wan crescuse în cartierul ăsta era un semn al dis-tanței pe care o păstrase între el și ceilalți.

Dacă reușise să se dezvăluie trup și suflet în fața lui Val, atunci putea să lase niște bariere jos în discuția cu un cizmar. Îmbărbătându-se, intră în prăvălie.

– Bună ziua.

Prăvălia era goală, cu excepția unui bătrân cu păr sâr-mos aflat în spatele tejghelei. Își ridică privirea de la pantoful de femeie pe care îl lustruia. Deși nu era mai

bătrân ca bunul Dumnezeu, era trecut de șaizeci de ani, cu păr cărunt și o privire vicleană.

– Ziua bună. Ce pot face pentru dumneata?

– Sunteți domnul Sam? Când bărbatul încuviință din cap, Rob continuă așa cum plănuise: N-aș putea să-mi las ghetele azi, pentru că le port, dar ați putea să le reparați acum? Le-am dus la reparat la un cizmar, și omul mi-a spus că a aruncat ghete care arătau mai bine ca astea.

Domnul Sam chicoti.

– Scoate-ți una și lasă-mă să mă uit.

Rob îi făcu pe plac, înmânându-i peste tejghea gheata scâlciată, pătată cu vopsea și tocită. Povestea despre meseriașul care refuzase să-i repare ghetele nu era minciună.

Domnul Sam cercetă gheata îndeaproape, înainte de a i-o da înapoi.

– Da, astea se pot repara, dacă-ți plac atât de mult cât să suporți costul.

– Îmi plac. Durează ani ca să obții ghete așa comode. Luând gheata ponosită înapoi, Rob observă ceva ce pu-tea să creeze o legătură: pe unul dintre brațele cizmaru-lui se vedea un tatuaj decolorat cu însemnul corpului pușcașilor marini. Ați fost la pușcașii marini?

– Pușcașul rămâne pușcaș pe viață. Dinții albi ai bă-trânului străluciră pe fața lui întunecată, uitându-se la tatuaj. Da Nang. Primul batalion, regimentul douăzeci și șapte pușcași.

– Am fost și eu la pușcași, dar mai recent, când eram între războaie.

– Să fii recunoscător. Vietnamul m-a învățat mult mai multe despre viață și moarte decât voiam să știu. Dom-nul Sam se uită la carnețelul de notițe. Acuma, care-i adevăratul motiv pentru care ai venit aici?

S-a terminat cu discreția. Cel puțin, bătrânul părea mai degrabă curios decât ostil.

– Anchetez uciderea ofițerului de poliție James Malloy care a avut loc în acest cartier acum șaptespre-zece ani. Sha'wan Baker mi-a sugerat că dumneata

ai fi persoana potrivită cu care să vorbesc, de vreme ce aveai de pe atunci prăvălia aici.

Domnul Sam se uită pieziş la el.

– Eşti unul din tipii ăia cu graffiti. Sigur, trage-ţi scaunul ăla şi dă-i drumul, întreabă-mă, dar nu ştiu prea multe. Vrei o ceaşcă de cafea?

– Mulţam. O beau neagră. Cât despre faptul dacă ştiţi ceva util – păi, abia am început, aşa că am multe de aflat. Rob se aşează pe scaun, aşa cum i se spusese. Doar ca să ştiţi, lucrez pentru avocatul condamnatului la moarte şi căutăm să găsim dovada că omul s-ar putea să fie nevinovat.

– Încercaţi să-i dovediţi nevinovăţia lui Daniel Monroe? Domnul Sam puse jos o cană de cafea aburindă, care părea destul de tare încât să corodeze sticla. M-am întrebat întotdeauna dacă el a fost ucigaşul. Băiatul a fost pe-aici o dată sau de două ori. Era înnebunit după încălţări de sport. Poate că era cam rebel, da' nu mi s-a părut că-i un ucigaş.

Rob sorbi precaut din cafea. Avusese dreptate cu tăria.

– Monroe a fost condamnat pe baza depoziţiei martorilor oculari, care nu-i întotdeauna chiar de încredere. E un bărbat foarte înalt, masiv, lat în umeri. Iese în evidenţă. Mă întreb dacă cineva de înălţime şi statură asemănătoare ar fi putut să-l omoare pe Malloy. Vă amintiţi de vreun tânăr de pe-aici cu care să fi putu fi confundat Monroe şi care să fi putut apăsa pe trăgaci?

– Ah, da, mai erau care se potriveau descrierii. Era un tip pe nume Shooter – a fost ucis cu câţiva ani după ce a murit Malloy. Doi veri numiţi Omar şi Isaac Benson. Seamănă ca două picături de apă. Amândoi au fost la pârnaie la Pen. Scutură trist din cap. Nu ducem lipsă de derbedei care să se potrivească destul de bine descrierii, astfel încât, dacă nu-i lumină destulă, să-i poţi lua drept Monroe. Poa' să fie oricare dintr-o duzină de tipi.

– Am verificat ora la care a apus soarele în ziua în care s-a produs împuşcătura şi era pe înserat. Lumina poate fi înşelătoare în momentul ăsta.

– Fusese ploaie şi cer acoperit toată ziua, aşa că era mai întuneric decât de obicei. Cizmarul se strâmbă. E uşor să-ţi aduci aminte de o zi proastă.

– Asta-i interesant. Rob îşi notă observaţia despre vreme, astfel încât s-o poată verifica mai târziu. Dacă seara era neobişnuit de întunecată, reducea şi mai mult credibilitatea identificării martorilor oculari. Îl ştiaţi pe ofiţerul Malloy?

Domnul Sam încuviinţă din cap.

– Era un bun ofiţer. Tânăr şi idealist. Trecea pe la prăvăliile de aici regulat, astfel încât să-l cunoaştem şi să avem încredere în el. Sunt singurul care a mai rămas în acest loc – celelalte prăvălii s-au închis sau şi-au schimbat proprietarul. Cu o zi înainte de a fi omorât, mi-a arătat o poză cu soţia şi copilul lui. Fiica lui era de aceeaşi vârstă cu a mea.

Timpul nu atenuase tragedia. Un bărbat plăcut, idealist care muncea din greu murise fără nici un sens.

– Cum era cartierul în vremea aceea?

– Existau probleme pe-atunci cu comerţul de droguri sub cerul liber şi străini care veneau să cumpere droguri. Nu era la fel de rău ca în alte cartiere mai îndepărtate din oraş, dar destul de rău. Din fericire, în apropiere locuia un grangur din poliţie, aşa că aveam parte de atenţie specială, ceea ce îi ţinea pe cei mai răi vânzători de droguri la distanţă de Kensington. Încă avem probleme, dar, în mare, e un loc destul de bun de locuit şi de muncit.

– Au fost detectivi de poliţie care supravegheau în mod curent cartierul şi care şi-ar putea aminti cine îşi făcea veacul pe-aici?

– Erau vreo doi. I-am văzut p-aici tot timpul. Ia stai, cum îi chema oare? Domnul Sam se gândi vreme îndelungată înainte de a scutura din cap. Pe unul îl chema Washington. Nu-mi amintesc şi prenumele. Celălalt era Xenon Barkley. Un tip deştept, dur. Îi ştia pe toţi ăştia după poreclă şi după cazier. Nu multe îi scăpau lui Barkley. A luat parte la ancheta Malloy.

– Aveţi vreo idee dacă mai lucrează în poliţie?

Rob nu aştepta cu adevărat un răspuns, dar bătrânul zise:

– A demisionat în urmă cu câţiva ani, când un nou şef de poliţie cu toane a decis că detectivii au o părere mult prea bună despre ei înşişi, aşa că toată lumea trebuie să facă felurite treburi prin rotaţie. Domnul Sam pufni cu dispreţ. Prin urmare, detectivii experimentaţi au fost daţi afară şi au fost rezolvate mult mai puţine fracţiuni. A apărut un articol de amploare în ziar despre asta. Barkley a fost menţionat ca unul dintre detectivii care s-au pensionat anticipat, alegând asta decât să fie repartizat în trafic sau mai ştiu eu unde.

– Se pare că-i un nume uşor de găsit în cartea de telefon, dacă mai e pe-aici. Rob întinse mâna. Mulţumesc pentru ajutor. Nu sunt sigur cum o să decurgă toate astea. Ar fi în regulă dacă aş reveni pentru alte întrebări?

– Sigur. Prea mulţi negri care stau în închisori pe nedrept. Dacă Daniel Monroe e unul dintre ei, îţi doresc mult succes.

Strângerea de mână a domnului Sam era viguroasă, ca la puşcaşi.

Rob îi dădu o carte de vizită, pentru eventualitatea în care îşi amintea ceva, apoi plecă. Aşadar, era posibil ca focul de armă să se fi tras mai degrabă pe întuneric, nu în amurg. Era un început.

Acum, avea mai multe nume cărora să le dea de urmă. Poate, după multă trudă, avea să găsească totuşi ceva ce l-ar putea salva pe Daniel Monroe.

Ca majoritatea avocaţilor, Val era capabilă de o concentrare intensă atunci când lucra, astfel că reuşi să ţină la distanţă întreaga dimineaţă gândurile despre Rob. Nu se mai întâmplă asta însă şi după ce termină lucrul. Kendra îi adusese o salată, şi, în vreme ce îşi turna sosul, hormonii lui Val se răsculară. Dacă Rob ar fi fost în încăpere, s-ar fi lipit de el fără să stea pe gânduri.

Nu se simţise atât de înnebunită din adolescenţă. Mai erau douăzeci de minute până la întâlnirea ei de amiază şi nu-i venea în minte nici un motiv rezonabil

să-l sune pe Rob. Dacă ar fi avut şaisprezece ani, poate că ar fi făcut-o şi s-ar fi mulţumit să chicotească în receptor, dar era o femeie în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu.

Cel mai bun mod de a se abţine să-i telefoneze lui Rob era să sune pe altcineva – şi îi datora asta lui Rachel. Medicii erau mai greu de prins decât avocaţii, dar merita să încerce.

Avu noroc, şi Rachel o sună înapoi la două minute după ce fu anunţată prin pager. După ce schimbară saluturi, Val spuse:

– Mulţumesc pentru ideea de a vedea ce-i cu Programul Surorilor. Am întâlnit o scumpete de fetiţă – ei bine, poate nu-i chiar o scumpete, dar Lyssie e o fetiţă mişto de tot –, şi formularele sunt acum în curs de aprobare. Ştiai câte formulare trebuiesc completate? Practic, fiecare adresă la care am locuit, interviuri, referinţe chiar şi o verificare la poliţie. Nu că i-aş critica pentru vigilenţă.

– Mi se pare că eşti la fel de emoţionată cum era Kate atunci când a anunţat că e însărcinată. Mai ai dubii în legătură cu instinctele tale părinteşti?

– Să le luăm pe rând. Încă nu formăm oficial o echipă. Val luă repede o gură de salată. Asistentul social a spus că, din moment ce am locuit în Baltimore cea mai mare parte din viaţă, ar trebui ca documentaţia să fie prelucrată destul de repede. Sper şi eu – pe bune, sunt nerăbdătoare să încep, deşi numai Dumnezeu ştie unde o să găsesc timpul necesar. Apropo, am nevoie de referinţe de la patru persoane care mă cunosc de cel puţin zece ani. O să-mi dai una? Îmi închipui că „Dr. Hamilton“ o să dea bine pe listă, dar, te previn, trebuie completat un formular uriaş.

– Sunt medic – formularele uriaşe sunt viaţa mea, spuse sec Rachel. Aş fi încântată să te ajut, dar mai bine te-ai descurca cu tatăl meu. *Judecătorul* Hamilton e chiar şi mai impresionant decât *doctorul*.

Val ridică din umeri.

– Ştiindu-mă de când eram copil, mă tem de ce-ar putea zice tatăl tău. Crezi că a uitat de faza aia când

am construit o fortăreaţă din cărţile lui de drept, inclusiv cele pe care le selectase cu grijă pentru cercetare!

– N-a uitat, dar acum îi place să creadă că era un semn timpuriu al talentelor tale juridice. Vocea lui Rachel se schimbă. Deci cum o mai duci cu chipeşul tău proprietar? Şi-a mai dezvăluit din mistere?

Val aproape că se înecă cu salata. Ce bine că Rachel nu era aici s-o vadă înroşindu-se.

– Cu siguranţă. Luăm masa împreună sâmbătă seară.

– Splendid! O să fie prima voastră întâlnire?

Val oftă.

– Nu chiar. Alte amănunte sunt secrete, conform Legii Informaţiilor Personale.

– Măi, dar repede te-ai mişcat, spuse Rachel, chicotind. Cred că e cineva special, dacă te-a făcut să vrei să ieşi din nou.

Val îşi dorea să poată discuta cu Rachel despre viaţa chinuită a lui Rob – prietena ei înţelegea de minune ce îi motiva pe oameni. Dar confidenţele lui Rob nu puteau fi împărtăşite.

– Chiar este. Simpatic şi foarte, foarte drăguţ. Se gândi la ceva ce i-ar putea spune. În dimineaţa asta, am găsit o barză origami pe care a făcut-o şi mi-a lăsat-o fără să ştiu. Aproape c-am leşinat pe loc.

– Un romantic! Val, dacă te decizi că nu-l vrei, fă-mi cunoştinţă cu el.

– Nu-i genul tău. Nu-ţi plac bărboşii. Val se uită la ceas. Trebuie să fug. O să-ţi dau pe e-mail în seara asta formularele pentru referinţe. Mersi că ai acceptat să garantezi pentru mine şi mai ales îţi mulţumesc că mi-ai sugerat să-mi iau o „soră mică". Pentru copiii din program e necesar să nu aibă cel puţin un părinte, şi biata Lyssie i-a pierdut pe amândoi. Merită o atenţie specială.

– Mulţumeşte-mi după ce o s-o cunoşti mai bine şi o să aibă o criză de furie adolescentină, spuse Rachel. Şi după ce tu şi Lyssie v-aţi cunoscut mai bine şi aveţi chef, hai să face împreună ceva. Poate o ieşire cu barca.

– S-a făcut, doctore. Val închise şi întinse mâna spre mânerul platformei pe roţi care conţinea trei cutii

cu dosare pe care trebuia să le transfere celui care-i lua locul în cazul în speţă. Cândva, curând, îşi promise, urma să se bucure de o viaţă în care n-avea să tot mănânce pe fugă.

Dar, pentru moment, oftă şi înşfăcă ultima roşie cherry, înainte de a se îndrepta spre uşă.

capitolul 12

În ciuda faptului că se gândea la Rob de fiecare dată când slăbea puţin ritmul cât să îşi tragă sufletul, Val reuşi să-şi ţină hormonii în frâu până joi. N-avea nici un rost să tânjească să-l vadă dacă n-avea timp pentru asta.

Cu toate astea, în ciuda logicii ei desăvârşite, tot îşi dorea să-l vadă, la naiba, motiv pentru care se hotărî să treacă pe la biserică după ce plecă de la Crouse, Resnick, joi după-amiază. Nu era prea departe de traseul ei obişnuit, şi, dacă maşina lui Rob era acolo, ar putea să se oprească şi să-l întrebe despre mutarea ei ce se apropia cu repeziciune. Doar câteva minute de conversaţie prietenească, pentru a-şi domoli pofta nebună de a-l vedea. După aceea, ar pleca acasă şi ar mânca, înainte de întâlnirea cu Mia Kolski, mama singură care era hărţuită de soţ.

Aproape că se convinsese că el era plecat, dar văzu camioneta în parcare. Când parcă lângă ea, se simţi neaşteptat de timorată. Doi ani de abstinenţă îi ruginiseră abilităţile de-a face faţă dansului de împerechere.

Sau poate simţise întotdeauna lipsa asta de curaj? Dacă-i aşa, nu-i de mirare că se ţinuse la distanţă de bărbaţi.

Amintindu-şi că îşi schimba viaţa şi că de data asta trebuia să fie diferit, trase încet aer în piept şi ieşi din maşină. Aruncă o privire în jurul bisericii şi constată că lucrările de finisare fuseseră terminate, dar Rob nu se vedea pe nicăieri. Va trebui să fie deschisă. Nu, mai bine să fie sinceră. Sinceritatea era bună. Cu toate astea,

se simţea ca o adolescentă nervoasă în vreme ce urca scările spre apartament.

Sună la uşă. Nimic. Faptul că maşina era în parcare nu însemna că Rob trebuia să fie acasă.

Uşa se deschise exact când ea se întorcea să plece. Rob se ivi în faţa ei, îmbrăcat lejer în jeanşi şi un tricou ce-i reliefa muşchii superb conturaţi. Se lumină la faţă când văzu cine era la uşă.

Val înghiţi în sec, simţindu-se şi mai mult ca o adolescentă sperioasă. Era ridicol, având în vedere că deja se culcaseră împreună.

– Oh, bună. Scuze că te întrerup, dar am trecut pe-aici să văd cum a ieşit biroul şi m-am gândit să te salut.

– Îmi pare bine că ai făcut-o. Intră. Vrei un suc sau altceva de băut?

Se dădu înapoi ca ea să poată intra în apartament. Curat, economic şi cu pereţii albi, o făcea să se gândească la o chilie de călugăr. Nu că ar fi văzut una de-adevăratelea.

– Trebuie să ajung acasă să mă văd cu o clientă la ora şapte, dar un pahar de apă rece ar fi numai bun.

– Ceai cu gheaţă?

– Ar fi şi mai bine.

El se duse în mica bucătărie şi scoase o carafă din frigider.

– Băutul de ceai cu gheaţă e una dintre puţinele reminiscenţe ale anilor petrecuţi de mine în sud.

– Te-ai mutat destul de mult. În Baltimore te simţi ca acasă sau a fost doar un loc în care să te ascunzi?

– Puţin din amândouă. Turnă ceai în două cești pline cu cuburi de gheaţă şi îi dădu ei una. Şi, în plus, era cel mai departe de California, fără a pleca totuşi din America.

Ea se sprijini de marginea mesei, în cea mai lejeră poziţie pe care i-o permitea costumaţia ei de birou. Bucătăria era la fel de austeră ca sufrageria. Singura culoare era dată de o garnitură de recipiente ciudate din ceramică, în nuanţe radioactive de roşu-purpuriu, roşu-violet şi portocaliu.

– Ce cutii pline de viaţă!

– Vrei să spui că sunt cam nepotrivite. Sunt un cadou de la familia care s-a mutat în prima casă pe care am renovat-o. Soţia le-a făcut ea însăşi. Îi plac culorile vii mai mult decât mie, dar se pricepe bine la olărit. Dacă vrei zahăr pentru ceai, e în cea portocalie.

Val nu voia zahăr, dar îi plăceau recipientele.

– Sunt drăguţe. Ai nevoie de mai multă culoare în viaţa ta.

– Ai dreptate. O mângâie încet cu privirea. Părul tău dă o notă strălucitoare apartamentului.

Ea aproape că roşi.

– Ai făcut ceva progrese cu ancheta?

– Nu chiar. O să scriu un raport, dar e un proces lent ce presupune să stau de vorbă cu oamenii care s-ar putea să mă conducă la alţi oameni, care ar putea să completeze piesele lipsă ale unui puzzle foarte vechi. Anchetele necesită foarte mult timp şi răbdare.

Deşi Rob avea răbdare, n-aveau mult timp la dispoziţie.

– Probabil e greu să lucrezi la un caz nerezolvat de atâta timp, când majoritatea oamenilor nu-şi pot aminti ce au mâncat la cină săptămâna trecută.

– E adevărat, dar sunt şi câteva plusuri. E posibil ca relaţiile şi alianţele care exercitau constrângeri în momentul crimei să se fi modificat. Cineva care ştia ceva pe-atunci, dar nu voia să vorbească de frică sau din loialitate poate că acum ar fi dispus să spună adevărul, dacă o să pot găsi persoanele care trebuie şi o să pun întrebările corecte.

Val se opri cu ceaşca la gură, captivată.

– Asta-i o idee interesantă. De fapt, ar putea fi cea mai întemeiată speranţă a noastră. Dacă adevăratul criminal avea de-a face cu drogurile, făcea parte dintr-o lume unde alianţele se pot schimba cât ai clipi. Găsirea unei piste corecte ne-ar putea conduce spre un grup de indivizi care pe atunci îşi pierdeau vremea împreună. Criminalii se laudă adesea cu faptele lor. De aia sunt utili turnătorii din închisori, deşi nu sunt de încredere.

– Toate astea sunt adevărate, dar indivizi ca aştia au o rată a mortalităţii foarte ridicată. În câteva direcţii de anchetă m-am oprit deja într-un punct literalmente mort. Se strâmbă. Aş vrea foarte, foarte mult să vorbesc cu Darrell Long şi cu Joe Cady, martorii oculari, dar, după cum ştii, Long a murit, şi, până în prezent, n-am avut noroc să-l găsesc pe Cady. Am nişte piste către două persoane care-i cunoşteau. Dacă aflăm mai multe, poate reuşim să-i discreditäm ca martori.

– Asta ar fi de ajutor, deşi, când o condamnare la moarte e atât de aproape de momentul în care să fie dusă la îndeplinire, trebuie ceva de mare, foarte mare importanţă pentru a capta atenţia oficialilor.

Ca, de exemplu, o dovadă irefutabilă a identităţii adevăratului criminal – şi nici asta nu garantează salvarea lui Daniel. Sistemul juridic îşi avea propriile proceduri şi nu era simplu să-l deturnezi din evoluţia lui obişnuită.

Gândul o făcu să înţeleagă brusc de ce se simţise nervoasă întreaga săptămână în legătură cu Rob – lucrurile progresaseră prea repede, de la o legătură de afaceri la o noapte petrecută împreună, fără paşi intermediari. Simţise că era în regulă să-i ofere lui Rob cea mai primitivă formă de consolare când el îşi dezvăluise trecutul chinuit – şi încă simţea la fel –, dar acum nu ştia dacă era începutul unei relaţii sau doar o întâmplare singulară, determinată de împrejurări neobişnuite. Iată de ce stăteau de vorbă doi oameni care abia dacă se cunoşteau.

– Te încrunţi, remarcă Rob. Asta înseamnă că te-ai gândit la ceva folositor? Sau dimpotrivă?

– De fapt, nu mă gândeam la caz, spuse ea încet. M-am simţit nesigură în privinţa ta toată săptămâna – nu sunt sigură dacă avem o relaţie sau a fost... o aventură de-o noapte.

În loc să păleasca la francheţea cu care abordase ea subiectul, el spuse:

– Nu am aventuri de-o noapte. Tu ai?

Era o întrebare cinstită, de vreme ce ea adusese în discuţie subiectul.

– Niciodată intenţionat, dar câteodată se întâmplă. O scânteie promiţătoare se stinge înainte de a se transforma într-o flacără. Gura i se strâmbă. Ţi-am spus că am avut partea mea de probleme cu bărbaţii. De obicei, din cauza iluziilor mele. Noi doi am sărit peste faza cu întâlnirile şi am ajuns drept în pat, ceea ce mă face să mă întreb dacă... dacă aici e mai mult decât sex sau doar îmi fac din nou iluzii.

El o privi gânditor.

– Să pretindem că sexul nu s-a-ntâmplat şi ieşim pur şi simplu o vreme împreună, astfel încât să ne putem cunoaşte mai bine?

Ea clipi. Câţi bărbaţi ar sugera un moratoriu asupra sexului în favoarea unei mai bune cunoaşteri reciproce? O stea de aur pentru Rob. Totuşi, când se gândea la noaptea pe care o petrecuseră împreună...

– Nu vreau ca sexul să fie declarat interzis, dar adevăratul motiv pentru care am venit aici azi este pentru că am vrut să mă asigur că duminică noaptea a fost un început şi nu o... o rătăcire.

– Fără îndoială că sper să nu fi fost o rătăcire. Îşi puse paharul jos, când aerul dintre ei deveni incendiar. De fapt, chiar mă gândesc la un mod foarte potrivit de a demonstra că n-a fost o aventură.

Cu un zâmbet viclean pe care Val nu-l mai văzuse înainte, el o prinse de mijloc şi o puse pe marginea mesei, apoi începu s-o sărute atât de meticulos, încât ea se cutremură până-n vârful degetelor de la picioare.

– Trage şi singură concluzia.

– Ai dreptate. Dacă o facem din nou, nu mai e o aventură. Odată îndoielile risipite, îşi puse şi ea paharul jos şi se abandonă sărutului. Cel mai rău aspect al celor doi ani de celibat fusese lipsa atingerilor. Acum, apropierea lui fizică, plină de viaţă, îi explodă prin simţuri ca gustul puternic al zmeurei. Toată săptămâna mi-am dorit enorm să mă înfăşor în jurul tău ca un boa constrictor.

– Dacă o dăm pe chestii freudiene, cred că eu sunt cel îndreptăţit la imaginea unui şarpe. Râsul lui era un tumult erotic de la pieptul lui la al ei. Sunt atât de bucuros

că eşti aici, Val. Am vrut să te sun toată săptămâna, d
ştiind cât de ocupată erai, n-am vrut să te sâcâi.

Ea îi ridică poalele tricoului şi îşi puse mâinile
spatele lui încordat.

– Mi-ar fi plăcut să vorbesc cu tine. Cred că ne
cem reciproc, aşa că e în regulă să vorbim sau să ne
cem vizite.

– Mult mai mult decât plăcut. El îşi strecură mâinile
sub ea şi începu să-i legene fundul. Mai e aproape o or
şi jumătate până la întâlnire. Aş putea să fac o mâncare
mexicană pe care o am în frigider şi să-ţi ofer o cină
sau... Îşi îngropă faţa în părul ei, cu răsuflarea caldă pe
gâtul ei. Aş putea să-ţi arăt dormitorul. Nu-i prea groz
vă priveliştea, dar cu siguranţă ar fi o îmbunătăţire cu
tine pe pat.

Entuziasmul ameţitor al unei noi relaţii se ridică în
ea ca bulele de şampanie.

– Vreau să-ţi văd dormitorul ăla. La urma urmei, tu
l-ai văzut pe al meu.

Cum apartamentul lui era mai mic, ajunseră aco
lo mult mai repede decât ajunseseră la al ei duminica
noaptea.

O jumătate de oră mai târziu, stăteau îmbrăţişaţi pe
patul lui Rob, cu pasiunea satisfăcută, dar cu dorin
ţa de a se atinge încă puternică. Val se juca alene cu
barba lui.

– Asta îţi dă o înfăţişare amăgitoare de ursuleţ
de pluş.

– Un urs de pluş? El se strâmbă exagerat. Şi eu care
credeam că arăt ca un motociclist din clubul Îngerii la
dului. S-a dus ideea ta că aş fi un mascul alfa.

– Eşti destul de alfa pentru mine. Se cuibări mai
aproape. Ne mai vedem sâmbătă seară?

– Sigur că da. Mâinile lui erau la fel de cercetătoare ca
ale ei, dezmierdând, mângâind, frământând. Ai vreun
restaurant preferat unde ai vrea să mergem?

– Fă-mi o surpriză.

– Bine. Îmbrăcaţi la patru ace, la ora şapte.

Ea încuviinţă, cu faţa lângă umărul lui.

– Trebuie să ajung acasă.

El oftă şi o strânse lângă el.

– Lumea ne-nconjoară prea mult, în trecut şi în viitor[1].

Pentru că şi ea îşi făcuse bine temele la poezie, continuă citatul:

– Adunând şi cheltuind, ne risipim puterea. Prea puţin înţelegem din natură ca fiind al nostru. Şi când te gândeşti că Wordsworth a compus asta cu două sute de ani înainte de căsuţa vocală şi SMS-uri.

– Mă întreb cum ar reacţiona dacă ar vedea cum e viaţa în zilele noastre. Probabil ar înnebuni.

– Şi cine îl poate condamna?

Se desprinse de el fără tragere de inimă şi se dădu jos din pat. După ce se răcori rapid în baie, îşi adună lucrurile aruncate la întâmplare şi începu să se îmbrace.

– Când te-am căutat pe internet, toate referinţele erau despre Val, zise Rob în vreme ce îşi trăgea jeanşii. Ăsta e numele tău întreg sau te-ai decis că nu-ţi place Valerie?

– Nici una, nici alta. De vreme ce ciorapii se stricaseră, îşi băgă picioarele goale în micuţii ei pantofi graţioşi de avocată. Mama mea, pe vecie hipiotă, avea o slăbiciune pentru Prinţul Valiant[2]. Se gândea să mă boteze Valiant, dar a sfârşit prin a mă numi Valentine, deoarece m-am născut de Sfântul Valentin. E mai bine decât Valiant, deşi nu cu mult.

– Îmi place numele de Valentine.

Se apropie de ea pe la spate şi îşi puse mâinile în jurul taliei. Ea se sprijini de el, bucurându-se de afecţiunea jucăuşă din îmbrăţişarea lui. De pasiune avuseseră şi urmau să mai aibă parte, dar, pentru moment, era de ajuns doar s-o îmbrăţişeze.

Şi nu mai era îngrijorată dacă relaţia lor era sau nu reală.

*

[1] Referire la sonetul *The World is Too Much with Us*, de William Wordsworth, poet englez din prima perioadă a romantismului (n.red.)

[2] Erou de benzi desenate creat de Hal Foster în 1937 (n.tr.)

Rob o conduse pe Val până la mașină și o expedie cu un ultim sărut plin de dor. Deși se despărțise de el cu părere de rău, în momentul în care ieși din par care, arăta ca o femeie care putea să se concentreze la afaceri în timpul întâlnirii din acea seară. În nici un ca el nu putea să facă la fel. Mai degrabă ar fi vrut să zăc pur și simplu, cu un zâmbet prostesc pe față.

Debordând de energie optimistă, se schimbă în pan taloni scurți și încălțări de jogging și plecă să alerge pe străzile liniștite, mărginite de copaci, din vecinătate. Se prea poate ca Val să nu fie la fel de îndrăgostită ca el, dar îl plăcea suficient de mult cât să îl caute din pro prie inițiativă.

Chiar de duminică noapte, se întrebase dacă ajun seseră în pat pentru că ăsta era felul ei de a-și exprima compasiunea. Faptul că azi își găsise timp să-l vadă, în ciuda programului ei încărcat, îl bucură atât de mult, că-i venea să sară-n sus de încântare.

Păruse surprinzător de timidă când apăruse la ușa lui. După un moment de surpriză, o poftise înăuntru înainte ca ea să se răzgândească și să plece. Motivele lui fuseseră nevinovate – câteva momente în compa nia ei ar fi fost de-ajuns pentru a-l face foarte fericit. Faptul că ajunseseră din nou în pat fusese un bonus de milioane.

Exuberant, își întrerupse alergarea, sărind în aer și lovind un mănunchi de frunze ale arțarului care făcea umbră străzii. Se simțea ca un băietan de șaptesprezece ani care se îndrăgostise pentru prima oară.

Cu excepția faptului că nu se simțise niciodată așa pe când era puști. Atunci, era mereu îngrijorat întrebân du-se ce grozăvii aveau să se mai întâmple acasă și nu măra zilele până când urma să poată evada spre o nouă viață. Notele bune de la școală fuseseră un rezultat al fap tului că prefera să stea la bibliotecă să învețe decât să se ducă acasă.

Copil fiind, nu știuse că era inteligent – familia lui nu judeca lumea după asemenea criterii. Dar, pe măsu ră ce viața de familie se deteriora, își găsise consolarea

în cărți. Îi plăcea să citească și să-și folosească mintea, îi plăcea aprobarea primită de la profesori, îi plăcea să demonstreze că era mai isteț decât copiii care proveneau din familii normale.

A terminat ca șef de promoție, fără ca măcar să se străduiască. L-a supărat foarte tare pe profesorul de matematică atunci când a ales să se înroleze la pușcașii marini, în loc să meargă la colegiu, dar educația supe rioară era încă un lucru ce nu făcea parte din viziunea asupra lumii a familiei sale. La dracu', Harley nici măcar nu terminase liceul. În ciuda educației, în adâncul ini mii sale, Rob nu era convins că un puști din mahalale dădea bine la universitate, chiar dacă profesorii jurau că ar putea primi bursele de care era nevoie pentru ca asta să devină realitate.

Oare Jeff ar fi evoluat altfel dacă Rob s-ar fi dus la un colegiu undeva aproape, astfel încât să poată fi în con tinuare alături de fratele lui mai mic? Având-l pe Rob drept exemplu, Jeff ar fi putut merge și el la colegiu. Loviturile sale distructive fuseseră strălucit executate. Ce ar fi putut el realiza dacă ar fi fost încurajat să-și canalizeze inteligența spre scopuri constructive?

Dacă n-ar fi furat și folosit dispozitivul de detectare a sistemelor de securitate, ar fi fost încă în viață. Și, proba bil, incendiind în continuare obiective și oameni.

Exaltarea lui Rob se risipi subit. În vreme ce el se delecta în diverse biblioteci, fratele lui mai mic dispă ruse într-un fel de ascunziș primitiv, păduros, pe care și-l construise singur. Jeff era singuraticul prin excelen ță. Bătăușii școlii învățaseră să-l ocolească pentru că se bătea ca un circular ce-o luase razna, dacă era atacat. Așa că își petrecea timpul singur, devenind din ce în ce mai furios și mai ciudat. Lui Rob nu-i trecuse prin cap să-și bage nasul în viața fratelui său, considerând că avea fiecare dreptul la intimitate. Dar ar fi trebuit să fie mai implicat. Ar fi trebuit să fi făcut ceva.

Transpirat și cu picioarele ca de plumb, încetini până la un mers normal, apăsarea punând stăpânire pe el. Val

era pentru el precum cel mai frumos cadou de Crăciun, strălucitor, frumos și atrăgător peste măsură.

Dar învățase de timpuriu să nu se încreadă în cadouri. Odată, nu cu mult timp după ce mama lui se mutase cu Harley, bătrânul țap îi dusese pe cei doi băieți la un stand cu înghețată, când mama lor era la muncă. Specialitatea locului era ceva numit Brown Derby – o înghețată fină, îndesată într-un cornet, apoi afundată în ciocolată topită ce se întărea pe înghețată ca o glazură delicioasă și crocantă.

Fata care vindea le pusese câte o porție extrem de mare. Rob se holbase la cornet, lăsându-i gura apă. Într-o seară înăbușitoare din Florida, înghețata moale și abundența de ciocolată ce se topea pe limbă erau ratul pe pământ.

Harley voise să folosească pentru a plăti un cupon de două la preț de unu, dar i se spuse că expirase. Izbucni se în înjurături și îi zisese fetei să ia înghețatele înapoi. Băieții priviseră cum cornetele dispăreau, paralizați de șoc și dorință. Familia nu era într-atât de săracă. Aveau întotdeauna suficient pentru mâncare și pentru băutura lui Harley, dar, ca să facă economie de parale, nenorocitul gravase cu acid în mintea lui Rob o amintire ce și acum îl făcea să simtă durerea acelei dezamăgiri. Tâmpenia aia de cornet de înghețată devenise un simbol a tot ce era nedrept în copilăria lui.

Nu trebuia prea mult să faci un copil fericit. Puțină afecțiune, o burtă plină și un cadou din când în când – și fără violență fizică, pe care copilul chiar n-o merită. În loc de asta, el și cu Jeff fuseseră învățați că nu meritau lucrurile bune din viață și, ori de câte ori păreau să aibă un strop de noroc, li se lua premiul.

Era de mirare că nu deveniseră amândoi incendiatori.

Mia Kolski se dovedi a fi slabă, blondă și cu o înfățișare obosită. Era cățărată pe treapta cea mai de sus a scării atunci când Val ajunse acasă. Val ieși din mașină, scuzându-se:

– Îmi pare rău că am întârziat, Mia.

Ca să fim exacți, regreta că întârziase, dar nu regreta și de ce o făcuse. Hotărâtă, puse stavilă gândurilor despre Rob, deoarece Mia merita întreaga ei atenție.

– Nu-i nici o problemă. Să stau aici preț de zece minute, pe strada asta liniștită, e practic o vacanță. Se ridică și îi întinse mâna lui Val. Sunt foarte recunoscătoare că ai acceptat să studiezi cazul ăsta. Dragul meu fost soț mă bagă la azilul săracilor, târându-mă fără încetare prin tribunale și, deși profesorii de muzică sunt prost plătiți, câștig totuși prea mult pentru a fi îndreptățită să primesc ajutor social. Câteodată sunt tentată să-mi iau copiii și să plec, așa ca s-o putem lua de la capăt altundeva, sub un nume fals.

Deși reuși să schițeze un zâmbet slab, era clar ca Mia ajunsese la capătul puterii.

– Să fugi nu-i o idee prea bună. Haide, intră, și o să vedem ce se poate face, spuse Val. Și ascultă-mă, ceva se poate face. Vrei un cappuccino?

– Ar fi absolut divin. Am cafeina în sânge.

Val o conduse pe vizitatoarea ei în casă. Când reveni cu două căni cu cappuccino, văzu că Damocles se instalase în poala Miei și torcea confortabil.

– Ai o pisică? Dacă nu, ar trebui să-ți iei una. Te relaxează de minune.

Val puse băutura înspumată lângă Mia, apoi se așeză cu un blocnotes să ia notițe.

– Acuma, de unde vrei să începem?

Mia își dădu nervoasă părul pe spate.

– Eu și Steve am fost căsătoriți timp de șaptesprezece ani. În primii doisprezece, a lucrat în cadrul armatei, și ne-am mutat mereu. Întotdeauna a fost un tip negativist, căruia îi plăcea să aibă controlul, și, cu timpul, a devenit și mai rău. Puteam să suport când criticile lui mă făceau să plâng, dar când mi-am găsit fiica suspinând, cu sufletul sfâșiat, pentru că el îi distrusese toată plăcerea față de ceva ce se chinuise din greu să obțină, am simțit că am ajuns la limita răbdării și i-am spus să plece.

– A fost violent? V-a lovit pe tine și pe copii?

– Asta nu, niciodată, dar mi-am dat seama că purtarea lui era abuz emoțional, spuse Mia obosită. După divorț, s-a mutat în Atlanta pentru doi ani, și viața a fost minunată. Apoi, s-a mutat înapoi aici și a început să mă poarte prin tribunale, încercând să diminueze cuantumul pensiei alimentare, încercând să mă forțeze să plec din casă – deși căzuserăm de acord că pot locui acolo până când ambii copii au să împlinească douăzeci și unu de ani – și făcând scandal în legătură cu dreptul la vizite. Acum, mă amenință că va cere custodie exclusivă, pe motiv că sunt o mamă nepotrivită.

– Pe ce temei susține el că ești nepotrivită?

Mia se relaxă și zâmbi.

– Mi-am făcut un prieten, un tip minunat, care are și el copii și care se poartă foarte frumos cu ai mei. Ei îl consideră extraordinar. Nu petrecem niciodată noaptea la mine acasă și nu facem nimic ce ar putea să-i supere pe copii, dar simplul fapt că am un prieten mă face o târfă în ochii lui Steve.

– N-o să meargă prea departe la proces cu chestia asta. Val se lăsă pe spate pe canapea. Steve își iubește copiii?

Mia stătu pe gânduri.

– Da, dar nu-i *place* foarte mult de ei. Adolescenții sunt prea zgomotoși, și căpoși, și de necontrolat. În plus, el e un narcisist fără pereche, care nu vede cum lupta asta constantă cu mine îi rănește pe copii, chiar dacă eu caut să-i țin la distanță cât pot de mult de răutățile lui.

– Petrece mult timp cu copiii?

– Nu prea. Îi are la el două weekenduri pe lună. Niciodată nu s-a abătut din drum pentru a-i vedea mai des, deși eu n-aș obiecta, dacă ei toți și-ar dori asta. Cred că-i important ca tatăl să facă parte din viața lor, chiar dacă-i o pacoste. Zâmbi cu tristețe. Nu-l critic niciodată în fața copiilor. Sunt destul de isteți ca să-și facă singuri o părere.

– Nu pare că ar avea motive să ceară custodie exclusivă, care i-ar cam pune bețe-n roate vieții de burlac, spuse

Val cu cinism. Probabil doar te amenință, pentru a te mâhni.

– Și cu mare succes. Sau poate că mama lui l-a împins la asta. I-ar plăcea să-mi ia copiii și să-i aibă ea sub control.

– Nu-ți fie teamă, n-o să se întâmple așa ceva. În mod normal, un avocat nu dădea asigurări din acestea, dar Val înțelesese că Mia avea nevoie de niște asigurări. Deoarece Callie lucrase cu Mia de ani buni și garantase fără rezerve pentru ea, era puțin probabil să apară surprize neplăcute din partea profesoarei de muzică.

– Când am vorbit la telefon, ți-am cerut copii ale tre-cutului tău juridic.

Mia deschise o geantă încăpătoare și scoase un dosar umflat.

– Asta acoperă ce-i mai important. Dacă vrei amănunte, pot copia totul, dar e de-ajuns să umple câteva sertare de acte.

– Pentru început, asta e de-ajuns. Val își aruncă o privire prin dosarele lui Steve Kolski, târând-o pe fosta lui soție la procese. După cum știi, sunt avocat pledant, nu de dreptul familiei, dar am prieteni care mă pot îndruma. Bătu cu creionul în dosar. Ca avocat pledant, am învățat o lecție – și anume, că cea mai bună apărare e un bun atac. Trebuie să găsim un punct vulnerabil și să atacăm.

Mia părea șocată.

– N-aș putea să-l acuz de ceva ce n-a făcut. Nu-mi doresc să-i iau toți banii de pensie sau treburi de-astea – vreau doar să termine cu hărțuirea mea și să continue să plătească pensie alimentară până când copiii ajung adulți.

– Banii de pensie? Ai refuzat dreptul la jumătate din pensia de militar?

– Nu, din câte-mi aduc aminte, dar, când am cercetat, am descoperit că n-o să primesc nimic. Dacă va trebui să predau până o să pic lată, e în regulă. Îmi place să predau muzică, și o să reușesc să mă întrețin. Mia zâmbi slab. Fata mea vrea să se facă doctoriță. Spune că o să mă întrețină ea pe mine când o să fiu bătrână

și căruntă. Ar face-o, cu siguranță. Dar, pentru moment
vreau doar să fiu lăsată în pace să-mi cresc copiii, să pr
dau muzică și... și să am o viață, fără a-mi face griji le
legătură cu următoarea lovitură a lui Steve și fără a mă
întreba cum o să mă descurc cu o nouă rundă de chelt
ieli. Fără a mai pomeni de Prozac!

– Iei antidepresive? Acest fapt ar putea fi, teoretic,
folosit ca dovadă că ești nepotrivită. Mă îndoiesc că va
merge chiar atât de departe, dar e bine să fim pregătite.

– Nu, Prozac a fost doar o figură de stil. Când sunt
abătută sau deprimată, cânt la pian. Mia se strâmbă.
O să spun numai un lucru – cu toată hărțuiala din par
tea lui Steve, interpretarea mea e mai bună ca oricând.

– Tot răul spre bine.

Val privi spre blocnotesul ei și își notă în minte să
cerceteze problema cu pensia. Poate că Steve a vârât o
declarație de renunțare printre alte hârtii, și Mia a sem
nat în necunoștință de cauză. Dacă-i așa, ar putea oferi
un contrabalans, deși ar fi cuvântul Miei împotriva cu
vântului lui Steve.

– Spune-mi, de ce crezi că Steve e atât de insistent?
Te mai iubește?

Pentru prima dată, Mia râse.

– În nici un caz. Are o prietenă superbă, cu cincispreze
ce ani mai tânără decât el. Procesele lui nu au legătură cu
mine sau cu copiii. Pur și simplu, nu-i place să piardă.

Val își arătă dinții.

– Nici mie. Și, crede-mă, un avocat pledant antrenat
la Harvard poate oricând să jupoaie de viu un ofițer de
armată în retragere.

Putea și avea să o facă. Mia Kolski avea nevoie să i se
facă dreptate, și Val urma să se asigure că avea să se facă
dreptate.

capitolul 13

Exaltarea stârnită de vizita ei la Rob o ajută pe Val să
treacă peste restul săptămânii. Fir cu fir, tăia legăturile

ei cu vechea slujbă, cu excepția câtorva cazuri pe care
Donald Crouse voia ca ea să le păstreze până la finaliza
re. Încă două săptămâni și avea să se mute în noul ei bi
rou, devenind oficial liber-profesionistă. Abia aștepta.

Dimineața de sâmbătă era dedicată primirii vizitei
Anitei Perez, asistenta socială ce se ocupa de Programul
Surorilor. În afară de a verifica dacă domiciliul lui Val
era decent, Anita o supuse unui tir de întrebări despre
cum ar reacționa dacă s-ar întâmpla ceva neprevăzut
cât timp ar fi împreună cu Lyssie Armstrong. Ce-ar
face Val în eventualitatea unui accident? Boală? Cri
ză de nervi? Și îi ceru și dovada plății la zi a asigurării
pentru mașină.

Val mai trebuia să semneze un contract ce stipula
regulile de bază pentru a fi „soră mare". Acestea inclu
deau un angajament de cel puțin șase luni față de
Lyssie, promițând s-o ia și s-o aducă la timp la bunica ei.
Lyssie urma să semneze și ea un contract asemănător,
privind răspunderile ei în această relație.

La sfârșitul întâlnirii, Val spuse:

– E uimitor, dacă stai să te gândești că oamenii con
tinuă să aibă copii fără nimic din toate astea. Se pare că
e un gest absolut iresponsabil.

– Neoficial, dacă ar fi după mine, nimănui nu i-ar
mai fi permis să aibă copii fără a trece un soi de test, ca
pentru permisul de conducere, replică Anita. Am lucrat
ani întregi în serviciile de protecție a copilului. Mult
prea mulți copii plătesc un preț scump pentru că sunt
născuți de părinți iresponsabili cărora nu le-ai putea
da pe mână nici măcar un peștișor auriu, darămite o
ființă complicată, solicitantă, adorabilă și fragilă cum
este un copil.

– Oamenii cred că să fii avocat e dificil, dar ce faci tu
e cu mult mai complicat. Dacă aș lucra cu copii abuzați,
aș înnebuni pe loc.

– De aia mi-am părăsit slujba – m-am consumat după
zece ani în care am văzut efectele cruzimii oamenilor
față de copii. Munca asta e mult mai plăcută. Cu o
pereche potrivită, toată lumea are de câștigat. Anita

își strânse dosarele și le vârî în servietă. Sunt ... bucuroasă că tu și Lyssie v-ați potrivit. Eram îngrijorată că nu se va apropia de nimeni, pentru că e capricioasă. Are un trecut groaznic.

– Știu, spuse Val încet. Cel puțin cred că știu părțile mai rele.

– Ți-a spus? Atunci voi două v-ați apropiat bine, nu glumă.

– De fapt, cred că Lyssie a încercat să mă sperie, dar nu i-a mers.

– Bine. Bunica ei face tot ce poate, dar e cam bolnăvă. Lyssie are nevoie de cineva ca tine care să-i fie mereu aproape și s-o sprijine. Anita îi întinse mâna. O să urgentez documentele și, cu un pic de noroc, poți să te vezi cu Lyssie și cu bunica ei în weekendul viitor. Dacă nu vor fi probleme, te-ai ales cu o „soră mică".

– Mi-am dorit întotdeauna o surioară. Mulțumesc mult că faci ca lucrurile să se miște așa repede prin hățișul sistemului.

– Nu-i nici o problemă. Prietenii tăi au trimis rapid referințe. Toți au o părere foarte bune despre tine.

Val zâmbi larg.

– Mi i-am ales cu mare grijă. Weekend plăcut, Anita!

Închise ușa în urma asistentei sociale, gândindu-se că, dintre toate schimbările pe care le făcea în viața ei, asta presupunea cea mai mare răspundere. Perspectiva era înspăimântătoare, dar și incitantă. Cam la fel cu perspectiva de a fi mamă cu adevărat, bănuia ea.

Între vizita Anitei și întâlnirea cu Rob, Val se concentră pe treburile casnice: spălat rufe, cumpărături, făcut curat prin casă. Faptul că îi plăcea să calce și să dea cu aspiratorul era un semn că petrecuse prea mult timp la birou.

În vreme ce împăturea cearșafurile, se gândea cu ce să se îmbrace la cină. De obicei, pentru o primă întâlnire, înclina spre ceva incitant, dar rezervat, ca să nu se ajungă la discuții dacă tipul era genul care credea că decolteul era de fapt o invitație să sară pe ea.

Dar ea și Rob depășiseră cu mult acel ... nu vor fi exagerat de precauți și de formali, ... întâmpla la o primă întâlnire. Asta însemna că avea să se poată relaxa pentru a savura o cină romantică. Și, pentru că știa cum avea să se sfârșească seara, se gândea să se îmbrace cu ceva care să-l fascineze de să nu-și mai poată lua ochii de la ea.

Cercetă dulapul, căutând o ținută care să fie feminină, destul de serioasă, dar absolut sexy. După ce făcuse duș și își uscase părul ca să aibă volum, se îmbrăcă într-o rochie vaporoasă de mătase neagră, garnisită cu benzi de culoare grena, auriu și chihlimbariu.

Fusta lungă până la glezne era despicată până la genunchi, topul îi punea în avantaj decolteul, iar jacheta îi dădea un aer de aparentă respectabilitate. Machiaj de seară, câțiva fluturași strălucitori în păr și pantofi cu toc cui, de culoare grena, completau ținuta.

Decât să piardă timpul așteptând nerăbdătoare sunetul soneriei, își petrecu ultimele minute făcând note despre strategii de urmat în cazul Mia Kolski. Neobrăzatul domn Kolski avea să regrete că își folosise banii pentru a o hărțui pe fosta soție. Șmecheria era să găsească un punct slab și să inițieze un contraproces. Dacă avea ceva de pierdut, era posibil să se arate mai dispus să se retragă.

Se auzi soneria, și ea își verifică repede aspectul. Ținuta arăta bine, fluturașii erau la locul lor. Deschise ușa, pregătită să primească laude – și se opri uimită, salutul stingându-i-se pe buze.

Rob își dăduse jos barba. În fața ei stătea Robert Smith Gabriel, magnatul arătos, fratele care îl predase pe Incendiatorul Ecologist. Dacă nu l-ar fi recunoscut după pozele vechi, ar fi crezut că la ușa ei se afla un străin. Pierdută, repetă ce-i spusese el când o văzuse prima dată în jeanși:

– Cine ești și ce-ai făcut cu partenerul meu de cină?

– Nu eram sigur că înfățișarea de ursuleț de pluș e tocmai potrivită pentru un anchetator. Și... am crezut că-i cazul să ies din ascunzătoare. Măcar puțin.

Barba fusese o idee bună pentru deghizare – acum, complet ras, arăta cu totul altfel. Deși manifestase compasiune față de îngrozitoarea dilemă morală când izbucnise scandalul cu Incendiatorul Ecologist, nu se simțise neapărat atrasă de fotografiile lui. Avea privirea mult prea rece și părea foarte stăpân pe el, prea asemănător cu fratele lui.

Fără barbă și prezent în carne și oase, aceste calități erau și mai vizibile. Fața complet rasă era mai arătoasă decât își amintea și chiar mai grozavă. Spuse fără să gândească:

– Acum, o să smulgi adevărul de la oameni.

– Te tulbur?

– Nu, răspunse ea cu sinceritate. Dar îmi va lua ceva timp să mă obișnuiesc cu noua ta înfățișare.

El se strâmbă.

– Îmi pare rău. Mi-am tăiat azi după-amiază barba, așa, din impuls.

– Este fața ta. Ai tot dreptul să ți-o schimbi. Așa ieși foarte tare în evidență. Doar că... diferit față de cum eram eu obișnuită. Pentru că erau încă în ușă, ea se dădu înapoi. Haide, intră, înainte ca pisicile să evadeze. O să vrea să te controleze.

– Și dacă o să mă refuze cu noua mea înfățișare?

Ea râse.

– Atunci ai dat de dracu', Robert.

Damocles își făcu apariția și se frecă iubitor de pantalonii lui Rob. Dacă Rob s-ar fi dat înapoi ca să nu i se pună păr de pisică pe costum, atunci ar fi început să-și facă griji, dar el se aplecă și-l frecă pe motan pe cap, la fel de degajat ca și când ar fi purtat jeanși.

– Acum, că am fost cercetat de mâțe, pot să spun că arăți absolut uimitor? zise el. Aș vrea tare mult să te sărut, dar, dacă o fac, mă tem că vom pierde rezervarea pentru cină.

– Unde mergem?

– La Milton Inn. Sunt sigur că ai mai fost acolo, dar eu nu. Părea un loc simpatic pentru prima noastră întâlnire.

– Atunci, fără pupături. Îmi place la nebunie la Milton Inn. Își luă gentuța de seară. Mergem? Sau ai mai pregătit niște surprize?

– Păi, n-am mai venit cu camioneta. Mi-a fost teamă că n-o să ne lase într-un restaurant sclivisit dacă sosim în așa ceva. Așa că am venit cu vechea mea mașină.

Ea ieși și se uită la decapotabila argintie ce sclipea parcată lângă trotuar.

– Doamne, Dumnezeule, ce-i asta?

– Un Rolls-Royce Corniche. Își puse ușor mâna pe spatele ei și o conduse spre mașină. Deși mi-a mers destul de bine cu afacerea, n-am trăit pe picior mare. Să fii un mare consumator de bunuri îți mănâncă mult timp și n-am avut niciodată într-atât încât să mi-l consum la cumpărături. Apoi, într-o bună zi, am trecut pe lângă un dealer de Rolls-Royce. Întotdeauna am crezut că mașinile lor sunt pe primul loc la calitate și la clasă – nu erau de nasul meu. Dintr-odată, mi-a trecut prin cap ideea că mi-aș permite una, dac-aș vrea. Așa că am intrat și mi-am comandat pe loc un Corniche. Dădu ocol mașinii, să se urce în spatele volanului, și apăsă un buton să ridice plafonul. M-am depărtat de aproape orice altceva din vechea mea viață din California, dar n-am putut să mă despart de mașină. Am condus de-a lungul țării cu doar un sac de voiaj și un laptop în portbagaj. Deoarece un Rolls nu se potrivea tocmai bine cu noul meu stil de viață, am închiriat un garaj pentru ea când am ajuns în Baltimore. Am scos mașina pentru tine, pentru că și tu ești pe primul loc la calitate și la clasă.

– M-am imaginat întotdeauna ca o iubitoare de Ferrari, dar o să mă mulțumesc și cu asta.

Mângâie scaunul de piele în culoarea untului, înțelegând de ce mașina fusese un simbol irezistibil pentru un băiat care crescuse în condiții grele. Oare cât costa o mașină ca asta? Cu siguranță cel puțin un sfert de milion de dolari.

– Ești bogat, Rob? Dacă preferi, nu-mi răspunde, dar porți însemnele bogăției la fel de lejer ca pe jeanșii tăi uzați.

Urmă o lungă tăcere, în timp ce el băgă în viteză și porni. Val începu să regrete că îl întrebase.

Ajunseră la Northern Parkway înainte ca Rob să răspundă:

– Dacă bogăția e o stare sufletească, n-am fost niciodată bogat, deși mi-am vândut afacerea pentru o grămadă de bani. După execuția lui Jeff, am înființat o fundație pentru proiecte de bază în cartiere sărace. Mi-am păstrat o mare parte și mie – am tras prea din greu ca să renunț la tot, și nu mai vreau să fiu vreodată sărac. Cred că mă pot încadra la venituri consistente. Dar bogat? Nu acum – și nu cred că am fost vreodată, cel puțin nu în accepțiunea mea.

O fundație? O altă încercare de ispășire, bănui Val.

– Folosești bine banii. Sunt și aici, în Baltimore, unele dintre proiectele tale?

– Câteva sunt. Fundația Fraților este sponsorul principal al Centrului Comunitar Fresh Air. Are succes, așa că au de gând să deschidă încă vreo două în alte cartiere. Fundația mai ajută organizațiile comunitare de locuințe și sprijină programul nostru de eradicare a desenelor graffiti.

– Graffiti? La fel cu Tipul cu Graffiti despre care am citit în ziare cu ceva timp în urmă?

El zâmbi slab.

– Eu *sunt* Tipul cu Graffiti – sau cel puțin cel original. În prezent, majoritatea lucrărilor sunt făcute de Sha'wan Baker. E un băiat pe cinste.

Ea clătină din cap, impresionată, dar speriată.

– Mă simt de parcă nu doar ți-ai ras barba, ci ți-ai făcut și transplant de personalitate.

El se încruntă.

– Asta pare ceva despre care trebuie să vorbim. Chiar simți că sunt atât de diferit? Pot să-mi las barba să crească la loc.

– Nu-ți face griji. Mă adaptez. Îi studie fața, încercând să potrivească acest șarmant om de lume cu iubitul cald și sensibil. Dar tu ești o adevărată provocare, Rob. Când ne-am întâlnit prima dată, am crezut că ești un simplu

tâmplar care trage din greu. De atunci încoace, ai devenit un cruciat, un pușcaș marin, un anchetator, un om cu un trecut plin și acum un filantrop care arată ca un magnat de talie mondială. Deși toate astea sunt parte din tine, e ca și cum m-aș culca cu un harem de masculi.

Ea zâmbi ușor. Nu că ar fi neapărat un lucru rău. Dar stau să mă întreb dacă te cunosc cu adevărat.

El trase pe dreapta și se întoarse ca să se uite la ea.

– Închide ochii.

Ea se supuse și îl auzi mișcându-se pe scaun pentru a se întinde înspre ea. O mână mare îi netezi părul înainte de a-i cuprinde obrazul. Mâna bătătorită a unui tâmplar, nu degetele netede ale unui om de afaceri.

Apoi o sărută cu căldura și tandrețea ce deveniseră parte din felul în care se iubeau. Ăsta era bărbatul pe care credea că-l cunoștea, nu bărbatul de succes, dar fără suflet care apăruse în seara asta la ușa ei. Vulnerabilitatea era tot acolo, sub suprafața poleită, alături de acea calitate indescriptibilă care-l făcea să fie Rob.

– Acum, îți par cunoscut? îi șopti el, înainte de a adânci sărutul.

Fierbințeala lichidă o cuprinse, o domină, făcând-o să jinduiască după atingerea lui.

– Drept la țintă, spuse ea tremurând. Tu ești în continuare tu, și, ai dreptate, sărutările pun în pericol cina.

– Cât de flămândă ești? Buzele i se mutară pe gât, găsind fără ezitare un punct ce pulsa, mărind efectul erotic.

Ea se gândi și se retrase.

– Destul de flămândă. Și, nu uita, plăcerea amânată e sporită.

El inspiră profund aer și puse din nou mașina în mișcare.

– Ai dreptate. Putem continua asta într-un spațiu mai puțin public.

– Având în vedere atenția pe care o atrage mașina asta, e o idee bună. Val se uită în oglindă și decise că noul ei ruj rezistent se comportase binișor. Unde ți-ai făcut pregătirea în domeniul computerelor?

Ai menționat-o așa, în treacăt, încât suna de parcă ar fi fost la o școală de comerț, dar acum bănuiesc că era un loc din alea de clasă mare, cum ar fi MIT[1].

– De ce să vreau să studiez într-o șandrama de mâna a doua ca MIT? Îi aruncă o privire îngrozită. Am urmat la Stanford.[2]

Ea râse, încântată să recunoască simțul umorului ce-l părăsise.

– Silicon Valley. Băiat de California. Bineînțeles că la Stanford. Ar fi trebuit să ghicesc. M-am considerat întotdeauna o femeie deschisă la minte, dar tu ești o adevărată provocare pentru prejudecățile mele, Rob.

– Sunt greu de clasificat pentru că nu mă încadrez în nici un tipar obișnuit.

Deși vocea lui era neschimbată, Val îi simți tristețea din ton.

– Normalitatea e un mit, spuse ea încet. Mie mi se pare că tu îți creezi un loc al tău, oriunde te-ai duce. Își puse mâna stângă pe coapsa lui. După o clipă, mâna lui dreaptă veni pe deasupra mâinii ei.

Pe când străbăteau drumul spre nord, în ținutul rural din Maryland, Val îl observă pe Rob cu coada ochiului. Era un bărbat remarcabil de arătos – cu sau fără barbă –, dar nu putu ignora senzația că relația lor era clădită pe nisipuri mișcătoare.

Rob ar fi trebuit să aibă destulă minte cât să nu încerce să facă seara perfectă. Prima fisură apăruse când Val deschisese ușa, arătând ca o ispită a diavolului, și înghețase văzându-l fără barbă. Deși spusese că avea să se obișnuiască, tot restul serii păru mai rezervată decât de obicei.

Ar fi trebuit s-o prevină că-și dă jos nenorocita aia de barbă, dar, așa cum spusese, fusese un impuls

[1] Massachusetts Institute of Technology este o universitate tehnică particulară de studii și cercetări, aflată în localitatea Cambridge, Massachusetts. (n.tr.)

[2] Universitate privată din California, considerată a fi una dintre cele mai prestigioase din lume (n.tr.)

de moment. Hotărârea de a ieși din carapace fusese doar unul dintre motive. La fel de puternică fusese și imaginea pe care o văzuse în oglindă, fapt ce-l făcuse să decidă că barba arată cam prostește în combinație cu costumul de director general. Pentru că voia s-o impresioneze, scosese foarfeca și lama de ras.

Îi veni cu întârziere ideea că, dat fiind că își petrecuse anii tinereții într-o comunitate de hipioți, era posibil să prefere o barbă unui obraz ras. Descoperise că barba îl făcea mai abordabil. Fața lui rasă îi făcea pe oameni să fie reticenți și avea același efect și asupra lui Val.

Intenția lui de a o impresiona cu Rollsul nu fusese mai reușită. Deși îi plăcuse mașina, ar fi trebuit să înțeleagă că o femeie care se simte în largul ei într-o camionetă hodorogită nu avea să leșine în fața unei mașini scumpe.

Optimismul îi reveni când ajunseră la restaurant. Situat departe, la nord de oraș, Milton Inn era un autentic han pentru poștalioane, construit în prima jumătate a secolului al XVIII-lea, și pe-atât de romantic pe cât își putea cineva dori. Dar nu era un loc potrivit pentru o evadare în natură. Nu numai că Val fu salutată pe nume, dar făcu semne cu mâna mai multor cunoscuți, pe când erau conduși la masă într-una dintre fermecătoarele camere.

Ba chiar se opri la una dintre mese unde stătea o pereche mai în vârstă, pentru a face prezentările.

– Trecutul meu colorat e pe cale de a fi dezvăluit, Rob. Copil fiind, eram membră a unei bande de fete, și acești doi oameni extrem de amabili, judecătorul Charles Hamilton și Julia Corsi Hamilton, erau părinții a două dintre prietenele mele. Oameni buni, acesta e prietenul meu, Rob Smith.

Judecătorul, un bărbat distins, cu părul grizonant, se ridică să dea mâna.

– Val era avocata grupului, spuse el amuzat. Chiar și la vârsta de zece ani, era capabilă să construiască apărări imbatabile când fetele întreceau măsura.

– Fără discuție, mă poate zăpăci din vorbe, fu de acord Rob, salutând-o pe doamna Hamilton.

Privirea pătrunzătoare a judecătorului îl făcu pe Rob să se întrebe dacă fusese recunoscut, dar, dacă era așa, bărbatul mai în vârstă nu spusese nimic.

După ce se îndepărtară de prietenii ei, Val se îndreptă spre masa lor, aflată în cealaltă parte a încăperii.

– Scuze, spuse ea după ce se așeză. Trăind aici aproape toată viața, mă întâlnesc mai mereu cu oameni cunoscuți. Întâmplător, Julia e mama lui Kate, soția prietenului tău Donovan. Ea și judecătorul sunt proaspăt căsătoriți. Amândoi își pierduseră partenerii de viață, așa că, atunci când s-au căsătorit, Kate și prietena mea Rachel au devenit surori vitrege, pe lângă prietene.

– Vrei să spui membre ale bandei. Rob o studie pe Val, admirând felul în care mătasea se așeza pe silueta ei voluptuoasă. Trebuie să fie minunat să ai prietenii atât de vechi.

– Da, dar e greu să scapi, când, oriunde te-ai întoarce, dai peste cineva care te cunoaște de când erai de-o șchioapă.

El încercă să-și imagineze cum era să aparțină într-atât unui loc, dar nu reuși. Poate dacă avea să stea îndeajuns de multă vreme în Baltimore, avea să afle.

După o scurtă examinare a meniului, ea se hotărî și îl puse deoparte.

– Povestește-mi despre faza cu Tipul cu Graffiti.

Alegerea subiectului sparse gheața și, în timpul mesei, se puseră și mai mult la curent unul despre celălalt. El aprobă alegerea ei de-a fi „soră mare“, pentru că știa cât bine puteau face astfel de programe, dar spera ca „sora mică“ să nu acapareze prea mult din timpul lui Val. O voia pentru el cât mai mult posibil.

În mare, evitară subiectul Daniel Monroe, exceptând remarca lui Rob:

– Mi-a trecut prin minte ideea că am putea să-l întrebăm pe Monroe despre alți tineri din cartier cu care ar fi putut fi confundat. Te superi dacă îl vizitez la închisoare fără să fii și tu de față?

– Absolut deloc. Înghiți o bucată de tartă cu fructe și închise ochii – un scurt moment de extaz. Poate are și Kendra niște idei. La urma urmei, ea și Daniel sunt surprimară de informații.

– O altă sursă primară e detectivul de poliție care s-a ocupat de caz, Xenon Barkley. Mă întâlnesc cu el luni. Poate că o să-mi spună lucruri care n-au apărut în rapoartele poliției.

Val încuviință din cap.

– Eu am programare săptămâna viitoare cu apărătorul din oficiu care s-a ocupat de cazul inițial. O să fie delicat – nu vreau să simtă că îi forțez munca. Dacă vrea să coopereze, s-ar putea să aibă niște informații valoroase.

– Dacă o să arăți ca în seara asta, nu există bărbat pe pământul ăsta care să nu coopereze cu tine, comentă Rob.

Ea zâmbi, înclinându-și capul într-o parte.

– Mă faci să mă simt cea mai irezistibilă femeie de la Cleopatra încoace.

Când își roti capul, unul dintre micuții fluturi strălucitori din părul ei se desprinse și căzu pe masă. El îl ridică cu vârfurile degetelor și îl puse cu grijă la loc, în buclele roșcate.

– Dacă Cleopatra semăna măcar puțin cu tine, Marc Antoniu a fost un bărbat norocos.

Cu toate astea, în ciuda tachinării romantice și a sexului pasional ce urmă, atunci când se înapoiară acasă la Val, seara nu decursese așa cum sperase el. Când ea adormi în brațele lui, el stătu cu privirea ațintită în tavan, știind că erau mai departe unul de altul decât atunci când ea trecuse pe acasă pe la el.

Voia mai mult de la ea, dar nu știa cum să facă să obțină.

capitolul 14

– Domnul Barkley?

Bărbatul de la birou ridică privirea de la computer.

– Intrați și luați loc. Termin aici într-un minut.

Rob se așeză pe un scaun, gândindu-se că industria de protecție privată fusese ca o mană cerească pentru foștii ofițer de poliție. Această agenție discretă și luxoasă oferea o paletă amplă de servicii, de la descoperirea defectelor de evaziune fiscală până la asigurarea de bodyguarzi pentru oameni de afaceri internaționali. În calitate de vicepreședinte, Barkley avea un birou elegant și spațios, asemănător cu o firmă de avocatură de top.

Cu toate astea, Barkley n-avea nimic elegant. Musculos și cu capul rotund ca o bilă, își fracturase nasul de repetate ori și părea genul de om cu care nu te puteai juca. Probabil fusese un anchetator de temut la vremea lui. Stilul lui Rob era mai liniștit, mizând mai mult pe persuasiune decât pe forța coercitivă a legii.

Barkley termină ce făcea la computer și se ridică, întinzându-i mâna.

– Mă bucur că ați sunat. Sunt gata oricând să povestesc despre vremea când lucram la secție. Arătă, printr-o ridicare din umeri, spre biroul mobilat confortabil. Protecția privată mi-a ținut copiii în colegiu, dar nu-i aceeași agitație. Luând loc din nou, spuse: Scrieți un articol despre cazul Malloy, acum, că ucigașul lui nu mai are drept de apel?

– Scuze, n-am vrut să vă fac o impresie greșită. Sunt investigator privat, nu ziarist.

Sprâncenele stufoase ale lui Barkley se ridicară.

– De ce investigați acest caz? Există interes umanitar pentru o știre de ziar, dar faptele au fost stabilite cu ani în urmă. Nu mai e nimic de investigat.

Rob ezită, dându-și seama că Barkley nu avea să fie de acord cu ceea ce făcea el, dar nu voia să mintă.

– Reprezint familia lui Daniel Monroe. Monroe și-a susținut întotdeauna nevinovăția, așa că ăsta e un ultim efort de-a găsi dovezi care ar putea să-l exonereze.

– Nevinovat! Barkley se repezi în față, amabilitatea lui dispărând brusc. Nemernicul e mai mult decât vinovat. În seara execuției, o să beau o sticlă de șampanie pe care am pus-o deoparte pentru acest eveniment.

Rob își menținu vocea joasă:

– A fost condamnat pe baza depoziției martorilor oculari, pe care toată lumea știe că nu te poți bizui.

– Spuneți-i asta Brendei Harris, femeia pe care a atacat-o Monroe. Ceilalți martori erau pe trotuarul de peste drum, dar Monroe a atacat-o fizic. Era drept în fața ei, și a știut al naibii de bine pe cine a identificat.

– Și, cu toate astea, n-a putut să-l identifice dintr-un șir de fotografii. Doar mai târziu, atunci când era singura figură cunoscută dintr-un șir real de identificare, s-a decis că el fusese atacatorul.

Barkley ridică din umeri.

– Harris era complet zăpăcită de atac și de faptul că asistase la uciderea unui om. Nu-i de mirare că n-a putut face o identificare precisă la doar câteva ore după incident. Ceilalți doi martori l-au recunoscut destul de ușor.

Dar ei fuseseră mult mai departe, în condiții de iluminare slabă. Brenda Harris, care îl privise cel mai bine pe ucigaș, nu-l recunoscuse când văzuse pentru prima dată fotografia. Doar mai târziu ajunsese să se arate convinsă de vinovăția lui. Rob spuse cu blândețe:

– Există cazuri când o victimă identifică greșit un violator. Atacul s-a sfârșit în câteva secunde, și e posibil că ea să fi reținut mai degrabă statura lui, nu trăsăturile.

Barkley pufni:

– Bineînțeles că familia lui Monroe vrea să creadă că a fost o eroare de identificare. Orice criminal din lume are o mamă care va pretinde că e băiat bun, doar că a intrat într-un anturaj nepotrivit. Dacă le crezi, atunci închisorile sunt pline de oameni nevinovați, fiecare afurisit care zace acolo.

– Majoritatea criminalilor condamnați sunt vinovați, acceptă Rob. Dar se fac și greșeli. Testele ADN au dovedit-o.

– Mda, dar Monroe nu e o greșeală. Fața lui Barkley era împietrită. Ați citit dosarul cazului, așa că știți că a început prin a-l împușca pe Malloy drept în față. Când pușciul a căzut la pământ, urlând, Monroe s-a aplecat

peste el și l-a ciuruit cu încă cinci gloanțe. O crimă cu sânge-rece mai clară ca asta n-am anchetat niciodată, admise Rob. Dar n-a fost neapărat comisă de Daniel Monroe. A avut un alibi pentru momentul crimei.

– Prietena aia trăsnet a lui? Barkley se lăsă înapoi pe spate. Nu se poate să fi fost polițist și să nu știi că prietenele mint. Familiile mint. Suspecții mint. Toată lumea minte și, mai mult decât oricine, criminalii condamnați. Monroe și prietena lui locuiau la doar câteva străzi, și ea a admis că îi făcea baie copilului în acea seară. Chiar dacă spune adevărul, ceea ce mă îndoiesc, Monroe avea timp berechet să se strecoare afară din casă, să comită crima și apoi să se furișeze înapoi.

– Nu a existat vreo dovadă palpabilă care să-l lege pe Monroe de crimă. Sânge, amprente, armă.

Barkley desființă argumentul cu o fluturare a mâinii.

– Întotdeauna e mai greu să găsești dovezi palpabile solide când crima are loc sub cerul liber, și sunt zeci de feluri în care ar fi putut scăpa de armă. Probabil i-a pasat-o unui amic, care a aruncat-o în port.

– N-au existat alți indivizi în cartier cu aceeași statură ca a lui Monroe? întrebă Rob. Drogați sau membri ai unei bande care ar fi putut semăna cu el în lumina slabă din acel moment?

– Sigur că au existat alții de aceeași înălțime cu Monroe, dar fața lui Monroe a fost recunoscută când s-a făcut identificarea. Fața și tatuajul de pe încheietura mâinii. Umblați după potcoave de cai morți, domnule Smith. Nu mă mai faceți să-mi pierd timpul.

Rob se ridică, știind că nu avea să obțină mai mult de atât.

– Mulțumesc pentru că m-ați primit.

Rob plecă încruntat. Încă de la început, acceptase că Daniel Monroe era nevinovat, pentru că omul părea convingător, și Rob era dispus să-l creadă. Însă poate că Barkley avea dreptate. Experiența lui Rob în poliția militară nu se compara cu anii în care Barkley activase ca detectiv, dar știa totuși că oamenii mint mai mereu, și cei mai convingători criminali mint adesea fără cea mai mică mustrare de conștiință.

Chiar dacă Daniel omorâse cu cruzime un tânăr polițist, Rob avea să încerce să-i salveze viața, pentru că nu credea în crima legalizată. Dar își dorea să știe adevărul. Trebuia să stea de vorbă cu Daniel și cu Kendra. Veni se momentul să verifice distanțele și timpii între locul crimei și apartamentul unde locuiau Kendra și Daniel. Trebuia să facă o reconstituire cu un cronometru. Mai voia să-l întrebe pe Daniel despre tatuaj, o particularitate menită să-i facă pe martorii oculari mai credibili.

Avea nevoie de o altă mașină, decise el, urcându-se în camioneta. Camioneta era grozavă pentru munca lui de renovare, și Rollsul era potrivit pentru Val, dar ambele mașini ieșeau mult prea mult în evidență pentru un anchetator. Îi trebuia o mașină obișnuită, veche de vreo cinci ani și greu de descris.

Era mai ușor să se gândească la mașini decât să se întrebe dacă Daniel a omorât într-adevăr, cu sânge-rece, un tânăr polițist.

Kendra lăsă jos receptorul când șefa ei dădu buzna înăuntru. Zilele astea, Val era într-o continuă mișcare, chiar și pentru standardele ei. Kendra luă un dosar și i-l întinse, ca să-l poată apuca. Anticipând întrebări, spuse:

– Da, am telefonat peste tot unde ai cerut și am notat toate răspunsurile pe care le-am primit. Aici e dosarul Hampton, și iubițelul tău tocmai a fost la telefon, să mă recruteze pentru reconstituirea unei crime. Dacă ție nu ți-a cerut încă e pentru că nu încetinești niciodată îndeajuns cât să poată da de tine.

Auzind asta, Val se opri în vreme ce se îndrepta spre birou.

– Mare dreptate ai. Greu de crezut că în câteva zile o să fim în noul birou. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru talentele tale organizatorice. Te plătesc îndeajuns?

– Pentru moment, zise Kendra zâmbind răutăcios. Dar în șase luni o să renegociem, nu-i așa?

– Cred că da. Val deschise dosarul pe care tocmai îl primise. Dacă o să supraviețuiesc până atunci. Ce-i chestia asta cu reconstituirea unei crime? Bănuiesc că e vorba despre uciderea lui Malloy, nu-i așa?

– Da. Vrea să facă un parcurs de drum efectiv, pentru a vedea cât timp a durat totul, cu mine acolo drept consultant și cu tine ca să oprești cronometrul – sau ceva de genul ăsta.

Sprâncenele lui Val se apropiară.

– Aș putea, dar abia sâmbătă spre seară, asta dacă vă convine și vouă.

– Pentru mine e în regulă. În ceea ce-l privește pe Rob... cred că timpul lui, printre altele, îți aparține. Doar să nu-l epuizezi înainte de-a termina ancheta.

Tenul de roșcată al lui Val se îmbujoră minunat.

– Pentru moment, n-am timp să-l epuizez. Poate mai târziu, când lucrurile se vor mai liniști. Acum, nu prea avem multe în comun, în afară de o întâlnire sâmbătă seară.

O întâlnire care durase până duminică spre prânz, bănuia Kendra.

– Ai intenții serioase în privința lui Rob sau ești pornită doar să-i frângi inima?

Val își ridică surprinsă privirea din dosar.

– Eu am mereu intenții serioase când vine vorba despre o relație, Kendra. Ce te face să crezi că mă ocup doar cu frântul inimilor? Rob e foarte special și poate... poate chiar voi rămâne cu el.

Kendra ezită, încercând să explice de ce întrebase.

– Tu poate că ai intenții serioase, dar cred că Rob e îndrăgostit pe bune. Vulnerabil. Fii atentă cu el, Val.

Alți șefi i-ar fi dat afară pe asistenții care ar fi făcut o astfel de remarcă. Val nu făcu decât să ia o mină gânditoare.

– Ce perspicace ești. Crede-mă, sunt foarte hotărâtă să am grijă. Unul dintre cele mai plăcute lucruri în legătură cu Rob e că ascultă și poate vorbi și despre altceva în afară de cum o să piardă Orioles încă un sezon. Sper ca, după ce o să trecem de faza de buimăceală

și o să ne confruntăm cu probleme reale, să putem fi în stare să vorbim despre ele. Se strâmbă. E vremea să mă duc la computer. Discuția asta de nouăzeci de secunde e pauza mea de prânz. Poate chiar pe toată ziua.

După ce Val dispăru în biroul ei, Kendra încercă să-și imagineze șefa împreună cu Rob. De-a lungul anilor, Kendra căpătase printre prietenii ei reputația de ghicitoare, datorită abilității sale de a prezice care dintre relații aveau să reziste și care nu.

Nici Kendra nu era prea sigură cum de reușea, deși mama și bunica ei avuseseră același talent. Câteodată își imagina împreună doi oameni extrem de diferiți, și aceștia ajungeau să se completeze foarte bine, în ciuda diferențelor aparente. În alte dăți, pur și simplu nu putea vedea doi oameni formând un cuplu, chiar dacă aceștia păreau foarte potriviți.

Cum stătea treaba cu Val și Rob? Aparent erau foarte diferiți, dar trăsăturile lor se completau una pe alta. El era un tip serios și, dacă decidea că era îndrăgostit de Val, avea să treacă prin foc și pară pentru ea. Val, strălucitoare ca pasărea-paradisului, ar pune la bătaie căldura, râsul și farmecul de care avea nevoie Rob. Ar putea fi o pereche formidabilă, trainică.

Cu toate astea, când Kendra și-i imagină împreună, era ceva ce nu funcționa. Se încruntă. Dacă se lua după experiența ei de clarvăzătoare cu jumătate de normă, ar zice că era nevoie de câteva schimbări majore pentru ca lucrurile să meargă bine între Rob și Val.

A doua vizită a lui Rob la închisoarea de maximă securitate fu ceva mai ușor de îndurat decât prima, deși ar fi preferat să fie oriunde altundeva decât aici. Daniel Monroe arăta chiar mai masiv și mai amenințător decât își amintea Rob când fu escortat înăuntru de către gardieni. Văzându-i fața nedumerită, Rob apucă telefonul de comunicare.

– Sunt Rob Smith, anchetatorul care lucrează cu Val Covington. Dacă ți se pare că nu arăt familiar, este pentru că prima dată când am venit aici aveam barbă.

– Și clar schimba multe. Monroe îi studie fața vizitatorului, apoi scoase un ușor fluierat. La naiba! Numele tău de familie nu-i de fapt Smith, așa-i? Nu-i de mirare că te interesează dacă mor prăjit sau nu.

Rob oftă.

– Ești primul care m-a recunoscut.

– Mai bine lasă-ți barba să crească la loc dacă nu vrei să fii recunoscut. Bineînțeles, multă lume nu urmărește știrile despre execuții atât de atent ca un condamnat la moarte.

Rob nu se putu abține să nu răspundă umorului sec al bărbatului:

– Pentru majoritatea, eu sunt un actor amator într-o poveste care-i deja fumată. Prefer așa.

– Ai fost acolo când l-au executat pe fratele tău?

Cu gâtul uscat, Rob încuviință din cap.

Monroe privi într-o parte, cu vocea doar o șoaptă:

– Când o să mă ia... să n-o lași pe Kendra să fie de față. Te rog.

– Asta-i scopul întregii investigații: să evităm acest lucru.

Gura lui Monroe se strâmbă.

– Ți-am mai spus și înainte, cred că o să dai greș. Sunt gata să fiu surprins dacă obții comutarea pedepsei, dar nu mă aștept să se întâmple. Îmi promiți c-o s-o ții pe Kendra departe de asta?

Rob se întrebă dacă ar avea o atitudine la fel de filosofică în legătură cu abordarea morții dacă ar fi în locul lui Monroe. Cum se simțise Jeff? Fusese resemnat ca Monroe? Furios? Nerăbdător să părăsească închisoarea în singurul fel posibil? Numai Dumnezeu știa.

– O să fac tot ce-mi stă în putință s-o țin pe Kendra departe dacă ești executat, dar nu-ți pot promite. E o femeie hotărâtă. Poate ai cum să-l convingi pe gardian să îi interzică să fie de față.

– Bună idee. O să văd dacă se poate face. Acum, de ce ești aici?

– Vreau să-ți pun niște întrebări la care s-a dat răspuns deja de multe ori în dosarele cazului, dar aș vrea să-ți aud punctul de vedere despre ce s-a întâmplat.

– Haide, întreabă-mă. Și-așa n-am altceva mai bun de făcut.

– Am vorbit cu Xenon Barkley, detectivul care a anchetat uciderea lui Malloy.

Monroe pufni:

– N-a mai mișcat nici un afurisit de deget imediat ce a pus mâna pe mine. Nici măcar nu s-a gândit că era posibil să fie altcineva vinovatul.

– Crezi c-a făcut ceva ilegal că să-ți înscenеze crima?

Rob era curios să vadă dacă Monroe avea să profite de ocazie pentru a da vina pe cineva că-l persecuta, dar celălalt bărbat clătină din cap.

– Nu, vina lui e că nu a căutat suficient de bine alți suspecți. O fi înscenat sau nu ceva în cazul altora, dar nu cred că a făcut asta în cazul meu. Nici n-avea de ce, cu toți martorii arătându-mă cu degetul.

– Avocatul tău a făcut ceva treabă?

– Cal Murphy a fost cam prins de treburi, dar era deștept și a făcut tot ce a putut. Avocații din oficiu au oameni specializați în cazuri de crime și își dau silința. Monroe miji ochii. De ce mă întrebi despre toate chestiile astea juridice? Credeam că asta-i mai mult treaba domnișoarei Val.

– Eu doar încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat și ce ai simțit în legătură cu asta. La naiba, ar putea foarte bine să-l întrebe direct. Un avocat poate că nu te-ar întreba asta, temându-se de ce ai putea zice, dar eu vreau să știu. Ai făcut-o? O să-mi fac treaba la fel de bine, indiferent de răspuns, dar vreau să știu.

În loc să sară în sus, Monroe spuse sec:

– Dacă cuvântul meu n-a fost de folos înainte, n-o să fie nici acum. Aș putea fi genul acela dus cu pluta care a petrecut atâta timp mințindu-se pe el însuși, că a ajuns chiar să se creadă nevinovat deși ar fi neîndoielnic vinovat. Sau i-aș putea minți pe toți ceilalți, știind că sunt un criminal nemilos. Afirm încă o dată că nu l-am

omorât pe polițistul ăla, dar, dacă mă crezi sau nu, ăsta-i un act de încredere. Alegerea ta.

Rob simți cum îndoielile sale se risipesc. Poate că nu judeca limpede, dar îi venea greu să creadă că un om cu o perspectivă obiectivă precum Monroe mințea.

– Aleg să cred că ești nevinovat și că adevăratul ucigaș nemilos a scăpat nepedepsit.

– Se întâmplă frecvent. Când e vorba despre ceva cum a fost uciderea lui Malloy, oamenii vor să vadă că cineva plătește, dar nu-s chiar așa interesați cine anume. Dacă eu și Kendra am fi locuit în alt cartier, n-aș fi fost azi aici.

Ăsta era, într-adevăr, un gând deprimant.

– Pentru că apare menționat la identificare, vreau să te întreb despre tatuajul ăla de pe încheietură. Are vreo poveste?

Monroe își ridică antebrațul drept, cu dosul mâinii spre vizitator. Liniile tatuajului nu erau cu mult mai închise decât pielea, dar imaginea frapantă a unui șarpe în jurul încheieturii era clară.

– Mda, dar e mai puțin interesantă decât ai putea crede. Știi că am intrat la închisoare pentru furtul unei mașini? Când am fost acolo pentru prima dată, era un fel de modă printre deținuții mai tineri să-și facă un tatuaj, că să demonstreze că erau bărbați adevărați. Mulți foști deținuți au tatuaje de-astea.

Asta era o informație utilă.

– Șarpele era o imagine la modă?

– Șarpele, un craniu sau flăcări erau alegerile de succes. Monroe se uită la tatuaj. Am avut noroc. Tipul care mi l-a făcut era destul de bun – și nu m-am ales cu SIDA din cauza acului. Am auzit că acuma e artist legal de tatuaje în Fells Point.

Rob se surprinse punându-i o întrebare:

– Stăteam să mă gândesc. Te străduiești să arăți înspăimântător?

Monroe zâmbi, cu o lucire alarmantă a dinților săi albi.

– La dracu'! Da. Cel mai bun mod de a fi lăsat în pace e să arăți ca unul cu care doar un nebun s-ar putea pune.

Înainte de toate, sunt înalt. Anii de exerciții în închisoare, câteva cicatrici, m-am ras în cap și arăt ca unul cu care nici eu n-aș vrea să mă întâlnesc pe o stradă dosnică.

– Îi cunoști pe cei doi bărbați care te-au identificat?

– Oarecum. Își făceau veacul pe străzile de prin vecini. Nu erau prieteni cu mine, îi știam doar din vedere. N-aveau nici un motiv să-mi însceneze ceva, dacă la asta te-ai gândit.

După cum îi spusese lui Val, alianțele se puteau schimba adesea, mai ales în grupurile de consumatori de droguri.

– Poate nu erau pe urmele tale, dar dacă voiau să protejeze un prieten care arată cam ca tine? E posibil?

Monroe păru surprins, apoi intrigat.

– S-ar putea, dar e greu de dovedit, de vreme ce unul din ei, Darrell Long, a murit. A stat câțiva ani în pușcărie după ce m-a arătat cu degetul. Dacă ai găsi vreun coleg de celulă de-al lui, poate ai afla ceva în plus. Pușcăria e al naibii de plictisitoare, așa că e ușor să spui tot ce știi în fața oricui te ascultă. Bineînțeles că e ușor și să fabrici povești – de aia cuvântul unui turnător din pușcărie nu valorează prea mult.

– Cu siguranță, merită verificat. Încă îl mai caut pe celălalt martor, Joseph Cady. Nu pot găsi nici o dovadă dacă mai e în viață sau a murit.

– Numele lui de stradă era Jumbo, dacă te ajută cu ceva. Era un slăbănog.

Rob notă.

– S-ar putea.

În vreme ce continua să pună întrebări și să urmărească unde duceau ele, se întreba dacă oricare dintre crâmpeiele astea ar putea fi cheia care să deschidă ușa închisorii lui Daniel.

capitolul 15

Toate documentele pentru Programul Surorilor erau gata. Val luase parte la ore de pregătire și trecuse probele

de verificare a condițiilor de locuit. În sfârșit, era timpul pentru o întâlnire oficială, cu scopul de-a forma perechea. Ea și Lyssie erau o situație aparte, în sensul că ele două se întâlniseră deja la picnic. De obicei, alcătuirea unei perechi venea ca urmare a analizei atente făcute de managerii de caz, iar azi ar fi fost prima întâlnire.

Dar, chiar dacă ele două se întâlniseră deja și se atașaseră una de alta, era totuși un eveniment important. Pentru Val, alegerea ținutei dură la fel ca în cazul ieșirii în oraș cu Rob.

Refuzând să se lase tulburată de faptul că urma să-l întâlnească peste câteva ore, își studie dulapul. Pentru azi, fără ținute de afaceri. Voia să arate ca o doamnă capabilă în fața bunicii lui Lyssie, dar să fie totuși îmbrăcată lejer, ca să n-o intimideze pe Lyssie. Se decise la o fustă lungă și vaporoasă, din bumbac albastru imprimat, cu un tricou bleumarin și o cămașă lejeră din batist cu mânecile îndoite până la coate – un fel de jachetă, dar mai puțin formală. Niște sandale bleumarin, și era gata de plecare de la întâlnirea cu Lyssie la reconstituirea de la locul crimei.

Întâlnirile pentru perechi erau stabilite în locuri neutre, în acest caz, un dichisit restaurant McDonald's care avea și loc de joacă. Val simți cum o trec fiori de emoții în vreme ce intra cu mașina în parcarea restaurantului. Să reprezinte interesele clienților săi era o mare responsabilitate, dar să îți iei un angajament față de un copil era una chiar mai mare. Cine era ea să dea sfaturi unei copile care trecuse prin ce trecuse Lyssie?

Acum era prea târziu să dea înapoi. Era încordată toată, la fel ca atunci când aștepta să-și înceapă pledoaria la tribunal. Intră în restaurant și văzu că celelalte trei sosiseră deja și stăteau într-o încăpere asemănătoare cu o verandă luminată de soare. Bunica lui Lyssie era o femeie masivă de etnicitate greu de definit. Deși foarte închisă la piele, părul ei cărunt era drept și trăsăturile indicau sânge asiatic sau amerindian.

Zâmbind, Val se alătură grupului.

– Lyssie, Anita, mă bucur foarte mult să vă revăd. Întorcându-se spre femeia mai în vârstă, îi întinse mâna: Doamnă Armstrong?

Bătrâna o examină scurt și cuprinzător pe Val, scrutând-o parcă până-n adâncul sufletului. Părând a o accepta, luă mâna lui Val.

– Eu sunt aceea. Avea un zâmbet fermecător, plin de înțelepciune ascunsă. Îmi pare bine să vă cunosc, domnișoară Covington. Am știut că vă potriviți bine cu Lyssie de când mi-a spus că puteți să vorbiți cu ea despre Harry Potter.

Val râse.

– Avem asta în comun, precum și un păr extrem de creț. Se uită spre masă. Să luăm ceva de mâncare sau măcar ceva de băut? Fac eu cinste.

În timp ce mâncau înghețate sau beau suc, fiecare după preferințe, Anita sublinie responsabilitățile tutoror părților din pereche, adăugând că avea să fie în permanență la dispoziție pentru a discuta despre orice fel de probleme ar apărea. Apoi încheie spunând:

– Val și Lyssie, de ce nu vă duceți voi puțin afară să discutați, în timp ce eu și doamna Armstrong mai bem o cafea?

– Bună idee. Val se ridică și o privi pe Lyssie, care nu spusese nimic, cu excepția răspunsurilor la întrebări.

Cu capul plecat, Lyssie se ridică și o însoți pe Val afară, la locul de joacă frumos colorat, unde nu mai erau și alți copii. Purtând pantaloni scurți albaștri și un tricou, Lyssie era toată numai ochelari, picioare osoase și păr negru stufos.

În timp ce fetița se fâțâia nervoasă prin locul de joacă, Val se trânti pe un hamburger de plastic.

– Ești la fel de agitată ca mine în legătură cu asta?

Lyssie o privi.

– Cum poți fi agitată? Ești o avocată bogată.

– Faptul că sunt avocată înseamnă în majoritatea cazurilor că mă pricep să joc teatru, pentru că e folositor la tribunal, așa că azi mă prefac a nu fi agitată, explică Val. Banii sunt, într-adevăr, un subiect interesant,

complicat, deoarece oamenii sunt adesea judecați după câți bani au. E o prostie, dar așa stau lucrurile. Eu câștig îndeajuns cât să mă simt valoroasă, dar n-am fost bogată până să ajung adult și pot spune că nici acum nu mă simt bogată.

Devenind dintr-odată interesată, Lyssie întrebă:

– Cum e să te simți bogat?

– Cred că înseamnă să ai atât de mulți bani, încât să nu stai să te gândești la ei. În colegiu, mă gândeam de trei ori înainte să-mi cumpăr un ziar, pentru că până și douăzeci și cinci de cenți erau niște bani pe care nu mi-i puteam permite. Dar n-a trebuit să-mi fac niciodată griji dacă am destui bani de mâncare, chiar dacă vreme de câteva săptămâni am trăit doar cu caserole cu pește și tăieței. Acum pot să cumpăr multe lucruri fără să îmi fac probleme. Val zâmbi larg. E o veche glumă cum că, dacă trebuie să întrebi cât costă un iaht, atunci nu-ți poți permite unul. Poate că asta înseamnă să fii bogat - să nu trebuiască să te gândești niciodată la bani. Ceea ce înseamnă și că oricine nu-și face griji despre bani se poate considera bogat.

Apăru o umbră de surâs, înainte ca Lyssie să se întoarcă. Umerii ascuțiți ca o lamă se conturau pe sub tricoul ei galben.

– Eu am avut întotdeauna destulă mâncare.

– Pentru unii, asta ar însemna bogăție.

Ce să mai spună acum? Val contase, în mod greșit, pe felul în care intraseră în contact la prima lor întâlnire. Dar Lyssie era un copil precaut, neîncrezător, și o singură întâlnire scurtă nu putea închega o legătură.

Sperând că sinceritatea avea să-i fie de folos, Val spuse:

– Avocată sau nu, sunt agitată. Am semnat contracte prin care ne-am angajat să încercăm să facem parte una din viața celeilalte. Asta înseamnă mai mult decât să te iau la filme, la acvariu sau la mall. Înseamnă să împărtășim gânduri, idei și interese. Ar fi minunat să meargă, dar, dacă nu, ar fi al naibii de neplăcut. Cred că putem face să funcționeze relația noastră, dar amândouă

suntem îndreptățite să fim agitate. Probabil arăt ca o filantroapă autoritară, în vreme ce stau să mă întreb dacă o să te dovedești prea dură cu o fricoasă ca mine. Droguri sau bande – sau așa ceva.

– Fără droguri. Niciodată. Tata consuma droguri. Vocea lui Lyssie deveni dură ca piatra. Și fără bande. N-am prieteni.

Val simți un val dezarmant de tandrețe. Amintindu-și că trebuia să fie prietenă și mentor, nu părinte, spuse:

– Atunci, putem să nu ne mai facem griji în privința drogurilor și să începem să ne distrăm. La urma urmei, surorile ar trebui să se distreze împreună. Își trase genunchii sus și îi înconjură cu brațele, fusta lungă căzându-i peste glezne. Ce-ai vrea să facem împreună? Mie îmi place să gătesc. Ai vrea să încerci să gătești sau să coci ceva? Sau, dacă crezi că-ți place grădinăritul, am putea încerca și asta, deși e cam târziu să începem acum. Când fetița ridică din umeri, Val spuse:

– E rândul tău să faci propuneri.

Lyssie își îndreptă un cârlionț.

– Putem citi împreună.

– Să ne trântim pe ceva la mine acasă și să ne citim cărțile, n-ar fi rău, dar mai sunt și alte feluri de-a citi. O prietenă de-a mea a înființat un club de lectură mamă-fiică. În fiecare lună, toată lumea citește aceeași carte, apoi au loc discuții. Ea îmi spune că au niște discuții extraordinare și învață unii de la alții. Membrii propun pe rând cărți.

– Alte fete?

Lyssie nu părea entuziasmată. Ghicind motivul, Val spuse:

– Sunt fete cărora le plac cărțile, ceea ce e un bun început pentru a-ți face prieteni. Să mă uit să văd când au o întâlnire? Au citit tot soiul de cărți, inclusiv *Harry Potter*.

Lyssie încuviință din cap, arătând ușor interesată. Încurajată, Val spuse:

– Îți place să faci lucruri? Mie îmi plăcea să meșteresc, dar am devenit prea ocupată. Am nevoie de un pretext ca să mă reapuc.

Lyssie întâlni în treacăt privirea lui Val.

– S-ar putea să fie în regulă.

– Să programăm o vizită la un magazin de bricolaj pentru prima noastră ieșire? Mi-ar plăcea să încercăm sâmbăta viitoare, dacă ești de acord.

Lyssie încuviință din cap, și de data asta își însoți gestul cu un zâmbet sfios.

Cum Anita le adusese pe Lyssie și pe bunica ei la întâlnire, Val se oferi să le conducă acasă. Casa mică, dar impecabilă a familiei Armstrong, aliniată lângă altele ca ea, era situată în vecinătatea spitalului Sinai, cam la cincisprezece minute de casa lui Val.

Când Val opri, Lyssie coborî din mașină și se refugie în casă, dar doamna Armstrong mai rămase.

– Ai răbdare cu ea, spuse ea încet. Viața n-a fost prea blândă cu nepoata mea.

– Înțeleg, răspunse Val. Nu vă faceți griji – știu că e nevoie de timp. Este o fetiță specială, de-a îndurat atât de bine câte a avut ea de îndurat.

– Se ascunde în cărțile ei.

– Există locuri mai rele unde te poți ascunde. Cărțile și pisicile mi-au fost și mie bune prietene.

– Ai pisici? Lui Lyssie o să-i placă. Îl iubește la nebunie pe bătrânul meu motan. Zâmbetul doamnei Armstrong se stinse. Ea e tot ce mai am, domnișoară Covington, și nu știu dacă pot fi atât de puternică precum are nevoie. De aceea, vreau pe cineva ca dumneata în preajma ei.

– O să fac tot ce pot, dar vă previn că n-am prea multă experiență cu fetițe, de pe vremea când eram și eu una la fel. Și, vă rog, spuneți-mi Val.

– Ai o inimă bună și o iei în serios, exact așa cum este ea. De asta are nevoie orice copil. De fapt, orice om. Ani de zile m-am ocupat cu îngrijirea persoanelor la domiciliu, și primul lucru de care are oricine nevoie este să fie luat în serios și tratat cu blândețe. Deschise ușa

mașinii. Spune-mi Louise, Val. Sper că ne vom vedea în mod regulat.

– Dacă ești de acord, eu și Lyssie am vrea să ne întâlnim sâmbătă viitoare și să dăm o raită pe la un magazin de bricolaj.

– Ah, asta-i bine. Permite-i imaginației să construiască lucruri. Louise coborî din mașină, dar se întoarse să spună: E un bun început. Mulțumesc, Val.

În vreme ce Val se îndepărta, își dădu seama că aici era ceva mai mult decât într-o legătură obișnuită între „surori". Anita spusese că sănătatea lui Louise nu era prea bună. Parcă diabet? O băgase pe Lyssie în Programul Surorilor cu speranța de a-i oferi stabilitate în caz că se întâmpla ceva cu bătrâna. Sperând ca sănătatea lui Louise să se amelioreze, Val întoarse mașina și se îndreptă spre cartierul Kensington. Era vremea să se gândească la crimă.

Kendra se simțea ușor cam nervoasă când se întâlni cu Rob și cu Val în centrul comercial Crabtown, pentru a începe reconstituirea. Uită pentru o clipă de nervozitate când îl văzu pe Rob.

– Doamne, te-ai întâlnit cu o drujbă? Arăți complet schimbat fără barbă.

– Asta spune toată lumea, zise el sec. Val încă nu m-a iertat.

– Întotdeauna mi-au plăcut ursuleții de pluș și bărbile. Val zâmbi larg spre iubitul ei. Dar mă obișnuiesc.

– N-ar trebui să fie greu să te obișnuiești cu un tip atât de arătos ca Rob. Cum ei nu-i plăceau bărbile, Kendrei i se păruse pur și simplu simpatic când avea barbă. Acum, că era complet ras, era absolut sexy. Nu că ar fi observat altceva decât inteligența lui, bineînțeles.

Se uită prin parcarea centrului comercial, observând asfaltul crăpat și câteva vitrine goale. Nu mai trecuse pe aici de când fusese Daniel condamnat – se mutase din apartamentul ăla blestemat de îndată ce avusese ocazia. Cartierul arăta destul de bine, dar întoarcerea aici o deprima.

– Tu conduci ostilităţile, Rob. Ce vrei să facem?

– Hai să începem de la vechiul tău apartament. Aş vrea să înţeleg puţin cum e situat. Tu ne spui tot ce ai făcut în acea noapte. După aia, vreau să mergem la locul crimei şi să parcurgem ce s-a întâmplat. Poate ne vor veni idei noi. Sau poate nu. Dar merită încercat.

Kendra încuviinţă din cap, şi merseră spre vechea ei locuinţă, aflată la distanţă de două străzi. Iniţial fusese o pereche de case aflate la mică distanţă una de alta. Mai târziu, acestea fuseseră împărţite în două mici apartamente. Ea şi Daniel locuiseră în apartamentul superior din casa din dreapta. Exista o curte destul de mare, cu o magnolie şi cu sporul-casei ce înflorea la umbră, dar o trecură fiorii când se uită la ferestrele cu perdele ale vechiului ei apartament.

– Cred că e deranjant pentru tine, spuse Val încet.

– Puţin zis. Kendra îşi strânse braţele la piept, deşi aerul după-amiezii era cald. Totuşi, era un loc fericit când locuiam aici – podele modeste, din lemn masiv, o curte drăguţă. Copilul meu a făcut primii paşi în bucătărie. Daniel îşi revenise, şi fără îndoială că am trăit bine, până când...

Îşi muşcă buza, amintindu-şi bubuitul în uşă, când poliţiştii dăduseră buzna să-l ia pe bărbatul ei. Val îi atinse mâna cu compasiune.

– Când am vorbit cu detectivul Barkley, a spus că tu îi făceai baie copilului, astfel că Monroe ar fi putut să plece şi să se întoarcă fără ca tu să bagi de seamă, zise Rob. E posibil?

– În teorie. Kendra arătă în sus. Fereastra aia mică din lateral e baia unde îl spălam pe Jason. Intrarea în apartament era în spatele casei – aleea aia dă spre ea. Daniel ar fi putut coborî fără ca eu să-l văd, dar în seara aia am stat mult de vorbă. Era foarte emoţionat pentru că şeful lui voia să-l promoveze, aşa că amândoi eram binedispuşi. Se strădui să-şi amintească lucruri pe care încercase să le uite. Cam pe la jumătatea îmbăierii lui Jason, Daniel a intrat în baie şi mi-a adus un pahar cu bere. Făcuse un comentariu sugestiv, când copilul ne-a

împroşcat cu apă pe amândoi. Ne-am amuzat de asta, şi Daniel a ieşit să-şi schimbe cămaşa. N-au fost decât vreo două minute în care n-am ştiut exact unde era.

Nu avusese pe atunci habar că erau ultimele minute petrecute cu toţii, ca familie.

– Barkley n-a menţionat nimic din toate astea. Părea să creadă că erai ocupată cu copilul şi nu mai observai nimic din jur.

Gura Kendrei se schimonosi.

– Hotărâse deja că minţeam, aşa că ignora orice nu se potrivea cu teoria lui. După ce l-am spălat şi l-am uscat pe Jason, l-am dus la culcare. Pătuţul lui era în colţul suferiei. Ne gândeam să luăm o altă casă mai spaţioasă, după... după ce ne căsătoream. Am pus copilul în pat, iar eu şi Daniel... ei bine, am mers şi noi în dormitor, dar nu ca să dormim. Abia ne ridicaserăm din pat şi puseserăm ceva pe noi, iar eu aveam de gând să încropesc o gustare, când au dat buzna poliţiştii.

– Cat era ceasul?

– Cu puţin înainte de nouă. Tocmai începuse o emisiune la televizor care ne plăcea foarte mult şi încercam să mă gândesc ce aveam în bucătărie care să se facă repede, ca să urmărim emisiunea în timp ce mâncam.

– Crima s-a petrecut chiar înainte de ora opt, aşa că poliţia s-a mişcat repede, observă Rob. Să mergem mai departe, la locul crimei. Kendra, care crezi că ar fi cea mai logică rută pentru Daniel între locul unde suntem şi locul crimei? Vreau să văd cât timp ia să parcurgi distanţa.

– O să pui întrebări pe drum, să afli dacă cineva a văzut un bărbat alergând în seara aceea? întrebă Kendra. Sunt sigură că poliţia n-a întrebat pe nimeni.

Rob scutură din cap.

– Poate, dacă aş fi avut timp şi oameni, dar n-ar ajuta cazului. Timpul întrebărilor a trecut de mult. Ar fi trebuit întrebată toată lumea de pe străzile din jurul locului unde s-a petrecut crima, căci criminalul a alergat undeva, deşi nu neapărat în această direcţie. Nu prea mai are sens s-o facem acum.

– Atunci, hai să vedem care ar fi cea mai bună rută? Kendra se orientă, înainte de a se porni la drum în ritm vioi. O coti la stânga, apoi traversă strada și intră pe aleea ce mergea pe mijlocul următorului grup de case, printre curți înguste și câteva mici garaje. Foloseam mult aleea asta, le explică ea însoțitorilor ei. Ar fi fost cel mai la îndemână drum pentru Daniel.

În vreme ce le arăta drumul, recunoscu în sinea ei că probabil era în zadar, însă mișcarea îi dădea sentimentul că făcea ceva util.

După cinci minute de mers, ajunseră la locul crimei. Era o stradă liniștită, cu case de cărămidă și mașini parcate în linie pe ambele părți, lăsând un spațiu strâmt la mijloc. Fiecare casă avea o verandă acoperită, ridicată câteva trepte de la stradă, cele mai multe ornate cu plante agățătoare și jucării de copii.

Rob mai venise pe-aici, dar încă i se făcea pielea de găină. Strada părea prea liniștită, prea sigură, pentru o crimă.

– Ne-a luat cinci minute de mers, așa că un bărbat tânăr, în putere, ar fi putut parcurge distanța în fugă în aproximativ două minute. Presupun că asta vine în sprijinul teoriei lui Barkley. Se opri sub un sicomor, la mijlocul străzii. Exact aici s-a întâmplat.

– Ar fi trebuit să fie un semn negru pe trotuar sau o cruce. Ceva care să indice că aici a murit un om. Kendra se întoarse încet, scrutând strada. N-am mai venit aici după împușcătură. N-aș fi suportat. Tu ai dosarele poliției, Rob. Ce s-a întâmplat de fapt?

– Asta vom căuta să reproducem. Val, vrei să fii tu Brenda Harris? Se îndrepta spre est pe partea asta a străzii. Ieșise de la serviciu, luase un autobuz spre casă și era obosită. Nu dădea prea multă atenție la ce-o înconjura, pentru că era aproape de casă și se simțea în siguranță. Rob cercetă strada. Nici acum nu e prea multă lumină pe stradă. Atacatorul pândea la răscrucea asta de străzi. Era destul de întuneric și puțin răcoare. Amurg într-o zi înnorată. Mulți oameni serveau cina, așa că strada era aproape pustie. Kendra, vrei să traversezi strada spre

a doua casă de la capăt? Acolo era Malloy când Brenda Harris a fost atacată. Patrula în jurul centrului comercial Crabtown și se hotărâse să facă un tur și pe străzile rezidențiale din apropiere, așa, ca să nu fie prea previzibil. Era conștiincios. Când eu o trag pe Val pe alee, tu vii în fugă, ca și cum ai fi auzit-o țipând.

Kendra merse peste drum, în vreme ce Rob se retrase pe alee și o aștepta pe Val. Intrându-și în rol, Val își târî picioarele pe trotuar, cu capul plecat – o femeie obosită, la capătul unei zile lungi.

Rob încercă să intre în mintea atacatorului. Poate că era excitat de la un drog, îl mânca pielea și căuta belele. Uite-o și pe femeia aia, tinerică, nu arată prea rău, nu e atentă pe unde merge. O pradă ușoară.

Țâșni de pe alee. Cam șase pași până s-o înșface. Ea înțepeni când el o apucă.

– Să mă zbat?

El se uită la fața ei mică, simți corpul ei micuț în mâinile lui încleștate. Cum putea un bărbat să rănească o femeie nevinovată? Doamne, cum s-ar simți dacă cineva ar ataca-o pe Val? Brenda Harris avea un soț și doi copii. Cum îi afectase pe ei incidentul?

– Dacă vrei, dar nu prea tare. Nimeni nu va fi rănit în seara asta.

Ea începu să se zvârcolească și să se zbată, dar el o controlă cu ușurință și o trase înapoi pe alee. Se imagină drept genul care era atât de atașat de faptul că o femeie opunea rezistență. Era excitat de ce făcea, nu se gândea la urmări.

– Brenda nu e la fel de scundă ca tine, dar nici uriașă. Atacatorul i-a astupat gura cu mâna, dar ea a reușit să-și întoarcă totuși capul și să strige după ajutor, chiar când el reușise să o scoată de pe stradă.

El îi făcu semn Kendrei, care alerga spre ei cu grația unui atlet. Când ajunse aproape, izbucni:

– Stai, în numele legii!

– Ticălosul înjură și o lovește pe Brenda atât de tare, că aceasta înțepenește. O împinse pe Val deoparte și se întoarse să o înfrunte pe Kendra, imaginându-și furia

care-l cuprinsese la curatul ghinion ce adusese un copoi acolo.

– Încerci să mă tragi deoparte, dar te-ai apropiat prea tare.

– Sunt mai mare ca tine și mult mai rău, așa că îți trag una în maxilar. Tu te retragi și, înainte să poți apuca arma, eu scot pistolul meu european șmecher. Rob smulse un pistol de apă din plastic de la spate, unde fusese ascuns de jachetă. Te împușc direct în cap, și tu te prăbușești pe trotuar.

Mimând șocul și groază, Kendra căzu pe marginea îngustă a gazonului. Rob ținti cu pistolul gol înspre iarbă, nefiind în stare să îndrepte nici măcar un pistol de jucărie spre o altă ființă umană.

– *Bang, bang, bang, bang, bang!*

Se lăsă o liniște adâncă, la care se adăugă conștientizarea dureroasă că un tânăr murise aici, o victimă a unui act de violență iresponsabil, fără sens. Fusese lăsat un gol în viețile tuturor celor care-l cunoscuseră. Oameni necunoscuți jeliseră pierderea unui bărbat curajos care încerca să servească și să apere. Viața Kendrei și a fiului ei se schimbase irevocabil.

Liniștea fu întreruptă de o voce răgușită care spunea:

– Și, după aia, alergi înapoi pe alee, înjurând.

capitolul 16

Tresărind, Val își ridică ochii de unde stătea pe iarbă și văzu un bărbat cărunt care fuma pipă pe veranda casei din dreapta.

– Știți ce facem?

Bărbatul dădu afară un fum plin de aromă de măr.

– Reconstituiți uciderea lui Malloy.

Val se ridică, scuturându-și fusta.

– Dacă ați locuit aici pe-atunci, ați văzut ceva? Dosarele poliției nu menționau faptul că un vecin a fost martor la împușcături.

– Am auzit un țipăt și am ieșit exact când se trăsese primul glonț, așa că m-am retras în casă și am sunat la 911. N-am făcut decât să spun că am auzit împușcături. N-am vrut să mă implic, așa că m-am convins că nu văzusem îndeajuns încât să spun poliției ceva folositor. Omul trase din nou din pipă. Acum îmi cam pare rău că n-am vorbit.

– Dar l-ați auzit înjurând și ați văzut pe unde a fugit asasinul? întrebă Rob.

– L-am putut auzi vocea prin fereastra deschisă și l-am văzut fugind, dar mă uitam prin perdele, așa că n-am putut vedea prea mult, cu excepția direcției în care a luat-o. Privirea lui se mută spre asfaltul crăpat al aleii. În toți anii ce au trecut de-atunci, n-am intrat sau ieșit niciodată din casă fără să mă gândesc la ce s-a întâmplat aici.

– Cum de suportați? întrebă Kendra încet.

Bătrânul oftă.

– Te obișnuiești cu orice. Voi ce puneți la cale? Cam ciudat să faceți asta pentru distracție.

– Eu sunt avocatul care îl reprezintă pe bărbatul condamnat pentru crimă, explică Val. Cercetăm posibila lui nevinovăție, așa că parcurgem etapele crimei astfel încât să înțelegem mai bine ce s-a întâmplat. L-ați văzut pe ucigaș cum a alergat înapoi pe alee. V-ați dat seama de constituția lui sau de felul în care se mișca?

– Înalt. Solid. Probabil tânăr, pentru că se mișca al naibii de repede. După cum am spus, nimic folositor. Gesticulă cu coada pipei. Odată ce ucigașul o pornise înapoi în direcția asta, ar fi putut merge înainte spre următoarea stradă sau să cotească spre nord ori sud, în spatele caselor. Până la sosirea poliției, ar fi putut fi oriunde.

– L-ați văzut pe cei doi bărbați care au depus mărturie? întrebă Rob.

– Da' de unde. Arătă din nou cu coada pipei in josul străzii, spre stânga. Ar fi trebuit să fie acolo.

Observând exprimarea, Val întrebă:

– Ați avut vreun motiv să vă îndoiți de afirmațiile lor?

Bătrânul pufni.

– Erau doi scandalagii buni de nimic care semnau zilnic condica după colţ, unde consumau droguri. Când au depus mărturie la proces, procurorul i-a făcut pe amândoi să arate ca pe nişte cercetaşi, dar nu erau. Nu l-aş crede pe nici unul din ei chiar dacă ar spune că soarele răsare din est.

– Afirmaţi că erau nişte martori care nu prezentau încredere? întrebă Val, devenind tot mai interesată.

– Mda, da' nimeni nu m-a întrebat. Bătrânul goli pipa într-o scrumieră de pe balustradă. Nu ştiu nimic mai mult decât am ştiut atunci. Dar oricine l-ar fi ucis pe Malloy merită să moară.

Şi, zicând asta, intră în casă.

Rob se uita la notiţele lui, încruntându-se.

– Raportul dă de înţeles că unul dintre poliţişti l-a recunoscut pe Daniel din descriere, aşa că s-au dus direct la el acasă, dar raportul e scris ambiguu. Poate că nu un poliţist l-a identificat în primă fază.

Ghicind încotro bătea afirmaţia lui, Val spuse:

– Crezi că unul dintre martorii ăia oculari „de nădejde" ar fi putut sugera că fusese Daniel? Fac uz de imaginaţie aici, dar ce-ar fi dacă l-ar fi recunoscut pe ucigaş ca fiind unul dintre amicii lor? Ca să-l acopere, s-au decis să dea vina pe Daniel. Ar fi uşor să-şi menţină povestea, odată ce cădeau de acord asupra detaliilor.

– Teoria ta ar explica multe, spuse Rob gânditor. Să presupunem că Brenda Harris a greşit, ceea ce este foarte posibil, având în vedere împrejurările. Dacă ea a greşit, iar ceilalţi doi martori au pus la cale o minciună, întregul caz împotriva lui Daniel se prăbuşeşte. Dar cum să dovedim asta, când Darrell Long e mort, iar Joe Cady a dispărut?

– Poate că vă pot ajuta eu cu Cady. Kendra privi pe strada întunecată. Dacă tipii erau aici, nu aveau cum să vadă prea multe, doar dacă nu erau deloc maşini parcate pe stradă, dar în cartiere din astea cu case una lângă alta sunt întotdeauna maşini parcate.

– Val, vino cu mine. Vreau să văd cât de mult se putea vedea de acolo.

În tăcere, Val îl luă de mână pe Rob, şi traversară spre a doua casă de la capăt. Reconstituirea o deprima, şi se simţea mai bine dacă îl atingea. Când ajunseră în locul corect, Rob se întoarse şi privi spre Kendra.

– Cu lumina asta şi cu maşinile în drum, e aproape imposibil să vezi vreun detaliu.

– Nu văd nimic, spuse Val. Mă întreb cât de înalţi erau Long şi Cady.

– Mai înalţi ca tine. Rob o luă de genunchi, ridicând-o, astfel încât să stea cocoţată pe umărul lui.

Se prinse de cap şi de braţe, speriată şi amuzată în acelaşi timp. Ştia cum să zguduie o fată, literalmente.

– Nici măcar de la înălţimea asta nu pot vedea mulţe, cu excepţia faptului că e cineva acolo. Cum Kendra poartă pantaloni, nici n-aş putea jura că e bărbat sau femeie. Greu de crezut că drogaţii ăia doi au văzut prea multe.

– Presupun că l-ar fi putut recunoaşte pe atacator după felul în care se mişca sau după cum era îmbrăcat. Cu grijă, Rob o aşeză pe Val pe trotuar. Dar în nici un caz n-au putut să-i vadă clar faţa.

Val se încruntă, ajungând lângă Kendra.

– Pentru a-l ajuta pe Daniel, avem nevoie de mult mai mult decât posibilitatea ca ei doi să fi mînţit. Ţi-a venit vreo idee cum să dăm de Joe Cady?

– Cunosc pe cineva care ar putea şti unde e Cady. Aţi vrea să mâncăm la un bistrou specializat în *soul food*[1]? Kendra zâmbi uşor. Chiar dacă greşesc, o să mâncaţi cele mai bune coaste de porc înăbuşite şi cea mai bună tartă de piersici din tot oraşul.

– S-a făcut, spuse Rob. Unde e restaurantul?

– În vestul oraşului. Vă iau cu maşina mea, spuse Kendra. Camioneta ta ar fi prea mică pentru trei, iar tu, Val, n-ai vrea să te duci cu Lexusul tău în cartierul ăla.

[1] Varietate de preparate răspândite in cultura afro-americană (n.tr.)

– În regulă, tu conduci şi eu achit nota. Acum, că devin liber-profesionistă, sunt gata să deduc tot ce se poate.

– Să deduci tot soiul de cheltuieli e prima regulă a liber-profesioniştilor, spuse Rob, punându-i o mână pe după umeri. Mie mi-au trebuit ani de zile să-mi aduc aminte de asta – după ce mi-am început afacerea.

În vreme ce mergeau împreună către centrul comercial unde erau parcate maşinile, Val se lipi cât de mult putea lângă Rob, astfel încât să poată totuşi merge. Reconstituirea le oferise mai multe informaţii şi teorii, dar se vedea nevoită să recunoască faptul că nu se apropiaseră mai mult de salvarea lui Daniel.

Toţi trei tăceau în timp ce Kendra conducea spre partea de vest a oraşului. Vizita la vechea ei casă îi trezise amintiri dulci-amare, dar şi o furie aprigă.

De la arestarea şi condamnarea lui Daniel, reuşise să-şi controleze remarcabil mânia. O mamă singură, luptând să se perfecţioneze şi să aibă grijă de copilul ei, nu-şi putea permite să piardă energie înfuriindu-se. Dar mânia ei împotriva nedreptăţii încă ardea, fierbinte, în adâncul sufletului.

Se bucură când văzu un semn de parcare la doar câteva străzi distanţă de restaurant. Cartierul cunoscuse îmbunătăţiri în ultimii ani, dar suburbia nu. Pe când coborau din maşină, Val cercetă împrejurimile.

– Ai dreptate. N-aş vrea să vin cu Lexusul meu pe aici.

– Nu-i atât de rău pe cât pare. Kendra încuie uşile maşinii. Oraşul a investit o groază de bani în această zonă, şi se deschid noi magazine, acum, că o mare parte a comerţului cu droguri a fost eradicat. Totuşi, nu-i genul de zonă unde să găseşti în mod obişnuit parteneri de la Crouse, Resnick. Îi părea bine că erau cu Rob. Nici un pungaş n-ar ataca un grup din care făcea şi el parte. Puşcaşul rămâne puşcaş pe viaţă.

Deşi soarele apusese, aerul era încă apăsător de fierbinte. Vara în oraş. Când era copil, în nopţi ca astea,

ea şi părinţii ei obişnuiau să iasă pe treptele de marmură ale casei, bucurându-se de rarele adieri răcoroase şi stând la taclale cu vecinii. Era prea mică pentru a-şi da seama că trăia în vremurile bune de-altădată.

Restaurantul, Soul Survivors, se găsea într-o veche casă, lângă o faţadă de biserică cu un nume foarte lung. Restaurantul se dovedi mai spaţios decât părea din afară, cu pereţi de cărămidă la vedere şi cu picturi primitive, viu colorate, ale vieţii din sud. Kendra inspiră miresmele foarte tentante ale bucătăriei specifice restaurantului. Se ţinuse departe de restaurant pentru o lungă perioadă de timp, dar îi părea bine că revenise.

– Restaurantul ăsta miroase ca la bunica acasă.

Ca întotdeauna sâmbăta seara, sala de mese era plină ochi. În afară de vocile celor care stăteau de vorbă, se mai putea auzi în surdină un pian cântând jazz clasic. Kendra se amuză văzând-o pe Val cum înregistra fiecare detaliu, străduindu-se să nu se holbeze. În afară de ea şi de Rob, mai era doar o singură pereche albă – şi, de fapt, şi aceia erau mai degrabă ciocolatii. Pentru o persoană cu vederi largi, Val nu văzuse încă destule aspecte ale vieţii.

O amfitrioană într-un veştmânt african colorat, de bumbac, se apropie.

– Bine aţi venit. Salonul e plin, dar, dacă vreţi să luaţi cina, e o masă la parter.

– Perfect. Kendra o urmă pe gazdă pe scara îngustă ce cobora în bistrou, o cameră intimă, cu tavanul jos, cu şi mai multă cărămidă la vedere şi cu un spaţiu de spectacol în capăt. Pe podiumul gol, un bărbat cărunt cânta la pian muzică jazz dulceagă, suficient de încet pentru a-ţi permite să te gândeşti şi suficient de atractivă pentru a-ţi oferi plăcere dacă o ascultai mai atent.

După ce se aşezară, Kendra o întrebă pe gazdă:

– Poţi să-l rogi pe Luke să treacă pe aici când o să ajungem la desert şi cafea? Spune-i că e Kendra Brooks.

Fata încuviinţă din cap şi plecă. În timp ce Val studia meniul, Kendra spuse:

– Să nu încerci să mănânci sănătos aici, nimic din meniu nu e gândit să fie sănătos.

– Am observat. Val zâmbi larg văzând specialitatea zilei. Eu mănânc verzituri în mod curent, așa că din când în când pot să mă răsfăț. Să vină coastele de porc înăbușite!

Mâncarea era la fel de bună cum și-o amintea Kendra, preparate sudiste simple, dar perfect gătite. Toți trei atacară cu poftă mâncarea, ajungând până la tarta de piersici cu înghețată de casă. Era greu să fii furios când tocmai ai mâncat un desert orgasmic.

Ajunseseră la a doua ceașcă de cafea și Val achitase nota, dar deocamdată nici urmă de Luke. Kendra începuse să se întrebe dacă nu cumva refuza să stea de vorbă cu ea, când un bărbat înalt și lat în spate își făcu loc printre mesele așezate una lângă alta. Ca întotdeauna, fu izbită de asemănarea dintre el și Daniel, deși erau doar frați vitregi.

Pe fața lui nu se oglindea plăcerea revederii. Ea se ridică precaută.

– Mă bucur să te văd, Luke. Trage-ți un scaun și stai aici puțin.

Bărbatul își mijii ochii.

– A trecut mult timp.

– Prea mult.

– Cine-i de vină? Vocea lui adâncă era la fel ca a lui Daniel. I-ai spus băiatului ăluia al tău cine-i tatăl lui adevărat? Sau e tot un bastard neștiutor?

Dragul de Luke. Kendra fu tentată să-i tragă una, dar se abținu.

– Ai grijă pe cine faci bastard, Luke. N-am aflat până acum că părinții tăi să fi fost căsătoriți. Știi de ce nu i-am spus lui Jason. Crezi că i-ar fi fost mai bine dacă ar fi știut că tatăl lui adevărat a fost condamnat pentru crimă?

– Dacă am învățat un lucru la reabilitare, ăla a fost că sinceritatea e esențială.

– În principiu, da, dar e și-așa greu să crești un copil de culoare în orașul ăsta. N-am vrut să complic și mai

mult lucrurile. Jason a fost mereu un copil bun, dar și alți copii buni s-au refugiat pe străzi.

Luke se strâmbă. Asemenea lui Daniel, era și el întotdeauna corect.

– Aici ai dreptate, dar e nepotul meu, Kendra. Vreau să-l cunosc.

Vocea ei se îmbună.

– Într-o bună zi, Luke. Dar, dacă te-ar fi întâlnit, tot ce avea de făcut era să se uite în oglindă și să înceapă să se întrebe despre tatăl lui și să pună întrebări la care eu și Phil n-am vrut să răspundem.

– Când o să vină acea *bună zi*?

Kendra se gândise la asta de-a lungul anilor.

– Când o să facă douăzeci și unu de ani. Jur că o să-i zic, Luke. Și... sunt recunoscătoare că mi-ai respectat dorința în această privință și nu l-ai căutat pe Jason.

– Am respectat dorința lui Daniel. Expresia feței i se înmuie. Cred că a funcționat abordarea ta, de vreme ce băiatul e la Academia Forțelor Aeriene. N-aveam o părere prea bună despre ofițeri când eram infanterist în Vietnam, dar acum, academia e ceva bun. Cred că ești mândră de el.

– Sunt, și la fel este și Daniel. De vreme ce încă nu ne-am luat la păruială, n-ai vrea să stai jos? Ei sunt prietenii mei, Val Covington și Rob Smith. Val și Rob, faceți cunoștință cu Luke Wilson, fratele lui Daniel, care conduce acest local minunat împreună cu soția lui, Angel.

Rob se ridică să-i strângă mâna.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Wilson. Semănați foarte bine cu fratele dumneavoastră.

– Spune-mi Luke. Eu și Danno suntem doar frați vitregi, dar semănăm amândoi cu mama noastră, Dumnezeu s-o odihnească. Scaunul scârțâi sub greutatea lui când se așeză pe al patrulea scaun de la masă și îi făcu semn unui chelner să-i aducă o cafea. Cum îți mai merge, Kendra? Mă cam îndoiesc că ai venit aici doar pentru friptura de pui.

– Val e șefa mea, explică Kendra, și a fost de acord să facă o încercare, ca un ultim efort, să comute sentința lui Daniel.

Pe fața lui Luke se oglindiră speranța și îndoiala.

– Există vreo șansă în privința asta?

– Sincer, nu știu, Luke, spuse Val calmă. Daniel nu voia să ne implicăm, dar a fost de acord să cooperez doar de dragul Kendrei. N-o să mint. Va trebui să găsim ceva esențial pentru a-l salva pe fratele tău de pedeapsa capitală. Dar ancheta făcută la vremea respectivă a fost atât de superficială, încât se poate să avem o șansă de-a găsi o dovadă consistentă. Rob a lucrat la asta aproape neîncetat.

Se uită la Rob. Înțelegând aluzia, acesta spuse:

– De asta suntem aici. În seara asta am fost la locul crimei și ne întrebam dacă nu cumva e posibil ca acei doi martori să se fi înțeles să dea vina pe Daniel pentru a-și salva vreun prieten.

– De-asta m-am gândit la tine, Luke. Kendra se aplecă în față. Darrell Long e mort, și Rob n-a putut să dea de Joe Cady. Tu te-ai învârtit prin cercul ăla. Ai vreo idee unde am putea să-l căutăm pe Joe? Mai trăiește?

Luke se încruntă și se scărpină la încheietura unui cot, unde, pe sub cămașa lui cu mâneci scurte, se vedeau cicatricile palide ale urmelor de înțepături ale acelor. El era în măsură să știe că un puști cuminte putea s-o ia pe căi greșite dacă ceda ispitei atracțiilor primejdioase ale străzii.

– Joe era un drogat incurabil care făcea ce făcea și ajungea la închisoare. Nu l-am mai văzut de ani buni, dar am auzit acum câteva săptămâni că e pe moarte, bolnav de SIDA. Nu știu unde. Privirea îi coborî spre cicatricile de la ace. Câțiva dintre noi am avut noroc. Joe n-a avut. Nu era un băiat rău, dar, dacă Darrell i-ar fi cerut să mintă, ar fi făcut-o.

– Presupunând că teoria noastră e adevărată, ai vreo idee pe cine ar fi putut vrea să protejeze? întrebă încet Rob. Cineva care să arate cam ca fratele tău?

– M-am gândit la acest lucru. Chiar le-am sugerat asta polițiștilor după ce Danno a fost arestat, dar m-au trimis la plimbare. Luke începu din nou să își scarpine cicatricile. Doi veri, Omar și Ike Benson, se ocupau de droguri în dărăpănătura din apropiere. Amândoi erau înalți, arătau ca doi bandiți și aveau și arme. E ușor să-ți închipui pe oricare din ei atacând o femeie și împușcând un polițist care a încercat să-l oprească. Pentru că ei controlau furnizarea drogurilor în cartier, Darrell și Joe s-ar fi putu gândi că merita să le câștige aprobarea.

Rob le notă numele.

– Mi s-a mai pomenit despre cei doi Benson înainte. Este momentul să-i caut. Ai vreo idee pe unde ar putea fi acum?

– Amândoi sunt morți. Omar a fost înjunghiat în pușcărie, și Ike a fost împușcat câțiva ani mai târziu, când o tranzacție de droguri n-a mers. Alt tip care lucra pentru ei, Shooter Williams, se potrivește cu descrierea generală. La dracu', dacă nu insiști pe asemănarea prea mare cu Danno, erau mulți indivizi care frecventau locul ăla și care ar fi fost capabili de viol sau de crimă dacă erau drogați.

– N-avem timp să-i căutăm pe toți. Rob adăugă noul nume. Aș vrea să încep cu Joe Cady, dacă încă trăiește. Scoase o carte de vizită și i-o dădu. Dacă-ți mai vine vreo idee, caută-mă.

– Așa o să fac. O să-i spun și lui Angel. Luke băgă cartea de vizită în buzunar, apoi spuse: Soția mea e, cu siguranță, îngerul meu. Fără ea, n-aș fi reușit niciodată să stau departe de droguri și nici n-aș fi avut afacerea asta. Ea e geniul din bucătărie.

– Salută-i pe Angel și pe copii din partea mea, Luke, spuse Kendra. Ești un om norocos.

– De parcă n-aș ști. Se uită spre ea cu ceva din vechea căldură pe care o împărțiseră pe vremuri, când practic erau cumnați. Vrei să-mi faci o favoare, Kendra? Cântă vreo două cântece înainte să pleci.

Luke se gândea la vremurile de odinioară.

– Sunt ani de când n-am mai cântat într-un club, spuse Kendra ezitând. Clienții tăi merită ceva mai bun.

– Nu cânta pentru ei. Cântă pentru mine și pentru Angel.

Vocea lui era înceată și convingătoare, exact ca a lui Daniel când voia ceva.

– Bine, Luke. Pentru tine și pentru Angel. Când Luke plecă de la masă și urcă scările, Kendra își cuprinse capul în mâini pentru câteva clipe, ducându-se cu gândul înapoi cu douăzeci de ani, când era tânără și fără griji, cu capul plin de cântece și de visuri.

Când își regăsi acea trăire, își trecu degetele prin păr să-l elibereze, apoi se ridică și-și scuturâ părul astfel încât claia întunecată dansă în jurul umerilor ei. Deși purta îmbrăcăminte lejeră, pantalonii îi subliniau picioarele lungi și atletice, și, în vreme ce se îndrepta spre scenă, își desfăcu nasturii de sus ai bluzei, să expună ce îi dăruise bunul Dumnezeu. Nu fu nevoie să se uite într-o oglindă pentru a vedea că nu mai arăta ca o asistentă juridică din zona selectă a orașului.

Așteptă până când pianistul își termină piesa, apoi discută cu el. Îl chema Ernie, și ea îl cunoscuse pe vremuri, în altă viață. După ce convenirâ asupra a trei cântece, își luă un microfon și se întoarse spre sala plină de clienți.

Val se uită cu ochii mari și plini de uimire, în vreme ce expresia de pe chipul lui Rob dădea de înțeles că abia acum observa cât de sexy era Kendra, la fel cum remarcase și ea mai devreme în cazul lui. Ea zâmbi larg și le făcu semn cu mâna, mișcându-se după ritm, când Ernie cântă introducerea la primul ei cântec.

Forma microfonului i se părea atât de familiară, de parcă nu trecuse decât o zi de când cântase ultima oară într-un club. Prima ei alegere fu *Body and Soul*, un cântec al lui Billie Holiday, potrivit pentru o dragoste pierdută. Care femeie sau chiar bărbat nu simțise la fel? Cu o voce plină de dor, Kendra își cântă durerile vieții – pierderea mamei, a iubitului, a soțului –, dar cânta exact precum un supraviețuitor victorios. Femeile de culoare

personificau bluesul, pentru că suferiseră, îndurasera și aflaseră noi bucurii.

Pe măsură ce Kendra cânta, murmurul din încăpere încetă și oamenii începură să o asculte. Luke și Angel, soția lui rotofeie și drăguță, apărură în capul scărilor și rămaseră acolo, legănându-se în vreme ce se țineau de mijloc.

Când cântecul se sfârși, Kendra făcu o plecăciune în timpul aplauzelor, simțind iureșul ametitor ce o cuprindea pe când cucerea publicul. După ce îl privi pe Ernie, începu o versiune vivace a cântecului Ain't Nobody's *Business If I Do*. Încăperea începu să se umple cu clienții de la etaj, câțiva cu băuturi sau cu cești de cafea.

De data asta, aplauzele amenințau să dărâme pereții. Ea zâmbi larg și așteptă să se facă liniște, înainte de a-i face semn lui Ernie să înceapă ultima piesă. Alesese să încheie cu o interpretare aspră, plină de energie, a cântecului *I Will Survive*, o melodie preferată de femei, scrisă cu mult după tânguirea sensibilă a lui Billie Holiday.

La sfârșit, făcu o plecăciune adâncă, râzând cu o plăcere molipsitoare. Apoi se întoarse la însoțitorii ei, refuzând cererile pentru alte cântece.

– E vremea de plecare.

– N-am avut habar că știi să cânți! exclamă Val. Ești extraordinară!

– În zilele astea, mă mărginesc la cântece gospel la biserică. E la fel de distractiv și e spre slava Domnului. Și-acum, hai s-o ștergem!

Avându-l pe Rob în față pentru a face loc, se strecurară prin mulțime. Când trecură pe lângă Luke, acesta o luă de mână.

– Kendra, vino când vrei. Absolut oricând vrei.

– Mulțam. Poate că o să vin mai des. Kendra o îmbrățișă lung și cu căldură pe Angel. Mi-a fost dor de tine și de copii, prietena și sora mea.

– Atunci întoarce-te la noi, fată, spuse Angel ușor. Știu de ce te-ai îndepărtat, dar e vremea să vii acasă.

Abia reținându-și lacrimile, Kendra își făcu loc pe scări și ieși. Noaptea părea rece după căldura intimă din restaurant. Odată ieșiți, Val spuse:

– Kendra, de ce nu-ți faci o meserie din cântat?

– Sunt bună, dar nu nemaipomenită. Ridică din umeri, deși pe buze îi rămase un surâs. Am cântat puțin în cluburi, cu mult timp în urmă, dar nu-i o viață dacă ai un copil. De asta cânt doar în cor sau pentru mine.

– Am o biserică, așa că te aștept să cânți!

Râzând, cei trei se îndreptară spre mașină. Rob spuse:

– Mulțumesc că ne-ai adus aici. Nu numai că am obținut niște informații utile, dar e un local grozav.

– Acum, că m-am împăcat cu Luke, pot reveni acolo. Mi-a lipsit mâncarea lui Angel.

– Aș vrea să fac și eu tarta aia, spuse Val. Crezi că mi-ar da Angel rețeta?

– Nici gând!

– Cred că am simțit gust de cardamom.

Încruntată, Val se opri să-și scoată o pietricică din sanda, în vreme ce ceilalți doi merseră mai departe. Secretul era să aibă piersici proaspete și zemoase și să folosească făină de porumb pentru aluat.

Pe strada slab luminată, nici măcar nu văzu silueta care apăru de pe alee, până când poșeta îi fu smulsă de pe umăr. Când se poticni, pierzându-și echilibrul, un ghiont puternic între omoplați o doborî la pământ. Cu coada ochiului văzu strălucirea unui cuțit.

Nu avu nici măcar puterea de-a țipa.

capitolul 17

– Luke pare a fi un tip de treabă, zise Rob. Și folositor. Mulțumim că ne-ai dus să-l cunoaștem.

Kendra oftă, potrivindu-și pașii după ai lui.

– Să aud de toți tinerii ăia de culoare care au murit... mi-a zdrobit inima. Cei mai mulți dintre ei n-au fost așa de la început. Dar au fost prost educați,

au făcut alegeri greșite și au murit înainte de a avea timp să crească.

– E tragic. Rob se gândi cât de mult greșise fratele lui, și cum Sha'wan Baker ar fi putut s-o ia pe căi greșite, dar n-o făcuse. Dar băiatul tău s-a descurcat bine, mulțumită educației bune. Există o mulțime de alți părinți bine intenționați care se descurcă bine. Copiii trebuie salvați pe rând.

Kendra era pe punctul de a răspunde, când, în urma lor, Val scoase un țipăt gâtuit. Rob se întoarse și o văzu căzută pe caldarâm, în vreme ce o siluetă deșirată fugea cu poșeta ei.

Instinctiv, alergă după pungaș. După vreo doisprezece pași rapizi, reuși să prindă cureaua lungă a genții. Refuzând să-i dea drumul, hoțul se opri brusc, apoi se întoarse și îl atacă pe urmăritor cu un cuțit lucind primejdios. Rob făcu o eschivă și îl prinse pe atacator de încheietura mâinii, răsucind-o cu o forță zdrobitoare.

Rob îl forță pe hoț să îngenuncheze, când geamătul lui Val îi distrase atenția pentru o clipă. Hoțul profită de moment, abandonând poșeta, apoi o luă la sănătoasa. Rob se gândi să-l urmărească, dar Val era mai importantă. Se îndreptă spre ea, simțindu-se vinovat că nu fusese destul de atent într-un cartier atât de periculos.

Kendra o ajută pe Val să se ridice în capul oaselor.

– Ce tare ești la chestiile astea bărbătești, îi spuse lui Rob.

– Dacă eram mai bun, nu s-ar fi întâmplat. Rob îngenunche lângă cele două femei cu inima bubuind. Ești în regulă, Val?

Ea râse tremurat spre el, în vreme ce el o îmbrățișă.

– Cred că da. M-am julit puțin pe mână când am căzut, și copilul ăla m-a speriat de moarte, dar nu m-a atacat cu cuțitul.

– Ai reușit să te uiți vreun pic la el?

Rob își scoase batista și tamponă mâna stângă julită a lui Val, care suportase căzătura. Slavă Domnului

că nu fusese rănită serios. Se gândi la cuțitul hoțului și simți că-i vine rău.

– Totul s-a întâmplat atât de repede. Expresia lui Val se schimbă. Știi, iluminatul aici e asemănător cu acela din locul unde a fost ucis Malloy. N-aș putea descrie nimic în legătură cu hoțul, cu excepția impresiei că era un tânăr de culoare, înalt și slab. Nu pot spune nimic despre față sau vârstă sau haine, doar că erau lejere și închise la culoare. Nu-i de mirare că Brenda Harris a avut dificultăți în a face o identificare când a văzut alinierea de la poliție. Totul s-a întâmplat rapid și era serios năucită. N-aș fi în stare nici eu să-l identific pe nemernicul ăla mic.

Lui Rob îi veni să râdă.

– Mintea ta nu renunță niciodată, așa-i?

– Cam așa.

Cu ajutorul lui Rob, Val se ridică în picioare. El continua s-o țină de după umeri. În ciuda vorbelor ei calme, tremura puternic.

– După asta, sunt ferm convinsă că martorii oculari care l-au identificat pe Daniel au mințit. Val își luă poșeta de la Kendra. Rob, vreau să fiu și eu prezentă la discuția cu Joe Cady, presupunând că mai este în viață. Nu cred că vom mai avea altă șansă.

Kendra își scoase mobilul.

– O să sun la 911.

– Nu te obosi. Nu mai e o urgență, spuse Val sec. N-am văzut destul pentru a-l descrie pe hoț, mi-am recăpătat geanta, și nimeni n-a fost rănit. A fost doar o încercare ratată de furt de poșete. Mă îndoiesc că poliția ar putea sau ar dori să facă ceva.

– Ar trebui raportat, insistă Rob. Hoții nu atacă doar o dată.

Cu un oftat, Val fu de acord, iar Kendra chemă poliția. Polițiștii spuseră că mai fuseseră furturi de poșete prin zonă și că, dacă vor prinde un suspect, o vor chema pe Val să se uite la el. Ea promise să facă asta, dar deocamdată voia să meargă acasă. În tot acest timp, stătu la adăpostul brațului protector al lui Rob.

Mașina Kendrei era la nici 100 de metri distanță. Când ajunseră acolo, Rob se urcă în spate, apoi o trase pe Val în brațele lui. Ea se cuibări acolo, recunoscătoare. Kendra bloca ușile și se îndepărtă de trotuar.

– În aparență, astă-seară nu s-a întâmplat nimic, doar că Val a tras o sperietură. Nici măcar nu și-a pierdut portofelul. Dar ne-a fost afectată tuturor încrederea și sentimentul de siguranță.

Rob o mângâie pe Val pe părul cârlionțat.

– N-ar fi trebuit să permit să se întâmple asta, spuse el încet.

– Termină, spuse Val pe o voce mai puternică. Nu ești răspunzător de întreaga lume. Am încălcat toate regulile de siguranță rămânând în urmă, singură, fără să mă uit în jur și arătând ca o pradă ușoară, în general. Nu-i de mirare că puștiul ăla m-a atacat.

– E al naibii de greu să trăim într-o lume unde siguranța înseamnă să fii mereu în alertă, dar asta este, adăugă Kendra.

Rob zâmbi strâmb.

– Voi două sunteți niște tipe dure. N-aș putea să stau și să-mi plâng de milă, în neputința mea, pentru că nu v-am apărat ca un adevărat macho?

– Nu! răspunseră amândouă în cor.

– Frica și vigilența sunt mai naturale decât să te simți în siguranță, cugetă Val. Strămoșii noștri care nu se fereau din calea tigrilor cu dinți sabie, deveneau masă de prânz. Acolo era pe viață și pe moarte.

Vorbele lui Val erau pline de înțelepciune, dar corpul ei minion încă tremura în brațele lui Rob.

– Vreau să cred că am depășit faza asta.

– E un proces lent, spuse ea obosită.

Al naibii de lent.

Acasă, se simțea ca îmbrățișată și adăpostită în siguranță. Val oftă ușurată când trecu pragul. Când se aplecă s-o mângâie pe Lilith care-și ascuțea ghearele, Rob spuse:

– Sper că nu vrei să plec, pentru că nici nu mă gân-desc să te las singură în noaptea asta.

– Nu vreau. Se întoarse recunoscătoare în brațele lui. O simplă încercare ratată să mi se fure poșeta și încă tremur. Ce bleagă.

– Violența e ca o piatră într-un lac, ce face valuri în toate direcțiile. Mâna lui alinătoare o mângâie pe spate. Creează fisuri în societate.

Ea bănui că învățase asta cu mult prea devreme de la tatăl lui vitreg. Avusese de-a face cu violența când era copil, la pușcașii marini, cu fratele lui și în munca pe care o făcea pe străzile sărace din Baltimore. Prin comparație, din fericire, viața ei fusese protejată. Își ridică privirea:

– Vrei un pahar de vin? Sunt tentată să închid aerul condiționat și să aprind focul, deși e toiul verii. Focul e reconfortant.

– Și ține tigrii cu dinți sabie la distanță. Vrei să te ajut să-ți pansezi mâna? Când ea scuturâ din cap, continuă: Atunci, o să aprind focul, în timp ce tu te ocupi de vin și de bandaje.

Relaxându-se, ea merse spre bucătărie. Nici una dintre zgârieturi nu era adâncă, așa că puse unguent, îl acoperi cu un pansament ușor și turnă două pahare de vin. În birou, flăcările dansau în jurul butucilor din șemineu. Rob stătea pe un genunchi, privind, iar flăcă-rile tremurânde jucau pe trăsăturile feței sale.

Ea își dădu seama că nu-l mai credea un camele-on înșelător. Fie că era un ursuleț de pluș bărbos ori un director spilcuit, începuse să-l înțeleagă destul de bine. Un bărbat cu conștiință și integritate, cu umor și sentimente de vinovăție. Un bărbat complicat și foarte uman.

Bucuroasă că era aici, stinse luminile și se așeză pe canapea, fără pantofi și cu un picior adus sub ea.

– Ce bine e! Mulțumesc.

Cu privirea încă ațintită asupra focului, Rob spuse:

– Vrei să locuim împreună?

Ea se înecă cu vinul.

– Asta de unde-a venit?

El își ridică privirea, cu o expresie serioasă.

– Pare a fi următorul pas logic. Apartamentul meu e prea mic, așa că aș putea să cumpăr o casă aici, în Homeland, să-ți demonstrez că nu sunt cu tine doar pentru proprietatea asta. Am văzut un afiș cu „De vân-zare" într-un loc ce arată extraordinar, în Springlake. Este o casă în stil Tudor, și are o priveliște frumoasă că-tre lacuri. Te-ai putea muta înapoi aici dacă te-ai hotărî că nu poți să trăiești cu mine.

Ea îl fixă cu privirea.

– În mod clar, te miști prea repede pentru mine.

– Mi-ar plăcea să am un motiv să cumpăr o casă. În California, aveam un apartament pentru că nu vo-iam să fiu responsabil de nimic altceva decât de afacerea mea. Aranjă un buștean cu vătraiul, apoi se depărtă de locul de lângă șemineu. Te uiți la mine de parcă aș fi nebun. Urăști chiar atât ideea de a locui împreună?

Ea ezită, cântărind ideea și întrebându-se de ce pro-punerea lui o făcea s-o ia la sănătoasa.

– N-am mai locuit cu nimeni înainte, deși de câteva ori, în toiul unei legături intense, a existat un fel de coabitare de facto.

– Ce exprimare în termeni juridici.

Regretând modul în care o spusese, întrebă:

– Nu e cumva puțin prea brusc?

– Poate. Începu să se plimbe cu pași mici și încordați. N-am simțit niciodată cu nimeni așa ca acum, Val, și am vrut s-o fac bine. Nu prea repede, nici prea încet, doar bine, calea de mijloc. Apoi te-a atacat hoțul, și acum am această imensă dorință primitivă să stau pe-aproape și să te păzesc – un fel de doberman idealizat.

– Pisicilor nu le-ar plăcea așa ceva. Deși se hrănise cu feminism odată cu laptele matern, dorința lui de a avea grijă de ea era atrăgătoare, nemaivorbind că era și sexy. Dar mi-ar plăcea ideea de a avea un protector. Eu mi-am purtat mereu singură de grijă.

Expresia lui se relaxă.

– Atunci o să-mi încerc norocul cu tigrul de atac. Bineînțeles că nu-i numai dorința de a te proteja. Îmi place să fiu cu tine. Îmi place ideea de a-mi petrece tot timpul liber cu tine. Și... vreau să ofer relației noastre toate șansele.

Începând să se simtă stânjenită de seriozitatea lui, ea spuse:

– E dovedit științific faptul că oamenii care trăiesc sub același acoperiș înainte de căsătorie au toate șansele să divorțeze, față de cei care stau separat, așa că, dacă te gândești la ceva de durată, probabil că nu-i cea mai bună soluție să ne mutăm împreună.

El o privi speriat.

– Poate, în cazul ăsta, ar trebui să...

Ea îl întrerupse, temându-se de ce ar putea spune:

– E prea curând, Rob, și se întâmplă prea multe. Dacă ne-am muta împreună, asta ar necesita timp, și atenție, și energie, și toate sunt insuficiente acum. La fel și cumpărarea unei case... Ce-ai zice să revenim la subiectul ăsta după... după nouă septembrie? Data planificată pentru execuția lui Daniel Monroe.

Rob ezită, apoi încuviință.

– În regulă. Este mult prea important ca s-o tratăm superficial.

– Dar între timp, să ne vedem e bine. Să devenim un cuplu e bine. Vrând să dea un ton mai lejer conversației, își puse deoparte vinul și se ridică de pe canapea să-l încolțească lângă bibliotecă. Cred că subconștientul meu avea un plan ascuns când am hotărât că ar fi bine să facem focul. Îl luă de gât și murmură: Covorul din fața șemineului e foarte comod.

Cu blândețe, îi ridică mâna stângă și îi atinse pansamentul ce-i acoperea juliturile. Atingerea era atât de ușoară, încât nu-i provocă durere.

– Ești sigură că vrei asta? Ai avut parte de o experiență neplăcută în seara aceasta.

– Nimic nu m-ar face să mă simt mai bine sau mai în siguranță decât să fac dragoste cu tine, Rob.

Înainte ca el să fie supus unui alt atac de noblețe, se ridică pe vârfuri și îl sărută. Tensiunile serii se transformară în pasiune și, în câteva clipe, își smulgeau unul altuia hainele. Suferința persistentă pricinuită de atac dispăru, alungată, în vreme ce îl trăgea în jos pe covorul din fața șemineului.

Ea gemu când el îi găsi sânul. Nu era prea sigură când venea vorba despre locuit împreună sau despre căsătorie, dar pasiunea asta dulce și puternică... de *asta* era sigură.

Rob se sprijini într-un cot și o studie pe partenera lui adormită. Silueta cu forme atrăgătoare a lui Val era argintată de lumina lunii, iar părul i se răspândise întunecat pe toată perna. Sexul fusese fenomenal, ca întotdeauna, poate chiar mai bun decât de obicei din pricina sperieturii prin care tocmai trecuseră.

Dar, la naiba, el voia mai mult decât sex. Exista mai mult decât sex între ei, cu mult mai mult, dar, sugerându-i asta, o făcuse pe Val să fie nervoasă. Pentru că ei nu-i surâdea ideea de a se muta împreună, fusese gata să o ceară în căsătorie, când ea pur și simplu sărise pe el. Un mod absolut convingător de a schimba subiectul.

Poate că nu era îndrăgostită de el și n-avea să fie niciodată, sau poate că doar avea nevoie de timp să se îndrăgostească și să se obișnuiască cu ideea căsătoriei. Dar el era un expert în computere, cu multă experiență în rezolvarea problemelor, iar Val era în mod categoric o problemă, chiar dacă una frumoasă și sexy, care-l făcea să se simtă mai viu decât se simțise vreodată în viața lui.

Zâmbi ironic, amintindu-și de ce își petrecuse atâția ani ocupându-se doar de dezvoltarea computerelor. Era o lume mai simplă, unde ceva ori funcționa, ori nu. Dacă nu funcționa, reparai. Problemele aveau soluții, dacă te străduiai suficient de tare.

Poate că același lucru era valabil și în dragoste, dar nu era sigur de asta. Șopti:

– Te iubesc, Valentine.

Poate că era doar imaginația lui, dar i se păru că, și în vis, se trăsese puțin înapoi.

Val se trezi brusc. Era încă întuneric și o privire aruncată către ceas îi spuse că era puțin peste ora 3 noaptea. Rob dormea alături, cu o mână pe talia ei.

Lilith alunecă spre ea din culcușul de la picioare și se așeză pe pieptul lui Val, torcând aproape imperceptibil. Pentru o pisică, dacă un om se mișca, asta însemna că era ora de mic dejun, indiferent cât era ceasul.

Dându-și seama că era prea încordată și agitată să adoarmă din nou, Val se strecură de sub brațul lui Rob, pipăi în jur și își găsi halatul, apoi coborî în bucătărie. Pisicile îi dădeau târcoale, amenințând să îi pună piedică. După ce împărți o conservă de ton între ele, își încrucișă brațele și se rezemă de bufet, privindu-și animalele și cugetând.

Motivul neliniștii ei era evident – reacția la cuvintele lui Rob fusese chiar demnă de zona crepusculară. De ce își pierduse controlul când el sugerase să se mute împreună? Și după aia, să-i taie vorba când era cât pe-aci s-o ceară de soție? Ar fi trebuit să sară în sus de bucurie. În loc de asta, intrase în panică și se folosise de sex ca să schimbe subiectul. „Jalnic, Valentine, extrem de jalnic."

Era îndrăgostită de el? Inima i se strânse dureros. La șaisprezece ani, fusese simplu să răspundă la astfel de întrebări. La vârsta ei însă, totul era cu mult mai complicat. Existau diferite feluri de dragoste, și ea nu era pregătită să încerce etichetarea sentimentelor pentru Rob.

Dar dacă ești nesigur, fă-ți o listă. Se așeză la masa din bucătărie, scoase unul dintre omniprezentele sale carnețele și scrise în capul listei: „Rob: pro și contra".

Pixul ei alerga pe hârtie înregistrând punctele în favoarea lui. Inteligent, amuzant, sexy, responsabil, milos, îi plăceau pisicile ei, de nădejde, intenționa să se implice serios în relație. Ar fi putut să înșire calitățile lui

pe pagini întregi, dar se opri după vreo douăzeci, imaginându-și că le-a atins pe cele importante.

Era greu să găsească ceva contra lui. Avea o încărcătură emoțională serioasă, dar supraviețuise, trecând peste ce era mai rău, și se ocupa cinstit de problemele sale. Profesional, era mai degrabă în derivă, dar dăruirea lui în a-i ajuta pe cei care erau mai puțin norocoși o emoționase profund, într-un fel în care succesul său anterior în afaceri nu reușise. Era într-adevăr un om bun, și ea găsea asta incredibil de fermecător și de atractiv.

Privi lista, lungă la părțile pozitive, scurtă la părțile negative, și ajunse la o concluzie inevitabilă: problema nu era la Rob, ci la ea. Poate că relația era încă la început, dar luând în considerare că era nebună după el, n-ar fi trebuit să fie atât de speriată. Ce se întâmpla?

Îi veni în minte o veche anecdotă despre un bărbat care petrecuse ani întregi căutând femeia perfectă. În cele din urmă o găsise, dar nu-i fusese de nici un folos, pentru că și ea era în căutarea bărbatului perfect – și nu era el acela.

Îl căutase mereu pe Domnul Perfect și acum, că îl găsise, își dădu seama că ea nu era Domnișoara Perfectă. Ani întregi își spusese că nu găsise bărbatul perfect, când adevărul era că făcuse alegeri greșite pentru ca astfel să nu se confrunte cu ceea ce era evident: avea mari probleme în a-și asuma obligații. Rob intrase sub scutul ei de apărare aproape din greșeală. Acum că era acolo, nu știa ce să facă cu el.

Se cutremură, simțindu-se dintr-odată obosită și înfrigurată. Nu voia să-l piardă pe Rob, dar... căsătorie? Perspectiva o făcu să-și dorească s-o ia la sănătoasa.

Zâmbind ironic, se ridică și se îndreptă spre dormitor. Când viața se va fi liniștit puțin, va trebui s-o sune pe Rachel și să afle ce nu era în regulă. Rachel putea întotdeauna să explice meandrele sufletului prietenei ei. Și ceea ce era și mai bine, n-o făcea decât atunci când era rugată.

Între timp, se întoarse în pat și se întinse alături de Rob, adăpostindu-se cât mai aproape de corpul lui cald.

capitolul 18

Biroul lui Cal Murphy era un talmeș-balmeș de hârtii. Val nu fu surprinsă. Avocații din oficiu erau prin definiție supraaglomerați. Ciocăni la ușa deschisă pentru a-și anunța prezența.

– Cal? Sunt Val Covington.

Bărbatul de la calculator ridică privirea, clipind din spatele unor ochelari cu lentile groase. Vrând să-l ajute, Val spuse:

– Ai spus că pot trece pe-aici să vorbim despre Daniel Monroe.

– Aha, da, da. Se ridică și îi întinse mâna. Înalt și costeliv, avea un păr care dădea semne de rărire și un zâmbet atrăgător. Îmi cer scuze pentru dezordinea asta, dar e cronică, așa că nu-i nimic de făcut.

– Nu-i problemă. Câte cazuri ai pe zi, circa patruzeci, sau cam așa ceva, și toate deodată?

El făcu o grimasă.

– Asta e când lucrurile merg bine. Pentru moment, am aproape o sută. Mă rog pentru mai multe fonduri publice, înainte ca Biroul Apărătorului din Oficiu să dea ortul popii pentru a treia oară.

– Ți-am adus combustibil. Val se consultase înainte cu secretara lui Murphy, așa că desfăcu o pungă de hârtie, scoțând două pahare pline cu cafea aburindă. Înmânându-i-l pe cel mai mare, spuse: Preferi cea mai mare cafea cu ciocolată albă și lapte din emisfera de vest, nu-i așa?

– Dumnezeule, femeie, spuse el plin de respect, acceptând cafeaua cu lapte. Ești măritată? Vrei să te măriți?

Pentru un scurt moment, se gândi la propunerea lui Rob și la reacția ei ciudată. De atunci nu mai deschisese

subiectul, iar ea fusese jenant de recunoscătoare pentru asta.

– Îmi pare rău. Mă ocup să îmi deschid propriul cabinet. N-am timp de soț.

– N-are importanță. Luă o înghițitură mare de cafea cu lapte, lingându-și delicat frișca de pe buze. Nu numai că Val și Cal ar fi ridicol, dar nevastă-mea ar avea probabil ceva de comentat pe tema asta.

– Ba chiar multe de zis, dacă e avocat. Nu ducem niciodată lipsă de vorbe.

– Ginny e medic la Urgențe. Am cunoscut-o când unul dintre clienții mei a fost împușcat în burtă de un vânzător de droguri supărat.

Val se înfioră.

– A supraviețuit?

– Bineînțeles. De ce crezi că m-am însurat cu doctorița lui? Zâmbi larg pentru o clipă, înainte de a deveni serios. În regulă, Val, ce vrei să știi?

– Tot ce-mi poți spune despre apărarea lui Daniel Monroe ce nu apare în dosarele oficiale.

El oftă și mai luă o gură de cafea.

– Asta a fost primul meu caz de condamnare la moarte în care am fost vioara întâi. O să încerci să obții pentru Daniel comutarea pedepsei, bazându-te pe nereușitele mele?

– Curtea de Apel a studiat deja dosarul fără a găsi vreo problemă cu procesul lui Daniel. Ea sorbi din mocheștii ei cappuccino. Nu sunt avocat de drept penal, dar mie mi s-a părut că a avut parte de o apărare destul de bună.

– Mulțumesc pentru asta, spuse el sec. E ușor s-arunci vina unui eșec pe avocatul din oficiu, de vreme ce toată lumea știe că suntem niște bețivani tâmpiți care nu pot să aibă o slujbă ca lumea.

– Și avocații pledanți în domeniul comercial ca mine sunt niște brute lacome cu colți lungi și lipsiți de conștiință. Schimbară un zâmbet de compasiune avocățească, înainte ca Val să continue: Dacă te-ai confrunta din nou cu procesul lui Daniel, ai face ceva diferit?

El se lăsă pe spate în scaun și cugetă.

– Nu neapărat. N-a existat nici măcar o bleste-mare de fărâmă de probă fizică în favoarea sau împotriva lui Daniel, așa că totul s-a redus la martorii oculari. Unul singur ar fi putut fi desființat ca un caz de eroare asupra persoanei, poate chiar și doi, dar trei? Se încruntă. Dacă aș fi avut atunci experiența de-acum, mi-ar fi fost mai ușor să le pun bețe în roate celor doi martori bărbați. La proces, procurorul i-a prezentat practic ca pe niște sfinți, dar, în cele din urmă, amândoi au intrat la pușcă-rie. La vremea procesului lui Daniel, totuși, asta nu mi-a servit la nimic.

– Nu erau cetățeni model, încuviință ea. Darrell Long a fost împușcat și am înțeles că Joe Cady e bolnav de SIDA și e pe moarte.

– Nu mă surprinde. Murphy clătină din cap. Tot ce am avut împotriva martorilor oculari a fost prietena lui Daniel, care a jurat că el era cu ea. A fost o martoră bună, dar se presupune că prietenele și mamele vor minți ca să-l protejeze și pe cel mai înrăit criminal, așa că nu s-a ținut cont de tot ce-a spus ea. Mă întreb ce s-a ales de ea și de copilaș. I-am uitat numele, dar era o fată inteligentă, foarte echilibrată.

– Acum o cheamă Kendra Brooks. E mâna mea dreaptă și cea mai bună asistentă juridică din Baltimore. Ea e și motivul pentru care m-am implicat în acest caz. Copilul, Jason Brooks, își începe al doilea an la Acade-mia Forțelor Aeriene.

– Asta-i bună, să fiu al naibii. Nepoata mea favori-tă e colegă de clasă cu el. S-ar putea să se cunoască. Mă bucur că băiatul și Kendra sunt bine. Oftă. Văd atâtea vieți distruse. Este bine să ți se amintească faptul că unii oameni nu numai că supraviețuiesc, dar și progresează.

Ea nu se aștepta să obțină vreo informație clară de la Murphy, dar îi plăcea să discute.

– Ai ceva sugestii legate de cum să-i salvez viața lui Daniel?

– Deoarece nu se mai poate face apel, ai nevoie de dovezi noi, puternice, care să pună la îndoială vinovăția lui Daniel. Dacă-l poți găsi pe Joe Cady, bazează-te pe el. Dacă a mințit în legătură cu ucigașul, s-ar putea să știe cine a tras cu adevărat și s-ar putea ca acum să fie dispus să vorbească. Dacă e convingător, s-ar putea să nască su-ficiente îndoieli în legătură cu condamnarea lui Daniel pentru ca sentința să fie comutată la închisoare pe viață. Făcând abstracție de asta – făcu o grimasă –, roagă-te pentru un miracol.

Ea clătină din cap.

– Ești avocat din oficiu de peste douăzeci de ani. Cum de continui să faci munca asta cumplită?

El își scoase ochelarii și începu să le șteargă lentilele.

– Vrei să spui pentru că cei mai mulți sunt vinovați, și mulți dintre ei au făcut lucruri într-adevăr oribile? Ajută să crezi cu îndârjire că fiecare e îndreptățit la cea mai bună apărare. În afară de asta, unii clienți care arată a fi vinovați până-n măduva oaselor nu sunt.

– Oricine are dreptul la o apărare corectă, și eu am oroare de condamnările nedrepte, motiv pentru care o să văd ce pot face pentru Daniel, spuse Val. M-am gândit să devin avocat din oficiu, dar mi-am dat seama că sunt mult prea fricoasă ca să am de-a face cu atâtea cazuri ce implică violență.

– Partea aia nu e ușoară, dar cineva trebuie s-o facă. Încruntându-se, Cal își puse din nou ochelarii la ochi. Clienții îți spun povești aproape incredibile, dar tu tre-buie să le crezi, de vreme ce câteodată, adevărul e mai ciudat decât ficțiunea. Mulți sunt ratați care au intrat în viață înfruntând sorții potrivnici, iar strada și comerțul cu droguri sunt singurul drum pe care-l văd deschis pen-tru ei. Speranța se stinge și merită să-ți aperi *onoarea* cu viața, pentru că viața ta oricum nu valorează mai nimic și, cel puțin dacă ești doborât, oamenii o să te respecte pentru felul în care s-a întâmplat. Se aplecă în față și începu să vorbească mai repede: Polițiștii fac o treabă dură și numai Dumnezeu știe că avem nevoie de ei, dar unii sunt cowboy care își închipuie că, dacă un suspect

n-a comis un anume delict, a făcut altceva la fel de grav, așa că merită pedeapsa și, prin ascunderea deliberată a dovezilor, se face doar dreptate. Așa că poate un cowboy spune că a văzut bine când ceva s-a întâmplat, deși de fapt n-a văzut nimic, sau poate că are ceva droguri confiscate dintr-o altă razie, așa că de ce să nu le planteze el asupra individului ăstuia bun de nimic care merită orice ar căpăta?

Cal se ridică în picioare, împingând scaunul în spate, și începu să umble furios prin birou.

– Așa că, Dumnezeule, statul trebuie, fără discuție, să *dovedească* fiecare element al delictului, dincolo de orice îndoială, și nu doar șaptezeci și cinci la sută. Nevinovat până la proba contrarie – este stilul american, deoarece chiar când sistemul funcționează perfect, ceea ce nu se întâmplă niciodată, este un proces imperfect și indivizi nevinovați se duc la pușcărie și, câteodată, sunt chiar executați, și până și o singură execuție pe nedrept este prea mult.

Societatea trebuie să-și amintească faptul că justiția ar trebui să se ocupe cu eliberarea nevinovaților și aplicarea de pedepse drepte celor vinovați. Nu poate fi vorba despre răzbunare, pentru că majoritatea criminalilor ies din închisoare la un moment dat, și e mai bine să sperăm că s-au schimbat în bine. Ceea ce e puțin probabil să se întâmple dacă sunt îndârjiți pentru că au fost condamnați de un anumit judecător, sau părăsiți de avocatul lor, sau pentru că poliția le-a înscenat ceva. Dacă e să existe cât de cât vreo speranță, trebuie să existe *dreptate*, la naiba. *Dreptate*. Și asta înseamnă că oameni ca mine luptă de partea binelui, în numele unor indivizi care nu merită întotdeauna, dar pentru dreptate merită să te lupți, întotdeauna.

Val se uită la el și tot ce-i veni în minte să spună fu:

– Uau!

El se opri, stingherit.

– Doamne, m-am apucat să predic. Scuze, dar chiar ai întrebat.

– Îmi pare bine că am întrebat. Tocmai ce mi-am amintit unul dintre motivele pentru care m-am dus la Facultatea de Drept. Și e ușor să uiți în frecușul zilnic al unui cabinet de avocatură.

– Te-ai băgat în asta pentru dreptate? Făcu o grimasă. Majoritatea colegelor mele de an susțineau că vor să fie avocați pentru bani.

– Asta a fost un alt factor, dar nu cel mai important. Se ridică și îi întinse mâna. Mulțumesc, Cal. O să fac tot ce pot pentru Daniel, și pe un loc fruntaș pe listă sunt rugăciunile, pentru că, dacă tu nu l-ai putut salva, va fi nevoie de un miracol să o facem noi acum.

– Sper să aveți parte de unul, pentru că e un caz care m-a bântuit. Poate că în optzeci de cazuri dintr-o sută, tribunalele fac dreptate, dar nu cred că aici a fost cazul, iar moartea e diferită de alte pedepse. Așa... definitivă.

Îi scuturară mâna, apoi se așeză pe scaun și se întoarse la calculatorul lui. Când Val ajunsese la ușa biroului lui, el deja uitase că era acolo.

Rămasă pe gânduri, părăsi clădirea și străbătu aglomerata St. Paul Place. Era la doar câteva sute de metri distanță de Crouse, Resnick, dar în cele două locuri se practicau feluri foarte diferite de drept. Amândouă erau necesare. Însă nici unul nu era exact potrivit pentru ea.

În câteva zile, avea să-și deschidă oficial propriul birou și depindea doar de ea să-și dezvolte genul de cabinet care i se potrivea cel mai bine. Perspectiva era încă puțin înspăimântătoare, dar entuziasmantă. Putea s-o facă. Își dorea doar să poată începe prin a-l elibera pe Daniel.

La Crouse, Resnick era liniște. Kendra își dăduse oficial demisia și aranja noul cabinet. Val trebuise să rezolve multe treburi mărunte de ultimă oră, dar, din toate punctele de vedere, cariera ei de avocat la firma de top din centru se sfârșise. Cel mai important eveniment ce mai rămăsese de celebrat era prânzul ei de rămas-bun.

După ce răspunse la câteva telefoane în interesul firmei, se uită pe mobil să vadă dacă primise mesaje personale. Un număr era al lui Rob. Bucuroasă că avea un pretext să-i vorbească, îl sună înapoi.

– Bună, frumoaso, ce faci ?

Vocea lui gravă avea remarcabilul talent să aline și să excite în același timp.

– L-am găsit pe Joe Cady. Abia își mai duce zilele, la un azil în sudul orașului. Pentru că ai vrut să vii cu mine, ai putea mâine după-masă?

Ea simți un puseu de emoție.

– Va trebui să fie la prima oră de dimineață – mâine e prânzul meu de rămas-bun. Scrise o notă pe calendarul ei. Sper să obținem ceva util de la Cady. Azi-dimineață am vorbit cu avocatul din oficiul care s-a ocupat de cazul lui Daniel. E un tip de treabă care mi-a ținut o predică despre justiție ce m-a făcut să mă simt rușinată. Și el a fost de părere că acest Cady ar putea fi cea mai bună șansă a noastră de a obține dovezi noi.

– Să sperăm că bietul prostănac se simte suficient de bine ca să poată vorbi.

– Ce ai în program în după-amiaza asta?

– O vizitez pe Brenda Harris, victima atacului. Dacă o pot convinge să admită că nu a fost absolut sigură că Daniel era atacatorul, asta ar putea da mai multă credibilitate cazului.

Merita să încerce.

– Ai avut noroc cu cercetarea trecutului celorlalți martori?

– Chiar că am avut. Deși nici Long, nici Cady nu fuseseră arestați ca adulți în momentul procesului, ambii aveau dosare ca minori și au mințit în legătură cu situația lor în momentul procesului lui Daniel. Long a spus că era student la colegiul de stat Coppin, dar acolo nimeni n-a auzit de el, iar Cady a pretins că lucra la Johns Hopkins, doar că fusese dat afară cu câteva luni înainte, după doar două săptămâni de lucru. Toate astea le-ar submina credibilitatea?

– Ar putea veni în ajutorul altor dovezi mai serioase pe care le găsim. Oftă. Cal Murphy a sugerat să ne rugăm pentru un miracol.

– Dacă de asta e nevoie, o să încerc.

Ea se întrebă dacă glumește. Mai aveau încă de discutat despre credințele spirituale, ceea ce era ciudat, având în vedere că spiritualitatea – sau lipsa acesteia – era o parte importantă a caracterului cuiva.

– Ești liber pentru cină în seara asta? Sau pentru o gustare târzie? Când el ezită, ea adăugă: Dorm mai bine când ești cu mine, și au trecut trei zile întregi.

El râse.

– Ei da, asta-i o propunere romantică, dacă mă pricep eu bine. Mi-ar plăcea să vin, dar nu sunt încă sigur la ce oră. O să te sun.

Ea zâmbi. Cel puțin ziua nu se va dovedi o totală pierdere de timp dacă o să-l vadă pe Rob mai târziu.

Mică și blondă, Brenda Harris era o femeie atrăgătoare, spre cincizeci de ani. Îi permise lui Rob să intre în casa ei din suburbii cu oarecare neîncredere.

– Nu știu despre ce vreți să vorbim, domnule Smith. Tot ce am de spus despre Daniel Monroe și procesul de crimă e înregistrat în acte.

– Un anchetator trebuie să fie minuțios.

Nu fusese ușor s-o convingă pe Brenda Harris să-l primească, și Rob nu era surprins să vadă un bărbat masiv în sufrageria casei Harris.

– Marty, spuse ea, el este Rob Smith, anchetatorul ăla de care ți-am spus.

Dând mâna cu Marty, Rob recepționă clar mesajul că, dacă o supăra pe soția lui Marty, va da de bucluc.

– Intenția mea nu e să vă tulbur, doamnă Harris. Vreau doar să aud, cu propriile dumneavoastră cuvinte, ce s-a întâmplat când ați fost atacată și a fost ucis ofițerul de poliție Malloy. Poate că există un mic detaliu care n-a părut important, sau ceva ce nu v-ați amintit decât după proces. Orice detaliu de acest fel îmi poate fi util în anchetă.

Marty pufni.

– Cum poate așa ceva să nu fie tulburător? N-a mai putut suporta să locuiască în Kensington, și de aceea am vândut casa și ne-am mutat aici, în Essex.

– Mama mea muncea în tura de noapte și a fost atacată o dată, pe când eram copil, spuse Rob serios. Se împotrivit și a ajuns la spital. Se gândi: „După asta, a început să poarte o armă". Reluă: E o rușine că femeile nu pot merge pe stradă în siguranță.

– E o rușine că ucigașul ăla nenorocit de Daniel Monroe e încă în viață, pe când polițistul Malloy e mort, spuse Marty cu vehemență. Malloy n-a apucat să-și vadă copiii crescând. N-a apucat să joace fotbal cu fiul lui sau să o dea pe fiica lui în căsătorie. E o nelegiuire dată naibii că trece atâta timp până când un ucigaș e executat în statul ăsta.

– Fără discuție că ucigașul lui Malloy merită pedepsit, dar eu fac ancheta asta pentru că există dovezi că Daniel Monroe n-a fost ucigașul. Există posibilitatea ca un nevinovat să moară, și nimeni nu vrea asta. Prinse privirea Brendei. Doamnă Harris, lumina era slabă în acea seară, și dumneavoastră ați depus mărturie că atacul părea venit de niciunde. V-ați întrebat vreodată dacă Monroe era într-adevăr cel care v-a atacat?

– Niciodată. El a fost, spuse ea categoric.

– Cu toate astea, când l-ați văzut într-un șir de fotografii, n-ați putut să-l identificați, spuse Rob, atent să nu sune agresiv.

– Atunci eram prea supărată! N-aș fi putut s-o identific nici pe mama mea. Mai târziu, când am văzut adevăratul șir de suspecți, la poliție, am știut că era el. Am putut simți încă o dată mâinile lui murdare pe mine. Și avea tatuajul pe încheietura mâinii, un șarpe urât... se întrerupse. Încă visez cum țipă bietul om când Monroe îl împușcă. Și sângele... era atât de mult sânge. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am văzut vreodată.

Chiar și după toți acești ani, durerea era încă limpede și vie în ochii ei. Dar asta nu însemna că identificarea ei fusese corectă. Poliția n-ar fi trebuit să pună

fotografia lui Daniel printre alții, apoi să-l bage cu un grup de străini în șirul real. Faptul că femeia îi văzuse fața a doua oară îl transformase pe Daniel, dintr-un om pe care nu-l recunoscuse, într-o figură familiară. Dar Brenda Harris nu avea de gând să recunoască asta.

– Conform cu dosarul cazului, ați fost trântită la pământ în intersecție, lângă colțul casei din partea de sud. E corect? Când ea încuviință, Rob continuă: Ați văzut silueta ucigașului conturată în singura lumină stradală din apropiere. Ați putut să-i vedeți clar trăsăturile feței?

Pentru o clipă, crezu că citește nesiguranță pe fața ei. Apoi femeia scutură din cap.

– Pe Daniel Monroe l-am văzut. Nu m-am îndoit nici măcar o clipă. I-am recunoscut fața și tatuajul.

– Pe vremea aceea, era un lucru obișnuit pentru nerii din pușcării să-și facă un tatuaj pe încheietura mâinii, spuse Rob. M-am uitat la dosare de la poliție asupra posibililor suspecți și deja am găsit trei bărbați care aveau tatuaje cam de același tip cu acela al lui Daniel Monroe.

– L-am recunoscut pe ăsta! Monroe e cel care m-a atacat și l-a omorât pe Malloy.

Rob n-ar fi obținut nimic mai mult de la ea. Înăbușindu-și un oftat, se ridică în picioare.

– Vă mulțumesc foarte mult pentru că ați acceptat să vorbiți cu mine, doamnă Harris. Dacă vă mai gândiți la ceva, iată cartea mea de vizită.

Dar n-avea să mai audă nimic din partea ei. Poate că se înșelase, dar chiar dacă amintirea fusese artificial creată după consumarea faptei, după toți acești ani era adânc înrădăcinată și convingătoare pentru ea, la fel ca și o amintire adevărată.

Ce păcat că mintea omenească era atât de influențabilă și atât de încăpățânată.

Deși fusese ispitit de invitația la cină a lui Val, Rob termină mai întâi ce avea de făcut și abia apoi o sună pentru a-i spune că era în drum spre ea. Abia după unsprezece seara, sună la ușă. Dacă erau un cuplu, ceea

ce păreau a fi, ar fi fost de folos să aibă o cheie, dar nu ceruse una pentru că nu voia s-o sperie din nou.

În câteva secunde, îi deschise și îl trase iute înăuntru pentru a putea închide ușa până să iasă pisicile. Apoi, îl luă în brațe, îmbrățișându-l cu putere.

– Este așaaaaaa de bine să te văd, îi murmură ea în umăr.

– Și eu simt la fel. O strânse aproape, simțind cum tensiunea se risipește. Tentativa aia de furt te face să te simți neplăcut de singură, aici? Pot să vin în fiecare noapte, până când o să fii bine.

– Nu, nu mi-a fost frică să stau singură. Se dădu înapoi și își strecură brațul pe după mijlocul lui, conducându-l spre bucătărie. Doar că... mi-a fost dor să te văd. Ți-e foame? Am niște conserve de felii de carne de vită și brânză de la cel mai bun magazin de delicatese din Pikesville.

El râse.

– Când erai mică, te-a învățat mama ta că dragostea trece prin stomac?

– Da' de unde, mi-am dat seama singură. Ajunseră în bucătărie și ea se îndreptă spre frigider. Am mai luat un pachet cu șase beri din alea care ai spus că-ți plac și niște salată nemțească de cartofi. Te interesează?

El o sărută pe ceafă.

– Foarte. Mulțumesc mult.

Când se așeză la masă, își spuse că trebuia să nu mai analizeze ce simțea Val pentru el. Poate că se simțea speriată să se implice prea repede, dar cu siguranță atenția și răsfățul erau dovada faptului că ținea la el. Cu timpul, avea să fie bine.

Trebuia să creadă asta.

capitolul 19

Joe Cady trăia, dar n-o mai ducea mult. Zăcea pe patul lui de spital ca un cadavru, cu ochii închiși și tuburi montate pe brațe. În afara salonului se puteau auzi

vocile și zdrăngăneala farfuriilor de la sanatoriu, dar aici se instăpânea liniștea ce prevestea moartea. Doar respirația șuierătoare a lui Cady dovedea că mai era în viață.

Val stătu retrasă, iar Rob închise televizorul fixat pe perete și spuse încet:

– Domnule Cady?

Ochii închiși se deschiseră. Pielea lui oacheșă avea o nuanță de galben, și riduri adânci erau săpate pe față. Arăta de o sută de ani. Dacă trăia până în octombrie, avea să împlinească patruzeci de ani.

– Cine ești?

Vocea îi era subțire și fără viață, la fel ca și el.

– Numele meu este Rob Smith și cercetez ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Arătă spre Val: Ea este Val Covington, partenera mea.

Un licăr de viață străluci în ochii lui Cady când se uită la Val, care arăta sexy până și în costumul ei de avocat. Pacientul nu murise încă.

– De ce ați venit aici? Nimeni nu vine niciodată să mă vadă. Făcu o grimasă. Nici măcar familia mea nu vine în vizită, de teamă că o să ia SIDA.

– Am venit pentru că dumneata ești cheia pentru a înțelege ce s-a întâmplat în noaptea în care polițistul James Malloy a fost ucis.

Cady își feri privirea.

– Nu știu nimic despre asta.

Rob trase un scaun lângă pat și se așeză în așa fel încât să nu îl intimideze pe Cady.

– Ești sigur? Au trecut peste șaptesprezece ani, dar, la vremea respectivă, a fost ceva important. Un ofițer de poliție a fost împușcat mortal și dumneata împreună cu prietenul dumitale, Darrell Long, ați fost martorii-cheie la proces.

Cady apucă nervos cearșaful de pe pat.

– Să știi că Darrell nu-i pretenu' meu. Mi-a furat banii și mi-a-mpușcat văru'.

Rob făcuse niște investigații înainte de a veni aici și aflase că, într-o noapte, Darrell îl jefuise pe vărul lui Cady, care ținea o mică prăvălie cu băuturi în East

Baltimore. Mare greşeală. Avusese loc un schimb de focuri care-l omorâse pe Long, iar vărul lui Cady rămăsese în viaţă, şi după cât se părea, asta distrusese orice fel de loialitate ar fi simţit Cady faţă de fostul lui tovarăş.

– Darrell l-a identificat pe Daniel Monroe ca fiind bărbatul care-l omorâse pe ofiţerul de poliţie Mallory, iar dumneata ai confirmat asta. Declaraţia pe care ai dat-o atunci este într-adevăr tot ce s-a petrecut în acea noapte?

– Nu vreau să vorbesc despre asta!

Cady încă refuza să se uite spre Rob. Val îi făcu semn lui Rob să se îndepărteze de acolo şi îi luă locul pe scaun.

– Domnule Cady, asta e într-adevăr important, spuse ea pe o voce blândă, convingătoare. În câteva săptămâni, Daniel Monroe va fi executat pentru crimă. El afirmă că nu a comis fapta, iar prietena lui jură că erau împreună în momentul în care au avut loc împuşcăturile. E posibil ca dumneata şi domnul Long să vă fi înşelat în acea noapte?

Pe Cady îl trecu un fior, şi Rob îşi dădu seama că de sub pleoape îi curgeau lacrimi. Val îi luă mâna.

– Domnule Cady, dacă atunci s-a făcut o greşeală, nu-i târziu să fie reparată.

Se lăsă o tăcere lungă în vreme ce Cady respira obosit, pieptul lui slăbit ridicându-se şi coborând încet.

– N-am văzut nimic, doar am auzit împuşcăturile. După aia, Omar Benson venea alergând pe stradă în spatele nostru. Ne-a văzut pe mine şi pe Darrell şi l-a chemat pe Darrell să vorbească cu el. Eram prea departe ca să aud ce vorbeau, dar când Omar a plecat, Darrell s-a întors şi mi-a zis să spun că am văzut o crimă şi se pare că Daniel Monroe e tipul care a comis-o.

– Deci Darrell ţi-a cerut să minţi pentru Omar.

Mâna lui Cady o strânse convulsiv pe a lui Val.

– Io n-am vrut, da' Darrell a spus că dacă o facem, Omar Benson o să ne dea câte droguri vrem, aşa că io... io am fost de acord. N-aveam destui bani şi aveam nevoie de drog. Îl văzusem pe Monroe de câteva ori

pe stradă, aşa că puteam să-l identific într-un şir, da' mi-am închipuit că probabil o să scape, dacă nu pe baza mărturiei prietenei lui, mai târziu, la apel. Începu să ruşească, trupul fragil cutremurându-se tot. Chiar o să-l execute pe tip? N-am avut de gând să-l pun pe scaunul electric.

– Dar o să ajungă acolo, din cauza mărturiei dumitale şi a lui Darrell Long.

Vocea lui Val era blândă, dar fermă. Cady respira istovit.

– N-am vrut să fac rău. Am vrut doar să-l ajut pe Omar, aşa ca să m-ajute şi el pe mine.

– Omar e mort acum, la fel şi Darrell. Iar Daniel Monroe o să moară şi el dacă nu vorbeşti. Val aşteptă câteva clipe. Domnule Cady, ai fi dispus să ne permiţi să te înregistrăm, în vreme ce povesteşti ce s-a întâmplat cu adevărat în acea seară?

Ochii lui Cady clipiră spre Rob.

– Păi, io nu ştiu...

Val se aplecă înainte, ţinându-l încă de mână pe Cady.

– Dacă nu găsim dovezi noi, un om nevinovat o să moară. Eşti *singura* persoană care poate schimba asta. Dacă ai greşit în viaţă – ei bine, cine n-a făcut-o? – acum ai şansa să-ţi ispăşeşti păcatele.

Ochii lui Cady se închiseră din nou.

– E-n regulă, pune aparatu' ăla blestemat. Acu', nu-mi mai poate face nimeni nimica.

Rob deschise servieta şi scoase camera video portabilă a lui Val, încercând să-şi ascundă emoţia. Aşadar, Daniel fusese într-adevăr condamnat în baza unei mărturii mincinoase! Într-un ungher al minţii, îi dăinuise o urmă de îndoială, care, în sfârşit, dispăruse. Şi dacă erau necesare mai multe dovezi, dosarul de la poliţie al lui Omar Benson menţiona un tatuaj în formă de şarpe la încheietura mâinii ca una dintre particularităţile lui de identificare.

Montă camera video pe un trepied uşor şi începu să înregistreze. Atrăgându-i atenţia lui Cady spre ea, Val

menționă data, locul și ora pentru înregistrare, apoi întrebă:

– Domnule Cady, ne puteți spune cu propriile dumneavoastră cuvinte ce s-a întâmplat în noaptea când ofițerul James Malloy a fost împușcat?

Oprindu-se des să respire, Cady descrise cum el și Darrell Long plecaseră din casa unde se drogau, auziseră împușcăturile și depuseseră mărturie la poliție cum credeau ei că-l recunoscuseră pe ucigaș. Joe simțise cum șovăiala creștea în el, dar își menținuse povestea pentru că îi era frică de ce s-ar fi întâmplat dacă și-o schimba. Avea talent la minciuni, spusese cu o oarecare mândrie. Știa cum să spună o poveste simplă și să nu încurce treburile.

La sfârșit, privi direct spre cameră și repetă:

– Nu l-am văzut pe Daniel Monroe împușcându-l pe ofițerul Malloy. Darrell Long l-a recunoscut pe Omar Benson ca fiind ucigașul, după cum era îmbrăcat. Mai târziu, Omar a recunoscut față de mine ce a făcut și mi-a promis droguri la discreție ca să tac. Dumnezeu îmi e martor că ăsta-i adevărul.

După ce Rob închise camera video, Val spuse:

– Mulțumesc, domnule Cady. Se pare că azi ai salvat viața unui om nevinovat.

El oftă, părând că se micșora, acum, că-și spusese povestea.

– Mă simt mai bine acum, că am dezvăluit, în sfârșit, adevărul. Mă bucur că nu-i prea târziu.

Val se uită prin salon, care era curat, dar mohorât, iar în aer plutea ușorul iz de trupuri bolnave ce se găsea în permanență în sanatorii.

– Ce putem face să te simți mai confortabil? Spitalele nu sunt locuri vesele.

– N-o să mai fiu aici prea mult timp, spuse Cady pe șleau. Într-o săptămână mă curăț și nu-mi pare rău. Asta nu-i viață. Ezită. Dar e ceva...

– Da?

– Am un câine, Malcolm. Nu-i mare lucru de capu' lui, îi doar o potaie, da'... e o potaie simpatică. Sora

mea, Lucy, a avut grijă de el, dar nu-i plac câinii, și mă tem că, după ce-oi muri, o să scape de el. Ai putea să-i găsești lui Malcolm un cămin bun?

Val și Rob schimbară o privire. El văzu că prima ei pornire fusese să se ofere să ia ea câinele, dar apoi se gândise cum ar reacționa pisicile.

– M-aș bucura să-l iau eu, spuse Rob. Îmi plac câinii și n-am mai avut unul de mult timp. Îți promit că Malcolm va fi bine îngrijit cât timp va trăi.

– Iar eu o să-l răsfăț cu bunătăți, adăugă Val. Cum putem s-o găsim pe sora dumitale?

Cu vocea tremurând de oboseală, Cady îi spuse numărul de telefon al surorii sale. Val se aplecă ușor să-l sărute.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule Cady.

Cady închise ochii, dar un zâmbet slab îi apăru pe buze când ei ieșeau din cameră.

Rob așteptă până când ieșiră din sanatoriu pentru a-și exprima bucuria.

– Am reușit! O luă pe Val în brațe și se învârti cu ea, plin de entuziasm. Pe legea mea, am reușit! Am găsit o dovadă solidă pentru a-l exonera pe Daniel. O sărută pe Val care râdea și o puse înapoi pe pământ. Acum, ce se întâmplă?

– Încă n-am scăpat. O comutare nu-i deloc ușoară în stadiul ăsta atât de avansat, spuse Val avertizându-l, deși strălucea și ea de bucurie. Următorul pas este să scriu cea mai al naibii de bună scrisoare pe care am scris-o în viață, reiterând toți factorii ce susțin nevinovăția lui Daniel și arătând din capul locului ce caz vulnerabil are Procuratura. Apoi, intentăm proces. Codul de procedură penală al statului Maryland spune că un tribunal poate revizui o sentință în orice moment, în cazul unei fraude sau erori.

El fluieră ușor.

– Asta e cu siguranță generos în comparație cu Texas.

– Unele state nu acceptă noi dovezi la mai mult de trei săptămâni de la pronunțarea sentinței. Trei nenorocite

de săptămâni! E absurd. Își dădu părul de pe față și se îndreptă spre mașină. Știai că rata de execuții este mai mare în statele unde linșările erau obișnuite? Tot ce trebuie să faci e să traversezi râul Potomac din Maryland în Virginia, și numărul execuțiilor crește până la cer.

– Acum că știm cine a fost adevăratul ucigaș, pot să încep să caut oameni care-l cunoșteau pe Omar Benson. Își potrivi pașii după ai ei. Există o șansă al naibii de mare ca el să se fi lăudat cu crima în fața altora. Acum, că știm unde să căutăm, probabil că o să obținem mai multe declarații în acest scop. Chiar dacă ar fi doar mărturii indirecte, cu siguranță vor ajuta la consolidarea cazului nostru.

– O idee bună. O să-l sun și eu pe Cal Murphy să văd ce sfaturi are în legătură cu felul în care să procedăm de aici încolo.

Deschise portbagajul pentru ca Rob să pună servieta și camera video înăuntru.

– Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să obții mai multe copii ale depoziției lui Cady.

– După ce ne despărțim, o să mă duc într-un loc pe care-l știu pe Bel Air Road și o să fac douăsprezece copii, așa încât să le putem împărți în jur.

Când fură amândoi în mașină, cu centurile de siguranță puse, Val spuse serioasă:

– Rob... asta nu e ceva sigur. Daniel nu va fi în siguranță decât după ce mergem în instanță, sau când guvernatorul e de acord că există o îndoială rezonabilă în legătură cu condamnarea lui.

El zâmbi larg, refuzând să se îngrijoreze.

– O s-o scoatem la capăt. Și între timp, după ce las caseta pentru copiat... trebuie să mă întâlnesc cu o doamnă în legătură cu un câine.

Abia reușind să-și țină în frâu entuziasmul, Kendra măsură cu pași mari camera de vizită până când Daniel fu adus să o vadă de către obișnuiții gardieni cu fața împietrită. Zâmbetul lui lumina încăperea sordidă.

– Iubito, ce surpriză plăcută, spuse el în receptorul din fața geamului despărțitor. Ce-i cu codițele astea împletite? Arăți numai bună de mâncat, dar nu ți-ai mai făcut din astea de când m-au închis.

Ea râse și își scutură capul, astfel că masa de codițe împletite cu mărgeluțe dansa în jurul umerilor ei.

– Acum că am plecat de la Crouse, Resnick, pot fi mai neconvențională, așa că de-aici înainte o să arăt ca o eleganță profesionistă de culoare. Val nu se supără. De fapt, se întreabă dacă părul ei e destul de creț ca să-și facă și ea la fel.

El zâmbi larg.

– Aș vrea s-o văd și pe asta. E drăguță șefa ta.

Pentru că nu mai avea răbdare să stea la taclale, Kendra se aplecă spre peretele de plastic care-i despărțea, dorindu-și să se poată atinge.

– Are și o minte brici. Daniel, ea și Rob au adus nouile dovezi de care aveam nevoie să comutăm pedeapsa! În dimineața asta, au vorbit cu Joe Cady și au înregistrat un interviu cu el, în care își retrage mărturia împotriva ta. E bolnav de SIDA și nu mai are mult de trăit. Era neliniștit din pricina felului în care el și Darrell Long au mințit ca să-l acopere pe Omar Benson, care era furnizorul lor de droguri. Val a spus că declarația lui a fost amănunțită și convingătoare. Iubitule, asta-i!

Când ea începuse să-i vorbească, în ochii lui se aprinsese un licăr, care însă dispăru la fel de repede cum apăruse.

– N-o să meargă, Kendra. Un pușcăriaș pe moarte poate spune orice, și mulți dintre ei au făcut-o. Curtea va spune: „Ce păcat, e prea puțin și prea târziu".

Speriată, ea întrebă:

– Ar ignora o mărturisire făcută pe patul de moarte?

– Să fii al naibii de sigură că o s-o facă. Ciripitorii din pușcării n-au prea multă credibilitate. Când o să mă întrebe care sunt ultimele mele cuvinte, aș putea spune că i-am făcut felul lui Jimmy Hoffa, dacă-mi vine ideea, dar de ce ar crede vreo instanță așa ceva? Pentru

o clipă, închise ochii apoi îi deschise și vorbi cu o detașare înfricoșătoare:

– Joe Cady n-a avut realizări prea reușite în ce privește adevărul. Val va trebui să vină cu ceva mult mai bun ca să conteze.

Kendra se simți la fel ca atunci când o verișoară mai mare îi spusese că Moș Crăciun nu există.

– Cum poți să fii așa de... de detașat în legătură cu asta? Vorbim despre viața ta, și tu deja ai renunțat.

– Am acceptat realitatea. Să te dai cu capul de pereți doare prea tare, și nici nu-ți folosește la ceva. Vocea i se înmuie: Există o mulțime de argumente împotriva pedepsei capitale, dar unul care lipsește este cât de greu le este prietenilor și familiei celui executat. Ai suferit la fel de mult ca și familia lui Malloy, și nici tu n-o meriți, la fel ca și ei. Își întinse mâna mare pe geamul de plastic, într-o încercare de a o consola. Încearcă să accepți, Kendra. Cel mai rău lucru legat de ce o să mi se întâmple e să știu cât de mult o să vă facă să suferiți, pe tine și pe Luke, și întreaga familie.

Ea își ridică mâna și o puse peste forma palmei lui, simțind o idee de căldură ce radia prin plastic. Pentru o clipă, aproape că putu să simtă ca și cum se atingeau cu adevărat, cu tot corpul, și i se păru insuportabil.

– Nu pot accepta, Daniel, nu când e atât de nedrept. Până acum, doar noi doi eram siguri de adevăr.

Și Dumnezeu s-o ierte, dar fuseseră momente în care scotocise febril prin minte, întrebându-se dacă era posibil ca ea să fi fost atât de ocupată cu copilul, încât Daniel să se fi putut strecura afară din apartament fără ca ea să bage de seamă.

– Acum avem pe cineva care mărturisește că minciunile te-au dus acolo. Ar trebui să însemne ceva.

– Ar trebui, dar n-o să se întâmple. Își trase mâna de pe geamul despărțitor și își sărută palma, apoi o puse din nou în dreptul palmei ei. Cu ochi calzi, foarte serioși, spuse încet: Ai suferit destul pentru mine, iubito. Sper din tot sufletul să poți pleca azi de aici

și să nu te mai gândești niciodată la mine. Fără lacrimi, regrete sau mânie.

– Nu pot, șopti ea. Ai fost o parte din mine încă din prima clipă în care ne-am întâlnit. Ești tatăl lui Jason. Cum să nu mă gândesc la tine?

Zâmbetul lui trist recunoscu adevărul vorbelor ei.

– Vrei să-mi cânți? Noaptea, când stau întins pe pat, îți aud vocea în minte.

Ea dădu din cap, întrebându-se ce s-ar potrivi în seara asta. „Ah, da, perfect."

Închizându-și ochii, își coborî vocea până la o șoaptă răgușită și începu să intoneze cântecul religios *Go Down, Moses*[1]. Era un strigăt pentru libertate al sclavilor și, în vreme ce versurile curgeau, vocea i se ridică, răsunând în mica încăpere: „Când Israel a fost în țara Eghipetului,/ A eliberat poporul meu./ Prigonit atât de rău, că de suportat e greu./ A eliberat poporul meu. / Coboară, Moise, coboară pe pământul Eghipetului,/ Spune-i bătrânului faraon/ Să elibereze poporul meu./ Spune-i bătrânului faraon/ Să-mi elibereze iubitul".

capitolul 20

– Doamna Morrison?

Rob o studie pe femeia slăbuță prin ușa cu plasă a casei sale. Deși putea vedea câteva asemănări cu fratele ei, Joe Cady, ea avea o expresie hotărâtă și un aer competent. Casa plăcută din Hamilton, situată nu departe de biserica renovată, sugera o viață confortabilă și prosperă.

– Sunt Rob Smith, cel care v-a sunat pentru a vă lua de pe cap câinele fratelui dumneavoastră.

– Aha, da. Deschise ușa cu plasă și îi făcu semn să intre. Vreți să-mi mai spuneți o dată toată povestea? Când ați sunat mai devreme, doi dintre nepoții mei alergau

[1] *Coboară, Moise*

pe-aici şi n-am putut reţine tot ce mi-aţi zis. Aţi dori nişte ceai cu gheaţă?

– Ar fi minunat.

O urmă în bucătărie, unde un câine urât stătea tolănit în faţa frigiderului. Un corp dolofan şi urechile pleoştite sugerau că rasa baset era preponderentă în pedigriul câinelui, dar mai fuseseră contribuţii şi din partea cuiva cu blană mai lungă şi nas ascuţit. Câinele îi privi cu tristeţe pe vizitator.

– El e Malcolm?

Lucy Morrison îl împunse uşor cu piciorul pentru a-l încuraja să se mişte suficient de mult cât să poată ea deschide frigiderul.

– Da, şi ar fi greu de imaginat un animal care să semene mai puţin cu Malcolm X[1].

Rob zâmbi larg, îngenunchind şi mângâind lungile urechi pleoştite.

– Numele şi câinele par într-adevăr să nu se potrivească, dar cred că s-a obişnuit până acum. Vrei să vii cu mine acasă, băiete? Joe se teme că o să abandonaţi căţelul sau că o să-l duceţi la un adăpost.

– N-aş face asta, dar trebuie să recunosc că nu mă voi supăra să nu mă mai împiedic de el. Îi dădu lui Rob un pahar înalt cu ceai cu gheaţă. Eu şi soţul meu avem o tipografie, fiica mea cea mai mică locuieşte încă cu noi şi îi am aici pe nepoţii mei trei după-amiezi pe săptămână. Chiar n-am nevoie să îngrijesc şi de un câine. Dacă vă place, este al dumneavoastră. Acum, luaţi loc şi povestiţi-mi de ce l-aţi vizitat pe Joe. Luă un borcănel cu fursecuri cu fulgi de ciocolată şi-l desfăcu, aşezându-l pe masa din bucătărie. Serviţi-vă.

Ceaiul şi fursecurile alcătuiră un prânz mulţumitor, în timp ce Rob îi explica despre anchetă şi cum Joe Cady recunoscuse că depusese mărturie mincinoasă. În timpul ăsta, Lucy privea cu tristeţe afară, pe geamul bucătăriei.

– Aşadar, frăţiorul meu a mînţit şi a trimis un om nevinovat în puşcărie. Aş vrea să pot spune că-i o surpriză, dar nu pot. O mulţime de femei vorbesc despre cum prietenii sau fiii sau fraţii lor intră în anturaje nepotrivite. Câteodată se amăgesc pe ele însele, dar nu şi în acest caz. Joe a fost cel mai blând băieţel din lume. Cânta în corul bisericii. Voia să se facă pompier, ca să poată ajuta oamenii. Ştiai că dacă locuieşti în centrul oraşului şi ai nevoie de ajutor, chemi brigada de pompieri, pentru că ei vin întotdeauna? Şi aduc şi echipament super. Scutură din cap, ochii întunecându-i-se de o veche mâhnire. Apoi, Joe a început să bată străzile... Eram chiar bucuroasă că măcar el nu omorâse pe nimeni. Chiar şi în cele mai proaste zile ale lui, n-a fost niciodată violent. Acum aflu că a furat viaţa unui om nevinovat, ca şi cum ar fi descărcat o armă în el.

Cunoscând durerea şi vina de frate, Rob îi dezvălui:

– Dacă vă consolează cu ceva, Joe n-a fost cel care a venit cu ideea sperjurului. Se pare că de asta s-a ocupat prietenul lui, Darrell Long.

– Aşa cum am spus, anturajul prost, spuse Lucy sec. Au fost prieteni la catarama mulţi ani. De fapt, au fost nişte hoţi. Jumătate din pod e plin de cutii cu lucruri de-ale lui Joe şi Darrell din zilele în care erau cei mai buni prieteni. Locuiau împreună într-un apartament şi au trebuit să se mute, iar eu, ca proasta, am fost de acord să le depozitez câteva cutii. Lucruri fără valoare, că altfel nu le-ar fi lăsat aici. Într-una din zilele-astea, va trebui să le sortez şi să arunc din ele, dar e mai simplu să tot amân.

Lui Rob îi venea greu să pună alături cuvintele lui Joe şi femeia asta caldă şi protectoare.

– Fratele dumneavoastră a spus că familia nu-l vizitează niciodată, de teamă să nu ia SIDA. E adevărat, sau doar voia să stârnească mila?

Lucy arătă uimită.

– A spus Joe asta? Poate că a încercat să vă manipuleze – e bun la asta. Sau poate crede cu adevărat că ne e teamă. Diferiţi membri ai familiei îl vizitează din când în când, dar ne e greu să vedem ce-a ajuns.

[1] Preot musulman american de culoare (n.tr.)

– Când l-am văzut pe Joe, arăta de parcă putea fi luat de vânt la cea mai mică adiere. Se pare că n-o mai duce mult.

– Chiar atât de rău e? Atunci o s-o sun pe sora mea și o să mergem să-l vedem în seara asta. Zâmbi melancolic. E încă frățiorul meu, deși a apucat-o pe căi greșite.

Mânat de un impuls inexplicabil, Rob spuse:

– Și fratele meu a făcut-o. A fost executat în Texas.

Ea îi studie fața.

– Deci înțelegeți. Îmi pare foarte rău de fratele dumneavoastră.

– Și mie de al dumneavoastră, dar măcar Joe a făcut o treabă mai bună, răscumpărându-și greșeala. Înțelegând că e vremea să plece, Rob se ridică în picioare. Malcolm, vrei să pleci cu mine de bunăvoie, sau trebuie să te iau în brațe?

– Asta o să fie mai ușor decât credeți. Plimbărică, Malcolm!

Câinele fu instantaneu în picioare, dând din coadă plin de speranță. Chiar și expresia lui părea a fi mai puțin tristă.

– Speranța nu e pierdută în ce te privește, Malcolm, băiete. Rob se uită spre Lucy. E ceva ce ar trebui să știu despre el?

– Are probabil șase sau șapte ani, nu mușcă și are un uimitor lătrat baritonal ce-ar face părul măciucă oricui s-ar gândi măcar să-ți intre în casă.

Se aplecă și-l scărpină pe cap. Malcolm răspunse, lingând-o prietenește pe mână. Observând expresia ei, Rob spuse:

– Sunteți sigură că vreți să-l dați? Se pare că vă împăcați destul de bine împreună.

– E și greu să nu-ți placă un animal care iubește atât de mult să fie hrănit, dar chiar n-am nevoie de o muncă în plus. Se îndreptă de spate. Mă duc să aduc lesa, mâncarea pentru câini și jucăriile.

Rob scoase o carte de vizită.

– Dacă dumneavoastră sau oricine din familie vreți să veniți să-l vedeți pe Malcolm, doar dați-mi un telefon.

– Nu se va întâmpla prea curând, recunoscu ea, dar zâmbi în timp ce se duse să-i aducă lucrurile câinelui.

Rob îngenunche și-l scărpină din nou pe Malcolm. Simțind că această nouă persoană are nevoie de linguși-re, câinele își lipi afectuos capul de piciorul lui Rob.

Lui Rob îi veni în minte că, doar cu câteva săptămâni în urmă, trăia o viață cât se poate de izolată, evitând contactele și să dețină orice fel de bunuri. Acum, avea o prietenă extraordinară, un câine, și era dedicat unei cauze. Poate că nu-i era sortit să călătorească fără bagaje.

Val mai primi o îmbrățișare, în timp ce se pregătea să plece de la prânzul de rămas-bun pe care Crouse, Resnick îl organizase pentru ea la elegantul local din perioada victoriană târzie, Engineer's Club. Bănuia că, în mare parte, motivul pentru care se organizase un eveniment atât de elegant era să se demonstreze comunității avocățești din Baltimore că plecarea ei se făcea fără resentimente de nici o parte – și să sugereze că va exista o relație pe mai departe între Crouse, Resnick și Val. Era o petrecere al naibii de reușită.

Donald Crouse apăru pentru a o mai îmbrățișa o dată când ajunsese aproape de ușă.

– E un lucru bun că ăsta este un oraș mic, Val – probabil că și în continuare o să te văd la fel de mult ca și atunci când lucrai aici, pe hol.

Ea râse și îl îmbrățișă la rândul ei.

– Foarte probabil. Mulțumesc pentru tot, Donald. Am învățat multe de la tine.

– L-am invitat pe tatăl tău să treacă pe-aici, spuse Donald. Dar era prea ocupat.

– Povestea vieții lui. „Și a mea, de prea mulți ani." A promis să vină la petrecerea cu ușile deschise pe care o dau pentru a sărbători noua mea firmă și noul cabinet. Abia am lansat invitațiile. O să vii?

– N-aș rata așa ceva.

Cu un ultim zâmbet, Donald o conduse la ușă.

Binedispusă, părăsi clubul și se îndreptă spre mașină. O petrecere de rămas-bun reușită era distractivă și se schimbaseră multe comentarii sentimentale, dar în principal era încântată că terminase cu vechiul loc de muncă. Crouse, Resnick era cea mai bună firmă de avocați care se ocupa de dreptul comercial de pe piață, dar propriul cabinet îi oferea deja mai multe satisfacții.

Nu era nimeni la noul birou, deoarece Kendra se afla în vizită la Daniel, așa că Val trebui să facă un drum rapid la biserică, să-i deschidă ușa mamei ei. Azi, Callie avea să expună opera pe care o crease, și Val de-abia aștepta s-o vadă. Mama nu-i arătase nici măcar desenele, așa că avea să fie o surpriză de zile mari.

Callie și partenerul ei de cursă lungă, Loren Goldman, coborau din monovolumul lui Callie când ajunse Val. Încă pusă pe îmbrățișări, Val o luă în brațe pe mama ei, apoi pe Loren.

– Sunt, în mod oficial, o femeie liberă!

– Bucură-te cât durează, o sfătui Loren. Libertatea e în cea mai mare parte o iluzie.

Loren era oboist în orchestra simfonică din Baltimore și avea o expresie sumbră, luminată de lucirea ascunsă din ochii lui cenușii. Callie cunoscuse mulți bărbați și, câteodată, la întâmplare, când Val era mică, dar se oprise când îl cunoscuse pe Loren. Deși nu fusese niciodată o figură paternă pentru Val, era un bun înlocuitor de unchi. Lung și deșirat, avea o barbă îngrijită și o coadă de cal grizonantă ce se potrivea de minune cu stilul artistic de Mama Geea al lui Callie.

Deși cei doi erau împreună de vreo doisprezece ani, preferau să aibă case separate pentru că le ofereau mai mult spațiu. Val nu se putuse niciodată hotărî dacă erau teribil de emancipați sau mai degrabă aveau doar fobia unui angajament, dar trebuia să admită că, din anumite puncte de vedere, aveau un aranjament perfect. Ar fi fost frumos să aibă și ea o relație ce oferea atâta căldură și sprijin, și, în același timp, să nu fie extrem de solicitantă.

Urmând-o pe mama ei în spatele monovolumului, Val spuse:

– Abia aștept să văd ce-ai făcut, Callie.

– Poate că n-o s-o vezi. Poate că o să agățăm creația cu o pânză pe deasupra, așa ca s-o putem dezveli când îți vii petrecerea.

– Maaaamă!

Callie zâmbi larg.

– Nu-ți face griji, dragă, te tachinam doar. Știu foarte bine că te-ai uita la ea imediat ce m-aș întoarce cu spatele, chiar dacă am acoperi-o. Niciodată n-am putut ascunde de tine cadourile de Crăciun.

– Totuși, dezvelirea nu-i o idee prea rea, spuse Val gânditoare. O s-o acopăr din nou înainte de petrecere, așa încât să avem un moment dramatic ce o să impresioneze pe toată lumea atât de tare, încât o să fii asaltată de comenzi pentru a compensa faptul că nu mă lași să-ți plătesc pentru asta.

– Cum s-o las pe singura mea fiică să-mi plătească pentru un cadou în onoarea noii ei afaceri? În special acum, că faci o muncă onorabilă, nu doar asupreşti masele în folosul profiturilor unei firme.

În timp ce Val își dădea ochii peste cap, Callie deschise ușa din spate a mașinii, astfel încât ea și Loren să poată scoate cu grijă sulul lung și gros de țesătură.

– În afară de asta, am montat o cameră-spion în ea, ca să-mi pot aținti mereu un ochi matern către tine.

– Sper din tot sufletul că glumești.

Întotdeauna era greu să o citești pe Callie, dar Val își dădu seama că o tachina din nou, de vreme ce mama ei nu fusese niciodată tipul de mamă-cloșcă. De obicei, avea o încredere desăvârșită în talentul lui Val de a se descurca. Ceea ce era și de bine, și de rău.

În interiorul clădirii, Callie spuse:

– Du-te să-ți verifici e-mailurile sau fă ceva. O să te chem când suntem gata cu instalarea.

Fără tragere de inimă, Val merse spre biroul ei. Era fată mare, putea suporta tensiunea așteptării înainte să vadă creația mamei ei.

Se dovedi că erau destule mesaje, așa încât fu surprinsă când Callie își vârî capul în birou.

– E gata.

Arăta emoționată și puțin agitată. Val o urmă spre altarul principal, apoi se opri, copleșită. Piesa se întindea pe înălțimea a aproape două etaje, și atârna pe un perete zugrăvit în auriul delicat pe care îl precizase Callie. Mătase, și catifea, și brocat erau combinate cu pene și piele și alte materiale pentru a crea un întreg ce era dificil de descris, dar absolut uluitor.

Val încercă să descifreze imaginile, care sugerau păsări în zbor, balanța justiției și un răsărit de soare.

– Doamne, Dumnezeule, Callie, este cea mai bună creație a ta!

Traversă altarul și ridică mâna să mângâie o formă delicată ce ieșea în evidență ca un basorelief.

– Chiar crezi asta?

Știind ce se aștepta de la ea, Val descrise în detaliu tot ce-i plăcea, sfârșind cu:

– Dacă asta nu-ți va aduce mai multe comenzi, mă voi lepăda de comunitatea de afaceri din Baltimore.

– A ieșit destul de bine. Callie își privea cu mândrie opera. Cred că ăsta e începutul unei noi direcții pentru mine. Înaltă, exuberantă și cu părul castaniu-roșcat, era artistul prin definiție. Această identitate i se potrivea mult mai bine decât i se potrivise vreodată maternitatea, bănuia Val.

Ușa se deschise și se auzi o voce familiară:

– Dumnezeule! E uluitor.

Val se întoarse spre Rob, care era urmat de un câine lung, cu picioare scurte, cu un corp solid și o aură de serenitate Zen. Fără îndoială, era Malcolm. Când acesta se duse direct sub biroul Kendrei, Val se îndreptă spre Rob.

Cum va reacționa Callie față de el? Avea să observe fără îndoială că era arătos. Deși înfățișarea de muntean de la graniță dispăruse, părul lui decolorat de soare era încă mai mult lung, ceea ce accentua un ușor aer rebel.

Lăsa impresia unui bărbat cu o funcție executivă sau de consultanță, dar niciodată un subordonat.

Gândindu-se că ar putea chiar să-i clarifice lui Callie relația, Val se ridică pe vârfuri și-l sărută pe Rob. Ei îi răspunse cu entuziasm și ea aproape că uită să se retragă. „Mai târziu."

– Mama abia ce a instalat piesa de rezistență. Nu-i așa că e o artistă incredibilă?

– Fără îndoială că este. Intenționați să fotografiați opera de artă și să faceți reproduceri, doamnă Covington? Știu câțiva care ar putea fi interesați de astfel de lucrări dacă văd o mostră din ce puteți face.

Având în vedere trecutul lui antreprenorial, probabil că într-adevăr cunoștea astfel de oameni. În timp ce Val făcea prezentările, Callie îl studia pe Rob cu un oarecare scepticism. Probabil că l-ar fi acceptat fără rezerve dacă ar mai fi avut încă barbă, dar în sacou bleumarin și pantaloni bej arăta probabil prea respectabil pentru gusturile ei.

Hotărând că afacerile sunt afaceri, Callie spuse:

– Mulțumesc pentru intenție. Loren lucrează la o pagină web pentru mine. În două săptămâni o să fie pe internet și o să includă fotografii cu creația asta, plus alte câteva. Val o să-ți spună când o să fie funcțională.

El încuviință din cap, apoi dădu mâna cu Loren. După un scurt moment de conversație, Callie și Loren plecară să ia cina cu niște prieteni, așa că Val era liberă să-l cunoască pe Malcolm.

– Ce bine crescut. Ăsta-i un câine dintr-un milion. Îngenunche să-l scarpine pe gât, iar el mormăi ușor. De fapt, sunt gata să fac pariu că n-ai să mai găsești un câine ca ăsta pe nicăieri.

Rob zâmbi larg.

– Ăsta-i un pariu pe care nu-l fac, dar e un tip cumsecade. O să-i fac câteva poze și o să i le dau lui Joe Cady. Sora lui, Lucy, e o doamnă de treabă. Spune că nu l-ar fi părăsit pe Malcolm, dar s-a bucurat pentru mine că l-am adoptat. În seara asta, o s-o ia pe cealaltă soră și o să meargă în vizită la Joe.

– Îmi pare bine că n-o să fie singur. Ce zi frumoasă a fost asta! Val își întinse brațele și făcu o piruetă, vrând să zboare. Totul merge atât de bine, Rob, că mi-e frică. Noul meu cabinet a pornit cu dreptul, facem progrese pentru salvarea lui Daniel, mâine, eu și Lyssie o să ne întâlnim prima dată în cadrul programului – se învârti pierzându-și suflul în brațele lui Rob – și ești și tu aici. Cât de norocoasă pot fi?

În ochii lui, văzu același entuziasm pe care-l simțea și ea. Îi aruncă o privire exagerat de pofticioasă.

– Dacă vrei, ai putea fi norocoasă chiar acum.

O pasiune îi duse la alta și emoțiile zilei erupseră în dorință autentică. Ea îi cuprinse fața în palme și îl sărută din nou, murmurând:

– Mama a pretins că a instalat o cameră-spion în creația ei. Să vedem dacă putem s-o șocăm?

– Mă îndoiesc că mama ta e ușor de șocat. Râzând, Rob se lăsă pe covor și o trase pe Val lângă el. Dar putem încerca.

Ea își strecură mâinile sub tricoul lui polo, mângâindu-i pieptul, în vreme ce-și freca fața de gâtul lui în încercarea de a-i absorbi mireasma în ea. O parte depărtată din ea se întreba dacă un astfel de noroc va dura. Dar asta era doar o superstiție. Voise să-și schimbe viața și o făcuse. N-o așteptau decât vremuri bune...

capitolul 21

Tolănită pe canapea în cel mai confortabil costum de casă, Kendra își ridică privirea surprinsă, când auzi zgomot de chei la ușa din față. Doar patru persoane aveau acces direct în casa ei și n-o așteptau pe nici una.

Ușa se deschise brusc și intră fiul ei.

– Jason! Își aruncă revista și alergă prin cameră să-l îmbrățișeze pe băiatul ei. Nu credeam că ajungi acasă până în weekend. A trecut mult prea mult timp de când ai avut o permisie. Se dădu înapoi, cu mâinile pe umerii

lui. Arăți atât de bine, că abia îmi vine să cred că sunt rude.

Și nu era doar mândrie și dragoste maternă. Înalt de peste 1,80 m, la fel ca tatăl lui, lat în umeri și cu o constituție atletică, băiatul ei ar fi fost considerat un bărbat bine oriunde s-ar fi aflat. Însă în uniforma de cadet al Academiei Forțelor Aeriene arăta trăsnet. Drăgăstoasă, îi atinse insigna de pe uniformă.

– Abia așteptam să văd asta. Steaua pentru merite deosebite la învățătură, cununa pentru comandă militară, un fulger pentru că ești un atlet deosebit. Ești tare, băiete. Hai să te schimbi în haine civile, înainte ca fetele să spargă ușa.

Fără să zâmbească, își lăsă jos sacul de voiaj.

– Am solicitat să-mi încep vacanța mai devreme cu două zile, din cauza unor probleme familiale și am fost destul de norocos să vin cu autostopul până la Baza Aeriană Andrews.

– Probleme familiale? Kendra începu să se simtă încordată. Nu-i stătea în caracter fiului ei mereu binedispus să arate furios. S-a întâmplat ceva? Vreo fostă prietenă a pretins că ai lăsat-o gravidă?

O luă de mână și o conduse din hol înapoi în sufragerie. Era tulburător de matur. Îi trecură prin minte cuvintele „ofițer și gentleman". Mă faci să mă simt agitată, Jay.

– Poate că e bine să te așezi.

Amintindu-și că el era în mod evident teafăr și nevătămat, deci ce era mai rău nu se întâmplase, ea se așeză din nou pe canapea, deși de data asta nu mai era relaxată. El rămase în picioare, cu mâinile la spate, pulsul ce i se zbătea la gât dovedind că era mai puțin calm decât părea.

– În regulă, Jay, spune-mi cinstit. Ce s-a întâmplat?

El se uită în ochii ei, cu o privire clocotind de furie și durere.

– De ce a trebuit să aflu de la o colegă de clasă cine e adevăratul meu tată?

Ea icni, simțind cum i se scurge tot sângele din corp.

– Ce spui acolo?

– Lumea e mică. Una dintre colegele mele de clasă, Cass Murphy, e din Baltimore, așa că desigur că ne cunoaștem. Aseară, a trecut pe la mine și mi-a spus că unchiul ei, Cal, l-a apărat pe tatăl meu, Daniel Monroe, când a fost judecat pentru crimă. Pentru că e o fată bună, mi-a transmis condoleanțe pentru că în câteva săptămâni urmează să fie executat.

Deci, după ce Val discutase cu avocatul din oficiu, probabil că Murphy îi trimisese un e-mail nepoatei lui în legătură cu această coincidență. Și iată rezultatul. Pe când Kendra se gândea ce să spună, Jason adăugă tăios:

– Nici să nu te gândești să mă minți! Am căutat pe net despre caz, așa că știu amănuntele, știu cum arată Monroe. La timpul respectiv, când a fost condamnat pentru crimă, arăta exact ca mine. Pielea i se întinse pe pomeți. Cum ai putut să mă lași să cresc fără să știu că... că adevăratul meu tată e un criminal?

Kendra își ascunse chipul în palme, simțind durerea pulsând în tâmple. Când simți că șovăie, spune adevărul. Ridicându-și privirea, rosti:

– Nu ți-am spus, pentru că Daniel nu a vrut să știi. Credea că, deși e nevinovat, ar fi prea dificil pentru tine să crești știind că tatăl tău a fost condamnat pentru crimă. Ne-am certat pe tema asta. Într-un fel, i-am înțeles punctul de vedere, când erai mai mic, dar pe măsură ce creșteai, m-a supărat din ce în ce mai tare faptul că nu știai adevărul.

– Philip Brooks știa că nu era adevăratul meu tată, sau l-ai mințit și pe el?

– Bineînțeles că știa! Aveai aproape patru ani când eu și Phil ne-am căsătorit. Și să nu îndrăznești să spui că Phil n-a fost adevăratul tău tată. Te-a adoptat, și te-a crescut, și te-a iubit. Erai mândria și bucuria vieții lui, și tu știi asta.

– Deci, dacă Philip Brooks a fost adevăratul meu tată, atunci ce este Daniel Monroe? Un donator de spermă? Ce mai moștenire genetică! Făcu o grimasă. Desigur că e nevinovat. Nu e așa orice om condamnat la moarte?

Kendra își reținu un impuls de mânie. Poate că arăta ca un adult, dar avea doar nouăsprezece ani.

– Ai tot dreptul să fii supărat, dar nu întinde coarda. Ai doi tați, amândoi niște oameni buni. Daniel a fost mai sălbatic când era puști, dar s-a îndreptat. Ne planificam nunta când a fost arestat. Ai întrebat, acum stai jos și ascultă răspunsul.

El dădu din mână, arătând dintr-odată foarte obosit. Dându-și seama că suportase o zi lungă și chinuitoare de când Cal Murphy îi dăduse fără să vrea veștile, Kendra se ridică și îl luă de după umeri.

– Probabil că ți-e foame. Ce zici de o limonadă proaspătă și felii de șuncă cu salată de cartofi?

– Sună bine. N-am prea dormit noaptea trecută. Vocea îi părea foarte tânără. Mamă, cum să nu știu ceva atât de important despre mine, după atâta vreme? Tatăl meu ar fi putut să moară, și eu n-aș fi aflat niciodată.

Ea îl conduse spre bucătărie, dorindu-și să fi ascultat de instinct și să fi trecut peste dorințele lui Daniel.

– Deși Daniel e pesimist, e posibil să fim aproape de a-i obține comutarea pedepsei. Dacă nu... Înghiți în sec. Ani la rând, m-am întrebat cum aș putea să găsesc o justificare pentru tine, dacă ar fi fost executat înainte ca tu să afli.

– În nici un fel n-ai fi putut justifica asta, spuse el vehement.

– Îmi era teamă de asta. Scutură din cap. Să ascunzi adevărul e o treabă grea. Chiar cu două zile în urmă, l-am văzut pe Luke, fratele vitreg al lui Daniel. Regretă că ai fost ținut departe de partea aceea a familiei.

– Mai am rude de care nu știu nimic?

Expresia uimită a lui Jason arăta că nu se gândise la asta.

– Ai destule aproape de Baltimore, și majoritatea sunt de treabă. Cu toată familia lui Phil în Mississippi,

n-ai avut niciodată destui veri. O să stai vreo zece zile în Monroe, dacă vrei. Unul dintre verii tăi Monroe e la Academia Navală. Aţi avea multe în comun.

El îşi trecu mâna prin părul tuns scurt, milităreşte.

– Nu sunt sigur de reuniune. Poate. O să mă gândesc mai târziu la asta, când o să ştiu cine dracu' sunt.

Ajunseră în bucătărie şi Jason se aşeză pe scaunul lui obişnuit, în timp ce ea turnă limonadă pentru amândoi şi aranjă pe farfurie salata de cartofi şi murături pentru băiatul ei. Aşteptă până când el mâncase o cantitate respectabilă, înainte de a întreba:

– Eşti pregătit pentru toată povestea?

– Mai pregătit ca niciodată. Avea o privire inexpresivă. E într-adevăr nevinovat?

Ea îl privi în ochi.

– Dumnezeu îmi e martor, Daniel a fost condamnat pe nedrept. Ştiu precis, pentru că eram împreună cu el când a avut loc crima, dar procurorii şi juriul nu m-au crezut. Tocmai ce am aflat că doi dintre cei trei martori oculari au minţit ca să-l protejeze pe furnizorul lor de droguri.

– Şi al treilea?

– A făcut o greşeală. Se întâmplă des, în special când lumina e slabă şi se întâmplă ceva înspăimântător.

Jason răsuflă prelung, scăpând de o parte din încordare.

– Aşadar, tatăl meu a fost condamnat pentru că aveau nevoie să pună mâna pe cineva, şi el era negru, avea statura potrivită şi locuia în zona.

– Cam asta e. O întorsătură nenorocită şi blestemată a sorţii, ce ne-a schimbat întreaga viaţă. Parcurse cu concizie cunoscuta poveste, răspunzând la toate întrebările pe care Jason le puse pe parcurs.

Când ea termină, Jason îi ceru:

– Vreau să-l cunosc.

– Era şi timpul. Îşi puse mâna peste cea a fiului său. Închisoarea nu-i uşoară, Jason. Daniel a trebuit să fie tare pentru a supravieţui, dar e un om bun, care a învăţat

multe pe propria piele. Acordă-i o şansă şi aminteşte-ţi că a ascuns adevărul de dragul tău. Poţi spune că nu ţi-ar fi făcut viaţa mai grea când ai fi crescut?

Jason privi într-o parte

– Nu, nu pot să spun. Dar simplitatea nu-i întotdeauna mai bună.

– Ai dreptate, fu ea de acord, dar când ai copii, toate instinctele te îndeamnă să-i protejezi, chiar dacă nu-i întotdeauna cea mai bună alegere. La început, am fost atât de rănită de proces şi de condamnare, încât am vrut să îngrop tot subiectul ăsta îngrozitor. Mă durea să mă gândesc la el.

O studie şi ochii i se îmblânziră.

– Nu erai mai în vârstă decât sunt eu acum. Ai purtat în suflet o mare durere.

– Facem ceea ce trebuie să facem.

Făcu o grimasă, amintindu-şi teroarea îngrozitoare a crizelor de plâns prin care trecuse pe-atunci. Familia lui Daniel o ajutase cum putuse mai bine, şi ea răspunsese îndepărtându-l pe Jason de ei. La vremea aceea, părea în regulă.

– Trebuia să am grijă de tine şi o dorinţă arzătoare să nu depind de ajutorul social mai mult decât e necesar, pentru că mama m-a educat să fiu independentă.

– Ai trăit din ajutor social? Nu mi-ai spus niciodată asta! spuse el, scandalizat.

Ea fu oarecum amuzată de şocul lui.

– Nu există prea multe din viaţa mea de atunci de care aş vrea să vorbesc, dar ai dreptul să ştii. Programul în care eram oferea sprijin şi asistenţă pentru copil, în vreme ce eu urmam o calificare pentru un post, dacă asta sună mai bine decât *ajutor social*.

– Nu-i cu mult mai bine. Se încruntă. Tu şi tata aţi încercat să aveţi copii?

– Am încercat. Şi am dat greş. Era rândul ei să-şi fie reasă privirea. Îşi dorise atât de mult să aibă un copil cu Phil. De preferat o fetiţă cu zâmbetul dulce al tatălui ei. Vrei să-l cunoşti pe Daniel mâine? E la închisoarea de maximă securitate SuperMax din oraş.

– E prea curând. Poate la începutul săptămânii. Pentru moment, vreau doar să stau acasă. Jason oftă și se întinse să ia ultima murătură. Au existat momente în ultimul an în care tot ce-mi doream era să fiu acasă, în Baltimore, în patul meu. O viață normală, așa cum aveam în liceu, înainte ca tata – Phil – să moară. Dar viața nu va mai fi niciodată ca atunci.

Ea îi strânse mâna.

– Mi-e teamă că nu. Când suntem mici, universul nostru pare de neclintit. Apoi creștem și viața devine o schimbare nenorocită după alta. Dar de obicei există recompense, odată ce ne obișnuim cu noua ordine. Cel mai mult iubești aviația, nu-i așa?

După ce el încuviință din cap, ea spuse:

– Și pentru că n-o să-l mai vezi pe Phil în această viață, mai ai încă un tată pe care să-l cunoști. Nu poate fi la fel cum a fost cu Phil, dar poți avea o relație care să conteze. Își împinse scaunul înapoi și se ridică. Vrei să-ți dau o prăjitură cu căpșune la desert?

Fața lui se relaxă într-un surâs.

– Sigur că aș vrea. Câteodată, visam la asta în Colorado.

Ea scotea bolul cu căpșune din frigider când el o întrebă încet:

– Mamă... l-ai iubit pe tata? Phil?

Ea lăsă castronul pe bufet și se întoarse cu fața spre el.

– Daniel a fost iubirea mea din tinerețe și n-o să încetez vreodată să țin la el. Dacă n-ar fi fost victima unei îngrozitoare nedreptăți, ne-am fi căsătorit și am fi fost fericiți, cred. Dar l-am iubit și pe Phil. N-a existat o zi din căsnicia noastră în care să nu mulțumesc că era soțul meu. Știi cum a fost după ce a murit – am rămas amândoi amorțiți luni întregi. Notele tale au scăzut spre 8 în semestru ăla, iar eu umblam ca somnambula la serviciu. Am avut noroc că nu m-au concediat. Phil a fost unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat vreodată.

Jason se ridică și o luă în brațe. Înălțimea lui o făcea să pară scundă.

– Să iubești e darul tău, mamă. Sunt norocos că sunt fiul tău.

Ea îl îmbrățișă la rândul ei, cu lacrimi în ochi. Slavă Domnului pentru nepoata lui Cal Murphy care grăbise această confruntare. Chiar și Daniel avea să fie bucuros în cele din urmă. Spera.

Supraaglomerată ca de obicei, Val făcu lucrurile în ultima clipă și sosi cu zece minute întârziere la prima ei întâlnire cu Lyssie Armstrong. Lyssie o pofti în casă, cu o expresie reținută, dar cu părul îngrijit strâns la spate într-un elastic și cu tricoul și jeanșii curați.

– Îmi pare rău pentru întârziere. Concepeam o petiție și nu mi-am dat seama cât e ceasul, apoi am întâmpinat probleme în trafic, se scuză Val.

Lyssie folosi degetul arătător ca să-și împingă ochelarii pe nas.

– Chiar mă întrebam dacă mai vii.

Val dădu să răspundă că nu și-ar fi dat atâta osteneală să devină o „soră mai mare“ dacă nu ar fi fost devotată, dar se opri când își dădu seama că Lyssie vorbea așa pentru că se simțea nesigură, fără să dea de fapt glas gândurilor. Îmbrăcămintea ei îngrijită dovedea cât de importantă era această după-amiază pentru ea, ceea ce însemna că probabil era agitată.

– O să vin întotdeauna, Lyssie, deși nu pot să jur că voi fi mereu punctuală, așa cum ar trebui să fiu. Hai să-ți dau o carte de vizită cu numărul meu de mobil, ca să mă poți suna oricând, în special când o să întârzii.

Fata își înclină capul într-o parte:

– Oricând?

– Da. Dacă sunt într-o ședință sau nu pot vorbi dintr-un oarecare motiv, va trebui să lași un mesaj, dar promit că o să te sun de îndată ce voi putea.

Își scoase portofelul din geantă și îi înmână una dintre cărțile ei de vizită. Lyssie întoarse cartonul între degete.

– Chiar n-o să te superi?

– Pe cuvânt că nu. Val făcu o grimasă. Dar trebuie să-ți mărturisesc că uneori preiau prea multe și este nevoie să mă străduiesc foarte tare să țin pasul. Întotdeauna reușesc să fac tot ce promit, dar câteodată durează ceva timp și, câteodată, munca trebuie să fie pe locul întâi. Privi în jur prin mica, dar îngrijita sufragerie. Bunica ta e pe-aici? Aș vrea s-o salut înainte de plecare.

– E în curtea din spate.

Lyssie o conduse prin bucătărie și în jos pe șase trepte spre o curte pavată cu beton, acoperită de un umbrar și înconjurată de ghivece de flori făcute din cauciucuri vechi, toate pline de mușcate strălucitoare și petunii și alte plante anuale. În centru, sub umbrar, era o mică masă cu scaune. Louise stătea lângă masă cu o băutură rece și o revistă, iar pe celălalt scaun se tolănise un motan care sforăia.

– Bună. Val scărpină pisica și în schimb primi un mormăit ușor. Tocmai voiam s-o iau pe Lyssie. O s-o aduc înapoi pe la șase.

Louise zâmbi.

– Să vă distrați bine. Abia aștept o după-amiază în care să nu fac nimic.

Val se gândi că bătrâna arăta relaxată, dar nu sănătoasă. Cu toate astea, se cunoșteau de prea puțin timp ca să o întrebe de sănătate.

– Am așteptat asta toată săptămâna. Se pare că n-am niciodată prea mult timp să mă joc, așa ca o folosesc pe Lyssie drept pretext.

Lyssie schiță un zâmbet trecător, înainte de a o săruta pe bunica ei pe obraz. Când fură în mașina lui Val, întrebă:

– Unde e magazinul de bricolaj?

– În Towson. Locul ăla e uriaș, cu lucruri pe care nici nu ți le închipui. O să ne fie greu să hotărâm de unde să începem. Se îndepărtă de bordură și se îndreptă spre autostrada Jones Falls. Hotărându-se să întrebe ceva la care se tot gândise, spuse: Sunt mereu fascinată de diversitatea noastră ca națiune, dar e greu de ghicit istoria

familiei tale sau a bunicii tale. Știi ceva despre originea strămoșilor tăi?

Lyssie se învioră.

– Au venit de pretutindeni – Scoția, și Africa, și Spania, și Germania, dar cea mai interesantă e bunica – este jumătate englezoaică și jumătate indiancă Lumbee. Să știi că sunt destui indieni Lumbee în Baltimore.

– Am citit despre centrul comunitar Lumbee din oraș, dar nu știu multe despre trib, cu excepția faptului că nu sunt recunoscuți la nivel federal. Nu provin din Maryland, nu-i așa?

– Locul de baștină al tribului este Carolina de Nord, mai ales de-a lungul râului Lumbee. E cel mai numeros trib din estul fluviului Mississippi. Există discuții despre originile tribului, dar conducerea noastră încearcă să obțină recunoașterea. Se spune că membrii coloniei pierdute din Roanoke au fost asimilați de către Lumbee – pe atunci li se spunea Cheraw – și au adăpostit și sclavi fugiți. Iată de ce Lumbee nu arată ca alte triburi de indieni nativi.

Observând folosirea de către Lyssie a cuvântului „noastră“ atunci când se referise la conducerea tribului, Val spuse:

– Par a fi oameni generoși. Poți fi membră a tribului cu o optime de sânge indian?

Lyssie dădu din cap cu convingere.

– Ca să fii înregistrat, trebuie să-ți poți urmări descendența din cineva anume din Documentele Originale și să ții legătura cu tribul. Să ții legătura este în constituția tribală. Eu o fac prin centrul comunitar de aici. După o pauză, continuă: Mama și-a ignorat sângele de indiancă, dar bunicii îi place că eu sunt mândră de al meu. Îmi istorisește povești de la mama ei și spune că, poate, într-o zi vom putea merge în Carolina de Nord să ne vizităm verii.

Val ascultă, impresionată, cum Lyssie îi povestea despre istoria tribului. Era evident că „sora cea mică“ studiase serios subiectul. Când Lyssie se opri, Val spuse:

– Pariez că se pot spune povești frumoase folosind istoria Lumbee.

– Eu deja am scris povești despre ei, spuse timidă Lyssie.

– Adevărat? O să-mi spui și mie una?

Nu era nevoie s-o roage de două ori. Cu o voce plină de entuziasm, fata începu o poveste animată despre o tânără englezoaică din colonia Roanoke și chipeșul indian Cheraw care o salvase de foamete și o luase acasă. Când povestea se sfârși cu bine, după multe aventuri, Val spuse:

– E nemaipomenit, Lyssie. Dacă vrei să devii scriitoare, să știi că ai talent.

Lyssie arăta de parcă ar fi vrut să accepte compliment, dar nu îndrăznea:

– Avocații se pricep la povești?

– Ba bine că nu! zâmbi larg Val. Am lucrat împreună cu o prietenă de-a mea, actriță, când a scris scenariul unui film pe care voia să-l facă. În acest timp, am învățat multe despre mecanismul unei povești de succes.

– Filmul s-a făcut?

– Da, s-a făcut. Val se hotărî să lase povestea lui Rainey pentru altă dată, pentru că ajunseseră în parcarea magazinului de bricolaj. Ești pregătită să fii copleșită?

Lyssie se dădu jos din mașină și intrară în magazinul uriaș, asemănător unui depozit. Fata se opri după câțiva pași, cu ochii roată la explozia de obiecte, și culori, și mirosuri.

– Super!

– Chiar așa. De unde ai vrea să începem? Val se uită în depărtare. De vreo doi ani n-am mai avut timp să trec pe-aici, așa că probabil că au mai adăugat noi raioane. Ce știu sigur e că sunt alei întregi de materiale pentru artă, rame și ștampile de cauciuc, pentru creat albume și confecționat bijuterii și aranjamente de flori, și atâta sclipici și materiale lucitoare câte ai putea folosi o viață întreagă.

– Hai să începem de-aici.

Lyssie arătă spre centrul magazinului, direct în fața lor. Era aranjat acolo un stand de vânzări promoționale la florile de mătase, și zeci de vase erau pline până la refuz cu flori viu colorate.

– Nu-i așa că hortensiile de mătase sunt fantastice? Val compară două flori de culoare crem. Cred că florile mai mici sunt mai convingătoare decât cele cu petale mari, dar astea pot arăta minunat dacă sunt folosite corect.

Lyssie dădu din cap serioasă și în vreme ce ea alese câteva tulpini de hortensii mov și vișinii, Val făcu rost de un cărucior.

– Aranjamentele sunt făcute de obicei în vase sau în coșuri, sau câteodată pe coroniță din viță-de-vie, explică ea. Hai să începem prin a alege ce flori vrem, și apoi să găsim aranjamentele care să le pună în valoare.

Croindu-și drum, pline de veselie, prin insula de flori, aveau căruciorul pe jumătate plin în momentul când terminară circuitul.

– Înainte, spre plantele uscate. Multe dintre ele sunt doar ierburi interesante, dar se combină bine cu florile de mătase și dau aranjamentului un aspect mult mai natural. Val înaintă mai în adâncul magazinului, apoi împinse căruciorul spre rafturile căutate. Îmi place raionul ăsta. Miroase ca un câmp cu fân vara.

Lyssie alese un ambalaj din celofan ce conținea șase vârfuri de grâu uscat, cu spice lungi și delicate.

– Am văzut fotografii cu așa ceva, dar niciodată în realitate.

– Pune două din astea în căruț și câțiva dintre crinii ăia uscați. Cred că arată ca niște verbine.

Lyssie își mușcă buza.

– O să fie extraordinar de scump.

– Ieftin n-o să fie, încuviință Val, dar îmi pot permite, rezultatele sunt minunate și o să ne distrăm de minune făcând aranjamentele. Ani la rând, am muncit atât de intens, încât n-a mai fost timpul necesar să lucrez la proiecte și, la naiba, vreau să mă distrez cu tine!

– Dacă pui problema așa... Lyssie schiță un zâmbet foarte matur, alegând un braț plin de diferite feluri de plante uscate. Îmi place aroma acestora. Mâna ei zăbovi deasupra buchetelor de eucalipt roșu cu tulpina lungă. Un fel de pini, dar nu chiar.

Val luă un mănunchi și inhală mirosul.

– Mireasma Californiei. Două dintre prietenele mele din școală s-au mutat acolo și, de câte ori le vizitez, îmi fac timp să merg cu mașina printre dealurile de eucalipt. Copacii provin din Australia și s-au acomodat foarte bine în California, așa cum fac toți emigranții. Cineva mi-a spus că eucaliptului îi prieste ceața de pe coastă, dar nu știu dacă e sau nu adevărat.

– Mi-ar plăcea să vizitez California odată, spuse Lyssie gânditoare. Poate chiar Australia.

– Atunci, odată o vei face. După ce vezi Carolina de Nord. Văzând scepticismul fetei, Val adăugă: Este cu adevărat posibil, Lyssie. Nu putem avea în viața tot ce ne dorim, dar de obicei, obținem lucrurile pe care ni le dorim cel mai mult. Dacă tu vrei să călătorești, poți să faci ca dorința să devină realitate. Călătoriile nu sunt cel mai greu lucru de realizat în viață...

– Care e cel mai greu?

Auzise mereu că puștii pun întrebări dificile. Val își încrucișă brațele pe mânerul căruciorului, gândindu-se.

– Ei bine, e într-adevăr dificil să ai o relație bună cu cineva care nu vrea așa ceva. E nevoie de doi oameni să construiască o prietenie sau o iubire, dar doar de unul ca s-o sfârșească.

Fața mică a lui Lyssie se posomorî.

– În special dacă ăla are o armă.

Val se înfioră.

– Mă tem că da. Totuși, de obicei nu-i atât de dramatic. Majoritatea relațiilor care nu se concretizează sunt, de exemplu, de felul ăsta: o fată cu care ți-ai dori foarte mult să fii prietenă are, din păcate, prieteni destui. Sau e un băiat cu care ai vrea să ieși, dar el se întâlnește doar cu fete înalte și blonde. Poți câștiga bani pentru a zbura

spre Australia, dar probabil că nu-l poți face pe un băiat căruia îi plac blondele să se răzgândească, dacă tu ești o tipă scundă și roșcată.

– Dar, undeva, există o blondă înaltă căreia îi place de un băiat care la rândul lui e atras de roșcatele scunde.

Val râse.

– Exact. Partea bună e că, adesea, fata despre care crede că e super, și cu care voiai să te împrietenești, se dovedește a fi cu mult mai puțin interesantă decât fata liniștită din banca vecină. Scoase mai multe mănunchiuri cu iz acrișor de eucalipt verde, albastru și roșu. Să mergem spre coșuri și cutii?

Lyssie dădu din cap și merseră mai departe în magazin. Până aici, toate bune, decise Val. Se presupunea că o pereche de „surori" e distractivă, și chiar așa era.

capitolul 22

Vineri seară cu Val, și acum și sâmbătă. Când Rob sună la ușă, constată că nu era greu să se deprindă cu asta.

– Bună! Ea deschise ușa brusc, îmbrăcată lejer, într-o rochie lungă de vară. Uitându-se în jos, adăugă: Fără Malcolm?

– N-am vrut să supăr pisicile. Sau pe Malcolm, dacă tot veni vorba, pentru că ar fi în minoritate. Rob intră și închise repede ușa în spatele lui, ca să nu scape pisicile afară, înainte de a o învălui într-o îmbrățișare. Este o adevărată încântare, Valentine. Ce mod mai bun să închei o zi lungă și fierbinte decât în brațele unei femei scunde și fierbinți?

Ea se frecă de el asemenea uneia dintre pisici.

– Sper ca ăsta să fie un compliment.

– Așa și este. Își odihni obrazul în buclele ei rebele, simțind cum tensiunea se risipește. Nu mă pot gândi la nimic mai frumos decât să vin acasă la tine, chiar dacă nu e casa mea.

Ea râse.

– Nu sunt June Cleaver.[1]

– Fără-ndoială... eşti mult mai sexy. June avea nevoie de-o viaţă a ei. Am bănuit întotdeauna că, atunci când băieţii au crescut, l-a părăsit pe Ward, s-a înscris la Facultatea de Drept şi a devenit un avocat pledant ce se ocupă de cazuri privind protecţia mediului.

– Ce gând adorabil! Desprinzându-se din îmbrăţişare, Val îl luă de braţ şi îl conduse spre bucătărie. Cina nu e încă gata, dar nu mai durează mult.

El se opri să studieze două aranjamente cu flori din mătase de pe podea, unul într-un coş mare, şi celălalt într-o urnă mediteraneeană în stil antic.

– Ce interesante sunt astea. Tu şi Lyssie v-aţi petrecut după-amiaza la cumpărături?

– Mai întâi am făcut cumpărături şi apoi am făcut aranjamentele. Val admiră cu drag produsul muncii lor. Pentru că am de decorat toată biserica aia spaţioasă, m-am gândit că pot folosi câteva coşuri mari cu flori de pus pe jos, să înviorez colţurile întunecate. Lyssie a făcut urna grecească. Nu-i aşa că e drăguţă? Mi-a dat-o pentru bunica ei. Săptămâna viitoare o să încercăm câteva piese de pus pe masă.

El încercă să-şi amintească dacă dăduse vreodată importanţă până atunci aranjamentelor de flori uscate.

– Astea o să-ţi înveselească biroul, dar sunt puţin surprins că-ţi place să faci aşa ceva. Mama ta fiind artistă, mă gândeam ca ţi-ar plăcea să faci ceva mai... mai sofisticat.

Val făcu o grimasă.

– Aş face, dac-aş putea, dar n-am talente artistice. Mi-am dat seama de asta devreme, din moment ce Callie e atât de uimitoare. Nu numai lucrările ei de artă textilă, dar şi desenele, pictura, ceramica. La orice te poţi gândi, ea poate face. Prietena mea, Laurel, este

[1] June Evelyn Bronson Cleaver este personajul principal în serialul de televiziune *Leave It to Beaver*. June şi soţul ei, Ward, reprezintă arhetipurile de părinţi din familiile care trăiau în suburbii, în America anilor '50. (n.tr.)

o artistă înnăscută, asemenea lui Callie, şi întotdeauna s-au înţeles de minune. A fost o mare dezamăgire atât pentru mama, cât şi pentru mine că sunt o cauză pierdută, dar până şi un nontalent poate alcătui un aranjament mulţumitor de flori din mătase. E distractiv şi satisface nevoia de a face ceva drăguţ.

El recunoscu melancolia care se ascundea în vocea ei.

– Poate că nu eşti la nivelul lui Callie – şi puţini oameni sunt –, dar concepi o ambianţă minunată şi armonioasă, ca să nu mai spun că eşti o decoratoare de nota zece.

Val strălucea de mândrie.

– Ce lucruri frumoase spui. Cred că am să te păstrez.

El ar fi dorit să creadă că vorbea serios, dar putea recunoaşte o figură de stil când o auzea.

– Fiecare are câte un talent. Chestiile legate de computer şi de mecanică sunt firesti pentru mine. Tu eşti copilul vorbelor. Poate n-ai moştenit simţul artistic al mamei tale, dar ai moştenit creierul de jurist al tatălui, şi dreptul se plăteşte de obicei mult mai bine decât arta.

– E adevărat, dar mama ca artistă se distrează mult mai bine decât se distra tata ca avocat. Începu să-l tragă din nou spre bucătărie. Vrei să te destinzi cu un pahar de chardonnay, în timp ce eu fac salata şi pastele cu creveţi?

– Mi-ar plăcea, te rog.

Adora latura asta casnică a lui Val, la fel de mult cum nu se mai sătura de corpul ei minion şi de mintea brici. El şi Janice fuseseră mereu al naibii de ocupaţi, aşa încât viaţa lor socială se rezuma doar la întâlniri undeva pentru o cină târzie, apoi mergeau acasă la el sau la ea să înnopteze acolo. Foarte rar luau împreună dimineaţa o cafea sau cornuri.

Zâmbi în sinea lui, gândindu-se că, având un soţ, un copil şi un câine, Janice era probabil afundată până peste cap în viaţa casnică. Cu toate astea, părea fericită aşa cum era, ultima dată când vorbiseră – în urmă cu un an sau cam aşa ceva, când o sunase să o felicite la lansarea primului ei joc pe computer pentru preşcolari.

La vremea aceea, viața casnică părea un vis de neatins pentru el, dar poate, dacă îi făcea curte lui Val cu suficientă stăruință, avea să fie recompensat în cele din urmă cu acel cămin adevărat, primitor, la care tânjise mereu.

Când Val turnă vinul alb într-un pahar pe care îl întinse, spuse:

– Azi-dimineață, am pornit-o cu dreptul, începând să concep petiția pentru Daniel.

– Ce se întâmplă când e gata?

– O să trimit copii la biroul procurorului general și al judecătorului de la tribunalul care l-a judecat inițial pe Daniel, deoarece încă profesează. Nu mai trebuie să spun că va fi marcat drept urgent. Se înfi-ră. Mai sunt doar vreo trei săptămâni. Pare așa de... de straniu să fii martorul acestei numărători inverse până la moarte. Barbar.

– Foarte straniu. Sorbi din vinul rece. Ce o să facă judecătorul?

– O să convoace o audiere. Poate fi în ședință deschisă sau în cabinetul lui. Având în vedere conduita lui obișnuită, probabil că judecătorul Giordano va alege birourile sale. O să fiu acolo, să demonstrez valoarea noilor dovezi, în timp ce procurorul va trimite pe cineva care să explice că sentința inițială a fost corectă, și că Daniel merită să ardă în iad. Se încruntă. Cal Murphy spune că Giordano e corect, e doar un tip dur când vine vorba despre crime. N-ar fi alegerea mea preferată. Cu toate astea, tribunalul său este alegerea logică de unde să începem.

– Pot participa și eu la audieri?

– Poate. Depinde de ce vrea judecătorul. O să cer permisiunea pentru tine și pentru Kendra. Prezența unor persoane care nu sunt avocați ar fi neobișnuită, dar nu nemaiauzită.

– Să meargă Kendra la audiere? Va fi dureros.

Val îi aruncă o privire.

– Nu exagera cu protecția. Kendra e o femeie puternică, foarte puternică, care a luptat pentru Daniel ani

în șir. Ea e cea care trebuie să decidă dacă vrea sau nu să vină la audieri sau la execuție, dacă se va ajunge acolo.

– Probabil că ai dreptate. Mă gândeam doar la toate procedurile la care am asistat în timpul trecerii lui Jeff prin sistemul juridic. Mâna i se strânse pe paharul cu vin. E foarte dureros.

– Fără îndoială, spuse ea cu detașare. Cu toate astea, ai putut alege dacă să participi sau să stai deoparte, și ai ales să fii acolo. Soluția simplă nu-i întotdeauna și cea mai bună.

– Presupun că nu. Oftă. Întregul sistem greoi al pedepsei capitale nu e decât o lungă aplicare a torturii pentru toți cei implicați. De asta vreau să se isprăvească cu el o dată pentru totdeauna.

– Încep să fiu de acord cu tine. Deschise frigiderul și scoase un castron cu un amestec de verdețuri pentru salată. Ziua ta a fost rentabilă?

– Nu prea rea. După-amiază a trebuit să predau un curs de montare și finisare a rigipsului pentru niște puști la centrul comunitar, dar de dimineață am reușit să dau peste un vechi tovarăș de celulă al lui Omar Benson.

– Și...?

Val se opri din amestecarea salatei.

– Spunea că Benson se lăudase de câteva ori cum omorâse el un polițai și cum scăpase basma curată.

– Excelent! Și vrea să declare asta oficial?

– Pentru că Benson e mort, da. Omar a fost un mare ticălos. Toți erau înspăimântați de el când trăia. Tovarășul lui de celulă a fost eliberat condiționat și lucrează ca mecanic acum, și nu agreează deloc ideea ca un om să moară pentru o crimă înfăptuită de Omar.

– Excelent. E o mărturie indirectă, dar e convingătoare, și judecătorul o poate lua în considerare, dacă vrea. Termină de amestecat salata și împrăștie un pumn de nuci caju fărâmițate pe deasupra. Nu numai că avem mărturia că Daniel era în altă parte când Malloy a fost ucis, dar l-am localizat și pe prezumtivul ucigaș. Crezi că ai mai putea găsi oameni care să-l fi auzit pe Omar cum

se lăuda? O să trimit petiția la sfârșitul săptămânii, sper, și cu cât avem mai mult material care s-o susțină, cu atât mai bine.

– Am niște informații despre alți câțiva acoliți ai lui Omar Benson. Deși mulți care-l știau sunt morți acum. Scutură din nou din cap. Ce risipă de potențial uman.

Mobilul de la curea sună pe când Val arunca o mână generoasă de paste fettuccine în oala cu apă ce fierbea.

– Scuze, am crezut că l-am închis, spuse el. Te superi dacă răspund?

– Nu-i problemă. Cina va fi gata peste câteva minute.

Se mută în sufragerie și începu să pună masa. El apăsă pe buton, răspunzând apelului:

– Alo, Rob la telefon.

– Domnul Smith? Sunt Lucy Morrison.

Recunoscând vocea blândă a surorii lui Joe Cady, el spuse:

– Salutare. Vreți să vedeți ce face Malcolm? E bine. I-am făcut câteva poze azi. Când o să fie developate, luni, o să duc câteva și la sanatoriu, pentru Joe. Vă previn, dacă vreți câinele înapoi, trebuie să acționați repede. La sfârșitul săptămânii viitoare, n-o să mai pot suporta să mă despart de el. E un câine grozav.

– Nu vă sun în legătură cu câinele. Lucy scoase un oftat aproape inaudibil. Joe... Joe a murit în această după-amiază. M-am gândit că ați vrea să știți.

Starea lui de veselie se evaporă.

– Regret atât de mult. Știam că e foarte slăbit, dar n-am crezut... nu atât de curând. Se gândi la ochii posomorâți ai lui Joe Cady și la dorința lui de a îndrepta lucrurile. Sper că sfârșitul a fost liniștit.

– Așa a fost. Fratele și sora mea erau acolo. Toți care își aminteau cum a fost el odată. Vocea i se frânse. Trecuseră săptămâni de când nu îl mai vizitaserăm, așa că în noaptea când ați venit pentru câine și mi-ați spus că puterile i-au slăbit, am trecut pe la el împreună cu sora mea. A fost bucuros să ne vadă. I-am dus niște turtă caldă de mălai. S-a... s-a bucurat să o primească, deși n-a putut să ia decât o înghițitură... Înainte de plecare, am vorbit cu asistenta-șefă de pe etaj. În această dimineață, ne-a chemat să ne spună că era pe moarte. Cred... cred că poate Joe așteptase să își ia rămas-bun de la familia lui, înainte de a fi gata să părăsească această lume.

Rob închise ochii.

– Fratele meu „nu s-a lăsat plutind în noaptea umbrelor de veci[1]". Mă bucur că Joe a putut s-o facă.

– Și eu, și trebuie să vă mulțumesc pentru că ați făcut posibil asta. Mi-am îngropat capul în nisip, pentru că nu voiam să înfrunt durerea. Așa, la sfârșit, s-a produs tămăduirea.

– Dacă pot să fac ceva...

După un moment de gândire, Lucy spuse:

– Mi-ați putea trimite câteva poze cu Malcolm, ca să i le pun în sicriu. Joe iubea câinele ăsta.

Rob promise să developeze pozele și să le aducă luni. După ce își prezentă din nou condoleanțele, închise. Val se uită din ușa ce ducea spre sufragerie, cu ochii mari.

– Joe Cady a murit?

El încuviință din cap.

– Măcar a avut familia aproape.

– Odihnească-se în pace, sărmanul de el. Temporizatorul sună, pe când se îndrepta spre aragaz să ia de pe foc pastele. Strecurându-le prin sită, spuse: Mă bucur că am obținut înregistrarea video la timp și regret că nu va mai fi disponibil dacă procurorul va voi să-l interogheze.

– Crezi că asta va avea vreo influență în petiție?

– Nu știu. Probabil că nu.

Lăsând deoparte cina pentru moment, se duse spre Rob și-l îmbrățișă cu putere.

– Ce mai zi a fost și asta. Ai nevoie de mai mult vin și de o cină bună. Și data viitoare când vii, să-l aduci pe Malcolm. Este timpul să-i cunoască pe Damocles și pe Lilith.

---

[1] Aluzie la vilanela scrisă de poetul galez Dylan Thomas: *Do Not Go Gently Into That Good Night* – Nu te lăsa plutind în noaptea umbrelor de veci – trad. Olimpia Iacob (n.tr.)

Asta suna clar a gest casnic. O ținu strâns, alinat de trupul ei lipit de al lui. Dar nu putu scăpa de gândul fraților care mor.

După multe ezitări, Kendra se hotărî că era cel mai bine să nu-i spună lui Daniel că-l aducea pe Jason la SuperMax, pentru că ar fi putut refuza să-i vadă. Și dacă se întâmpla asta, era foarte posibil să nu mai existe o a doua ocazie de acel fel. Trăise cu perspectiva morții lui Daniel de atâția ani, încât execuția iminentă nu mai părea a fi reală. Totuși, din când în când, realitatea ei era posibil să fie executat cu sânge-rece o lovea în mă runtaie ca un ciocan.

Pe când ea și Jason parcurgeau procedurile de secu ritate ale închisorii, ei i se părea că vede sistemul pen tru prima dată. Așa cum se întâmpla cu toți vizitatorii, atmosfera din închisoare îl marcase și pe Jason, dar se stăpânea foarte bine. Când el se supuse controlului cor poral, ea întrebă:

– Ești sigur că vrei să treci prin asta?

– Sunt sigur, zise el scurt.

Ea se bucură. Nu conta cât de dificilă avea să fie vizi ta, căci era mai bine decât ca Jason să afle mai târziu că tatăl său a murit, fără ca ei să se fi putut întâlni.

Ajunseră în camera de vizită și Kendra se așeză pe scaun lângă telefon, în vreme ce Jason stătea liniștit în picioare, lângă ușă. După vreo cinci minute, ușa deți nuților se deschise și Daniel păși înăuntru cu escorta formată din cei doi gardieni. Se așeză, zâmbind spre Kendra pe când ridica receptorul din partea lui.

– Nu te așteptam, frumoaso.

– Am o surpriză pentru tine.

Se întoarse pe jumătate și făcu semn spre Jason. Daniel se uită prin încăpere. Cum Jason era îmbrăcat în uniformă de aviație, probabil că Daniel nu-i acordase prea mare atenție, crezând că e un gardian, dar acum îl recunoscu brusc pe vizitator când se uită la fața fiului său.

– Nu! Nu trebuie să fie aici.

Sări în picioare, dărâmând scaunul în agitația lui. Gardienii se alarmară imediat.

– Nu pleca! Așteptându-se la reacția lui, Kendra se uită drept în ochii lui când spuse încet: Jason știe, Daniel, și vrea să te cunoască. Nu-i nega dreptul de a-și cunoaște tatăl. Vorbele „pentru că ai plecat" rămaseră nerostite, suspendate în aer.

Daniel ezită. Pe chip i se citea chinul, dar ochii îi erau lacomi să-și vadă fiul.

– Ți-ai încălcat promisiunea.

– Jur că nu. Dintr-o pură și ciudată coincidență, fos rul tău avocat din oficiu are o nepoată în clasă cu Jason la academie. Murphy i-a spus despre tine și despre caz într-un e-mail, ea a vorbit cu Jason și iată-l aici. Vocea i se stinse. Nu irosi această ocazie, Daniel. Cred că a fost scris să se întâmple așa.

Ea îl privi pe fiul ei. Cu o față hotărâtă, înaintă și luă receptorul, așezându-se pe scaun, când ea se ridică. Pe când cei doi bărbați se priveau unul pe celălalt prin geamul de plastic, ea se minună de asemănările feței și ale staturii lor. Aveau și aceeași expresie neliniștită. „Alege-ți cu grijă vorbele, Jay, sau o s-o ia la fugă, prea rușinat să te privească în ochi."

– Bună. Jason înghiți în sec, mărul lui Adam mișcân du-se în sus și-n jos. E... ciudat să descopăr că am un al doilea tată.

– Îmi închipui. Daniel strângea atât de tare recepto rul, încât i se albiseră încheieturile degetelor. N-am vrut niciodată să mă vezi așa.

– Mama spune că ești nevinovat, așa că vina e de par tea statului Maryland. Vocea lui Jason deveni mai puter nică. Mai spune că, poate, sentința se va comuta.

Kendra îl văzu pe unul din gardieni pufnind. Din fericire, Jason nu-l văzu.

– Poate. Nu contez pe asta. Vocea lui Daniel era blân dă ca o șoaptă. Își întinse mâna spre fiul lui, lăsând-o să cadă când întâlni plasticul. Sincer, n-am vrut asta. Am cauzat familiei mele destulă durere. Dar acum că ești aici, mă bucur enorm să te văd. Erai doar un bebeluș

ultima dată când te-am văzut, stropind-o pe mama ta cu apă când îți făcea baie. Îți spuneam Fărâmiță.

Un mușchi se mișcă pe maxilarul lui Jason.

– Am aflat de tine doar de câteva zile, și totuși îmi pari cunoscut, spuse el ezitând. Poate o parte din mine își amintește de când eram copilaș.

– Sper. Ne-am simțit bine împreună. Îți plăcea la nebunie să stai pe umerii mei și atunci când te învârteam în aer. Acum se spune că nu-i bine să învârtești copiii așa, că este posibil să le zgudui micuțul creier, dar noi doi nu știam de-astea și ne-am distrat tare bine. Daniel scoase un hohot răgușit. Și nici nu mi se pare că ți-am zguduit creierii. Poate că de-aici ai prins gustul zbuciumului. Dar hai să nu pierdem timpul vorbind despre academie. Vreau să aud despre tine. Povestește-mi despre ore, despre pregătirea militară, prietenii tăi. Vreau să aud tot.

La început șovăind, dar apoi din ce în ce mai curgător, Jason începu să-i descrie orele, lucrurile pe care le învăța în clasă și în afara clasei, frumusețile Munților Stâncoși. Deși Kendra îi povestise deja multe, din e-mailurile lui Jason, Daniel asculta cu nesaț, sorbindu-i fiecare cuvânt.

Kendra urmărea discuția simțindu-se ușurată. Nu glumise când îi spusese lui Daniel că așa era scris să se întâmple. Câteodată, când oamenii erau proști, intervenea Dumnezeu. Jason și Daniel își jucau rolul, trecând dincolo de mânie și înfruntând situația. Exista o asemănare în felul în care cei doi gândeau, ceea ce făcea conversația mai ușoară. Poate că bariera de plastic dintre ei fusese chiar de ajutor în această etapă, când erau de fapt doi străini, deși erau făcuți din același aluat și aveau același ADN.

Închizând ochii, se rugă să vină ziua în care băiatul și tatăl lui să se poată atinge. Să se îmbrățișeze. Și dacă acea zi nu avea să sosească... ei bine, cel puțin o avusese ieri pe asta.

capitolul 23

Val lăsă robotul să preia apelul, mirându-se cum de se gândise că înființarea propriului cabinet de avocatură ar putea însemna mai puțină muncă. La două zile de la ocuparea oficială a bisericii, deja se-nvârtea-n loc, precum o pisică ce-și vâna coada.

În dimineața precedentă nici măcar nu apucase să-și toarne cafea, când primise un telefon că unul dintre fostele ei cazuri de la Crouse, Resnick revenise brusc în actualitate. În timp ce Kendra scotea dosarul cu pricina, o suna Bill Costain, cel mai important client al ei de la Crouse, Resnick. Nu numai că-și transfera o mare parte a afacerilor la ea, dar avea și un proiect important ce trebuia discutat imediat.

Se conformase, ducându-se cu mașina până la Annapolis pentru o întâlnire la un prânz pe faleză. Nu numai că era un client și un prieten bun, dar afacerea lui era la un asemenea nivel, încât se putea ocupa de ea singură sau subcontractând un alt avocat. Avea nevoie de el în calitate de client pentru siguranța financiară a unui start cu dreptul pentru cabinetul ei juridic. Dar abia avusese timp să respire, și nu putea sub nici o formă să neglijeze lucrul la petiția lui Daniel.

Cu toate astea, era grozav să aibă un loc al ei, iar la Crouse, Resnick, să ai un câine care sforăie în birou ar fi dat naștere dezaprobării fățișe. Se uită la pata de soare pe care se tolănise Malcolm. Pentru că Rob avea să lipsească aproape toată ziua, îl adusese pe Malcolm jos. Câinele era nu numai o companie plăcută, nepretențioasă, dar acum nu mai trebuia să audă bubuitul labelor lui îndesate de sus, în apartamentul lui Rob.

Val se întinse să ia un alt document, când auzi soneria. Kendra își luase dimineața liberă pentru rezolvarea unor probleme personale, așa că Val se duse la ușa din față. Își notă în minte să vorbească cu Rob despre montarea unei camere video și a unui sistem de senzori magnetici, așa încât să-i poată vedea pe vizitatori și să le dea drumul înăuntru de la biroul ei.

În fața ușii se găsea Mia Kolski, profesoara de muzică al cărei fost soț o tot târa prin tribunale.

– Bună, Val. Pentru că eram prin apropiere, mi-am gândit să-ți aduc personal documentele pe care le-ai cerut.

– Intră. Simțindu-se vinovată că nu fusese mai agresivă în numele Miei, Val se dădu într-o parte și o lăsă pe cealaltă femeie să intre în mica sală de discuții. Ai găsit ceva interesant?

– De asta trebuie să vorbesc cu tine. Mia se așeză și deschise geanta, scoțând un dosar gros. Când am contactat biroul de pensii al armatei să aflu de ce nu eram îndreptățită la nimic din pensia lui Steve, mi-au trimis o copie din declarația asta de renunțare.

Îi înmână o fotocopie. Val studie documentul. Era semnat și legalizat la notar.

– E posibil ca Steve să-ți fi strecurat asta fără ca tu să bagi de seamă, când semnai un teanc de hârtii?

– S-ar fi putut întâmpla, dar nu s-a întâmplat. Pentru început, nu e semnătura mea. A fost semnat și legalizat în Georgia, pe vremea când el locuia în Atlanta. Mia bătu ușor cu degetele în sigiliul notarial. N-am trecut niciodată decât prin aeroportul din Atlanta și sunt aproape de sigură că n-am fost în biroul acestui notar ca să-mi confirme identitatea.

– Dumnezeule, Steve a falsificat asta? Și a convins un notar să confirme? Cu un interes crescând, Val studie semnătura și sigiliul cu mai multă atenție. Presupun că ar fi putut merge la un notar împreună cu o prietenă care să pretindă că erai tu. Asta arată mai mult sau mai puțin ca semnătura ta, totuși, iar grafologii nu se pun mereu de acord în privința autenticității. Poți să dovedești că erai în Maryland când s-a semnat asta?

– La naiba, chiar pot, zâmbi Mia triumfătoare. Se întâmplă că era chiar ziua recitalului școlar de primăvară. Dimineața am predat, după-amiază am avut repetiții, iar seara am dirijat producția.

– Ai martori care să declare asta sub jurământ?

Mia încuviință.

– Țevile de apă din vestiarul fetelor s-au spart și au făcut o mizerie groaznică în dimineața aia, și a trebuit să alergăm ca nebunii să punem la punct spectacolul. Ziua aia a rămas întipărită adânc în memoria tuturor profesorilor. Inclusiv a mamei tale, sunt sigură.

Val chiui, jubilând.

– L-am prins, Mia! Asta e fraudă, și putem dovedi că avem dreptate. Să începem prin a-l amenința pe avocatul lui, spunând că o să intentăm proces dacă nu-ți dă înapoi drepturile la pensie, sau să mergem direct la poliție?

Mia ezită.

– Steve e un nemernic, dar nu vreau să-l bag în pușcărie pe tatăl copiilor mei. Aș fi dispusă să renunț la jumătate din pensie ca să scap de el și de procesele lui josnice. Există vreun mod în care să putem folosi asta pentru a-l împiedica să mă târască prin tribunale la fiecare câteva luni?

Val se lăsă în fotoliu, meditând.

– Va trebui să verific cu unul dintre prietenii mei specialiști în dreptul familiei ca să fiu sigură. Depinde mult dacă preferă banii mai mult decât îi place să te scoată din sărite.

– Îi place să mă hărțuiască, dar *iubește* banii. Acum face mult mai mulți bani decât câștiga în armată, și asta îl face să vrea și mai mulți.

– Atunci, poate că o să pot concepe un acord pe care să-l semnați amândoi, în care el recunoaște că declarația de renunțare e falsă și tu promiți nici să nu depui plângere, nici să nu soliciți bani din pensie, atâta vreme cât nu-ți va intenta un nou proces. Îi oferă un imbold important să găsească alte feluri de a-și face damblaua.

– Dacă-l poți face să fie de acord cu asta, ar fi nemaipomenit! Mia oftă fericită. Să pot să-mi văd de viața mea... Ce idee!

Val își făcu o însemnare în carnețel.

– Mai vreau să includem o clauză ce stipulează că, de acum înainte, pensia alimentară va fi trimisă automat din contul lui bancar. Dacă nu trebuie să scrie

și să semneze cecul personal în fiecare lună, poate că o să fie mai puțin irascibil în legătură cu asta.

Mia se ridică și o îmbrățișă pe Val.

– Ești un geniu!

– Un avocat e la fel de bun cum e muniția cu care lucrează. Val zâmbi larg. Și tu chiar mi-ai dat o bazooka.

După ce Mia plecă, Val sună și lăsă un mesaj pentru un prieten specialist în dreptul familiei, pentru a afla dacă planul ei era fezabil, apoi se înapoie să lucreze la cazul de la Crouse, Resnick. Pierdu noțiunea timpului și se sperie când își dădu seama că trecuse bine de amiază, când Kendra apăru în ușa biroului.

– Jason e aici, cu mine, spuse Kendra. Vrei să-l saluți?

– Mi-ar plăcea.

Când Val ieși de după birou, Jason o urmă pe marna lui în încăpere. Era prima dată când îl vedea după ce intrase la academie, cu aproape un an în urmă, și în vremea asta i se împlinise masa musculară și se maturizase. Iar în uniformă, cu siguranță făcea fetele să le-o ia după el, iar pe cele mai în vârstă să ofteze din toți rărunchii.

– Uită-te la tine, Jason! Este evident că aviația îți prieșteste.

– Așa e. Îmi pare bine să vă revăd, domnișoară Val. Îi luă scurt mâna întinsă. De-abia ne-am întors de la închisoarea SuperMax.

O! Val îi aruncă o privire scurtă Kendrei.

– E un loc sufocant, nu-i așa?

– Nu-i nevoie de tactici evazive, Val. Jason a aflat de Daniel de la nepoata lui Cal Murphy, așa că am hotărât că e timpul să-l cunoască pe celălalt tată al lui. Kendra zâmbi șovăitor. A mers destul de bine, nu-i așa, Jay?

Când Jason încuviință, Val spuse:

– Stați jos și povestiți-mi, dacă aveți timp. Dacă aveți întrebări juridice, puneți-le.

Kendra și Jason se așezară pe scaune, iar Val se așeză pe marginea biroului, ca să nu arate prea formal. Jason întrebă direct:

– Care sunt șansele să-i comutăm sentința?

Val își dorea să-i poată da asigurări depline, dar nu putea.

– Avem o șansă promițătoare. Cel puțin, am putea să obținem o amânare, în vreme ce noile dovezi sunt evaluate. Dacă tribunalul le consideră convingătoare, poate că i se va comuta sentința la închisoare pe viață.

Jason se gândi la spusele ei.

– Care sunt șansele să fie eliberat din închisoare?

– Ar trebui să venim cu niște dovezi într-adevăr uimitoare, ca de exemplu cu arma crimei demult pierdută, sau să sperăm că-l putem convinge pe guvernator să-l amnistieze. Făcu o grimasă. Deoarece pedeapsa capitală e foarte politizată, nu prea e posibil.

– E atât de nedrept. Vocea joasă a lui Jason vibra de emoție. Am crescut fără să mă confrunt cu rasismul adevărat. Sigur, știam că există, și că oamenii mai în vârstă duseseră lupte dificile, dar nu mi-am dat seama niciodată că mă afectau pe mine. Și mă afectează, nu-i așa? Dacă... celălalt tată al meu era alb, ar mai fi fost condamnat la moarte?

Era o întrebare la care și Val se gândise.

– Având în vedere datele cazului, e greu de zis. S-ar fi putut să fie. Malloy a fost ucis de un bărbat de culoare. Asta a fost întotdeauna un fapt sigur, și Daniel se potrivea descrierii. Câțiva dintre polițiștii și procurorii implicați erau negri, și în mod sigur n-a fost trimis la închisoare în baza unor probe false, nu cu trei martori oculari care au jurat că el era ucigașul. Kendra, ai avut impresia că avocatul Cal Murphy a fost isteț și capabil, și a făcut tot ce a putut pentru a-și apăra clientul?

Kendra încuviință.

– Chiar și atunci, Murphy mi s-a părut a fi foarte bun. Nu era beat, nu dormea în timpul depozițiilor, sau alte lucruri îngrozitoare pe care le auzi despre ei. Îl apreciez și mai mult acum, când lucrez în cabinete de avocatură de atâția ani.

Val se întoarse din nou spre Jason.

– Dar oare mărturia mamei tale că ea și Daniel erau împreună ar fi fost atât de repede respinsă dacă ea ar fi fost o doctoriță albă în loc de o funcționară de culoare? Poate că nu. Oare poliția ar fi făcut o investigație mai temeinică dacă n-ar fi avut la îndemână un suspect de culoare convenabil, cu cazier? Poate. Există rasism în sistem, dar e dificil de dovedit într-un anume caz.

Jason strânse din buze.

– Dacă era alb, poate că n-ar fi fost condamnat la moarte.

– Din nou, e greu de spus, răspunse ea. Cea mai bună predicție a pedepsei cu moartea nu e rasa criminalului, ci rasa victimei. Pedepsele cu moartea sunt mult mai dese dacă victima e albă.

– Găsesc asta foarte jignitor, exclamă Kendra, ca și cum o viață albă ar fi mai valoroasă decât una neagră.

– Și-ntr-adevăr e al naibii de jignitor. Val se uită în podea, încercând să formuleze ideile pe care nu le exprimase niciodată în cuvinte. Problema rasială e povara destinului Americii. Fiecare al doilea grup de emigranți a venit aici de bunăvoie. Cei curajoși și ambițioși au făcut sacrificii incredibile și și-au asumat riscuri serioase să vină în America pentru șansa de a-și clădi o viață mai bună. Africanii americani sunt singura excepție. Au fost aduși aici contra voinței lor, înrobiți și brutalizați, privați în mod deliberat de cultură, educație și oportunitățile pe care alții le primeau de-a gata. Acum, pentru păcatele noastre ca națiune, problema rasială ne bântuie. Își ridică privirea spre Kendra. Aproape că mă tem să rostesc cu voce tare cuvintele astea, pentru că problema rasială e un subiect extrem de exploziv și de dureros, dar cum putem să ne vindecăm dacă nici măcar nu putem vorbi?

– Adesea m-am gândit la lucruri asemănătoare, spuse încet Kendra. Chiar și după atâția ani de la Războiul Civil, problema rasială contează. Am crescut simțind ca și cum în jurul meu ar exista pereți invizibili, pereți peste care o fată de culoare nu poate trece. N-am vrut ca și Jason să simtă la fel.

– Ai reușit.

Jason studie fața mamei sale cu un nou respect. Val bănuia că el crezuse că felul în care fusese crescut la adăpost și bucurându-se de sprijinul părinților era ceva obișnuit, așa cum tinerii consideră de obicei. La nouăsprezece ani, pentru prima oară, începea să înțeleagă cât de mult îl influențase educația lui. Probabil că trebuia să aibă el însuși copii, înainte de a înțelege pe deplin cât de norocos fusese.

Întorcându-se din nou spre Val, Jason întrebă:

– Pot ajuta cu ceva? Îmi... îmi place noul meu tată. Nu vreau să-l pierd înainte de a avea ocazia să-l cunosc.

– Dacă îmi vine vreo idee, o să te solicit îndată. Val se uită la ceas. Să comandăm pizza pentru prânz? Discuțiile serioase îmi fac întotdeauna poftă de grăsimi saturate.

Atmosfera se destinse și începură să negocieze prefe-rințele pentru toppingurile de pizza. În vreme ce votă pentru ceapă și cârnați italienești, Val mulțumi în sinea ei pentru întâmplarea ce îl informase pe Jason despre condamnarea lui Daniel. Dacă se întâmpla ce era mai rău... ei bine, atunci Kendra nu trebuia să jelească de una singură.

Imediat ce coborî de pe acoperișul unde lucrau, Sha'wan Baker își turnă apă în cap dintr-o sticlă pe care o scoase din frigiderul furgonetei sale, apoi se șterse cu un prosop.

– Mulțam că m-ai ajutat cu treaba asta, Rob. Dacă ar fi trebuit să stau acolo de două ori pe-atât ca să șterg la graffiti, m-aș fi stafidit de tot.

Rob folosi alt prosop să se șteargă pe față și pe gât.

– Nimic te face să apreciezi aerul condiționat mai mult decât statul pe un acoperiș negru într-o zi caniculară.

– Cu vremea asta așa de caldă, mâzgălitorii de graffiti n-au mai fost chiar așa de ocupați ca de obicei. Sha'wan își scoase tricoul ud leoarcă, apoi își trase pe cap unul uscat. Buni vrea să știe cum mai merge cu ancheta despre tipul ăla, Monroe? Încă îi pare rău că n-a putut să-ți ofere ceva folositor când ai vorbit cu ea.

– Multe informații fără finalitate practică. Cel puțin, vorbind cu bunica ta, mi-am dat seama mai bine cum era cartierul la vremea când a avut loc crima. Zâmbi larg. Am mai căpătat și o bucată de plăcintă proaspătă de afine grozavă, așa că mi-am petrecut plăcut timpul.

– Buni e mare maestră la gătit, dar cred că nu cunoaște suficienți infractori ca să-ți fie de folos. Buni a mea e o persoană onestă.

– Poți să-i spui că, de fapt, am făcut oarece progrese. Se pare că un furnizor dintr-un loc unde se consumau droguri în apropiere, un nemernic pe nume Omar Benson a fost cel mai probabil ucigașul. A fost omorât și el în pușcărie, câțiva ani mai târziu. Deși era suspect în câteva crime de-ale bandei, nu l-au putut aresta niciodată pentru crimă.

Rob scoase o sticlă cu apă din frigiderul mașinii, de data asta pentru băut.

– Dacă ai fi un furnizor de droguri care a încercat să violeze o femeie, a fost întrerupt și a omorât un polițist, ce-ai face cu arma crimei?

Sha'wan desfăcu o sticlă de suc, gândindu-se la asta.

– Fără îndoială că polițiștii ar năvăli în cartier în forță, pentru că unul de-ai lor a fost ucis. Ca furnizor de droguri, aș fi în capul listei, așa că aș scăpa de armă pe loc. Nu pot s-o arunc la gunoi sau într-un tufiș, pentru că armele ies la iveală destul de repede. Nu pot nici s-o iau înapoi în stabilimentul unde îmi țin afacerea, pentru că ar putea fi percheziționat, eu fiind un cetățean suspectat. Probabil că i-aș da-o cuiva apropiat s-o țină. Un tip în care să am mare încredere, poate un tip care îmi e dator. Cineva care să nu fie suspect, așa încât să nu fie percheziționat.

– Are sens. Rob își înăbuși un oftat. N-avusese prea mult noroc cu găsirea prietenilor lui Benson de la stabilimentul traficantului, căci Omar dusese o viață dezordonată. Aș arunca arma mai târziu, aș zvârli-o în golf sau ceva de genul ăsta? Sau aș recupera-o de la amicul meu și aș continua s-o port?

– Asta depinde de armă. Era ceva de capul ei?

– Cam așa ceva. Era un pistol de 7,65 mm, ceea ce echivalează cu un pistol american de 32, doar că ăsta era european și probabil scump.

– Ați verificat armele pe care tipul ăsta, Benson, le-a avut ulterior?

– Mda. N-a fost niciodată arestat purtând o armă de calibrul ăsta. Se pare că prefera chestii mai mari. Arme cu care să se fălească.

Sha'wan cugetă.

– Să presupunem că Omar l-a împușcat pe polițist cu o armă europeană sofisticată. Știe că n-o s-o mai poată purta prea curând, dar vrea s-o păstreze, așa că amicul lui o dosește undeva. Omar intră în pușcărie și moare înainte de a o putea recupera.

– Așa că arma ar putea fi pe-aici, la unul dintre prietenii lui, dacă mai găsesc pe vreunul în viață. Are sens. Mulțumesc pentru idei.

– N-ai de ce. Sha'wan zâmbi larg. Mai bine vorbesc decât să vopsesc pe o vreme ca asta.

Rob își termină apa și aruncă sticla în coșul pentru reciclat pe care Sha'wan în ținea în mașină.

– Ne vedem mai târziu. Poate că o să vorbesc azi cu unul dintre vechii tovarăși ai lui Benson, așa că o să caut să aflu ceva în legătură cu armele.

Urcă în camionetă, recunoscător pentru aerul condiționat ce sufla cu putere. Dădu să pornească mașina, când sună mobilul. Îl desfăcu de la curea și apăsă pe butonul pentru a răspunde.

– Rob la telefon.

O voce blândă, de femeie educată spuse:

– Bună ziua, sunt Julia Hamilton, mama lui Kate Corsi. Ne-am întâlnit la Milton Inn. Soțul meu este judecătorul.

– Desigur. Julia era blonda înaltă și elegantă care semăna atât de mult cu fiica ei. Cu ce te pot ajuta?

Să lăsă tăcerea, înainte ca ea să spună:

– Este puțin stânjenitor, dar ești... Robert Smith Gabriel, nu-i așa?

El se crispă. Aşadar, fusese într-adevăr recunoscut.

– Da, deşi n-am mai folosit numele de Gabriel în ultimul timp.

– E de-nţeles. Probabil că te-ai simţit prins ca într-un vârtej în ultimii ani. O notă de uşoară ironie i se simţi în voce. Ai dreptul să te dai la fund şi nu te condamn dacă preferi să rămâi ascuns. Dar aş vrea să te rog să te gândeşti dacă poţi vorbi cu un grup de familii ale unor deţinuţi.

– Poftim? Rob clipi, uimit. De ce m-aţi dori pe mine?

– Pentru că ai suferit la fel ca ei, şi poate ai ceva folositor de spus. Râse puţin. Sunt una dintre tipele astea inutile din societate care încearcă să-şi justifice existenţa cu muncă de voluntariat, iar asta e o cauză valoroasă.

– Există o mulţime de cauze de valoare. Asta nu este una la îndemână, observă Rob, întrebându-se dacă un membru al familiei ei era la închisoare. Te-ai implicat în asta pentru că soţul dumitale e judecător?

Din nou tăcere.

– Nu. Cineva apropiat mie a fost ucis, deşi n-a fost evident imediat. La vremea respectivă, părea că a fost un accident. Când am aflat adevărul, am fost gata să ucid şi eu. Poate că aş fi făcut-o, dacă ucigaşul nu ar fi fost deja mort. Având de-a face cu toată povestea asta nenorocită, asta m-a făcut să înţeleg cât de mult rău se produce pretutindeni prin violenţă. Este ca şi cum arunci o piatră într-un lac de sânge. Undele se mişcă la nesfârşit.

El oftă.

– O metaforă perfectă.

– Durerea e uşoară. Iertarea şi vindecarea sunt dificile, dar esenţiale, dacă vrem ca mânia şi durerea să nu ne copleşească existenţa. M-am implicat în Cercul Condamnaţilor, grupul de care ţi-am pomenit, pentru că îl cunoşteam pe unul dintre membri şi mi-am dat seama că oamenii ăştia sunt în mare parte ignoraţi de sistem. Victimele, familiile victimelor şi deţinuţii au avocaţi, dar nu sunt singurii afectaţi.

El bănui că ea făcea rareori confesiuni de genul celor pe care tocmai i le făcuse lui.

– Sunt de acord, dar nu ştiu dacă am ceva în mod special util de spus. Mai am eu însumi de luptat cu efectele, şi nu pot spune că le fac faţă prea bine.

– Poate că aşa simţi, dar ai făcut lucruri bune cu durerea. Campania de acoperire a picturilor graffiti, centrul comunitar, felul în care ai donat recompensa victimelor şi familiilor lor. În inima dezastrului, ai descoperit mila. Este admirabil şi poate, dacă îţi vei spune povestea, îi vei putea ajuta pe alţii care sunt încă paralizaţi de sentimentul de vină şi durere.

Cât de mult depăşise el însuşi acea paralizie? Nu prea mult.

– Va trebui să mă gândesc la asta, doamnă Hamilton. Chiar nu ştiu dacă am ceva de zis.

– Nu te grăbi. Când şi dacă te decizi că ai ceva de spus, anunţă-mă şi o să te programez pentru o discuţie cu grupul. Cu experienţa dumitale, cred că te vei dovedi un vorbitor expresiv, şi nu numai în Cercul Condamnaţilor. Te-ai gândit să te exprimi public contra pedepsei capitale?

– Am impresia că aţi cam scotocit pe internet, spuse el sec. Se găsesc prea multe din trecutul meu acolo...

– Fiul meu e un vrăjitor într-ale computerelor şi am prins de la el câteva tehnici grozave de căutare. Râse. E un semn sigur de bătrâneţe dacă ajungi să înveţi mai multe de la copiii tăi decât ei de la tine. Mulţumesc că m-ai ascultat, Rob şi să accepţi să vorbeşti doar când eşti absolut sigur că vrei. Noi, femeile din comitete, putem fi nemiloase, dar eu încerc să mă îndrept.

Dacă era nemiloasă, se ascundea în spatele unui şarm extraordinar.

– O să ţin minte. Mulţumesc că te-ai gândit la mine, chiar dacă stau pitit în bârlogul meu.

După ce-şi luară rămas-bun, el închise, uimit. Deşi avea o mulţime de păreri, ideea de a le exprima pentru a fi de ajutor era ciudată. Dar... poate ajungea să-i placă.

capitolul 24

Rob luă loc în tăcere în spate, în biroul judecătorului. După cum prezisese Val, judecătorul Frank Giordano optase pentru o audiere neoficială în scopul reexaminării noilor dovezi în cazul lui Daniel Monroe, și acceptase solicitarea lui Val de a le permite lui Rob și Kendrei să asiste la audiere. Parchetul trimisese un procuror principal, Morris Hancock, cel care se ocupase și de procesul inițial al lui Daniel, și încă o colegă.

Cu judecătorul, secretarul său și grefierul curții prezenți, biroul judecătorului era ticsit. Rob se străduise să pară discret, așa încât Giordano să nu-l evacueze. Nu numai că era foarte implicat în acest caz, dar voia și s-o vadă pe Val în acțiune.

Cu părul strâns la spate și îmbrăcată cu unul dintre costumele ei sobre de avocat, Val arăta senzațional - competentă, profesionistă și discret atrăgătoare. Vorbise puțin pe drumul spre tribunal. El bănuia că era adâncită în caz și nu voia să fie deranjată, exact ca un actor care intrase în pielea personajului.

Cu statura și prezența sa, Kendra era la fel de remarcabilă, dar sub aparența calmă, vibra de tensiune, căci era cel mai puternic implicată emoțional în rezultatele acestei audieri. Diferitele audieri ale lui Jeff îl tulburaseră pe Rob de fiecare dată, în ciuda vinovăției de netăgăduit a fratelui său. Oare cu cât era mai rău pentru Kendra, care știa că Daniel era nevinovat? Rob îl cunoscuse pe fiul ei, o variantă tânără și încrezătoare a tatălui. Jason se întorsese în Colorado, dar fără îndoială că era cu ochii pe ceas, întrebându-se când avea să primească vești.

Rob își mută privirea spre Giordano. Un bărbat scund și îndesat, de peste șaizeci de ani, era îmbrăcat în robă neagră și avea fața adânc brăzdată de riduri a unuia care văzuse tot. Dar era corect, spusese Val, ceea ce ei aveau nevoie.

Judecătorul privi spre grefierul curții.

– A trebuit să fac loc acestei audieri într-un program aglomerat, așa că să-i dăm drumul. Domnișoară Covington, expuneți-vă cazul. Nu vreau să aud multe înfloriri retorice. Prezentați doar aceste noi dovezi despre care pretindeți că îndreptățesc o modificare a sentinței lui Daniel Monroe.

– Prea bine, domnule judecător. Vocea lui Val era calmă, dar impunătoare. Rob aproape că putea vedea cum se învârteau rotițele în capul ei. Probabil că plănuise câteva înfloriri retorice și acum își reformula abordarea, așa încât să nu-l irite pe judecător. Pe scurt, voi revizui faptele cazului. Apoi, voi arăta că statul a închis, în mod tragic, un om nevinovat pentru șaptesprezece ani.

– Pe scurt, spuse judecătorul sec. Eu și domnul Hancock am judecat acest caz când dumneata erai la școala primară.

Refuzând să-l lase să o grăbească, Val prezentă o descriere succintă și însuflețită a crimei și continuă să explice cum Daniel, un om muncitor, cu o slujbă decentă și planuri de căsătorie fusese târât afară din casă și acuzat pe nedrept de crimă.

– Aștept ceva nou, domnișoară Covington, spuse Giordano nerăbdător.

– Nu numai că avem dovada nevinovăției lui Daniel Monroe, spuse Val rece, dar știm cine este adevăratul criminal. Permiteți-mi să vă prezint înregistrarea video.

Rob scoase un laptop cu DVD-ul ce conținea mărturia lui Cady. După ce văzură cu toții înregistrarea, Val prezentă, în sprijinul celor spuse, declarația colegului de celulă al lui Omar Benson, apoi dovedi cum Long și Cady mințiseră în legătură cu viețile lor când fuseseră martori, iar poliția omisese să-i verifice. Sfârși prin a aduna tot materialul găsit de Rob într-o acuzație convingătoare a lui Benson.

Rob o urmări cu respect. Avusese dreptate că era dracu' gol când venea vorba de argumentarea unui caz. Concisă, elocventă și pasionată, demonstrase de ce era una dintre cele mai bune avocate din oraș.

Judecătorul ascultase concentrat, cu chipul lipsit de expresie. Când Val își termină argumentarea, Giordano se întoarse spre procuror.

– Care e poziția statului, domnule Hancock?

– Statul e surprins că mărturia indirectă din partea unor criminali condamnați este considerată dovadă importantă. Familiarizat cu comportamentul teatral din sălile de judecată, procurorul îi aruncă lui Val un zâmbet superior: Bineînțeles că domnișoara Covington este nouă în practicarea dreptului penal, așa că nu-și dă seama cât de lipsit de fond e materialul ei. Daniel Monroe e un ucigaș, condamnat pe baza unor dovezi irefutabile, și singura tragedie este că familia polițistului James Malloy a trebuit să aștepte atâta timp pentru a vedea cum se face dreptate.

Se lansă într-o analiză a dosarelor medicale ale lui Joe Cady, sugerând că, spre sfârșitul vieții, Cady nu mai era în deplinătatea facultățile mintale. Hancock era bun, la dracu'. Val își ținu firea, dar Rob văzu cum creștea frustrarea Kendrei. Arăta gata să explodeze.

Când Hancock termină, Giordano o întrebă pe Val:

– Aveți vreo replică?

Val demontă credibilitatea lui Joe Cady și Darrell Long și arătă cum Brenda Harris eșuase în a-l recunoaște pe Daniel în șirul de fotografii, identificându-l doar când îl văzuse la poliție, pentru că fața lui îi devenise cunoscută. După ce arătă că aceasta era o greșeală în procedurile poliției, sfârși declarând că statul nu avea caz, de vreme ce depoziția martorilor oculari fusese compromisă. Rob era convins, dar Giordano nu arăta impresionat.

Val sfârși, spunând:

– De vreme ce am demonstrat limpede nevinovăția lui Daniel Monroe, solicit ca tribunalul să ordone eliberarea lui. În cazul în care curtea preferă să aștepte alte investigații până când vinovăția lui Omar Benson va fi stabilită dincolo de orice bănuială, solicit ca data programată pentru execuția lui Daniel Monroe să fie amânată. Dată fiind gravitatea acuzațiilor împotriva domnului

Monroe și natura ireversibilă a pedepsei capitale, cred că statul Maryland nu poate face decât asta.

Giordano își țuguie buzele și își întinse degetele cât timp cugetă. Desigur că o amânare nu era prea mult de cerut...

– Petiția este respinsă, domnișoară Covington, spuse judecătorul cu asprime. Am urmărit acest caz timp de șaisprezece ani de amânări. Domnul Monroe a beneficiat de o apărare calificată din partea unora dintre cei mai buni avocați din oficiu din Maryland. A primit toate prezumțiile de nevinovăție posibile, inclusiv această audiere. Totuși, după tot acest timp, cea mai bună dovadă pe care ați putut-o prezenta este relatarea de pe patul de moarte a unui drogat ce halucina și o mărturie indirectă a unui criminal condamnat, despre un coleg de celulă, și el un criminal. Destul. La un moment dat trebuie să existe o finalitate. E timpul să se facă dreptate.

„Nu!" Nu se putea întâmpla așa ceva. Rob se uită la Giordano, rămânând fără cuvinte, șocat că un judecător putea permite executarea pedepsei cu moartea când existau atâtea motive solide să se creadă că Daniel era nevinovat.

– Asta *nu-i* dreptate! Kendra se ridică în picioare, izbucnind ca o amazoană. Eu sunt femeia care era cu Daniel Monroe când ofițerul Malloy a fost ucis. Știu că este nevinovat. Voi depune jurământ, mă voi supune oricărei examinări pentru a dovedi că spun adevărul. Statul va fi răspunzător dacă Daniel va fi executat.

– De-ajuns! Stați jos! tună judecătorul, îndreptând un deget mânios spre ea.

Kendra se așeză. Cu o căutătură încruntată, ca și cum ea l-ar fi amenințat cu o armă, Giordano spuse:

– Îmi amintesc de dumneata. Prietena. Fără îndoială că acum crezi în afirmația dumitale și ai putea trece cu ușurință de proba cu detectorul de minciuni. Loialitatea dumitale e lăudabilă, dar nu mai puțin de trei martori oculari au combătut declarația dumitale, iar o prietenă credincioasă poate fi cu greu considerată un martor credibil.

Kendra deschise gura să răspundă, dar Giordano izbucni:

– Încă o vorbă, și te acuz de sfidarea curții! Petiția e respinsă.

Val puse o mână pe încheietura mâinii Kendrei, pentru a o opri. Cu pielca întinsă pe pomeți, Val spuse:

– O să-mi continui demersul la un nivel mai înalt.

– N-aveți decât! Mă îndoiesc că veți obține un rezultat diferit. Giordano se uită la ceas. Sunt așteptat în sala de judecată. Bună ziua, doamnelor și domnilor.

Îi invită afară pe toți vizitatorii din biroul său, înaintând de a pleca grăbit pe hol, cu roba fluturându-i în urmă asemenea aripilor unui corb. Procurorul îi spuse lui Val pe o voce prietenoasă:

– Nu-i rău, dar fiind atât de aproape de execuție, ai avea nevoie de o probă zdrobitoare ca să poți schimba ceva. Data viitoare alege-ți un caz pe care-l poți câștiga.

Plecă, urmat îndeaproape de tânăra sa asistentă.

– Cum poate fi atât de relaxat, ca și cum ăsta ar fi un joc? întrebă Rob printre dinți.

– Pentru el așa și este. Și-a jucat mâna și e fericit că a câștigat. Val făcu o grimasă. E o chestie avocățească.

– Ce urmează? întrebă Rob. Curtea de Apel?

– Am o idee mai bună, zise Kendra încordată. Curtea opiniei publice. Este o poveste de senzație. Acum că Jason cunoaște adevărul, pot s-o răspândesc în tot orașul. „Steaua locală a baschetului și tatăl unui cadet conștiincios e aproape de a fi executat pentru o crimă pe care n-a comis-o." „Curtea ignoră dovezile nevinovăției lui." Parcă și văd titlurile.

– Ce va zice Jason? întrebă Val. Este o întrebare deschisă dacă o nebunie mediatică va ajuta sau va împiedica un apel.

– Nu-ți cer permisiunea, ripostă Kendra. Nu te teme, n-o să risc excluderea ta din barou, punându-te la mijloc. Este cruciada mea și știu un reporter la trustul de presă *Sun* care o să fie bucuros să pună mâna pe o astfel de poveste pe timpul caniculei din august.

Val se uită spre Rob, cu fața palidă contrastând cu părul roșu.

– Tu ce crezi?

El se forță să-și adune mintea amorțită.

– Merită încercat. Judecătorii și guvernatorii citesc ziarele, și poate că publicitatea va mai scoate la iveală vreo informație despre Benson.

– O să scoată la iveală și mai multe despre tine. Probabil că zilele tale în anonimat se vor sfârși.

Expresia lui Val era neliniștită. El nu se gândise la asta. Mai devreme sau mai târziu, probabil mai devreme, identitatea lui va deveni parte din această poveste, împreună cu toate amănuntele crimelor lui Jeff și moartea lui arhicunoscută. Totul va fi răscolit. Vechea lui viață și felul în care fugise de ea. Dar nu părea să aibă de ales.

– Viața mea privată e mai puțin importantă decât viața lui Daniel. Fă tot ce poți, Kendra.

– Așa o să fac. Afișă un zâmbet periculos. Val, n-o să fiu la birou mai toată după-masa. Trebuie să-l vizitez pe Daniel și... și să-i spun rezultatul audierii.

Val clătină din cap.

– Eu sunt avocata lui. Veștile proaste sunt treaba mea.

Kendra dădu să protesteze, apoi acceptă motivul lui Val.

– Foarte bine, o să caut contactul de la ziar și mai există... încă o persoană cu care vreau să vorbesc.

– În regulă, o să ne vedem când o fi. Când Kendra se îndepărtă cu pași mari și grăbiți, Val se întoarse spre Rob. Renunță la aparența de calm și își arătă neliniștea. Chiar am crezut că măcar o să primim o amânare, sau poate chiar comutarea pedepsei.

– Ai făcut o treabă grozavă, spuse Rob. Am știut încă de la început că Giordano este omul legii. Acum e evident că standardele sale pentru acceptarea unei petiții erau imposibil de înalte. Kendra are dreptate. Dreptatea se poate realiza pe calea justiției, sau poate nu. Trebuie să folosim orice armă ne stă la dispoziție.

Val trase adânc aer în piept.

– Un singur lucru este sigur. Nici unul dintre noi nu renunță.

– Al naibii de sigur.

O luă de după umeri. Ea se sprijini, obosită, de el, cu micuțul ei corp moale și vulnerabil. Dacă n-ar fi fost în mijlocul tribunalului, ar fi făcut mai mult decât s-o îmbrățișeze. Amândoi aveau nevoie de consolare.

Deși Val îl prevenise că succesul nu era garantat, el chiar crezuse cu adevărat că retractarea mărturiei făcută de Cady va fi de ajuns să oprească execuția, măcar temporar. Acum, realitatea eșecului îl paralizase. Cum putea o societate modernă, civilizată, să distrugă cu sânge-rece un om nevinovat?

Daniel Monroe era șansa lui la mântuire. Dacă dădea greș cu Daniel, dădea greș cu el însuși.

Poate că ar fi fost mai ușor dacă Daniel ar fi urlat sau ar fi înjurat-o pe Val. În loc de asta, el pur și simplu privi în jos, puternicele tuburi fluorescente scoțându-i în evidență cicatricea de pe cap.

– De fapt, nu m-am așteptat la ceva, domnișoară Val. După cum am spus de prima dată când ai venit aici, e mai ușor să nu te aștepți la prea multe.

– E greu de prezis cum va reacționa un anume judecător sau un juriu, dar chiar îmi pusesem speranțe. Încă resimțea înfrângerea ca pe un șut în burtă. Dar nu s-a terminat încă. Giordano e doar un judecător în sistem. O să merg mai sus. Mai e timp.

El ridică din umeri.

– Nu te omorî prea mult încercând. Sistemul juridic e ca un marfar, e foarte greu de oprit, odată ce se pune în mișcare.

– Dumnezeule, *poate* fi oprit! spuse ea cu vehemență. Și va fi, chiar dacă va trebui să mă întind eu însămi pe șine.

– Dacă e vorba că vrei neapărat să câștigi, dă-i drumul, spuse el cu umor sec. Dar nu trebuie s-o faci pentru mine. M-am împăcat cu soarta, mi-am văzut fiul

și mi-am luat rămas-bun de la cei câțiva oameni cărora încă le pasă de mine. E mai mult decât speram cu câteva săptămâni în urmă. Se ridică în picioare. La revedere, domnișoară Val. Mulțumesc că ai încercat.

Își înclină capul cu o politețe gravă, apoi se întoarse și plecă însoțit de gardieni. Val nu mai văzuse atâta demnitate în viața ei.

Pe când părăsea, tulburată, închisoarea, se întreba dacă demnitatea era cel mai bun lucru de așteptat într-o lume ce rar pretindea că e corectă.

Kendra se duse cu mașina la biserică, să ia un DVD și o fotografie. După ce lăsă un mesaj pentru Al Coleman, reporterul de la ziarul *Sun*, îi scrise un e-mail lui Jason. „N-am avut noroc la audiere, dar continuăm lupta. Ține-te bine... sunt pe cale să fac publică povestea. Cu drag, mama."

Simți cum o podideau lacrimile când trimise mesajul, dar clipi și le alungă. Nu era timp de lacrimi.

Pentru a verifica dacă persoana căutată era acasă, dădu un telefon și închise repede după ce se scuză că a greșit numărul. Apoi porni spre districtul Harford, unde se afla casa văduvei ofițerului Malloy, Anne Malloy Peterson.

Îi luă aproape o oră să ajungă în suburbia luxoasă, așezată între dealuri împădurite. Căminul familiei Peterson era o casă de cărămidă frumoasă, în stil colonial, înconjurată de un teren frumos amenajat. Nu se vedea nimeni în jur când Kendra coborî din mașină, dar gazda răspunse destul de repede la sonerie. Un costum de afaceri reușea să facă o persoană de culoare să arate respectabil, chiar și într-un cartier tipic al clasei de mijloc ca acesta.

– Da? Sprâncenele femeii se adunară. Ne cunoaștem, nu-i așa?

Mică și drăguță, era doar cu câțiva ani mai mare decât Kendra. Părul ei castaniu-deschis avea șuvițe argintii și arăta exact ca o doamnă din suburbii, bine întreținută și aranjată. Dar avea ochii unei femei care plătise

mai mult decât datora. Înainte de a se recăsători și a se muta la țară, își petrecuse zece ani luptându-se cu viața de mamă singură.

– Nu am făcut cunoștință niciodată, dar suntem legate de o tragedie. Kendra se uită în ochii femeii mai scunde. Numele meu este Kendra Jackson. Acum vă amintiți?

Anne Peterson arătă încurcată pentru o clipă, apoi încruntată, recunoscând-o.

– Doamne sfinte, sunteți prietena lui Daniel Monroe! Am stat în părți opuse ale sălii de judecată în fiecare zi a procesului.

Degetele ei se strânseră pe marginea ușii. Bănuind ce urma să-i fie trântită în nas, Kendra ridică o mână.

– Vă rog, doamnă Peterson. Nu vreau să redeschid răni vechi, dar este extraordinar de important. E în joc viața unui om. Vreți să mă ascultați? Vă rog?

Reticentă, femeia se dădu într-o parte, lăsând-o pe Kendra să intre.

– Foarte bine, dar nu-mi pot imagina ce am avea de discutat, domnișoară Jackson.

– Acum sunt doamna Brooks. Kendra evită deliberat cuvântul „domnișoară" pe care-l folosea de obicei, bănuind că Anne Peterson era mai tradiționalistă. La doi ani după ce Daniel Monroe a fost condamnat pentru uciderea soțului dumneavoastră, m-am măritat cu altcineva.

Doamna Peterson rămase stând în picioare, cu brațele încrucișate la piept.

– Monroe o să moară în zece zile. Am o sticlă de șampanie ce așteaptă de multă vreme acest moment.

– Doamnă Peterson, soțul dumneavoastră a fost un erou care a murit la datorie, spuse Kendra încet. Uciderea lui a fost o crimă îngrozitoare ce merită o pedeapsă pe măsură. Dar nu Daniel a fost ucigașul, și el nu merită să moară. Ați vrea să vedeți un DVD care dovedește nevinovăția lui Daniel?

Buzele celeilalte femei se subțiară.

– Ce crede soțul dumneavoastră despre faptul că alergați de colo, colo, încercând să eliberați un fost iubit?

– Ca și dumneavoastră, sunt văduvă, deși măcar soțul meu a fost binecuvântat să moară de cauze naturale. Credeți-mă, doamnă Peterson, știu ce înseamnă o pierdere ca asta, și la fel și cum e să fii mamă singură. Kendra scoase DVD-ul din poșetă. Aveți tot dreptul să cereți să se facă dreptate, dar vreți într-adevăr ca Daniel Monroe să moară, dacă e nevinovat?

– Nimeni nu dorește să vadă un om nevinovat executat. Femeia se încruntă la DVD. Veniți în sufragerie și o să ne uităm la chestia aia, dar va trebui să fie foarte, foarte convingător ca să-mi schimb părerea.

În tăcere, Kendra o urmă în sufrageria confortabilă ce se învecina cu bucătăria de țară. La fel de tăcută, femeia luă o telecomandă și porni DVD-playerul și televizorul, apoi îi dădu musafirei telecomanda.

Kendra introduse discul și dădu pe repede înainte, la început, după care se opri la primul cadru. Ecranul mare îl arăta pe Joe Cady în mărime naturală, fiecare oscior fiind vizibil sub pielea lui gălbejită.

– Poate că nu-l recunoașteți, dar este Joe Cady, unul dintre martorii-cheie împotriva lui Daniel. Înregistrarea asta a fost făcută cu mai puțin de două săptămâni în urmă. Cady a murit sâmbăta trecută.

Apăsă pe buton și Joe Cady începu să vorbească. Anne Peterson încremeni când își dădu seama ce spunea el. Pe parcursul scurtei înregistrări, Cady se uita direct la cameră, recunoscându-și mărturia mincinoasă în fraze scurte, agitate, cu pauze lungi când își trăgea răsuflarea. Când înregistrarea luă sfârșit, Kendra întrebă:

– Mai doriți să revedeți ceva din ea?

– Nu. Anne alunecă pe canapea cu o expresie chinuită. Dumneavoastră ați spus mereu că erați împreună, și eu am crezut că mințeați. Dar nu mințeați, nu-i așa?

– Spuneam adevărul, zise Kendra încet. Daniel a fost acasă întreaga seară.

– Să mă ierte Maica Precistă, șopti femeia. Toți acești ani, mânia... mânia mea și ura au fost ațintite asupra persoanei greșite.

Ce păcat că judecătorul Giordano fusese prea plictisit să creadă adevărul gol-goluț când îl văzuse. Anne Peterson era mai perspicace.

– Nu sunteți singura care a greșit. Cel puțin acum sunteți capabilă să vedeți adevărul. Nu oricine este.

– Șaptesprezece ani. Este în pușcărie de șaptesprezece ani. Anne scutură încet din cap. Ce se știe de Omar Benson?

– O să fiți bucuroasă să aflați că a murit de mult, înjunghiat în închisoare cam la cinci ani după decesul soțului dumneavoastră. A fost complicat și dureros. Kendra scoase fotografia pe care Rob o obținuse și după care făcuse mai multe copii. Aici e poza de la ultima arestare a lui Benson. Soțul dumneavoastră a fost răzbunat.

– Arată ca un criminal nemilos. Gura lui Anne se strânse într-o linie subțire, dură. Dea Dumnezeu să-i putrezească sufletul în iad. Acum luați loc și spuneți-mi de ce ați venit aici. Sunt sigură că nu doar ca să mă luminați pe mine.

Kendra se așeză.

– Acum lucrez ca asistent al unui avocat. Șefa mea, Val Covington, a fost de acord să încerce să-l ajute pe Daniel. Vedeți rezultatele, dar această înregistrarea nu e de ajuns pentru sistemul de justiție. În această dimineață, Val i-a solicitat lui Frank Giordano, judecătorul procesului inițial, să comute sentința lui Daniel, sau cel puțin să amâne execuția până când vom putea finaliza ancheta în legătură cu Benson. Petiția ei a fost respinsă.

Anne se încruntă.

– Giordano a văzut înregistrarea?

– Da, dar din punctul lui de vedere, Daniel a avut deja o mulțime de ocazii și e timpul să fie executat.

– Dar e nevinovat!

– Asta nu e întotdeauna de ajuns. Kendra încercă să-și rețină amărăciunea din glas. Am de gând să mă duc la trustul de presă *Sun* și să agit apele. Ar fi de ajutor dacă văduva victimei ar afirma că, în opinia ei, a fost condamnat un om nevinovat. Ați fi dispusă să declarați asta dacă v-ar căuta un reporter?

Anna își mușcă buzele, în ochi oglindindu-i-se suferința.

– Chiar nu vreau să mai dezgrop toate astea. Este prea dureros.

– E în joc viața unui om nevinovat.

Cealaltă femeie își plecă fruntea și își trecu degetele prin buclele scurte și dezordonate.

– Aveți dreptate. Ca o bună catolică, n-ar trebui de la bun început să cred în pedeapsa capitală, deși preotul de la parohia mea mi-a acordat o dispensă neoficială în legătură cu asta, după ce Jim a fost ucis. În regulă, dacă mă caută un reporter, o să-i spun că v-am văzut dovezile și le-am găsit convingătoare.

Kendra oftă, ușurată. Existaseră șanse egale să n-o poată convinge.

– Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Peterson. Știu că nu va fi ușor.

– Jim era un mare apărător al adevărului. Anne lupta cu lacrimile. Vă doresc noroc în salvarea vieții domnului Monroe, doamnă Brooks.

– Vă mulțumesc. Avem nevoie de tot norocul din lume. Kendra se ridică. Înregistrarea este o copie. Ați dori să o păstrați, împreună cu fotografia lui Benson, poate să i-o arătați soțului dumneavoastră?

– Da. Bob a fost un prieten de școală al lui Jim. Și el dorește să se facă dreptate. Anne puse fotografia pe masa de lângă perete și se ridică. Poate că o să bem șampania în seara asta. E ciudat să mă gândesc că ucigașul lui Jim e mort de atâta timp. Dacă aș fi știut când a murit, aș fi sărbătorit, dar acum e doar cenușă.

– Cenușă e ce merită Omar Benson. Kendra îi întinse mâna. Vă mulțumesc încă o dată. Sunteți o femeie curajoasă, doamnă Peterson.

– Nu sunt. Dar, oare, nu majoritatea femeilor facem ceea ce trebuie să facem?

Schiță un zâmbet firav când își strânseră mâinile. Kendra se întoarse cu mașina în Baltimore, cu o mică speranță în suflet. Foarte mică.

capitolul 25

Val și Rob se întoarseră la birou împreună.

– După ce mă schimb, o să încerc să dau de mai mulți acoliți de-ai lui Omar Benson, spuse Rob. E în regulă dacă-l las aici pe Malcolm după ce-l plimb?

– Sigur. Mă bucur să-l am prin preajmă.

Rob o sărută ușor, apoi se îndreptă spre apartamentul lui. Val păstra câteva ținute lejere la birou, așa că se schimbă de costum într-o fustă până la glezne și un tricou larg, tricotat. Lungile ore de muncă erau mai ușoare dacă se simțea confortabil.

Primul lucru de pe agendă era să-l sune pe Cal Murphy, care, uimitor, mai era și disponibil. Când îi spuse despre hotărâre, acesta înjură în barbă.

– La naiba! Deși Giordano e inflexibil, credeam că aveai șanse bune să obții măcar o scurtă amânare.

Ea își frecă nodul încordat dintre sprâncene:

– Ai timp să-ți bați capul cu strategii pentru runda următoare? Monroe nu are timpul de care aș avea eu nevoie ca să concep de una singură procedura necesară.

– Îmi fac timp.

Val începu să ia notițe rapide, în vreme ce Murphy îi dădea sugestii. Erau al naibii de norocoși că era dispus să le împărtășească din experiența lui.

Pe când ea se afla în mijlocul discuției, Rob se opri în fața biroul ei cu Malcolm, amândoi gâfâind. El purta îmbrăcăminte ponositâ, ceea ce însemna că urma să se ducă în locuri ce s-ar fi putut dovedi neplăcute, în special pentru un alb. Ea îi trimise un sărut în aer și o urare în minte să fie în siguranță.

De îndată ce stăpânul lui plecă, Malcolm tropăi prin încăpere și se vârî sub birou. Ea se opri din scris și-l scărpină pe gât. Era un câine bun. Poate că ar fi trebuit să-și ia o pisică la birou, să-i țină de urât.

Cal își încheie discuția despre căi și mijloace cu:

– Sper să te ajute. Să-mi spui dacă mai pot face ceva.

– Crede-mă că o voi face, încuviință Val. Asistenta mea, Kendra, intenționează să convingă ziarul *Sun* să transforme povestea într-un scandal mediatic. Asta ar ajuta sau ne-ar pune piedici?

– Judecătorii sunt foarte sensibili când vine vorba să fie constrânși, dar dacă se poate da naștere la suficientă presiune publică, ar putea ajuta. Nimănui nu-i place să știe că sunt executați oameni nevinovați. Este prea periculos.

– Dacă te caută un reporter, ai putea discuta cu el?

– Ai putea obține rezultate mai bune de la cel care a fost procurorul acestui caz. E la pensie acum, și poate spune ce vrea. Dacă va fi de acord că există îndoieli grave după ce vede declarația, ar fi un mare plus pentru tine. Cal ezită. Dar mă îndoiesc că s-a răzgândit. Pe-atunci era un adevărat pitbull.

Val își notă numele procurorului pensionar, îi mulțumi din nou lui Cal și se puse pe treabă. Din punct de vedere tehnic, n-ar fi făcut un apel – ceea ce era o revizuire a modului cum decursese un proces. Și demersul fusese făcut deja în acest caz, procesul fiind acceptat drept corect și just. Acum lucra la soluțiile colaterale, pe care le aveau la dispoziție după ce toate apelurile fuseseră epuizate. Aveau noile dovezi și cu siguranță judecătorii de la tribunalele statului de nivel mai înalt nu erau atât de căpoși.

Intră pe internet, conectându-se la o bază de date judiciară pentru a face cercetări. Scrise și luă notițe, fiind conștientă în permanență că minutele treceau din timpul vieții lui Daniel. Când Malcolm își săltă capul și îi împinse piciorul cu botul lui lung de câine de vânătoare, venise vremea cinei.

Oftând, se ridică și se întinse, apoi prinse lesa câinelui și ieși la o plimbare. Seara era liniștită, aerul nopții

de vară era fierbinte și apăsător. După agitația zilei, nopțile erau ciudat de liniștite. Normale.

Înapoindu-se în biserică, îi schimbă apa lui Malcolm și umplu castronelele cu mâncare, apoi coborî la bucătăria din subsol să caute de mâncare. Alese o cutie mică de salată de pui ambalată cu biscuiți uscați. Împreună cu un pahar de lapte, alcătuiau cina.

În timp ce aștepta să fiarbă cafeaua, urcă scările și colindă prin clădire. Se opri în ușa altarului și își ridică privirea spre fereastra rotundă, vitrată, de deasupra ușii din față. Deși vitraliile nu făcuseră parte din tradiția quakerilor în care fusese crescută, energia spirituală din această veche biserică îi amintea adesea de întrunirile din copilăria ei.

Callie era atee în străfundul sufletului, dar credea că un copil ar trebui crescut aparținând unei religii. Pentru că admira profund valorile și integritatea quakerilor, alesese să o ia pe Val la întrunirile Stony Run. Casa de întruniri se afla în același campus ca și Friends School unde Val fusese educată.

Deși nu mai participase la întâlniri de aproape două decenii, pasiunea quakerilor pentru dreptate îi devenise a doua natură. Această pasiune fusese unul dintre motivele pentru care alesese dreptul ca profesie. Ușor-ușor, vedea cât de multe se aflau în spatele deciziei ei de a-și deschide propriul cabinet de avocatură.

Supremația legii stătea la baza valorilor lumii civilizate, și nedreptatea o înfuria. Era o combinație interesantă de trăsături moștenite atât de la Callie, cât și de la Brad. Se îndepărtă de vitraliu, la un pas de a izbucni în lacrimi, pentru că înțelegerea faptului că îl dezamăgea pe Daniel îi frângea inima.

Afundându-se într-un fotoliu, închise ochii și, pentru prima dată în mulți ani, începu să se roage. „Rogu-te, să se facă dreptate pentru Daniel, pentru cei care-l iubesc și pentru societate, care în mod tragic se diminuează prin moartea nevinovaților. Și dacă asta e voia ta, ajută-mă să capăt puterea și înțelepciunea de a-mi îndeplini

întotdeauna datoria care contează, decât să mă mulțumesc cu bogăție și laude găunoase."

Deși încercă să-și liniștească mintea în tăcerea quakerilor, îi era imposibil. Prea multe strategii și neliniști îi bântuiau mintea. Cu un oftat, se ridică și se înapoie la birou. Intrând în cameră, privirea îi căzu pe frumosul buchet de flori din mătase care acum îi înfrumusețea bufetul. Ea și Lyssie își petrecuseră o a doua după-amiază făcând aranjamente. Sâmbăta viitoare aveau să facă niște cununi și apoi, poate, o să se gândească la altfel de creații.

Val atinse vasul frumos din alamă patinată în care stătea buchetul. Aranjamentul era munca lui Lyssie. Fata era nu numai o povestitoare înnăscută, dar avea și un simț deosebit al desenului, al culorii și al texturilor. După doar două după-amiezi de sâmbătă, începuse să se deschidă față de Val. Din când în când râdea, și începuse să capete încredere în creativitatea ei.

Val zâmbi puțin. În doi ani, mica ei surioară va purta doar negru, tânjind să se mute în Greenwich Village[1]. Cel puțin această relație se dezvolta mulțumitor, chiar dacă situația lui Daniel era critică.

Turnându-și o cană de cafea, se așeză din nou în fața computerului. Ar fi trebuit să mai funcționeze încă trei sau patru ore înainte ca puterea ei de concentrare să slăbească.

Lucră până când se întoarse Rob, puțin după miezul nopții. Malcolm băgă primul de seamă. Auzind pașii noului său stăpân, câinele se ridică și tropăi prin biroul lui Val, întâmpinându-l la ușă.

– Salut, bătrâne. Cum îți merge? Rob îngenunche și îl scărpină bine de tot pe Malcolm după amândouă urechile, înainte de a se ridica să o salute pe Val.

Ea se opri în brațele lui, simțind fiecare fărâmă de oboseală pe care și-o ținuse în frâu doar prin puterea

[1] Cartier din vestul Manhattanului, New York, cunoscut drept capitala boemei artistice și leagănul mișcărilor nonconformiste și a beat-ului anilor '60. (n.tr.)

voinței. Ce corp minunat, cald, reconfortant, aidoma sufletului său. Ochii i se închiseră.

– Ai găsit ceva util?

– Am localizat încă un individ care își amintește cum Omar Benson se lăuda că omorâse un polițist, dar nu-i bun de martor. Șmecher și cu mintea dusă de la drog-uri. Joe Cady arăta ca un stâlp al societății în comparație cu ăsta.

– Totuși, e un plus de partea noastră, chiar dacă e un nemernic.

– Presupun. N-avea nici o informație despre arma pierdută. Rob îi masă umerii încordați cu mâna lui mare. Ce mai faci tu?

Ea ridică din umeri fără a se mișca din poziția comodă din brațele lui.

– Concep o nouă petiție pentru Curtea de Apel a statului Maryland. Când o termin, mă apuc de o petiție la Curtea Supremă pentru un mandat *certiorari*, adică o solicitare ca să audieze cazul, dacă statul Maryland ne refuză, dar e puțin probabil să izbutim aici. Această Curte Supremă e conservatoare și pur și simplu nu există nici un fel de probleme constituționale întemeiate pe care să ne putem sprijini.

El îi ridică fața pentru a o săruta. Chiar și când era stoarsă psihic și fizic, el tot o putea excita. Începu să se învioreze, răspunzându-i la sărut cu un interes crescut. El puse capăt sărutului și își rezemă fruntea de a ei.

– Cu atâtea lucruri ce merg prost, simt o dorință puternică să clădesc pe un fundament bun și adevărat. Hai să ne căsătorim, Val.

Tresări, șocată.

– Căsătorie? E mult prea curând să ne gândim la asta!

– Mă cunoști mai bine decât oricine altcineva, și simt că și eu te cunosc destul de bine. Luându-i mâna, se așeză pe canapea și o trase lângă el. Admit că suntem împreună de mai puțin de trei luni, dar a fost intens pentru că lucrăm împreună și avem o relație. Cât de mult mai bine avem nevoie să ne cunoaștem? Pentru

că nu vrei să locuim împreună, cred că e timpul ca măcar să pun ideea căsătoriei pe masa negocierilor.

Ea se uită fix în ochii lui limpezi precum cristalul și își dădu seama că era al naibii de serios. Cu inima bubuind, se ridică și începu să se plimbe încoace și încolo.

– Cred că răspunsul tradițional este „Dar, domnule, e atât de neașteptat!"

– Oare așa e? El o privea la fel cum pisicile ei se uitau după o veveriță. Am fost serios în ce te privește încă de la început, dar am încercat să-mi țin sentimentele în frâu, ca să n-o iei la sănătoasa.

O cunoștea într-adevăr foarte bine, pentru că era categoric speriată de declarația lui. Poate dacă ar fi fost mai receptivă la ideea de a locui împreună, el n-ar mai fi fluturat acum ideea căsătoriei ca pe un bici.

– Scuze pentru agitație. Nu am mai fost cerută de soție până acum.

El ridică din sprâncene.

– Niciodată? În ciuda modului în care arăți, a farmecului și a relațiilor tale din trecut, nimeni nu te-a cerut de nevastă?

– Nu în mod serios.

– Nu în mod serios? Sau poate că tu n-ai permis să devină serios? Se aplecă înainte pe canapea, cu coatele pe genunchi și cu pumnii strânși. Ce nu e-n regulă, Val? E vorba de mine, sau de căsătorie în general?

– N-are legătură cu tine. Se strădui să stea pe loc și să se uite la el. Părul lui decolorat de soare trebuia tuns, iar ochii îi erau umbriți de oboseală, dar încă era irezistibil de atrăgător. Chiar și atunci când credeam că ești un tâmplar obișnuit, știam că nu e nimic obișnuit la tine. Inteligența ta, amabilitatea ta, cinstea ta. Zâmbi, dorind să înseninez atmosfera. Fără să mai spun că mă exciți ca naiba. Doar că... o căsnicie? Atât de curând?

– Când o să fie suficient de târziu ca să discutăm? Șase luni? Un an? Zece ani? Sau preferi o relație de genul aceleia pe care o are mama ta cu Loren?

Ea ezită. Deși nu acceptase acea relație în trecut, pe moment arăta destul de bine.

– Aranjamentul lor are plusuri consistente. Sunt împreună când vor să fie, dar niciodată nu se împiedică unul de celălalt.

– E în regulă pentru ei, dar nu e ce-mi doresc. Mâinile i se încordară. Vreau să fac chestiile de modă veche... dragoste, și căsătorie, și copii. Vreau să trăiesc sub același acoperiș cu tine și să ne croim împreună drumul cu suișuri și coborâșuri, și să aflu în câte noi feluri pot să te iubesc, îmbătrânind împreună. Vreau... vreau felul ăla de rădăcini sigure pe care nu le-am avut niciodată. Ce nu vreau e să fiu un prieten și o jucărie sexuală permanentă așa cum e Loren pentru mama ta.

Ea își ținu răsuflarea.

– Asta nu-i cinstit! Poate că tu ai fost serios încă de la început. Cred că și eu am fost. Totuși, nu-i destul de mult timp.

– Așa... și când ar fi destul timp?

Ea era prea obosită pentru discuția asta. Și, în plus, era sufocată de prezența lui.

– N-am putea să înghețăm relația noastră la acest nivel până când se decide soarta lui Daniel? Se duse către el cu un sărut, încercând să-i transmită pasiunea și tandrețea pe care nu știa s-o exprime în cuvinte. Nu vreau să te pierd, Rob. Doar.. nu mă zori.

Stând pe genunchiul lui, își folosi greutatea să-i împingă pe amândoi pe pernele canapelei înainte de a-și aluneca mâna în josul corpului său. Dorea cu ardoare pasiunea, legătura profundă a trupurilor lor care întotdeauna o ajuta mai bine decât cuvintele de alint.

El răspunse pe loc, întărindu-se sub mâna ei și răspunzându-i flămând la sărut. Era cât pe-aci să-i desfacă fermoarul, când el se desprinse de ea și o așeză pe canapea, lângă el.

– Nu. Respira neregulat. Sexul e grozav, dar de data asta, nu-i răspunsul.

Trezită din amețeala ei senzuală, ea spuse tremurând:

– Trebuie să existe un răspuns? Nu-i de ajuns să fie mulțumire, și plăcere, și bucurie?

El dădu să se întindă după ea, apoi se opri, și neliniștea i se oglindi în ochi, înainte de a se ridica și a se îndepărta de ea. Când fu la o distanță confortabilă, se întoarse, privind-o cu ochi triști.

– Poate e pentru tine. Pentru mine nu-i de-ajuns. Vreau dăruire, Valentine. Te iubesc și devine din ce în ce mai greu să suport când tu te eschivezi de la tot ce ar putea fi prea solicitant. Dacă înghețăm lucrurile până după ce se rezolvă cazul lui Daniel, cât va trece până când o să te implici în altă cruciadă? Nu că aș avea ceva împotriva cruciadelor, dar nu vreau ca ele să fie mai importante decât relația noastră.

Ea simți că-i vine să plângă, dar se abținu.

– Spui că te cunosc mai bine decât oricine altcineva, dar cu siguranță că n-am știut ce gândești. Credeam că ne merge bine împreună și că o să fie și mai bine. Fără îndoială, n-am bănuit că tu crezi că mă feresc de complicații.

– Chiar ne merge bine împreună, dar mă tem de rutina care se poate instala. Mă confrunt cu un risc prea mare de a ajunge să accept mai puțin decât vreau, pentru că o să devină imposibil să mă despart de tine. Închise ochii pentru un moment, cu o expresie teribil de îngrijorată. Așa că, îmi închipui că soluția este să... plec acum.

Ea încremeni, simțind cum un fior îi străbătu întreg corpul.

– Este un ultimatum: acceptă inelul, altfel plec?

El zâmbi fără urmă de amuzament.

– N-am un inel. Ai accepta un Rolls-Royce de logodnă? Cheile sunt sus. Aș fi fericit să îngenunchez și să ți le ofer.

– Asta se transformă într-o glumă proastă de tot. Punându-și brațele în jurul corpului, ea continuă pe un ton rugător: Amândoi suntem prea obosiți ca să avem o conversație sănătoasă. Hai să ne culcăm și să discutăm despre asta mâine-dimineață.

– Foarte bine. Tu te culci în patul tău și eu într-al meu.

– Aș vrea foarte mult să dorm cu tine. Nu numai că își dorea căldura lui, dar i-ar fi dat o ocazie să-și dezvolte argumentele nonverbale.

– Mi-ar plăcea și mie asta, dar n-o să se întâmple până când, și doar dacă, ești dispusă să te angajezi în relație asta la un nivel mai profund.

– Asta e cea mai ciudată discuție pe care am avut-o vreodată cu un bărbat. Scutură din cap, încă nevenindu-i să creadă. Nu pleca acum, Rob. Nu pot suporta gândul să te pierd.

Crezu că a câștigat, când el se întoarse și se aplecă pentru un sărut, dar abia o atinse.

– Nu trebuie să trecem prin faza cu inelele sau să stabilim o dată. Vrea doar să accepți serios posibilitatea unui angajament de durată. Dar chiar și acum, nu te gândești la asta, așa-i?

Șocul începu să-i facă loc furiei.

– Nu răspund prea bine la tactici de presiune.

– Cine o face? Oftă. Mă opresc aici, pentru binele sănătății mele emoționale. Nu sunt optimist să cred că vrei cu adevărat să te măriți. Dacă ai fi vrut, s-ar fi întâmplat deja până acum.

– Uite cine vorbește!

– Până să te întâlnesc, nu eram interesat de căsătorie. Eram mereu pe fugă, clădindu-mi o afacere, îngropându-mă în muncă, apoi îmi luam tălpășița din nou. Exact ce faci tu încă. O privea compătimitor. De-a lungul ultimilor patru ani, creierul meu s-a autoreprogramat încet, și acum știu că vreau mai mult decât am avut. Vreau dăruire și intimitate sufletească.

Ea inspiră adânc, tremurând.

– Ceri mult.

– Știu. Poate prea mult. Cu un vizibil efort, își feri privirea. Noapte bună, Val. Cred că e timpul să încep să-mi caut un alt apartament.

Pocni din degete spre Malcolm, care se ridică pe picioarele lui crăcănate de baset și îl urmă ascultător spre ușă. Ea sări în picioare, nevenindu-i să creadă că cea mai

bună relație din câte avusese i se destrăma într-o clipă, în fața ochilor.

– Renunți la cazul lui Daniel?

– Bineînțeles că nu. Se opri în ușă. Încercând să-l salvez, într-un fel, încerc să-mi salvez sufletul – un suflet pe care risc să-l pierd dacă mă complac, rămânând cu tine în zona crepusculară. Voi continua să lucrez la caz și să-ți las în chirie biserica, dar când ancheta se va fi sfârșit, n-o să mă mai vezi pe-aici.

De data asta, nu-și mai putu stăvili lacrimile:

– Nu mă părăsi.

El o privi pentru un moment interminabil.

– Știi ce vreau și ai mobilul meu. Gândește-te, și dacă te decizi că ești gata pentru următorul pas, mă găsești aici. Dar, ca să fiu sincer, cred că avem o șansă mai mare să-l salvăm pe Daniel – iar șansele ca asta să se întâmple sunt aproape de zero.

Apoi el și câinele plecară, în urma lor rămânând doar sunetul ghearelor lui Malcolm ce răsuna prin biserică.

Tulburat, Rob ieși în aerul umed și fierbinte al nopții, uluit de ceea ce tocmai făcuse. Nu avusese de gând să aibă o confruntare cu Val când se oprise la biroul ei. Nu trecuse cu gândul dincolo de a se pierde în brațele ei și, poate, de a o convinge să urce la el pentru noaptea aceea.

În loc de asta, devenise insistent și rupsese relația cu ea. Val avea dreptate să se sperie. Trei luni de relație nu era deloc mult. Exista timp suficient să se gândească la căsătorie.

Și, cu toate astea, avea și el dreptate. Deși tot ce avusese ea de făcut era să accepte să se gândească serios la căsătorie, nu voise. Era precum fumul – o pierdea printre degete de fiecare dată când încerca s-o prindă.

Cel puțin, era cinstită. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi mințit...

Își închise strâns ochii, amintindu-și fața ei chinuită. Era nebun că plecase. Cu toate astea, o iubea din

ce în ce mai tare. Dacă rămânea, cât ar mai fi trecut până când i-ar fi trebuit mai multă voinţă decât avea ca s-o părăsească?

Chiar şi cea mai bună dintre relaţii conţinea elemente de luptă pentru putere. Dacă îi dădea lui Val toată puterea lui, ştia în adâncul sufletului că n-ar fi fost prieteni ciodată soţia pe care o voia. Poate că ar fi fost prieteni şi iubiţi, şi parteneri, dar nu soţ şi soţie. Deşi relaţia lui Callie cu Loren părea să i se potrivească perechii mai în vârstă, pentru el nu era de ajuns.

După atâţia ani în care nici măcar nu se gândise la căsătorie, cum să se mulţumească acum cu mai puţin?

capitolul 26

Val conduse spre casă pe pilot automat, fericită că străzile erau pustii, pentru că era prea amorţită ca să poată evita întâmplările neprevăzute.

Când intră în casă, fu întâmpinată de pisici: Lilith sări, iar Damocles se apropie încet, căscând. Fără să vrea, se aşeză totuşi pe podeaua holului de la intrare şi îşi adună pisicile pe lângă ea, începând să plângă nestăpânit. Cu o intuiţie de felină, ele se cuibăriră lângă ea în loc să se sperie de comportamentul ciudat.

Oare Rob avea dreptate că ea evita implicaţiile unei relaţii care ameninţau să devină prea complicate? Cu siguranţă trecuse sub tăcere cu uşurinţă conflictul lor anterior în legătură cu locuitul împreună.

Deşi răspunsul ei automat atât atunci, cât şi în seara asta, fusese să spună că era prea curând să vorbească despre angajamente pe termen lung, nu mai putea nega faptul că atunci când venea vorba despre relaţii romantice, avea profunde şi, posibil, incurabile blocaje emoţionale. În sfârşit găsise un bărbat singur, sănătos, atractiv, la care ţinea profund, şi cererea lui în căsătorie o aruncase în braţele unei confuzii disperate.

„Dacă voiai să te măriţi, s-ar fi întâmplat deja." Subiectul căsătoriei apăruse o dată sau de două ori

în decursul relaţiilor ei anterioare, dar nu le luase drept cereri serioase pentru că bărbaţii respectivi erau prieteni cu paharul, erau nestatornici sau obsedaţi de muncă. Dacă stătea să se gândească, când venise vorba de căsătorie, reacţionase cu acelaşi soi de panică pe care-l simţea acum, dar presupusese că fusese din cauză că bărbaţii respectivi nu erau potriviţi, ceea ce-i oferise o bună justificare.

Rob era diferit – genul de bărbat pe care ar fi trebuit să-l înşface cu amândouă mâinile. Era blând, plin de compasiune, amuzant, inteligent, de nădejde şi trăia conform principiilor sale chiar dacă plătea scump pentru asta. Nivelul plăcerii depăşea orice aşteptări, adora să-i stea aproape indiferent dacă lucrau, mâncau sau doar leneveau împreună, iar el o iubea.

Dacă ar fi putut iubi vreodată cu adevărat un bărbat, acela ar fi fost Rob, dar fusese mai uşor să nu-şi analizeze sentimentele pentru că era prea ocupată, pentru că se întâlneau de prea puţin timp, pentru că nu voise să analizeze cu adevărat situaţia.

Obosită, dădu deoparte pisicile şi se ridică în picioare. O să le dea de mâncare, apoi o să se ducă la culcare. Poate creierul ei va funcţiona mai bine mâine-dimineaţă.

Deschizând o conservă de mâncare pentru pisici, privirea îi alunecă spre telefonul din bucătărie. Dacă îl voia pe Rob înapoi, tot ce trebuia să facă era să ridice receptorul, să formeze numărul lui şi să-i spună că era pregătită să se gândească la o relaţie de durată, în care să se implice serios. El ar fi la ea în douăzeci de minute, şi ar fi împreună până când moartea îi va despărţi.

Nici măcar în mintea ei, nu-i plăcea să folosească cuvântul căsătorie. Trase aer în piept, tremurând. Să dea un telefon era un lucru atât de simplu... dar, pentru a-şi salva viaţa, nu putu să-l facă.

Telefonul Kendrei sună când ieşi de la duş. Bucuroasă că avea telefon în baie, se înfăşură într-un prosop,

își scuturâ codițele împletite subțire înapoi pe spate și ridică receptorul.

– Bună, Kendra, Al Coleman la telefon. Ce este cu povestea aia grozavă pe care o ai pentru mine?

Ea zâmbi în sinea ei. Din interesul ce răzbătea din vocea lui Al, își dădu seama că era gata să muște momeala. Kendra o cunoștea pe soția lui, Mary, care fusese secretară la Crouse, Resnick. Al era deștept, dur și ambițios. Perfect pentru scopul ei.

– Bună, Al. Crezi că poți să scoți niște știri de prima pagină din faptul că statul Maryland va executa un om nevinovat în ceva mai mult de o săptămână, în ciuda faptului că există noi dovezi care îl exonerează?

El fluieră ușor.

– Execuția Monroe? O chestie tare, dar nu-i prea mult timp de acțiune. Ai dovezi?

– Ba bine că nu. Am un dosar mare și gros, inclusiv o înregistrare video a unui martor ocular muribund, care mărturisește sperjurul, îl dezvinovățește pe Monroe și numește adevăratul ucigaș. Să luăm micul dejun împreună ca să-ți pot dat totul?

– Poți să ajungi la restaurantul Bel-Loc în jumătate de oră? întrebă el, fără a se obosi să-și ascundă emoția.

– Ne vedem acolo.

Kendra închise telefonul și își tamponă codițele cu un prosop pentru a șterge restul de picături rătăcite. Al avea dreptate, nu mai era timp, și ziarul *Sun* nu tipărea o poveste care nu fusese verificată, dar sigur avea la dispoziție o armată de practicanți pe timp de vară care abia așteptau să facă ceva palpitant. În perioada asta din an, era sezon mort pentru știri, așa încât Al ar fi putut să conceapă articolul destul de repede.

După ce se îmbrăcă și se machie la repezeală, se opri să-și verifice e-mailurile. Așa cum sperase, avea un răspuns de la Jason. Oare cum țineau legătura înainte părinții și copiii, fără e-mailuri?

Deschise mesajul. Tot ce zicea era: „Dă-i drumul, mamă!"

Zâmbi șovăitor. Dacă ar fi obiectat la publicarea poveștii, ar fi fost nevoită să cugete îndelung și intens dacă să meargă mai departe cu asta. Jason urma să fie inclus în poveste, atacat public din cauza unui tată pe care abia dacă-l cunoștea. Nici un copil nu voia să iasă în evidență în felul ăsta, dar nu ezitase. Ea și Phil făcuseră o treabă bună cu băiatul lor.

Oare avea să ajute mediatizarea la salvarea lui Daniel? Poate că nu, dar cel puțin făcea ceva. Cu maxilarele strânse, ieși din casă și se aruncă în mașină, amintindu-și o replică de-a lui Iulius Cezar pe care o învățase la liceu. *Alea jacta est.* Zarurile au fost aruncate.

– Te interesează armele lui Omar?

Virginia Benson-Hall, mama căruntă a lui Omar Benson, se îndreptă de spate, ridicându-se de lângă ghivecele cu flori de pe verandă și aruncându-i lui Rob o privire bănuitoare. Deși acceptase să discute cu el, era încă precaută.

– Fiul dumneavoastră a fost implicat într-o crimă pentru care a fost condamnat un alt bărbat, explică Rob. Arma crimei n-a fost găsită niciodată. Au auzit că lui Omar îi plăceau pistoalele, dar, după câte știu eu, nu deținea un pistol european de calibrul căutat. Mi-am închipuit că există o șansă ca dumneavoastră să știți, de vreme ce ați fost moștenitoarea lui.

– A lăsat o grămadă de pistoale, fără-ndoială. Le-am vândut pentru destui bani cât să plătesc trei ani de învățământ la școala parohială pentru cele două fete ale mele. Dar o armă europeană? N-am vândut ceva de genul ăsta. Culese o floare de mușcată ofilită. Avea toate armele alea scumpe, da' a fost omorât cu un șiș, unul dintre cuțitele alea făcute de pușcăriași. Asta-i ce se numește ironie.

– Chiar una mare, fu de acord Rob. V-a spus Omar vreodată că a omorât un polițist și a scăpat nepedepsit?

Vorbele îi atraseră atenția.

– Doamne, nu. Chiar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi spus asta mamei sale, ca să-l ia la rost. Chiar... chiar a făcut el ăsta?

Durerea din ochii ei îl făcu pe Rob să îndulcească povestea cât de mult putu.

– S-ar putea. Dacă a făcut-o, a fost o crimă spontană, când era şocat şi speriat. Nu a fost cu premeditare, şi, cel mai probabil, era drogat.

– Ca şi cum asta n-ar însemna că tot crimă a fost. Oftă. În ultimii zece ani sau cam aşa ceva din viaţa lui, nu l-am văzut decât... să zicem, de trei ori pe an. De Crăciun, apoi de zilele de naştere ale surorilor lui vitrege. Într-adevăr le iubea pe fetiţele alea, le aducea cadouri scumpe şi le-a plătit taxele şcolare până când a intrat la puşcărie. N-am îndrăznit niciodată să întreb de unde veneau banii. Scutură din cap cu durere. Era un băiat cumsecade, până să ajungă pe străzi. Voia să se înroleze, să poarte o armă şi să vadă lumea. S-a schimbat din cauza anturajului nepotrivit.

Lucy Morrison spusese la fel despre fratele ei, Joe, deşi Rob fusese mai înclinat atunci să creadă în acele vorbe. Din tot ce ştia până acum, Omar fusese el însuşi de la bun început anturajul nepotrivit.

Dar mama lui îl iubise, iar Omar le iubise pe surorile lui mai mici. Ce s-ar fi ales de el dacă n-ar fi cedat ispitei drogurilor şi pericolului?

– Aveţi vreo idee cine erau prietenii lui? Poate că unul dintre ei ar putea şti dacă Omar avea arma de calibrul corect.

Ea pufni.

– Nu pot să te ajut aici. Prietenii lui nu erau bine-veniţi în casa asta.

Încă o fundătură. Rob nu era surprins.

– Mulţumesc că m-aţi primit. Îi întinse o carte de vizită. Dacă vă vine în minte orice ar putea fi de folos, nu ezitaţi să mă sunaţi.

Ea puse cartonul pe balustrada verandei.

– Spui că a fost condamnat altcineva pentru crima asta pe care ar fi putut-o comite Omar? Când Rob

încuviinţă, ea adăugă: Atunci o să mă rog ca adevărul să iasă la iveală, iar sărmanul om să fie eliberat.

– Mulţumesc, doamnă.

Dădu din cap cu politeţe şi plecă, gândindu-se că mănierele sale de băiat din Sud începuseră să iasă la suprafaţă după prea mulţi ani petrecuţi în California.

Când se îndepărtă de cartierul din vestul oraşului, se întrebă ce să facă în continuare. Îşi făcuse de lucru cât de mult putuse, aşa încât să ţină la distanţă gândurile la Val, dar nu mai avea alte întâlniri până diseară. Poate că trebuia să vadă dacă Sha'wan avea nevoie de ajutor.

Doar dacă... Trase lângă bordură şi se gândi la o idee ce îi tot apărea în minte. Pe când el şi Val mai vorbeau încă, menţionase în treacăt o casă aflată în apopiere de a ei, care arăta potrivită pentru ei doi. Deşi îi plăcea casa lui Val, aceasta îi aparţinea foarte mult ei. Dacă plănuiau să se căsătorească, ar fi fost mai bine să găsească o casă care să le aparţină amândurora.

Deşi nu trăgea speranţe prea mari că aveau să fie împreună, nu exista nici un motiv pentru care nu putea să-şi caute o casă pentru el însuşi. Poate că nu era prea isteţ să cerceteze atât de aproape de Val, dar oricum ar fi fost mai departe de casa ei decât era apartamentul lui actual de biroul ei.

Şi la naiba, voia un loc numai al lui. Pe când era copil, ai lui locuiseră mereu cu chirie. Apartamentul pe care-l cumpărase în California fusese convenabil şi avea o privelişte grozavă spre golful San Francisco, dar era doar un apartament aranjat, al cărui proprietar se întâmpla să fie. El voia o casă adevărată, cu o peluză pe care s-o tundă, şi frunze pe care să le cureţe, şi spaţiu între el şi vecini.

Mai presus de toate, îşi dorea un cămin. Cumpărarea unei case nu i-ar fi adus automat şi căldura şi legăturile de familie, dar era un început. Şi acum că-l avea pe Malcolm... ei bine, avea elementele de bază ale unei familii.

Se întinse şi scoase un carneţel de notiţe din torpedou. Prima dată când trecuse cu maşina pe lângă casa

de pe Springlake Way și observase pancarta cu semnul „De vânzare", parcase lângă bordură să admire fațada frumoasă în stilul Tudor, apoi își notase numele și telefonul agentului de vânzări în caz că Val ar fi fost interesată s-o vadă. N-avea ce rău să fie dacă suna agentul acum.

Cinci minute mai târziu, se îndrepta spre biroul de imobiliare pentru a se întâlni cu agentul. Probabil că voia să-l vadă și să se asigure că nu era periculos. Era de acord cu această prudență. În ceea ce privea casa... poate că nu-i va mai plăcea așa de mult când o să fie înăuntru. Dar vizita cel puțin îl împiedica să se gândească.

Fusese o dimineață plină de telefoane, și Val era recunoscătoare pentru asta. Trebuind să vorbească, nu se mai gândea la Rob, ceea ce era bine, pentru că gândul la el îi influența negativ sentimentele și starea sufletească.

Kendra venise târziu la birou, după ce se întâlnise cu un reporter de la ziarul *Sun*. Treaba fusese pusă în mișcare. Pentru că materialul ei era atât de bine organizat, lui Al Coleman nu-i trebuia prea mult să verifice faptele și să scrie o relatare despre condamnarea nedreaptă a lui Daniel și iminenta lui execuție. Cu text marginal.

Deși mediatizarea se putea dovedi utilă, Val se concentră pe finisarea petiției către Curtea de Apel. Era adânc concentrată pe document, când Kendra îi făcu legătura cu Rainey Marlowe. Gândindu-se la câte se schimbaseră de când prietena ei o sunase să-i spună despre profitul ei din film, Val preluă convorbirea.

– Bună, Rainey. Ce mai faceți tu, bebelușul și Cel-mai-Sexy-Bărbat-din-Lume?

Prietena ei râse.

– Foarte bine. Unul dintre avantajele industriei de divertisment e lunga perioadă liniștită dintre proiecte. Iată și motivul pentru care am răgaz să mă gândesc că ar trebui să organizăm o petrecere pentru copilașul așteptat de Kate. Dacă am face-o, ați putea voi două, tu și Rachel, să o organizați? V-aș ajuta cum pot, dar există o limită pentru ce se poate face de la mare distanță.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la asta eu însămi, dar am fost al naibii de ocupată. Visurile mele despre cum o să-mi deschid propriul cabinet și o să am timp să savurez plăcerile simple ale vieții s-au dus pe apa sâmbetei. Val se lăsă în fotoliu, gândindu-se cât de superb de firesc suna o petrecere pentru bebeluș. Putem ține petrecerea acasă la mine, pentru că e mai central. O să fie nebunie să găsim o dată când să ne putem aduna toate patru, dar dacă începem de pe-acum, am putea reuși să găsim ceva înainte ca bebelușul să se nască. Spune-i lui Emmy să-mi trimită un fax cu programul tău. O să vorbesc cu Rachel. Ai timp să le suni pe Laurel și pe Kate?

– Mi-ar plăcea tare mult. De fapt, ce-ar fi să verific programele vechii noastre găști și ale mamei lui Kate? Data este cea mai neplăcută parte a programării unei petreceri, și pot să sun din New Mexico la fel de ușor ca și din Maryland.

– Dă-i drumul, și mii de mulțumiri pentru că te-ai oferit.

Mai vorbiră preț de câteva minute înainte de a termina convorbirea, care o lăsă pe Val cu moralul ridicat. Când te afunzi într-o mlaștină de crize și detalii zilnice, e bine să-ți amintești că ai prieteni cu copii și că viața merge înainte.

Dacă voia să aibă și ea copii – iar Lyssie o făcea să simtă că se putea descurca în postura de mamă –, de ce naiba nu-i propunea asta lui Rob, care ar fi fost fericit să participe la proiect?

Înainte de a începe să cugete din nou, Kendra îi spuse prin telefonul de interior:

– Al Coleman e pe linia doi. Vrea să vorbiți despre Daniel. Ești gata să-ți aduci contribuția?

– Nu pierde timpul, nu-i așa? O să vorbesc acum.

Val apăsă butonul pentru linia doi. Asemenea lui Scarlet O'Hara, se va gândi mâine la Rob și la căsătorie.

– Acum, că am făcut turul oficial, spuse Rob, pot să mai colind pe-aici de unul singur?

Agenta zâmbi veselă.

– Vă rog. Pentru că proprietarii s-au mutat de-aici acum șase luni, nu există nimic de păzit. Nu vă grăbiți. Eu o să dau câteva telefoane între timp.

El traversă holul de la intrare, scăldat în lumina ce intra prin vitraliile cu fir de plumb și urcă scara curbată. Deși îi plăcea agenta, probabil că ea l-ar fi crezut ciudat de tot dacă l-ar fi văzut cum mângâie superba piesă de lemn executată manual.

Se așeză la fereastra din capul scărilor, cu privirea ratăcind spre grădina din spate ce arăta neîngrijită. Deși îi plăcuse cum arăta casa privită din afară, nu se așteptase să se îndrăgostească de ea. Veche de mai bine de o jumătate de secol, clădirea avea detaliile desăvârșite la care noile case nu puteau ajunge. Spațiile se succedau lin unul după altul, creând o senzație de relaxare încă din momentul în care intrai.

Deși nu cu mult mai mare decât casa lui Val, această proprietate era situată pe un teren vast ce includea un spațiu surprinzător de mare în spate. Un garaj relativ nou pentru trei mașini dădea spre alee, iar o casă de oaspeți cu un dormitor era ascunsă printre mulți copaci și tufe, încât îți lăsa impresia că erai la țară.

Băile și bucătăria aveau nevoie de recondiționare, iar sistemele de încălzire și aer condiționat erau pe ducă, ceea ce probabil constituia motivul pentru care proprietatea era pe piață de atâta timp. Pe el nu-l deranja. Proiectele urmau să-l țină ocupat, și avea nevoie să fie ocupat o lungă perioadă de-aici înainte.

Se ridică și se îndreptă spre dormitorul matrimonial, aflat în colțul din stânga al clădirii. Era o încăpere spațioasă, dar îi trebuia o ușă spre camera alăturată și, de asemenea, aceasta din urmă trebuia transformată într-un dressing și o baie cu adevărat decadentă. În minte îi apăru o scurtă imagine cu Val râzând, înconjurată de valuri de spumă de baie...

Răsucindu-se pe călcâie, ieși din cameră.

Era prea al naibii de ușor să și-o imagineze în casa asta. Înainte ca relația lor să fie distrusă, își alimentase

fantezii cu ei doi mergând împreună la cumpărături pentru mobilarea casei. Nu mai făcuse niciodată asta, și își închipuia că e distractiv. Val ar fi fost responsabilă cu designul, iar el ar fi executat. Să aleagă vopsele și țesături, să încerce câteva saltele...

Din nou, se forță să se oprească. Prima lecție a vieții de familie pe care o învățase vreodată era că oamenii nu se schimbau pur și simplu pentru că așa voiau cei care-i iubeau. Val avea probleme serioase legate de căsătorie, sau de el, sau de ambele variante. În ciuda a ceea ce zisese, bănuia că el era problema. Dumnezeu știa că nu era premiantul clasei.

Dar chiar și fără Val, putea fi fericit în casa asta, se gândi el. Sau cel puțin mulțumit. Venise în Baltimore să se ascundă și, treptat, se atașase de acest loc. Descoperise că-i plăcea să cunoască o mare varietate de oameni și găsea satisfacție în munca pe care o făcea. Era timpul să nu mai trăiască precum nomazii.

Se îndreptă înspre parter pentru a-i spune agentei să facă o ofertă, întrebându-se dacă actualii proprietari ar accepta o clauză la contract care să-i permită să locuiască în casa de oaspeți până când se încheiau actele. Era un loc plăcut, intim, cu o chicinetă și baie, și nu risca să dea peste Val de fiecare dată când venea ori pleca.

Coborând treptele largi cu o mână pe balustrada lucioasă de nuc, auzi mobilul sunând. Nu era numărul lui Val. Oftă, dându-și seama că-și făcuse iluzii.

– Alo, Rob la telefon.

– Salut, sunt Al Coleman de la ziarul *Sun*. Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre cazul Daniel Monroe.

Fluieră încet și se așeză pe mijlocul scărilor. Așadar, planul Kendrei începuse cu dreptul și viața lui privată era pe cale să fie desființată. Spera că deschiderea vechilor răni avea să-i salveze viața lui Daniel.

Din locul unde stătea, putea vedea că agenta era încă ocupată, vorbind la telefon. Redactarea unei ofertei putea să mai aștepte câteva minute.

– E în regulă, domnule Coleman. Ce doriți să știți?

capitolul 27

Căscând, Kendra ieşi să-şi ia ziarul în timp ce se fierbea cafeaua pentru micul dejun. Întoarsă în bucătărie, aproape că vărsă cafeaua pe tot bufetul când văzu titlul principal ce sărea în ochi, contestarea vinovăţiei în vreme ce data execuţiei se apropia.

Doamne sfinte, după doar trei zile? Cu inima bătându-i nebuneşte, se aşeză şi începu să se uite peste articol. Sau mai degrabă articole. Al şi internii lui făcuseră o treabă bună expunând cazul şi noile dovezi. Erau menţionaţi toţi actorii principali care erau încă în viaţă. Relatarea beneficia de faptul că n-avea concurenţă din partea nici unei alte ştiri importante de interes naţional. Slavă cerului pentru acalmia sfârşitului de vară.

Relatarea principală se extindea în interior pe două pagini pline de articole conexe. Problema vinovăţiei sau a nevinovăţiei asigura o mulţime de articole de senzaţie, şi Al Coleman storcea şi ultima picătură.

Erau menţionaţi Cal Murphy şi Val, ca şi avocatul pensionar care fusese procurorul de caz. Din păcate, ultimul încă mai credea că Daniel era vinovat, şi că ar fi trebuit executat de mult. Procurorul cel nou era de acord, susţinându-şi predecesorul, în ciuda noilor dovezi apărute. Kendra făcu o grimasă. Talentul de a ataca agresiv era o caracteristică a procurorilor, şi cel cu care se confruntau acum era un exemplu clasic.

Văduva ofiţerului de poliţie Malloy făcuse să curgă ceva cerneală. Ea spusese că, văzând înregistrarea video a lui Joe Cady, credea că s-ar putea ca Daniel Monroe să fie nevinovat şi nu voia să-l vadă executat dacă existau suficiente motive de îndoială. „Dumnezeu să te binecuvânteze, Anne Malloy Peterson."

Jason şi Kendra căpătaseră două coloane numai pentru ei. Ea îi dăduse lui Al Coleman două fotografii. Una îl arăta pe Daniel jucându-se cu Jason, prototipul tânărului tată iubitor. Cealaltă era cu Jason în uniformă, arătând serios şi chipeş, un tânăr care se pusese în slujba ţării.

Coleman îl sunase pe Jason în Colorado şi obţinuse câteva idei preţioase, inclusiv aceea care spunea: „Chestiunea asta a schimbat felul în care mă gândesc la pedeapsa capitală. Credeam că ucigaşii merită ce primesc. Dar dacă nu sunt, de fapt, ucigaşi?"

Era şi o notă marginală despre Rob. Kendra îşi ţinu răsuflarea când îi citi adevăratul nume şi povestea. Probabil că-i spusese lui Coleman despre trecutul său pentru a fi prins în prima tranşă de ştiri. Coleman rezumase povestea Îngerului Răzbunător, pentru a explica de ce Tipul cu Graffiti din Baltimore fusese atras în investigarea unui vechi caz de crimă. O poză a unui Rob bărbos acoperind graffiti cu vopsea era şi ea acolo, împreună cu un citat din spusele lui: „Nu există nici un fel de îndoială în legătură cu vina fratelui meu. Dar există o enormă îndoială legată de cea a lui Daniel Monroe".

Îi trimise lui Rob o binecuvântare pentru că fusese de acord să i se dezvăluie trecutul. Chiar fusese prezent la execuţia fratelui său. Cum reuşise să suporte?

Încerca să nu-şi imagineze cum ar fi să-l vadă pe Daniel murind, când la uşă sună cineva. Recunoscătoare pentru întrerupere, deschise uşa din faţă.

Pe treptele de la intrare stătea o tânără vioaie, în spatele ei fiind parcat pe stradă un car de transmisiuni TV de la un post local.

– Doamna Brooks? Sunt Sandra Hairstone şi am dori să vorbim cu dumneavoastră despre cazul Daniel Monroe.

Kendra încercă să-şi amintească dacă fusese vreodată atât de tânără şi de înfiptă. Probabil că nu, dar sub aparenta aroganţă, fata era un reporter competent.

– Ştiu cine sunteţi, domnişoară Hairstone şi aş fi bucuroasă să vorbesc cu dumneavoastră. Îmi acordaţi cinci minute să mă aranjez puţin?

– Puteţi în trei minute? spuse fata, zâmbind în continuare. Emisiunea *Charm City News* doreşte să fie prima care să vă aibă în transmisiune în direct.

– De acord. Mă dau cu puţin ruj şi ies imediat.

Kendra se grăbi spre baie să-şi verifice ţinuta. Nu era rău. Codiţele împletite erau puţin cam neconvenţionale, dar altfel, arăta serioasă, inteligentă, nu genul ăla de femeie ţăcănită specializată în a se îndrăgosti de puşcăriaşi. Se rujă şi se îndreptă spre uşă. Era momentul să afle cât de mare era cu adevărat puterea presei.

Când Val deschise ziarul în bucătărie, ţipă atât de tare, încât ambele pisici săriră de lângă castroanele lor cu mâncare. Ziarul *Sun* relatase onorabil povestea. Vinovăţia sau nevinovăţia lui Daniel avea să fie pe buzele întregului sistem de justiţie din Maryland. În dimineaţa asta îşi va trimite petiţia pentru revizuire la Curtea de Apel. Spera că judecătorii care vor decide asupra petiţiei se vor simţi mai degrabă lămuriţi decât presaţi de mediatizarea cazului.

Simţindu-se mai optimistă decât fusese începând din noaptea când ea şi Rob se despărţiseră, se hotărî să meargă în Springlake Way, atunci când ieşi din casă. Nu era drumul ei obişnuit, dar era curioasă să vadă ce fel de casă îl interesase pe Rob.

Câteva case de pe stradă aveau o alee centrală cu iarbă şi copaci, dar numai o singură reşedinţă dintre toate de pe acea stradă era de vânzare. Trase în faţa casei, pentru a o studia, fără să fie surprinsă că Rob avea bun-gust. Admirase ea însăşi casa în trecut.

Pentru o scurtă şi dureroasă clipă, se imagină locuind acolo cu Rob. Părea destul de spaţioasă pentru a creşte copii...

Înainte de a deveni sentimentală, văzu că peste pancarta cu „De vânzare" fusese lipit un afiş cu „Contractat". Gata cu fanteziile despre ea şi Rob în această casă. O proprietate era cea mai mică dintre problemele lor în acest moment.

Încercă să se gândească la ideea căsătoriei, ca şi cum îşi punea limba pe un dinte care o durea. Poate că era ceva mai puţin alarmant decât seara trecută?

Puţin. Poate. Cu toate că îi era dor de el, ideea căsătoriei încă o făcea să se simtă sufocată. Oftând, se îndepărtă

de trotuar şi dădu drumul la radio, chiar la timp să prindă o ştire despre posibila nevinovăţie a lui Daniel. Cel puţin ceva mergea cum trebuia.

Când Val se întoarse după completarea formularului de apel, îi spuse Kendrei:

– Când lucram în centru, un avantaj era că tribunalul se afla mult mai aproape.

Kendra îşi ridică privirea din computer:

– Vrei să fac o listă cu toate dezavantajele statului în centru?

– Nu-i nevoie. Îmi amintesc clar de toate. Val arătă spre ziarul de pe biroul Kendrei. Grozavă relatare. Probabil că Al Coleman a muncit non-stop.

– Nu-i timp de pierdut cu o poveste ca asta. Kendra îşi îndepărtă scaunul de lângă birou, înăbuşindu-şi un căscat. Într-adevăr, a pornit războiul. Am fost deja intervievată de două posturi TV diferite şi telefonul a sunat fără întrerupere de azi-dimineaţă. Şi nu toate erau de la ziarişti locali. Câteva dintre apeluri erau pentru mine, şi câteva pentru tine. E un munte de mesaje pe biroul tău. Două dintre ele sunt de la avocaţi din oraş care ar vrea să facă muncă *pro bono* pentru tine. O să sfârşeşti deţinând un imperiu, fato.

Bucuroasă că îşi terminase petiţiile, aşa încât să aibă timp pentru a vorbi cu reporterii, Val se îndreptă spre biroul ei. După cum spusese Kendra, majoritatea mesajelor erau de la ziarişti, dar două erau afaceri obişnuite.

Pentru început, îl sună pe avocatul fostului soţ al Miei Kolski.

– Salut, Barney, Val Covington la telefon. Clientul tău e gata să negocieze?

– Steve e gata să negocieze, spuse avocatul pe ton sarcastic. A decis să-şi reevalueze strategia juridică atunci când a fost confruntat cu posibile acuzaţii de escrocherii penale. Ca om, admit că e bine, dar la naiba, Val, chiar mi-ai închis robinetul pentru fondul de colegiu al mezinului. Am făcut o grămadă de bani pe seama lui Steve.

Ea râse.

– La ce om dificil este, fără îndoială o să-l mai vezi. Nu-mi pasă ce face, atâta vreme cât încetează s-o mai hărţuiască pe Mia. Aşa, deci care sunt detaliile?

După o scurtă rundă de negocieri, îşi luă rămas-bun de la avocat şi o sună pe Mia, al cărei strigăt de bucurie putea fi auzit până în Delaware, în nordul statului.

– Val, eşti o sfântă, trimisul lui Dumnezeu. Ce pot să fac să te răsplătesc pentru că mi-ai luat povara asta de pe cap?

Val se gândi:

– Ce-ar fi să asiguri muzica pentru, să zicem, trei petreceri ale mele în viitor? Aş demonstra o superelegantă fără a cheltui un sfanţ.

– E-n regulă. N-ai cumva petrecerea de inaugurare a noului cabinet vinerea asta? Pot să strâng un trio sau un cvartet până atunci, fără probleme.

– Atât de repede? S-a aranjat.

După ce stabili detaliile, Val îl sună pe următorul de pe listă, vechiul ei client, Bill Costain.

– Bună, Bill, sunt Val. Ce pot face pentru tine?

– N-o să pot veni la petrecerea ta de vineri.

– Ce rău îmi pare. Speram să-ţi pot arăta noul meu birou. De ce nu vii pentru un tur privat, şi apoi te invit la un prânz? sugeră ea. La urma urmei, eşti cel mai important client al meu.

– Val...

Sesizând o notă de jenă în tonul lui, întrebă:

– S-a întâmplat ceva?

– Val... soţia mea e din familia Malloy. Costain trase aer adânc în piept. Jim Malloy a fost vărul ei preferat. De obicei e calmă, dar când a citit azi-dimineaţă ziarul şi a văzut că încerci să-l scapi pe Daniel Monroe de pedeapsa capitală, a luat foc. Mi-a... mi-a cerut să renunţ la serviciile tale.

Val icni, prinsă complet pe nepregătite. Îi veniră în minte o mulţime de replici, începând cu ideea fundamentală în drept că fiecare e îndreptăţit la o apărare competentă şi sfârşind cu faptul că până şi văduva lui

Jim Malloy era dispusă să afirme că s-ar putea ca Daniel să fie nevinovat. Dar reacţia lui Sally Costain n-avea nimic de-a face cu logica, iar Bill n-avea nevoie ca ea să înrăutăţească situaţia.

După ce trase adânc aer în piept, spuse:

– Ce oraş mic e Baltimore. Habar n-am avut că Sally era din familia Malloy. Bineînţeles că e un subiect dureros pentru ea. O să duc dorul colaborării cu tine, dar medierea începe de acasă.

El oftă uşurat.

– Mulţumesc pentru că eşti atât de înţelegătoare, Val. Poate mai târziu, când se vor linişti apele, o să te sun.

Sau poate nu. După ce termină convorbirea, Val închise ochii şi îşi frecă tâmplele. Nu stătuse prea mult pe înălţimile unde se aflase după rezolvarea cazului Miei. Din momentul în care se hotărâse să meargă pe cont propriu, se bazase că va avea un venit consistent şi constant de pe urma firmei lui Bill. Veniturile acelea nu aveau să fie uşor de înlocuit. Deşi era departe de a fi sărac, n-avea mulţi bani gheaţă, pentru că majoritatea venitului ei net ajungea în casă şi în conturile de pensie.

Îşi scoase calculatorul şi aproximă câteva cifre. Prima tranşă de bani de la filmul lui Rainey se dusese pe amenajarea cabinetului, cumpărarea de mobilier şi echipamente, înscrierea în baze juridice de date şi celelalte costuri pentru înfiinţarea unei afaceri, inclusiv punerea deoparte a cheltuielilor pentru şase luni de funcţionare a biroului. Trebuia să-i plătească salariul Kendrei, taxele, asigurarea de sănătate pentru amândouă, asigurări, utilităţi, chirie şi întreţinere.

Probabil că avea să mai primească încă o plată consistentă pentru film într-un an sau aşa ceva. Şi urma să mai câştige ceva bani din cazurile pe care le continua cu Crouse, Resnick. Cu toate astea, fără activitate constantă din partea lui Bill Costain, trebuia să iasă curând în stradă şi să dea din coate pentru clienţii strict necesari.

Făcu o grimasă. Fusese o iluzie plăcută să creadă că nu va fi nevoie să dea din coate. Având în vedere

ce avocat dur părea, putea fi îngrozitor de naivă. Influența lui Callie, fără doar și poate.

Ei bine, o să facă ce trebuia să facă. Chiar și în acest scurt interval de timp, căpătase gustul independenței. Pentru moment, deși...

Își verifică programul. Nu era nimic urgent în după-amiaza asta. Mai trebuia să răspundă la două apeluri și după aceea putea să tragă chiulul pentru câteva ore. Avea nevoie de o pauză după ce muncise fără oprire pentru prea mult timp.

Sperând că Lyssie era acasă, o sună pe surioara ei. Când Lyssie răspunse, Val zise:

– Bună, scumpo, eu sunt. Știu că n-avem nimic planificat până în weekend, dar pentru că săptămâna viitoare începi școala și eu simt o nevoie disperată să ies puțin, ai vrea să mergem într-o expediție? Dacă bunica ta e de acord, bineînțeles.

– Ce fel de expediție? întrebă precaută Lyssie.

Val se gândi rapid.

– Ce-ar fi dacă am merge la Harpers Ferry[1]? Ție îți place istoria, și acolo e din belșug. Putem să mâncăm de prânz, să ne uităm la siturile arheologice, să scotocim puțin prin magazine.

– Ah, *da!* Mi-ar plăcea tare mult.

– Crezi că bunica ta ar vrea să vină cu noi? Cred că i-ar plăcea Harpers Ferry. Fac eu cinste pentru toate.

– O s-o întreb, dar nu se simte bine. Un moment.

Lyssie puse receptorul jos și fugi. Trecură câteva minute până se întoarse. Zice că pot să merg și să-i aduc o surpriză.

– Sunt sigură că se poate aranja. Val se uită la ceas. Trebuie să mai dau câteva telefoane, apoi merg acasă să mă schimb. Ce-ai zice dacă vin să te iau în vreo oră?

– O să fiu gata.

Lyssie chiar avea să fie gata, căci era deosebit de punctuală. Val se întoarse la teancul ei de mesaje și le scoase pe cele mai importante. Povestea asta cu „sora mare"

[1] Oraș istoric în ținutul Jefferson, statul Virginia de Vest (n.tr.)

avea tot felul de avantaje la care nu se așteptase la început. Era drăguț să ai un prieten.

Rob fusese un prieten nemaipomenit, dar Val refuzase să meargă pe firul acelui gând. Viața era deja destul de complicată.

Cumpărarea unei case se putea face cu o viteză remarcabilă, află Rob. Deși vânzătorii se mutaseră pe coasta de vest, minunile faxului și ale transferului electronic de bani concretizaseră repede afacerea. Mai trebuiau rezolvate inspecția, precum și clauza de finanțare, dar asta era un demers de rutină. În plus, vânzătorii acceptaseră să-l lase pe Rob să locuiască în casa de oaspeți pe timpul amenajării.

Așadar, era proprietarul unei case. În fine, aproape. Când trecu pe la agenția de imobiliare să ia cheia casei de oaspeți, spuse:

– Cred că acum e momentul în care ar trebui să mă bântuie remușcările cumpărătorului, dar până acum, nici urmă de așa ceva.

Agenta râse.

– N-ai de ce să ai remușcări. E o casă bună, situată într-o vecinătate superbă, și ai luat-o la un preț bun. O să fii fericit acolo, sunt sigură.

La fel simțea și el, deși nu atât de fericit pe cât ar fi fost cu Val. Reușise să evite s-o vadă timp de câteva zile, și asta urma să devină și mai ușor, odată ce se muta în casa de oaspeți. Se întrebă dacă va putea să se mute din apartamentul de la biserică fără ca ea să observe. Probabil că nu.

Malcolm aștepta în camioneta cu aer condiționat, expresia lui fiind mai puțin tristă decât de obicei. Era un câine potrivit pentru camionete.

– Malcolm, băiete, ai vrea să mergem în Homeland să-ți vezi noua casă? Da? Bine. Și eu tot într-acolo mă îndreptam.

Imediat după ce porni motorul, sună telefonul. Un apel din zona Manhattan, văzu el.

– Bună, Rob, Phyllis Greene de la revista Time la telefon. Îţi mai aminteşti de mine?

El îşi înăbuşi un oftat. Phyllis făcuse un articol despre el în timpul procesului lui Jeff. Fusese corectă şi meticuloasă, dar nimic din acea perioadă nu-i producea amintiri plăcute.

– Cum aş putea să te uit? Un zâmbet angelic şi o insistenţă de pitbull.

Ea râse.

– Se pare că te-ai străduit mult să uiţi tot, până când te-ai implicat în acest caz de pedeapsă capitală. Mă gândesc să fac o continuare a articolului despre tine. Apropo, îmi place barba.

De data asta, el chiar oftă.

– Mi-aş dori foarte tare să nu faci nici un articol. Nu există nimic aici cu implicaţii la nivel naţional. Este o problemă locală, din Maryland.

– Dar e un subiect grozav. Fratele afacerist al unui eco-terorist, îndurerat şi cuprins de remuşcări, se reinventează drept activist al comunităţii şi al luptei împotriva pedepsei capitale. Ar putea chiar să ajute cauzei tale.

– Nimic din ce ai scrie n-ar putea apărea destul de repede astfel încât să influenţeze execuţia lui Daniel Monroe de săptămâna viitoare.

– Poate că nu, dar ar putea ajuta cauzei mai extinse a opoziţiei faţă de pedeapsa capitală. Una cu care eu, una, sunt de acord, vorbind neoficial.

El frecă părul scurt de pe ceafa lui Malcolm, găsind contactul liniştitor. Câinele gemu încet şi îşi odihni capul pe genunchiul lui Rob.

– Nu sunt vreun cruciat. Am intrat în acest caz din pură întâmplare.

– Cred că devii cruciat în ciuda voinţei tale, spuse ea serioasă. Vrei să vorbim? E mai uşor decât dacă ar trebui să umblu cu ocolişuri.

Nu se gândise la el însuşi ca la un activist, dar eticheta părea să-l urmeze peste tot. Mai întâi Julia Hamilton, acum asta. Deoarece Phyllis era hotărâtă să facă oricum articolul, cu sau fără cooperarea lui, se dădu bătut.

– *În regulă. Ce vrei să ştii?*

Dacă i se dăduse o tribună, poate că avea obligaţia să vorbească.

capitolul 28

– N-am ştiut niciodată că e atât de frumos în Maryland, spuse Lyssie, în timp ce Val conducea pe autostrada sinuoasă ce urma cursul râului Potomac pe o lungime de vreo trei kilometri, în jos de Harpers Ferry. Nasul fetei rămăsese lipise de geam pe toată durata excursiei.

– N-ai mai fost pe-aici?

– N-am mai ieşit din Maryland până azi. Atât Virginia, cât şi Virginia de Vest sunt la câteva minute distanţă! Îşi ridică ochelarii pe nas şi oftă. N-am ieşit aproape deloc din Baltimore.

– Nu-i de mirare că ai dorinţa asta de a călători. Val îşi păstrase tonul calm pentru a ascunde junghiul pe care îl simţise când auzise cât de limitată fusese viaţa lui Lyssie. Era uimitor cum fetiţa asta putea avea o minte atât de activă şi de iscoditoare. Sau poate curiozitatea ei era chiar rezultatul faptului că viaţa i se se desfăşurase între graniţe limitate. Mă gândeam. Poate că în primăvara viitoare pot să-mi iau un weekend prelungit şi să mergem înspre Carolina de Nord împreună cu bunica ta. Poţi să-ţi vizitezi rudele din neamul Lumbee, iar eu o să merg în vizită la o prietenă din Charlotte.

– Serios? Capul lui Lyssie se întoarse, cu ochii mari în spatele ochelarilor. Te rog... te rog, nu spune asta decât dacă chiar ai de gând s-o faci.

Avea talentul de a-i frânge inima lui Val cu o singură frază. Cu un ochi la drumul şerpuitor, Val puse o palmă pe mâna lui Lyssie.

– Niciodată n-o să spun aşa ceva decât dacă chiar am de gând s-o fac. Şi dacă uit ceva important, adu-mi tu aminte! Eşti sora mea, ai dreptul.

Lyssie nu spuse nimic, dar o strânse pe Val de mână. De fiecare dată când ieşeau împreună, relaţia progresa. Lui Val îi plăcea asta. Dintr-un oarecare motiv, îi era

mai uşor să accepte angajarea într-o relaţie cu persoane de acelaşi gen.

Cotind la dreapta pe unul dintre drumurile care urcau spre Harpers Ferry, Val spuse:

– Cândva, era aici un hotel vechi, pe culmea dealului. A fost demolat, dar priveliştea este minunată. După ce o admirăm, mă gândeam să luăm ceva de mâncare şi apoi să cutreierăm puţin prin oraş.

Lyssie încuviinţă cu entuziasm. Părea că putea mânca de şase ori pe zi fără ca micul ei corp osos să se îngraşe. Vârful dealului părea pustiu fără hotel, dar probabil că în curând avea să fie ridicată o altă clădire care să profite de privelişte. Val parcă sub un copac.

– Haide, să vedem dacă priveliştea e la fel de grozavă pe cât mi-o amintesc eu.

Era. Lyssie îşi ţinea răsuflarea în timp ce se îndreptau spre platforma cu dale de piatră de la marginea culmii. Nu mai era nimeni acolo, şi, din locul unde erau, se puteau uita în jos la confluenţa dintre două mari râuri.

– Acela e Potomac, şi pe partea asta e Shenandoah. De-a lungul râului e o linie de cale ferată. Vezi podul de tren peste Potomac? Val arătă punctele de reper. Cred că acel pod dărâmat de colo a fost distrus în timpul Războiului Civil.

– Grozav. Lyssie arătă în jos. Ăia de jos sunt vulturi?

– S-ar putea. Un fel de răpitoare, fără discuţie. Să-i văd plutind pe curenţii de aer mă face să vreau să zbor.

Val bănuia în sinea ei că erau condori, dar pluteau la fel de bine ca şi vulturii.

– Să zbori... spuse Lyssie visătoare.

Ieşi din zona pietruită pe iarba îngrijită. Spre stânga, un gard de fier proteja marginea, dar aici dealul se prăvălea brusc într-o costişă, la doar câteva zeci de centimetri de piciorul lui Lyssie. Iarba era umedă de la ploaia din noaptea trecută şi Lyssie alunecă atunci când păşi înainte.

O viziune oribilă a fetiţei prăbuşindu-se în hău îi stimulă la maximum reflexele.

– Nu!

O înşfăcă pe Lyssie de umăr şi o trase înapoi în siguranţă. Lyssie ţipă şi se făcu ghem pe iarbă, cu braţele ridicate să-şi apere capul.

– Doamne sfinte, şopti Val. Îngenunchind, o luă în braţe pe Lyssie şi trase aproape micuţul corp ce opunea rezistenţă. N-am de gând să te lovesc, doar m-am speriat că s-ar putea să cazi. Ce prostie din partea mea, dar sunt răspunzătoare de tine şi sunt nouă în poziţia de „soră mai mare".

Lyssie nu răspunse. Îşi ţinea capul în jos şi corpul ghemuit, respirând gâfâit şi scurt, panicată.

– Cine te-a bătut, Lyssie? spuse Val cu blândeţe. Unul din părinţi? Bunica ta?

Asta o făcu pe Lyssie să ridice capul.

– Nu buni, părinţii mei. Mama mă bătea doar când meritam, dar tati... când... când era drogat... vocea i se frânse.

– O, iubito. Val nu se putu abţine să n-o îmbrăţişeze strâns pe fetiţă. De data asta, nu se mai opuse. Plânsul liniştit al lui Lyssie îi topi inima. Vrei să vorbeşti despre părinţii tăi, Lyssie? Poţi să-mi spui orice, şi câteodată lucrurile rele devin mai uşor de suportat dacă sunt împărtăşite cu un prieten. Sau cu o soră.

Lyssie se freca la ochi, aşa că Val scoase şerveţele şi i le dădu. După ce îşi şterse ochelarii şi îşi suflă nasul, Lyssie spuse:

– Tati nu prea era pe-acasă, dar îmi plăcea când venea să mă vadă. Nu era întotdeauna rău. Câteodată ne distram cel mai tare din lume. Dacă ştiam că vine, stăteam la fereastră şi mă uitam după el toată ziua. Câteodată mă lua cu el să vedem meciurile echipei Orioles, sau în Inner Harbor sau la mallul Mondawmin. Chiar şi la Aquarium, o dată.

– Şi în alte dăţi era furios şi înspăimântător?

Lyssie încuviinţă. Val aruncă o privire înspre banca din parc, care se afla la vreo trei metri distanţă. Dar aici puteau să se bucure nestânjenite de privelişte, iar Lyssie părea să se simtă confortabil pe iarbă. Mai bine nu risca să-i oprească mărturisirea mişcându-se.

– Şi eu am simţit la fel în privinţa tatălui meu. Pentru că îl vedeam rar, era cu adevărat interesant când ne întâlneam. Aş fi făcut orice să fie fericit cu mine. Sau doar să bage de seamă că exist.

– Te simţeai prost pentru că voiai aşa de tare să-ţi vezi tatăl, în vreme ce mama ta făcea toată treaba?

Tresărind la întrebarea intuitivă, Val spuse:

– Sigur că da. Îi iubeam pe amândoi, dar mama era cea care era mereu prezentă. Se asigura că aveam ce mânca şi cu ce mă îmbrăca şi mă trimitea la şcoală. Să o văd pe ea nu era ceva special. Tata... era ca un rege care venea câteodată în vizită şi, când venea, mă simţeam ca o prinţesă.

Lyssie dădu iarăşi din cap.

– Îmi plăcea să-l văd, dar când venea în vizită, el şi mama se certau în permanenţă. Dacă... dacă n-ar fi venit să mă vadă, ar fi fost amândoi în viaţă.

Revoltată, Val îşi dădu seama că era probabil inevitabil ca Lyssie să simtă că moartea părinţilor ei fusese cumva din vina ei.

– Iubito, când un om înnebuneşte şi devine violent din cauza drogurilor, aşa ca tatăl tău, e ca o puşcă încărcată care stă să se descarce. Era doar o chestiune de timp până când se întâmpla aşa ceva. Ce s-a întâmplat nu a fost vina ta. Bărbaţii îşi împuşcă soţiile şi pe ei înşişi atât de des, încât asta poartă chiar un nume: crimă-sinucidere.

– Tata nu s-a sinucis, spuse Lyssie cu o voce lipsită de inflexiuni. L-a împuşcat un poliţist. După ce a omorât-o pe mama, cineva a chemat poliţia şi au spart uşa apartamentului pentru că li s-a spus că un copil e în pericol. Când au intrat, tati m-a înşfăcat şi a ţinut pistolul la capul meu. Urla şi ameninţa că o să mă omoare dacă poliţia nu-l lăsa să plece. Unul dintre poliţişti a început să vorbească cu el şi, când a coborât puţin pistolul, l-au... l-au împuşcat. Scoase un sunet sugrumat. Sângele lui era... tot pe mine.

Nu era de mirare că Lyssie nu spusese de la început toată povestea. Cu inima îndurerată, Val o legănă pe fetiţă în braţe.

– Nimeni n-ar trebui să treacă prin asta la nici o vârstă, Lyssie, şi mai ales nu la vârsta de şase ani. Ce fetiţă minunată eşti!

Lyssie îşi lăsă capul pe spate şi se uită prin ochelarii care din nou aveau lentilele ude de lacrimi.

– Crezi?

Val încuviinţă.

– Ai supravieţuit şi te transformi într-o persoană cu adevărat sclipitoare şi serioasă. Un filosof european a spus odată că ceea ce nu ne omoară ne face mai puternici. Tu eşti dovada.

– Nietzsche. Lyssie se încruntă, încercând să se vadă ca pe o eroină în loc de victimă. Crezi că faptul că am supravieţuit... crimelor, o să mă facă să devin o scriitoare mai bună?

– Garantat. Deja eşti cea mai uimitoare fetiţă pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Val pe deplin sinceră. Vorbind cu tine acum, încep să mă gândesc altfel la tata şi la felul cum ne împăcam noi doi. Iar unul dintre meritele mari ale scriitorilor este acela de a schimba felul în care gândesc oamenii.

Lyssie oftă şi îşi lăsă capul pe umărul lui Val.

– Aş vrea mai degrabă să-i am pe părinţii mei în viaţă, chiar dacă nu se împăcau bine.

Val îi mângâie părul negru, rebel, asemănător cu al ei.

– Nu ne e dat să alegem.

Stătură liniştite, răcorite de adierea aspră ce sufla de-a lungul văilor de dedesubt. Val nu glumise când spusese că vorbele lui Lyssie îi schimbaseră gândurile. Crescuse acceptând că familia ei nu era ca a altora, dar nu se gândise prea mult la felul în care vizitele rare ale tatălui ei, asemenea celor încă şi mai rare ale ei pe la el, îi formaseră copilăria. Fusese ca o pisică ce aştepta lângă frigider şi spera să primească smântâna. Deşi Callie fusese o mamă conştiincioasă, realistă, avusese întotdeauna

interesele ei creative și romantice. Val nu simțise niciodată că ea era pe locul întâi.

Asta avea mult de-a face cu Rob, dar urma să cugete la asta mai târziu. Acum era timpul ca Lyssie să fie pe locul întâi.

– Hai să intrăm în hotel și să mâncăm de prânz, vrei? Vei primi toate deserturile pe care le poți înghiți, după ce mănânci ceva sănătos.

– Mi-e foame.

Lyssie se ridică în picioare.

Deși nasul și ochii îi erau roșii, lacrimile se uscaseră.

– Și mie. Val se ridică ceva mai puțin vioi decât surioara ei. Apoi, o să mergem jos în sat. Există acolo o mulțime de prăvălioare drăguțe unde putem lua ceva și pentru bunica ta, iar Serviciul Parcurilor Naționale are o librărie extraordinară cu aproape toate cărțile de istorie din lume.

– Putem să începem de acolo?

Val râse.

– Începem și terminăm acolo, dacă vrei.

O luă de braț și se întoarseră spre hotel.

– Îmi pare bine că ți-am spus ce s-a întâmplat, zise Lyssie încet. Cu buni nu pot vorbi, pentru că se întristează.

– Mie poți să-mi spui orice, Lyssie. Știu că atunci când sunt supărată, ajută întotdeauna când vorbesc cu un prieten.

– Ajută, probabil, zâmbi gânditoare Lyssie. Dar n-o să treacă niciodată cu adevărat, nu-i așa?

– Nu, scumpo. Putem răzbi prin supărări, dar nu putem niciodată să ne revenim cu adevărat. Între timp, totuși... Val zâmbi... avem înghețată.

În ziua următoare, Sha'wan și doi copii de la centrul Fresh Air aveau să-l ajute pe Rob să se mute, dar în seara asta, el o luă înainte, mutând câteva dintre lucrurile fragile în casa de oaspeți. Nu că ar fi avut o mulțime din astea, dar bănuia că echipa lui o să aibă mai multă energie și entuziasm decât îndemânare.

Nu îi luase mult să împacheteze. Deși presupunea că era bine să călătorești fără multe bagaje prin viață, se plictisise de asta. Abia aștepta să adune mai multe bunuri. De exemplu, un nou sistem audio. Ducea dorul să asculte muzică. Poate un pat pentru Malcolm? Nu, câinele prefera patul lui Rob. Poate că i-ar plăcea un os din piele uriaș pentru mestecat.

Rob cără cutia ce conținea recipientele de ceramică tipătoare, cu un ochi atent spre biroul lui Val. Mașina ei era în parcare, dar în zilele astea lucra atât de târziu, încât nu se aștepta ca ea să plece în timp ce el își muta lucrurile.

Se îndreptă spre scări pentru o altă cutie, când Val ieși pe ușa din spate. Era pentru prima dată când se vedeau, de când ea fugise de cererea lui în căsătorie.

Amândoi înlemniră. Se lăsă tăcerea, întreruptă doar de vâjâitul traficului pe Harford Road, în apropiere, și de lătratul îndepărtat al unui câine. Val era la doar vreo trei metri distanță, și în lumina slabă din parcare arăta exact ca micuța orfană Annie din benzile desenate, praf de oboseală. Până și buclele îi atârnau obosite. Voia să o ia în brațe și să-i spună că totul va fi bine. Voia să o ducă în pat și să-i facă un masaj...

Ea rupse tăcerea, înainte ca el s-o ia razna.

– Te muți atât de repede?

– Da. Îți aduci aminte de casa de care ți-am spus, pe Springlake Way? M-am hotărât să arunc o privire și mi-a plăcut mult. Acum, am contractat-o. Pentru că proprietarii s-au mutat de acolo, mi-au permis să mă mut în casa de oaspeți până la definitivarea actelor...

Vorbea prea mult, încercând să prelungească discuția.

– Te miști repede. Pare a fi o casă chiar drăguță. Verifică dacă ușa din spatele ei se închisese, apoi coborî treptele până la nivelul solului. Dacă ai nevoie de ajutor cu decoratul, îți pot da câteva nume utile. Un bun designer poate micșora numărul opțiunilor până la o sumă rezonabilă și apoi să realizeze un întreg unitar.

– Mulțumesc, o să țin minte, dar mai întâi trebuie să fac niște modificări. Bucătăria și băile sunt foarte

demodate. Prea vechi să fie acceptabile, nu destul de vechi încât să fie interesante.

– Casa mea a fost la fel când am cumpărat-o. Am cheltuit o avere ca s-o modific. Își mută servieta din tr-o mână într-alta. Ai avut noroc cu investigația? Presupun că ai fi sunat dacă ai fi găsit ceva ieșit din comun.

– Nici o dovadă semnificativă sau mărturisiri de pe patul de moarte. Făcu o grimasă. Mi-am pierdut timpul vorbind cu reporteri. Identitatea mea crește valoarea știrii, dar aș fi preferat să dăm uitării trecutul.

– Îmi pare așa de rău. Făcu un pas înainte, de parcă ar fi avut de gând să-l atingă cu afecțiunea spontană pe care el o iubea. Oprindu-se, zise: O să treacă în curând, chiar dacă nu așa de curând pe cât ai vrea.

– Primesc încurajări să devin un activist al mișcării contra pedepesei cu moartea. Să colind țara și să țin cuvântări, să agit pancarte de protest. Mă rog, de-astea. Își trecu o mână prin păr, agitat. Crezi că ar putea fi de ajutor?

– Cred că da. Pedeapsa capitală e încă foarte apreciată în țara asta și va fi nevoie de opinii și discuții serioase pentru a înclina balanța. Se încruntă. Problema nu se pune dacă poți fi de ajutor, ci dacă poți suporta să faci genul ăsta de muncă.

– Care crezi că ar fi cea mai rea parte? Fu surprins să-și dea seama cât de mult dorea să-i afle părerea.

– De fiecare dată când vorbești, îți expui trecutul personal în fața oamenilor, riscând oprobriul public. Unii te vor respecta pentru ce ai făcut și te vor numi erou, ceea ce și ești. Alții vor spune că Jeffrey a meritat să moară și călătorie sprâncenată. Și unii o să te disprețuiască pentru că ți-ai trădat fratele. Nu e deloc distractiv.

– O să devină mai ușor după ce voi căpăta experiență. Când îi spusese lui Val povestea pentru prima dată, fusese aproape imposibil să vorbească. Acum, putea vorbi calm despre fratele lui, deși asta nu însemna că durerea dispăruse. În interviuri am subliniat ideea condamnării nedrepte și riscul executării unui om nevinovat. Dacă Boeing ar avea aceeași rată a eșecurilor cum are

sistemul juridic, nimeni n-ar mai pune vreodată picio-
rul într-un avion.

– E greu de combătut asta. Apar tot timpul noi cazuri de condamnări nedrepte. Expresia ei deveni gânditoare. Ar fi interesant de făcut un studiu pe tema asta. Poate că o să pot pune niște studenți la Drept să facă cercetarea. De când a fost publicată povestea în *Sun*, am primit o mulțime de telefoane de la avocați și studenți care ar vrea să facă ceva muncă *pro bono* împreună cu mine. Cazul lui Daniel a impresionat cu adevărat.

Chiar dacă nu vor reuși decât atât, poate că acești voluntari vor salva un viitor Daniel. Hotărându-se, spuse:

– Mâine o să-i telefonez Juliei Hamilton, soția judecătorului. Ea mi-a cerut să vorbesc unui grup de familii de deținuți. Ideea m-a atras de prima dată, dar cred că acum sunt pregătit. Dacă merge bine, o să vedem.

– Poate că atunci când va trebui să le vorbești, o să poți include și niște vești bune.

Simțind nuanțele din vocea ei, el spuse:

– Nu arăți a fi prea optimistă.

Ea oftă.

– Curtea de Apel a promis o decizie pentru opt septembrie, ziua de dinaintea execuției programate. Nu ne dă prea mult timp dacă se refuză acordarea unei amânări, iar șansele de a aproba petiția nu sunt grozave. Cal Murphy apreciază că șansele noastre sunt mai mici de cincizeci la sută.

El înjură.

– Cum de pot trece cu vederea dovezile? Unde este dreptatea?

– Sunt înclinați să creadă că acest caz a fost rezolvat de mult, și că noi doar ne jucăm pentru a amâna inevitabilul. Vocea i se curmă și își acoperi ochii cu o mână. Nu știu cum o să-i privesc în ochi pe Kendra și pe Jason dacă dăm greș. Să faci numărătoare inversă cu viața unui om... e *dezgustător*.

– Val...

Tulburat, înaintă și, dintr-odată, erau unul în brațele celuilalt, uniți în suferință. În adâncul inimii, el era

blestemat. Dacă nu putea să salveze un om nevinovat, de ce se mai obosea să respire? Ce realizări de valoare avusese el vreodată?

Val își întoarse fața spre el, palidă în lumina slabă. O sărută, cu o adâncă și acaparatoare dorință de uitare. Ea răspunse la fel, unghiile ei zgâriindu-l pe spate. Era tentat să o tragă jos, pe iarbă, dar reuși să spună:

– Hai să mergem sus.

Ea îl urmă fără vorbe, urcând scările, îmbrățișați. În apartament, el aprinse lumina în micul hol ca să nu se împiedice de cutii de ambalaj pe drumul spre dormitor. Malcolm flutură din coadă de bun venit, dar se feri cu înțelepciune din calea lor.

Despărțirea lor urcase pasiunea la cote de nesuportat și, când ajunseră în pat, se aruncară unul asupra celuilalt ca niște tigri, ca și cum ei ar fi fost cei pe cale de a fi executați. Pentru câteva clipe cel puțin, el găsi dorita uitare pe care o căuta, în corpul ei familiar și iubit.

Mult prea devreme, reveniră pe pământ, gâfâind îmbrățișați. Când el putu respira din nou, îi netezi spre spate buclele de pe fruntea umedă.

– Îmi pare rău. N-am intenționat să se întâmple așa.

– Mie nu-mi pare rău. Își strânse buzele, gânditoare. Dar nimic nu s-a schimbat, nu-i așa?

– Nu prea, cu excepția faptului că mi s-a reamintit că tu creezi dependență. Îi cuprinse sânul plin cu palma, savurând intimitatea momentului. De fiecare dată când sunt cu tine, îmi e din ce în ce mai greu să-mi imaginez viața fără tine.

Ea îi puse mâna pe inima ei ca să simtă bătăile sub palmă.

– Ești la fel de hotărât, ori căsătorie, ori nimic?

El ezită, știind că tot ce avea de făcut era să spună cuvântul și vor fi împreună din nou. Doamne, să poată face dragoste cu ea, să vorbească cu ea, să-i afle ideile... Tentația era aproape de nesuportat. Aproape.

– Mă tem că da. Trebuie să construiesc ceva durabil, Valentine. Odată, am construit o afacere și am descoperit

că nu era de ajuns. Cum se spune, nimeni nu-și dorește pe patul de moarte să-și fi petrecut mai mult timp la birou. Vreau să iubesc și să fiu iubit, dacă este posibil. Să am o familie normală, sănătoasă, care să nu fie alcătuită din alcoolici, toxicomani și sociopați. Să am copii pe care să-i cresc mai bine decât am fost eu crescut.

Cu tandrețe, îi sărută pielea fermă de deasupra inimii ce pulsa.

– Dacă stau cu tine, o să sfârșesc prin a-mi lua visul drept realitate, ceea ce ar fi minunat, dar... nu de-ajuns. Și pentru că nu e de-ajuns, într-o zi se va sfârși, iar atunci no o să mă aleg cu nimic. Am avut parte de mult prea mult nimic în viață.

Ea oftă.

– Crezi că mariajul e o garanție că totul va dăinui? Nimeni nu e într-atât de naiv.

– Bineînțeles că nu există garanții. Se opri, încercând să definească de ce simțea asta cu atâta putere. Dar de sigur că dacă doi oameni sunt dispuși să se angajeze să rămână împreună până când moartea îi va despărți, e un mare pas în direcția bună. Poate că, dacă schimbi jurămintele, capeți mai multe motive să treci peste momentele grele. Zâmbi ironic. Probabil că mă păcălesc pe mine însumi, dar nu e ca și cum aș avea prea multe experiențe pozitive din care să mă inspir. Îmi închipui că o abordare tradiționalistă oferă mai multe avantaje decât multe altele.

– Poate că ai dreptate. Și eu iau angajamentele la fel de în serios ca și tine, iată de ce gândul la căsătorie mă face să fiu sperioasă ca o pisicuță de trei luni. Îi acoperi mâinile cu ale ei. Să nu te grăbești să te îndrăgostești de altcineva, Rob. Lucrez la problemele mele.

– Pentru că nu m-am îndrăgostit de nimeni altcineva, nu e probabil să se întâmple în viitorul imediat. „Poate că niciodată“, se gândi el. Era imposibil să își imagineze o altă femeie care să i se potrivească atât de bine, trup și suflet, ca Val. Asta înseamnă că te-ai putea răzgândi?

– E prea devreme să știu dacă îți pot dărui ce vrei și ce meriți. Ezită. Am nevoie de timp ca să înțeleg de ce ideea

căsătoriei mă face să-mi iau câmpii. Dacă ar fi existat o logică aici, imediat ce m-ai cerut, ar fi trebuit să urlu „Da!" şi să te înşfac înainte să poţi s-o iei la fugă.

– Dragostea şi căsătoria nu au întotdeauna de-a face cu logica.

– Ca şi cum n-aş şti! Ea se întinse, lumina slabă din hol argintându-i curbele voluptuoase. Mi-am petrecut jumătate din viaţă dezvoltându-mi o minte ascuţită, logică, de jurist. Trebuie să mă debarasez de ea şi să mă întorc la emoţia primară. Sunt sigură că trebuie să existe în mine, pe undeva.

– Faptul că îţi analizezi reacţiile faţă de căsătorie este cel mai bun lucru pe care l-am auzit de multă, foarte multă vreme. O sărută din nou, deschizându-şi gura peste a ei şi strecurându-şi mâinile între coapsele ei. Rămâi peste noapte.

Greşeală. Puse capăt sărutului şi îşi aruncă picioarele peste marginea patului.

– Mai bine nu. Trebuie să lucrez la emoţia primară, nu la dorinţa primară, care e grozavă, dar îmi distrage al naibii de tare atenţia.

El îşi lunecă mâna pe spatele ei cu pielea ca de mătase, simţind puterea delicată a şirei spinării sub palmă.

– Din păcate, ai dreptate.

– E una dintre calităţile mele cele mai deranjante. Ea aprinse lampa de pe noptieră şi începu să-şi adune îmbrăcămintea risipită. El era pe cale să se ridice, dar ea spuse: Rămâi unde eşti. Pot să ajung la maşină în siguranţă fără ca tu să mă însoţeşti. E puţin probabil, dar, dacă se întâmplă ceva, cheile maşinii mele includ şi un buton de panică, pentru orice eventualitate.

Era suficient de obosit pentru a se lăsa convins. Ea termină să se îmbrace şi îl sărută de noapte bună, apoi se pregăti să plece. În uşă, se întoarse să se uite la el.

– Rob...

– Da?

Se întoarse pe o parte ca să-i poată admira silueta în lumina slabă. Femei ca ea făceau rotunjimile să fie la modă.

Malcolm se clătină până la uşă şi se frecă de pulpa ei. Ea se aplecă să-l scarpine pe ceafă.

– N-are importanţă. Somn uşor.

Apoi plecă. El se întrebă ce fusese cât pe-aci să spună, apoi zâmbi uşor. Ca avocat ce era, voise probabil să aibă ultimul cuvânt.

Lăsând cutiile din camionetă în voia nopţii, se rostogoli în pat şi îşi îngropă faţa în perna ce mai purta încă urme din mireasma lui Val.

Patul se scutură când Malcolm sări pe el – picioare scurte, dar greu nevoie mare – aşa că îşi puse mâna pe spatele rotunjor al câinelui. În seara asta o să doarmă bine.

capitolul 29

Stând în picioare pe un birou lângă creaţia acoperită a lui Callie, Val îşi ridică mâna şi solicită atenţie. Avocaţii pledanţi au de obicei voci puternice.

– Bună seara! Vă mulţumesc tuturor că aţi venit să ajutaţi la inaugurarea noului meu sediu. Savuraţi liniştiţi chifteluţele de crab şi somonul afumat, ştiind că toate sunt deductibile.

Când lumea râse, ea cuprinse cu privirea mulţimea din fostul altar al bisericii. Deşi evenimentele o făcuseră să-şi dorească întârzierea evenimentului, acum, că petrecerea începuse, se distra de minune.

Alesese o vineri după-amiază de la 5 la 8, să prindă mulţimea ce se bucura că venea weekendul. Prezenţa era remarcabilă, ajutată de mediatizarea cazului lui Daniel. În interesul condusului în siguranţă, nu servea nimic mai tare decât vin şi bere, dar gustările erau extraordinare. Încercă să nu se gândească la câţi bani o costau toate astea.

După câteva momente, incluzând mulțumirile ei către foștii colegi de la Crouse, Resnick, spuse:

– Acum e momentul marii dezveliri. În spatele acestei cortine e o operă de artă într-adevăr splendidă, creată de mama mea, Callie Covington, una dintre cele mai bune artiste care lucrează cu țesături decorative din America. Callie, unde ești? O zări pe mama ei cu Loren, amândoi postați în apropierea somonului afumat și a plăcintelelor cu spanac. Ridicându-și paharul de chardonnay, continuă: Aș vrea să țin un toast în cinstea mamei mele, care nu numai că mi-a dat creația artistică și părul roșu, dar și înclinația de a stârni spiritele, pe care sper să o cultiv și în noua mea firmă. Mulțumesc pentru tot, Callie.

Îi plăcu să vadă că mama ei, în mod surprinzător, roșește. Când ceilalți ridicară paharele, Val trase de sfoara care desfăcu pânza de pe tapiserie. Se auziră câteva icnete când lumea văzu culorile și imaginile dramatice pe care Callie le folosise în meditația ei vizuală despre lege. Dacă n-avea să primească mai multe comenzi după chestia asta, Val o să mănânce ea însăși tapiseria, fără ketchup.

Intenționa să țină un toast de mulțumire și în cinstea tatălui ei, dar încă nu ajunsese, așa că termină cu:

– Pentru justiție și ore facturabile din belșug!

În mijlocul altor râsete, coborî de pe birou cu ajutorul mâinii lui Donald Crouse.

– Ce mai petrecere, Val! spuse el cu căldură. Ai pornit-o cu dreptul. Acceptarea acestui caz de pedeapsă capitală ți-a asigurat și multă publicitate pozitivă.

– Nu de asta o fac.

– Știu, dar asta nu înseamnă că n-o să-ți ajute în noua afacere.

Văzând un prieten în cealaltă parte a încăperii, el se îndreptă într-acolo, dându-i lui Val ocazia să își tragă sufletul. Să fii gazdă era o treabă dificilă.

Lista de oaspeți includea mulți foști colegi și oameni cu care lucrase, ca și o mulțime de prieteni personali. Kate Corsi, care o trimisese la Rob, era acolo cu soțul ei și admira restaurarea bisericii, în vreme ce prietena

lor comună, Laurel, venise din New York și acum făcea poze.

De partea practică a petrecerii se ocupase Kendra, care alesese furnizorii și meniul, și acum se afla la cârmă. Arăta spectaculos în costumul ei fucsia ce o făcea să arate precum starul unei emisiuni TV cu avocați. Chiar și mărgelușele împletite în păr se asortau cu costumul. Val își spuse să o roage pe Laurel să-i trimită cele mai bune poze ale Kendrei, astfel ca Daniel să le poată vedea.

Încă patru zile până la data execuției.

Kendra apăru lângă ea.

– Am primit un telefon de la tatăl tău. Se scuză. A intervenit ceva și nu poate să vină în seara asta.

– De ce nu mă mai mir? Val reuși să schițeze un zâmbet nervos. Mulțumesc, Kendra.

Când ea se îndepărtă, își spuse că era ridicol să se simtă atât de dezamăgită, când știuse de la bun început că s-ar putea să se întâmple exact așa. Sigur, Brad era un om ocupat, dar majoritatea celor din încăperea asta erau cel puțin la fel de ocupați. Laurel venise tocmai de la New York chiar dacă era un regizor artistic ocupat, aflată în mijlocul unei campanii de publicitate majore.

Adevărul gol-goluț era că o fiică nelegitimă nu se plasa prea sus pe lista de priorități a lui Brad Westerfield. Dacă ar fi avut nevoie de un transplant de măduvă, iar tatăl ei s-ar fi dovedit compatibil, nu se îndoia că și-ar fi găsit timp să doneze măduvă, dar lansarea unei noi firme nu era atât de importantă, chiar dacă Val era singura lui fiică avocat.

Deși era o petrecere reușită, ea se surprinse gândindu-se mai ales la persoanele care lipseau. Tatăl ei. Bill Costain. Rob. Fusese invitat, dar refuzase, pe motiv că ar fi fost stresant pentru amândoi. În plus de asta, ea bănuia că el nu voia să se afle prins în mijlocul unei mulțimi de avocați care știau cine era Robert Gabriel Smith. Avea dreptate să nu vină, dar ar fi dat toate chifteluțele de crab și somon să-l vadă aici. Întâlnirea lor neprevăzută

din seara trecută o făcuse să-l dorească și mai mult. Cu un oftat interior, se reîntoarse la rolul ei de gazdă.

Rachel sosi când petrecerea începuse să se mai domolească.

– Scuze că am întârziat, Val. O criză minoră chiar când era să plec de la spital.

– Nu-i problemă. Rămâi după ce pleacă toată lumea, și o să putem planifica petrecerea pentru bebelușul lui Kate, mâncând ce-a mai rămas pe-aici.

Val o conduse pe Rachel spre Kate Corsi și soțul ei, Donovan, care vorbeau cu Laurel. Singurul membru al Cercului Prietenelor care lipsea era Rainey, și ar fi zburat și ea din New Mexico dacă n-ar fi jucat împreună cu soțul ei într-o piesă în Santa Fe în weekend. În timp ce tatăl lui Val...

Val își trase o palmă în sinea ei. Callie fusese întotdeauna de neclintit în ideea că autocompătimirea era unul dintre cele mai urâte sentimente. Poate că Brad nu era unul dintre cei mai devotați părinți, dar menținuse legătura cu ea și îi plătise pensie alimentară regulat, ceea ce era mai mult decât mulți bărbați ar fi făcut. Și, slavă Domnului, n-o lăsase orfană în urma unei crime-sinuciderи de groază.

Gândul ăsta o făcu să privească obiectiv întreaga întâmplare. Val se duse spre ușă, așa încât să-și poată lua rămas-bun de la oameni când aceștia plecau. Laurel se apropie și o îmbrățișă.

– Mulțumesc că m-ai invitat, Val. Îmi place că pot să-mi imaginez biroul tău atunci când vorbim. Își aruncă un ochi de artist de jur împrejurul bisericii. E un loc grozav. Opera lui Callie e uimitoare.

– E vreo șansă să ne întâlnim până te întorci la New York?

– Regret, nu, iau trenul înapoi în seara asta.

– Mi-a părut bine să te văd aici. Val o îmbrățișă la rândul ei, gândindu-se cât de bine i se potrivea orașul New York vechii sale prietene. Laurel fusese o fată subțirică, negricioasă, mai degrabă costelivă, al cărei talent și minte erau ascunse în spatele timidității. De atunci,

învățase cum să-și transforme silueta subțire și trăsăturile acviline într-o eleganță izbitoare după care toată lumea întorcea capul. Nu ne vedem îndeajuns de mult. E-mailurile și telefoanele nu sunt același lucru.

Laurel zâmbi.

– Știi unde e gara.

– În regulă, când ambele noastre proiecte se vor termina, o să vin pentru un weekend. Să te gândești ce spectacol să vedem.

După ce o rugă pe Laurel să-i trimită poze cu Kendra, Val se ocupă de alte persoane care plecau. Ultimul oaspete, în afară de Rachel, plecă pe la 8.30.

Când Val se prăbuși pe un scaun, Kendra spuse:

– De ce n-o iei tu pe Rachel la tine acasă? Pot eu să supraveghez curățenia și să închid.

Tentată, Val scrută cu privirea dezordinea și furnizorii care erau ocupați să aranjeze.

– Nu te superi? Ești la fel de obosită ca și mine.

– Nici pe departe. N-a trebuit să fac pe gazda toată seara, ca tine. Să arăți că ai succes, fără efort, este o treabă grea.

Cu un zâmbet vesel, Kendra le expedie pe Val și pe Rachel, nu înainte de a le da o pungă plină cu mâncare rămasă.

De îndată ce Val ajunse acasă, își aruncă din picioare pantofii cu toc înalt și se duse în dormitor să se schimbe. Când Rachel sună, la două minute după aceea, Val era îmbrăcată într-o fustă lungă tricotată și o tunică de bumbac.

– Ce mult mă bucur că s-a terminat. Vrei ceva de mâncare?

– Te rog. N-am apucat să mănânc de prânz.

Rachel luă o farfurie mică și începu să aleagă câteva dintre aperitivele cele mai sănătoase.

– Când terminăm să facem planurile pentru petrecerea lui Kate, ai timp să discuți ceva cu mine? Mă gândesc să accept un post aici, în Baltimore.

– Există întotdeauna timp să discutăm plusurile și minusurile unei schimbări de slujbă. Val puse mâncarea lui Rachel în cuptorul cu microunde și apoi turnă

două pahare de chardonnay. În ce privește petrecerea lui Kate... să-i punem pe oaspeți să joace jocuri de societate demodate care fac oamenii să-și dea ochii peste cap, dar până la urmă le plac oricum?

Rachel râse și se așezară să discute serios despre petrecere. Erau pe punctul să înceapă discuția despre oferta primită de Rachel, când sună mobilul lui Val de pe bufetul din bucătărie, acolo unde-l pusese. Ea suspină:

– Trebuie să răspund?

– Nu. Rachel alese un ecler mic din platoul cu deserturi. Dar câți au numărul tău de mobil?

– Nu mulți. Poate că era Rob și voia să se întâlnească în seara asta, sau cel puțin s-o întrebe cum fusese la petrecere. Pentru asta merita să traverseze încăperea. Îl dădu jos pe Damocles din poală și ridică telefonul.

– Alo?

– V... Val? Apelantul suspina necontrolat. Eu sunt.

– Lyssie? Oboseala lui Val dispăru. Ce s-a întâmplat?

– Buni. Ea.. ea...

– Stai ușor, iubito. Respiră încet și spune-mi ce se întâmplă.

Lyssie își stăpâni suspinele.

– Buni a căzut în bucătărie și nu reușesc s-o trezesc. Respirația ei e groaznică și tare.

– Bunica ta a leșinat și respiră ciudat. Val repeta cuvintele așa încât Rachel să le poată auzi. Trebuie să sunăm la Salvare. Se uită spre Rachel care încuviință. Poți să faci asta sau s-o fac eu?

– Am sunat deja.

Lyssie suna ceva mai stăpână pe sine.

– În cazul ăsta, o să sosească în orice moment. O s-o ia la spitalul Sinai pentru că e cel mai apropiat de voi. Nu sunt sigură dacă o să te lase să mergi și tu în ambulanță. Dacă sunt îngrijorați să te lase singură în casă, spune-le că ai o „soră mai mare" și este pe drum. Plec imediat ce am terminat convorbirea și o să mergem la spital.

– Bine. Urmă o scurtă pauză și apoi Lyssie spuse: *Ambulanța se oprește acum afară.*

– Eu o să merg direct la Urgențe la spitalul Sinai, așa că o să știu ce se întâmplă când tu și cu Lyssie o să ajungeți, interveni Rachel.

Val dădu din cap, recunoscătoare.

– Dumnezeu să binecuvânteze serviciul de Urgențe. Ne vedem în circa cincisprezece minute, Lyssie. Dacă paramedicii te iau în ambulanță, sună-mă și spune-mi, ca să ne întâlnim direct acolo. O să am mobilul cu mine în mașină.

– Bine, spuse Lyssie din nou.

– Pa, scumpo. Ține-te tare... o să fiu cu tine în curând.

Val termină convorbirea. Tu poți să mergi la spital?

– N-aveam nimic planificat pentru mâine, exceptând dormitul până târziu. Rachel puse deoparte resturile mâncării și se ridică. În afară de asta, în spitale mă simt ca peștele în apă.

– Mulțumesc. Dacă are vreo importanță, m-am gândit că Louise arăta rău și poate că e predispusă la diabet.

Rachel se încruntă.

– Dacă are un diabet nediagnosticat, asta ar însemna că i-a afectat inima. Din ce spunea Lyssie, poate că e în insuficiență cardiacă congestivă. Bine că Lyssie a fost acolo și că nu s-a pierdut cu firea. Ne vedem la Sinai.

Când Rachel plecă, Val apucă o geantă și vârî în ea câteva cărți pentru ea și Lyssie, o sticlă cu apă și câteva batoane energizante, în caz că cineva o să vrea ceva revigorant mai târziu, noaptea. Apoi plecă, cochetând cu o amendă pentru depășirea vitezei în vreme ce zbura pe Northern Parkway și adresa rugăciuni intense pentru Louise.

Imediat ce parcă, Lyssie ieși în goană pe ușa din față. Se întâlniră la mijlocul trotuarului, când fetița se aruncă în brațele lui Val, plângând. Val o îmbrățișă.

– Nu-ți face griji, scumpo, sunt aici și totul o să fie bine.

Cuvintele de alinare veniseră din instinct.

– A fost îngrozitor, Val, gâfâi Lyssie. Nu știam ce să fac. Ea... arăta ca și când ar fi fost pe moarte.

– Ai știut exact ce trebuie să faci, scumpo. Ai chemat Salvarea, așa că acum va avea tratamentul de care are nevoie. Poate că i-ai salvat viața. Acum, hai înăuntru și să facem rost de un pulover. În spitale este cam răcoare.

Lyssie își scoase ochelarii și îi șterse cu tivul tricoului când se întoarseră în casă.

– Mulțumesc... mulțumesc că ai venit, Val.

– Ți-am promis că o să fiu aici dacă ai nevoie de mine, Lyssie. Când intrară în casă, Val întrebă: Ai ceva pe foc? Ceva mâncare de pus în frigider? Ai dat de mâncare pisicii? Și încă ceva, știi de asigurarea de sănătate a bunicii tale?

– Buni a mai fost la Sinai, așa că ar trebui să fie deja în computer. O să verific să fie totul în ordine.

Când Lyssie se puse pe treabă, Val își dădu seama că așa procedau mamele. Țineau seama de amănunte. Anticipau ce s-ar putea întâmpla și încercau să se pregătească. Aveau grijă de toți și de toate. Putea să facă asta. De fapt, părea să-i vină natural.

Când Lyssie termină, Val vârî și puloverul ei în geanta mare și parcurseră drumul scurt până la spital. Când intrară la Urgențe, Rachel le întâmpină exact în ușă. După ce Val făcu prezentările, Lyssie îi întinse mâna, serioasă.

– Buni o să moară?

Fără să clipească în fața francheței fetiței, Rachel îi strânse mâna:

– Nu știu, pentru că nu sunt medicul ei, dar pentru că ai chemat Salvarea, a adus-o repede la spital, ceea ce este un mare avantaj. A sosit în insuficiență respiratorie, iar asta înseamnă probleme cu respirația. Diagnosticul preliminar este un embolism pulmonar cu posibile complicații.

– Vreau s-o văd.

– Pe aici.

Rachel le conduse prin ușile batante în zona saloanelor. Seara părea să fie liniștită, deși Val bănuia că mai târziu era posibil să apară urgențele de vineri noapte.

Louise Armstrong era într-o zonă protejată cu perdele, conectată la o mulțime intimidantă de tuburi și monitoare. O doctoriță scundă și brunetă care stătea lângă pat își ridică privirea. Ecusonul îi alunecase, așa că nu puteau vedea cum o cheamă, dar pe buzunar era brodat numele de Kumar.

– Aceasta este familia, dr. Hamilton? întrebă ea cu un ușor accent asiatic.

După ce Rachel făcu prezentările, Lyssie întrebă din nou:

– Bunica mea o să moară, dr. Kumar?

În ciuda staturii ei și a buclelor sălbatice, prinse de fetiță într-un elastic, feței șoara ei dovedea o seriozitate de adult.

– Aștept rezultatele analizelor, zise dr. Kumar. O să știm mai multe atunci.

– Am spus medicilor de pe ambulanță despre diabetul ei. De asta a leșinat?

– Poate fi și asta una dintre cauze – analizele de sânge o să ne spună mai multe. Doctorița se încruntă. Am scos dosarul doamnei Armstrong. Se pare că nu și-a luat doctoriile. Pentru că are tensiune ridicată și diabet, asta e periculos. Știi ceva despre asta?

Lyssie arăta gata să pufnească.

– Programul social de sănătate suportă costurile doctoriilor doar în anumite cazuri. Buni are pensie de invaliditate, așa că suntem prea bogate pentru o acoperire completă.

Din vocea ei răzbătea o ironie caustică. Val încercă să-și închipuie cum era ca o femeie cu o sănătate precară să crească o nepoată orfană dintr-o pensie de invaliditate. Îngrozită, spuse:

– Asigurarea medicală de stat din Maryland mai lasă câteodată fără medicamente oamenii care au nevoie de ele?

Lyssie dădu din cap.

– Trebuie să aştepte până când facturile ei pentru pastile ajung uriaşe, înainte de a începe s-o ajute. La fiecare şase luni trebuie să treacă prin acelaşi lucru, aşa că jumătate din timp nu-şi poate permite să le cumpere.

Val şi-ar fi dorit să fi ştiut. Poate dacă i-ar fi luat reţetele lui Louise, acum femeia nu s-ar mai fi zbătut între viaţă şi moarte în spital.

– Lyssie, ai fost de mare ajutor. Dr. Kumar se uită spre Val. Sala de aşteptare de la spital nu-i cine ştie ce. Sora ta te poate duce acasă?

O asistentă intră în zona protejată cu perdele, devenind prea aglomerat acolo înăuntru. Val spuse:

– Cred că e vremea să ne dăm la o parte.

Pentru că încă nu era pregătită să fie dată afară, Lyssie se apropie de pat pe partea opusă doctoriţei.

– Buni. În ochi îi luciră lacrimi când îi luă mâna zbârcită într-ale ei. Buni, sunt eu, Lyssie.

Louise făcu o mişcare agitată. Chiar dacă ar fi vrut să vorbească, nu putea, din cauza unui tub cu oxigen vârât pe gât. Val se apropie.

– Sunt Val, Louise. O s-o supraveghez eu pe Lyssie, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji.

– Mi-a... mi-a strâns mâna. Vocea lui Lyssie se întrerupse. Te iubesc, buni.

Când Val, Lyssie şi Rachel se îndepărtară, dr. Kumar zise:

– O să ies să vorbesc cu voi când vin rezultatele analizelor.

Când se întoarseră în sala de aşteptare, Val se uită îngrijorată la Lyssie. Acum că o văzuse pe bunica ei şi pusese întrebări, arăta de parcă ar fi fost gata să se prăbuşească. Un membru de familie bolnav era un lucru dureros pentru oricine. Cât de dificil trebuia să fie pentru Lyssie, care îşi văzuse ambii părinţi murind într-un mod violent?

Sperând ca Lyssie să nu insiste să rămână, Val zise:

– Ce-ar fi s-o sun pe mama mea, Lyssie? Poate să te ia de aici şi să stai la ea peste noapte. Când Lyssie o privi nesigură, Val adăugă: Pentru că suntem surori, ea este şi mama ta, deşi ar vrea să-i spui Callie. Urăşte să i se spună „mami". O să rămân aici până când starea bunicii tale e stabilă şi doctorii sunt siguri în legătură cu ce se întâmplă.

Lyssie oftă, oboseala parcă ieşindu-i prin toţi porii trupşorului.

– Dacă plec, o să mă suni dacă... dacă buni moare?

– Dacă se va întâmpla, bineînţeles că da, zise Val, ştiind că o falsă consolare nu ar fi funcţionat cu Lyssie. Dar, mult mai probabil, o să spună că se face bine, şi atunci o să merg şi eu acasă să dorm puţin.

– Dacă tu crezi că mama ta n-are nimic împotrivă... rosti Lyssie.

– N-o să aibă.

Poate Callie era un artist neconvenţional, dar ştia cum să se poarte cu fetiţele, după ani întregi în care fusese profesoară. Şi, spre deosebire de tatăl lui Val, Callie se descurca bine în situaţii dificile.

Şi de data asta se întâmplă la fel. La jumătate de oră după telefonul lui Val, Callie năvăli în sala de aşteptare ca o Valkirie îmbrăcată în caftan şi o luă pe sus pe Lyssie care mai avea puţin şi cădea din picioare, cu promisiunea unei îngheţate drept gustare înainte de culcare. După ce Callie şi Lyssie plecară, Val spuse:

– Îmi pare bine că ai venit, Rachel, dar nu trebuie să rămâi. Ai făcut mult mai mult decât se aşteaptă de la o prietenă.

– O să mai stau ceva timp pe-aici, zâmbi Rachel răutăcios. E un moment perfect să vorbim despre ţelurile mele în carieră. Fără întreruperi.

– Păi, atunci să găsim două scaune confortabile, zise Val pe un ton mucalit. O să fie plăcut să vorbesc despre ceva ce înţeleg cu adevărat.

talentaţi, şi care nu capătă suficientă încurajare în şcolile publice. Ce crezi, Val?

Val recunoscu acea privire grăitoare. I se cerea nu numai părerea, ci mai ales dacă achita costurile. Şcoala Hanover nu era ieftină. Deşi Callie ar fi putut obţine o bursă parţială, era nevoie de mai mult, şi nici Callie, nici Louise nu-şi puteau permite.

Ei bine, Val se putea descurca, dacă strângea puţin cureaua, şi acela părea genul de lucru pe care ar trebui să îl facă o proaspătă naşă.

– Cred că e o idee grozavă. Eu am mers la Friends School pentru că se potrivea mai bine cu talentele mele, dar Hanover e grozavă pentru persoane creative ca tine.

Lyssie se căţără pe marginea unui scaun, arătând nesigură.

– S-ar putea să fiu prea ciudată pentru o şcoală particulară.

– Nu şi pentru asta, zise Callie cu hotărâre. Cred că ţi-ai face cu uşurinţă prieteni acolo. E ca şi cum ţi-ai găsi propriul trib.

Val îi povestise lui Callie despre originile Lumbee ale lui Lyssie, iar referirea la un trib era modul perfect pentru a o convinge pe fetiţă.

– Atunci, aş vrea să mă duc acolo, dacă buni este de acord.

– Sunt sigură că o să fie. Vrea tot ce-i mai bun pentru tine. Gândindu-se că asta era aluzia perfectă, Val îi întâlni privirea lui Lyssie. Bunica ta se simte bine şi cred că o să se însănătoşească, dar aseară m-a întrebat dacă te-aş adopta, în cazul... în cazul în care s-ar întâmpla

O privi pe Callie, trimiţându-i, la rândul ei, tăcut. Făcând-o pe Lyssie un membru al famili gton însemna că, dacă pe Val o lovea un camio ei ar fi moştenit responsabilitatea pentru Lys o scurtă ezitare, în vreme ce asimila informa dădu uşor din cap, încuviinţând.

– Chiar ai face asta? întrebă Lyssie în şoapt aş vrea ca bunica ta să trăiască destul de să-şi vadă strănepoţii. Val se ridică şi o îmbră sie. Habar n-am avut cât de util se va dovedi Surorilor, scumpo. Acum suntem o familie.

Lyssie îşi încolăci braţele în jurul lui Val, î ei fiind la fel de expansivă ca şi lacrimile. V spate, simţindu-se în al nouălea cer. Orice î avut în legătură cu pregătirea ei pentru a de acestea se risipiseră pentru totdeauna. Să fi fi dificil câteodată, dar va merita cu prisosi

capitolul 31

Kendra apăru în uşa biroului lui Val deschişi şi privirea întunecată.

– Petiţia s-a respins, spuse ea categoric, un vraf de hârtii primite pe fax.

Deşi Val se aşteptase la asta, caracterul respingerii era paralizant.

– Aşadar, s-a sfârşit. Am dat greş.

Kendra încuviinţă. Frumosul ei ten cara o nuanţă de cenuşiu. Val luă faxul şi îl parc Motivaţia arăta exact aşa cum se aşteptase.

capitolul 30

Discuția despre carieră dură preț de două cești de ciocolată fierbinte fără gust de la automat, și acoperi țelurile și frustrările carierei lui Rachel. Se apropia miezul nopții când tânăra conchise:

– Ai dreptate, Val. Îmi place ideea de a lucra în Baltimore, dar postul ăsta nu-i de mine. Mulțumesc că m-ai ajutat să-mi dau seama cam cum ar arăta o slujbă potrivită pentru mine.

Val își ascunse un căscat.

– Mă bucur că te-am ajutat. Clarificarea problemelor este una dintre specialitățile mele.

– Să-mi dau seama de lucrurile pe care lumea nu le pomenește e una dintre specialitățile *mele*. Ce se întâmplă, Val? Cazul tău de pedeapsă capitală și boala lui Louise sunt motive serioase de stres, dar am senzația că te deranjează altceva. Ai rupt-o cu tipul ăla cu care te întâlneai? Rob cred că-l chema.

Val zâmbi tristă.

– Ai nimerit-o din prima. Jur că la facultatea aia de medicină vă învăța să citiți gândurile omului. Chiar vrei s-auzi asta?

Rachel zâmbi, cu ochii ei căprui și calzi, plini de îngrijorare.

– Da, chiar vreau.

Mutându-și privirea spre mijlocul încăperii, Val începu să-l descrie pe Rob și relația lor. Cum se întâlniseră, cât de bine păreau să se potrivească, ce om extraordinar era. Rachel ridică din sprâncene când află că fratele lui era Jeffrey Gabriel, Îngerul Răzbunător, dar nu o întrerupse.

Val se opri brusc când veni timpul să vorbească despre despărțirea ei de Rob.

– Mergea foarte bine, până când totul s-a prăbușit.

– Se pare că e un tip pe care nu trebuie să-l scapi, Val. Sau lucrurile au mers prost pentru că e unul dintre bărbații ăia care nu vor să se însoare?

– Dimpotrivă. M-a cerut în căsătorie săptămâna cu cută. Înghiți în sec. Și în loc să accept, am luat-o razna. Era cât pe-aci să am un atac de panică, și nu știu de ce.

– Rob este de vină, sau gândul la căsătorie? întrebă Rachel perspicace.

Val clipi.

– Nici nu vreau să-ntreb cum de ți-ai dat seama de asta. Problema e căsătoria în sine, cred. În trecut, când mă întâlneam cu cineva destul de mult încât să apară, teoretic, posibilitatea unei căsătorii, începeam să simt că totul merge prost și să bat în retragere pentru că mi se părea că tipul nu e în regulă. De data asta, el este în regulă, și totuși simt că nu e bine, așa că m-am prins cu întârziere că sunt alergică la căsătorie, ceea ce e ciudat, pentru că m-am gândit mereu cât de stânjenitor de dornică sunt să mă mărit.

– Vrei tratamentul complet și personal al lui dr. Rachel, psihologie instant și tot tacâmul?

Val zâmbi, gândindu-se cum, pe vremea când erau puștoaice, Rachel era întotdeauna cea care ajuta vechea gașcă să rezolve problemele de îndrăgosteală.

– Nu mă mulțumesc cu nimic mai puțin.

– Cred că o mare parte a problemei tale e tatăl tău, sau mai degrabă tatăl tău absent. Sunt de acord, n-a dispărut complet din viața ta. Poate că ar fi fost mai bine dacă o făcea. În loc de asta, ai fost crescută având posibilitatea de a-l vedea doar un timp foarte limitat.

Val se gândi la discuția ei cu Lyssie.

– Și, pentru a înrăutăți situația, eram înnebunită după el. O iubesc pe Callie, dar nu prea semănăm, în afara tendințelor noastre de a stârni spiritele. Am simțit că semăn mult mai mult cu tata. Sarcastică și analitică și fără prea multă fantezie, dar cel puțin astea erau trăsăturile pe care le aveam în comun cu el. E dureros că îl văd atât de rar. Când eram la școala primară, îi scriam în fiecare săptămână.

– Îți răspundea vreodată? întrebă Rachel prompt.

– Dicta o scrisoare, o dată pe lună, poate. De cele mai multe ori zicea chestii de genul să te străduiești mult

și să înveți bine la școală, și apoi îmi povestea de surorile mele vitrege. Aș fi putut să le urăsc, dar, de fapt, erau fete bune.

Nici măcar unei bune prietene cum era Rachel nu-i spusese vreodată despre scrisori. Durerea ar fi fost prea puternică.

– Tatăl care nu era niciodată acolo. Callie nu era de prea mare ajutor – în copilăria ta, prietenii ei veneau pe bandă rulantă. Undeva, în adâncul sufletului tău, ai interpretat toate astea ajungând la concluzia că nu meriți un bărbat numai al tău și pentru totdeauna. Sau poate că un bărbat care nu-i tot timpul lângă tine te face să te simți bine, pentru că așa te-ai obișnuit.

Val zâmbi puțin.

– Asta mă face să mă gândesc la pilotul cu care mă întâlneam. Era grozav, cam două zile la fiecare două săptămâni, apoi, valea. Eram nebună după el. Probabil că m-am încurcat din greșeală cu un cetățean onorabil ca Rob.

– Păi, ai crezut că-i tâmplar. Poate că, în subconștient, te-ai gândit că diferența de clasă socială e suficientă ca să nu trebuiască să-l iei în serios.

– Aoleu. S-ar putea să ai dreptate cu asta. Din fericire, Rob sfidează clasificările. Val făcu o grimasă. De ce femeile deștepte fac niște prostii mai mari decât ele?

– Putea să fie și mai rău. Unele femei, care se simt bine în relații limitate, se specializează în bărbați căsătoriți. Au scurte perioade de iubire și sex fierbinte, fără detaliile banale ale vieții de fiecare zi. Își petrec concediul plângând singure și, câteodată, când bărbatul chiar își părăsește nevasta, femeia termină cu el pentru că o relație matură e departe de zona ei de confort. Cel puțin tu ai evitat asta.

– Adulterul nu mă atrage. Val nu-i spusese niciodată lui Rachel despre singura și prostească ei legătură amoroasă cu un bărbat însurat, de demult, și nu avea de gând să o menționeze acum. Teoria ta mi se potrivește bine. La naiba, Callie a fost un model pentru a păstra relațiile cu bărbații într-o cutiuță drăguță. Dar nu vreau

să trăiesc așa. Poți să-mi prescrii niște pilule care să mă vindece de nervozitatea în legătură cu măritișul?

– Aș vrea eu. Rachel schiță un zâmbet. Să-ți înfrunți temerile ajută întotdeauna. Mă gândesc că tu trebuie să fii convinsă că ești vrednică de o relație afectuoasă, de zi cu zi, care să dăinuiască pe veci, dar e ușor de zis și mai greu de făcut.

– Să caut un psihiatru?

– Asta ar fi o abordare. Dacă te decizi să încerci, pot să-ți dau câteva nume. Sau poate ar trebui să începi un jurnal unde să-ți explorezi toate ciudățeniile emoționale în particular. Sau ai putea să le faci pe amândouă. Dar eu aș începe prin a vorbi cu Rob. Arată-i că ești serioasă în legătură cu schimbarea. Din ce-mi spui tu, e un bun ascultător. Dacă te iubește cu adevărat, o să fie răbdător, și poate are și niște observații utile.

Toate erau idei bune. Val își rezemă capul de peretele din spatele ei, întrebându-se de ce scaunele din sălile de așteptare ale spitalelor erau mereu așa de al naibii de neconfortabile. „Oare ăștia cred că oamenii stau pe-aici ca să se afle în treabă?"

Văzând-o pe dr. Kumar apropiindu-se, Val se ridică.

– Mulțumesc, Rachel, zise ea încet. Așa cum ai spus, să-ți înfrunți temerile ajută. Poate că acum pot lupta împotriva lor. Ridicându-și puțin vocea, întrebă: Cum se simte doamna Armstrong?

– Se odihnește liniștită, zise dr. Kumar. Embolia i-a lezat plămânii și va trebui să rămână în spital câteva zile, poate mai mult, dar îi dăm medicație ca să se dizolve cheagul de sânge. Tensiunea era foarte mare și la fel și glicemia, dar le tratăm și pe acestea. Mai târziu, va avea nevoie de analize care să evalueze starea inimii, pentru a vedea cât de mult a fost afectată de diabet, dar deocamdată e bine. Doctorița privi înspre mapa ei. Sunteți sora lui Lyssie dar nu și nepoata doamnei Armstrong?

– Eu și Lyssie suntem în Programul Surorilor, așa că nu avem legături de sânge, explică Val. Nu cred că mai are vreo rudă apropiată în oraș.

Dr. Kumar dădu din cap, acceptând explicația. – Doamna Armstrong trebuie doar să-și ia medicamentele regulat. Data viitoare s-ar putea să nu mai fie atât de norocoasă.

– O să am grijă pe viitor, promise Val. Sunt avocată, așa că știu cum funcționează sistemul. Și dacă va trebui să plătească ea însăși medicamentele, o va face.

Rachel puse o întrebare medicală și doctorițele schimbară câteva vorbe legate de lucruri precum tromboză venoasă profundă și filtre Greenfield și avantajele relative ale aspirinelor ieftine față de un medicament scump pentru îmbunătățirea circulației sângelui. Când Rachel fu mulțumită, dr. Kumar se întoarse din nou spre Val.

– Doamna Armstrong vrea să vorbească cu dumneavoastră. E foarte important pentru ea.

– Dar ce facem cu tubul de oxigen?

– Are un carnețel și un pix și este foarte hotărâtă. Nu cred că se va odihni până când n-o s-o vedeți.

– Aș vrea tare mult să intru. Rachel, vrei să vii și tu sau pleci acasă?

– Mă duc acasă. Vorbim mâine.

Rachel o atinse ușor pe braț și apoi plecă. Val o urmă pe dr. Kumar.

– I se pregătește un pat la Terapie Intensivă și o să fie mutată acolo în curând, spuse doctorița, înainte de a trece la alt caz.

Val dădu deoparte perdeaua și ajunse în zona unde se afla Louise. Bătrâna arăta cenușie și stoarsă de puteri, ceea ce era de înțeles, având în vedere că ajunsese aproape de porțile raiului, dar ochii ei obosiți erau mult mai vii decât înainte.

– Lyssie e bine, Louise, spuse Val. A venit mama și a luat-o acasă. O să ne asigurăm că cineva are grijă de ea până când vei ieși din spital. Asta voiai să știi?

Ochii lui Louise se închiseră și încordarea de pe fața ei se risipi. În salonul tăcut, sunetele line ale ventilatorului care respira pentru ea erau nefiresc de puternice.

Slavă cerului că Lyssie fusese acasă când leșinase Louise.

Deschizându-și din nou ochii, Louise bâjbâi după carnețelul de lângă ea. Val îl ridică și îl ținu într-o poziție în care Louise putea să scrie mai ușor cu pixul ei. „O adopți pe Lyssie când o să mor?" scrise ea cu litere mari și lăbărțate ce umplură aproape toată pagina.

Mesajul o făcu să tresară pe Val de parcă ar fi fost curentată.

– N-o să mori. Dr. Kumar e de părere că o să poți merge acasă în câteva săptămâni.

Ochii negri arătară nerăbdători. „Diabetul afectează inima", scrise ea. „N-o să mai trăiesc mult." Pagina următoare. „Pot să pic în orice clipă. Vreau s-o știu pe Lyssie în siguranță. O iei?"

Val respira neregulat. După expresia chipului, Louise probabil că sperase și se rugase să se formeze o relație profundă între Val și nepoata ei, dar sigur nu se aștepta se ca situația ei să se înrăutățească atât de devreme.

Lui Val i se cerea să-și ia un angajament mai important decât căsătoria. Nu putea exista divorț dacă o adopta pe Lyssie. Dar când se gândi la inteligența lui Lyssie și la vulnerabilitatea și curajul ei, știu că n-avea de ales. Salvarea întregii lumi îi depășea posibilitățile, dar, dacă era necesar, putea salva acest copil prețios.

Simțind un profund sentiment de ușurare combinat cu o ușoară panică, spuse:

– Bineînțeles că o s-o adopt pe Lyssie. Mi-am dorit întotdeauna un copil, iar ea mi-a intrat direct în suflet de prima data când am cunoscut-o. Va trebui să mă treci pe mine ca tutore. O să pregătesc documentele, dar mai întâi va trebui s-o întrebăm pe Lyssie ce dorește ea. Poate că are alte păreri.

Louise se întinse din nou după carnețel. „N-o să aibă. Te iubește."

Val își simți ochii plini de lacrimi. Asta probabil că era asemănător cu ce simt noii părinți când își admiră pruncul: un amestec de admirație, și teamă, și hotărâre să aibă grijă de copilul lor.

– Cu siguranţă că asta e mai uşor decât nouă luni de sarcină şi vergeturi. Dezavantajul e că adolescenţa nu-i prea departe.

Pielea uscată a lui Louise se încreţi de un râs tăcut. Val luă mâna zbârcită a bătrânei.

– Cred că o să trăieşti s-o vezi pe Lyssie crescând. Nu eşti aşa de bătrână, şi i-am promis doctoriţei Kumar că de acum înainte o să îţi iei toate medicamentele, în plus, eu şi Lyssie o să te batem la cap să ai grijă de tine.

De data asta fu rândul lui Louise să aibă ochii plini de lacrimi. Val se aplecă să o sărute pe obraz.

– Mulţumesc, Louise, şopti ea. N-am primit niciodată un compliment mai frumos decât ăsta. Chiar dacă nu se va ivi niciodată nevoia s-o adopt pe Lyssie, îţi promit că o să fiu lângă ea cât trăiesc. Gândeşte-te la mine ca la o naşă.

Louise îi strânse uşor mâna, apoi căzu într-un somn istovit. Probabil că se păstrase treaz printr-un efort uriaş de voinţă. Acum, în sfârşit, se putea odihni.

Val părăsi spitalul, simţindu-se în egală măsură entuziasmată şi uluită. Chiar dacă nu devenea niciodată tutorele lui Lyssie, se produsese o falie de proporţii seismice în viaţa ei ca şi în felul în care se vedea pe ea însăşi. Dacă putea accepta un copil, oare nu putea face la fel cu un soţ?

Conduse înapoi, automat, de-a lungul Northern Parkway, mulţumită că, la o asemenea oră, traficul nu era intens. Deşi maşina avea destulă benzină, ea însăşi nu mai avea carburant. Ultimele două luni fuseseră epuizant şi istovitor de pline.

Oare se afla într-o poziţie mai bună decât înainte? Da, era fericită că avea propria afacere şi că îi găsise pe Lyssie şi pe Rob, chiar dacă era dureros să ţii atât de mult la cineva.

Când o coti spre Charles Street şi se pregătea să intre în cartierul Homeland, aruncă o privire către casa de întruniri de peste drum. Trecuse pe lângă ea de mii de ori de când nu mai luase parte la întâlnirile din adolescenţă. Şi de fiecare dată se gândise să intre din nou.

În seara asta era cu mult prea târziu, dar poate, într-o zi, o să-şi ia inima în dinţi...

Val descuie uşa lui Callie cu propria cheie.

– Bună, eu sunt, strigă ea. Am venit să iau o anume domnişoară să-şi vadă bunica.

Apăru Lyssie, arătând înviorată. Val sunase la prima oră de dimineaţă să confirme că bunica ei se simţea bine şi noutăţile îi ridicaseră o piatră de pe inimă fetiţei slăbuţe.

– Am mâncat vafe la micul dejun, anunţă ea. Cu felii de piersică proaspăt tăiate şi frişcă adevărată. Pot să iau şi pentru bunica?

– Probabil că încă o să mai respire mecanic pentru câteva zile.

O luă pe după umeri pe Lyssie şi se îndreptă spre bucătăria însorită din spatele casei, unde Callie savura o ceaşcă de cafea.

– Bună, Callie. Val îşi luă şi ea o ceaşcă, apoi se aşeză cu o furculiţă şi începu să guste resturile de piersici cu frişcă. Mulţumesc mult că ai luat-o la tine pe „sora" mea. Acum, că te-am deranjat o dată, pot să te rog să o mai ţii pentru câteva zile, până când... închei cu cazul Monroe?

– Fără probleme. Callie flutură mâna cu nepăsare. E plăcut s-o ai pe Lyssie prin preajmă. Are o imaginaţie extraordinară.

Val îşi dădu seama că mama ei era pregătită să o transforme pe Lyssie într-o altă fiică surogat care avea talentul ce fiicei ei adevărate îi lipsea. Ei bine, Laurel beneficiase de pe urma aranjamentului, şi fără îndoială că şi Lyssie avea s-o facă.

– E o povestitoare înnăscută, şi are şi un mare talent pentru arte. Poate că se va face scriitoare şi ilustratoare de cărţi.

Callie îşi îngustă ochii.

– Mă gândeam. Anul şcolar abia începe, şi cred că Lyssie ar trebui să se transfere la şcoala Hanover. Acolo predau eu, Lyssie. E un loc bun pentru copiii care sunt

Val își luă poșeta și se îndreptă spre ieșire. La ușă se opri să o ia pe Kendra de braț.

– Îmi pare așa de rău. Cu excepția lui Daniel, tu ești cea mai afectată de nereușita noastră.

– Poate. Luke s-ar putea să nu fie de acord. Kendra se concentră. Pentru tine nu e atât o pierdere personală, cât probabil ceva mult mai rău. Îți pierzi încrederea în justiție și în tine însăți.

Val își ținu răsuflarea, uimită.

– Poate că ai dreptate. Pentru moment e un gând mult prea grav ca să mă ocup de el. Poți să-i suni tu pe Luke și pe Jason să le spui?

După ce Kendra încuviință, Val părăsi biserica, cuplându-și cu deosebită grijă centura de siguranță. Simțea genul acela de amorțeală care avea nevoie de acțiuni banale pentru a o ține ancorată în lumea reală.

În optsprezece ore, Daniel Monroe avea să fie executat. Medicamentele îi vor intra în vene și îi vor opri inima și plămânii. Toată viața și puterea aceea vor dispărea, lăsând doar învelișul a ceea ce fusese un om deosebit. Dar nu erau, oare, toți bărbații și toate femeile deosebiți?

Peste ea năvăli o avalanșă de emoții, lăsând în urmă un suflet rănit și înfrânt. Instinctiv, ieși din parcare și o coti spre nord în loc de sud. Avea nevoie să-l vadă pe Rob, care ar fi trebuit să fie în casa de oaspeți. Prefera să-i dea vestea personal, și nu la telefon. Mai mult decât asta, avea nevoie ca el s-o ia în brațe. Nu avea ce să strice dacă Daniel nu afla încă amarul adevăr.

Pe când conducea, cuvintele Kendrei i se învârteau în minte. Deși îi plăcea să câștige, la fel ca oricărui avocat, nereușita în încercarea de a-l salva pe Daniel îi submina nu numai respectul de sine profesional, dar și preceptele de credință după care își trăia viața. Știuse foarte bine că va fi greu să-și salveze clientul, însă asta nu o pregătise pentru pustiirea emoțională ce venea odată cu aflarea adevărului – făcea parte dintr-un sistem care era pe cale să comită o crimă.

Oare mai putea ea să continue practicarea avocaturii după toate astea? Respiră zgomotos, știind că era prea devreme să ia astfel de decizii în privința unor întrebări importante. Era precum victima unui accident al cărei membru retezat încă mai sângera – încă în stare de șoc, nefiind în stare să înțeleagă dimensiunea leziunii sale.

Cotind înspre sud pe Charles Street, privirea îi alunecă automat spre casa de întruniri Stony Run, vechea și modesta clădire ce abia dacă se vedea de cealaltă parte a catedralei Sfânta Fecioară Maria, Regina Noastră. Fusese de atâtea ori tentată să se oprească. Doar dacă...

Tumultul sufletesc îi copleși brusc îndoielile și intră în parcarea așezământului de quakeri. În mod normal, ar fi trebuit să anunțe înainte pentru a intra în casa de întruniri la o oră în afara programului, dar pe când se apropia, din casă ieși o femeie în vârstă cu o față senină. Văzând-o pe Val, îi ținu politicoasă ușa. Val dădu din cap, dar nu vorbi, pentru că nu dorea să-i tulbure liniștea celeilalte femei.

Casa de întruniri era la fel precum și-o amintea Val. Se întoarse încet, analizând ambianța. Decorată nu cu vitralii, sau statui, sau lemn sculptat, ci doar cu lumina lui Dumnezeu, încăperea era o oază de liniște și pace. Val se așeză pe cea mai apropiată bancă, închizând ochii și amintindu-și porunca tradițională a quakerilor: „Întoarce-ți mintea către Lumină și așteaptă-l pe Dumnezeu".

Copil fiind, făcuse asta instinctiv, liniștindu-și mintea să facă loc luminii interioare. Pierduse această aptitudine în adolescență, și imposibilitatea de a regăsi liniștea o făcuse să nu mai participe la întruniri. De atunci, nu mai cunoscuse adevărata pace.

Apoi, odată cu invazia hormonilor, descoperirea băieților, a dorinței de succes și a siguranței oferite de bani, ea își dăduse seama că nu mai aparținea casei de întruniri. Azi avea nevoie să caute măcar un ecou de credință pentru a o sprijini în noaptea întunecată a sufletului.

Pentru că a-și liniști mintea ar fi fost imposibil, își formă o imagine mentală a lui Daniel și încercă

s-o înconjoare cu lumină. Când nu reuşi asta, se concentră în aprinderea unei singure scântei de lumină interioară în inimă. Era pe punctul de a renunţa, când găsi o lucire slabă, curată, a iluminării, în străfundul sufletului.

Extinzând lumina, putu cuprinde imaginea lui Daniel. Odată ce îl simţi lângă ea, ştiu că va fi în siguranţă în lumină, în ciuda nedreptăţii extreme a iminentei sale morţi.

Devenind mai concentrată, se gândi la Louise şi la Lyssie. Amândouă avuseseră o viaţă grea. Louise trăise mereu în lumină, şi era simplu să şi-o apropie. Cu Lyssie fu mai greu, căci fata era numai muchii ascuţite şi neîncredere, dar, cu timpul, Val simţi şi prezenţa surioarei sale.

Spiritul ei, atâta vreme secătuit, înflori încet, aducându-i pacea superioară înţelegerii. Pe rând, trimise lumina către Rob, către Jason şi Kendra şi Luke, către prietenii şi familia ei, către prietenii pe care îi cunoscuse cu ani în urmă în această casa de întruniri.

Nu era sigură de cât timp se ruga, dar când îşi deschise ochii, pe faţă îi alunecau lacrimi. Lacrimi alinătoare ce îi îndulceau propriile muchii ascuţite şi neîncrederea.

Cu mintea precum un caleidoscop, se ridică să plece. De ce nu mai venise la întruniri de atâta vreme? Limpezimea era o noţiune importantă pentru quakeri, şi trăia un moment de adevărată limpezime. Îşi dusese viaţa cu un vid spiritual în miezul sufletului. Nici un succes sau bun material sau activitate fără întrerupere nu puteau umple acel gol fundamental. Nu era de mirare că îi mersese atât de rău în relaţiile sentimentale. Îi lipsise credinţa în ea însăşi şi în puterea dragostei.

Încă era un quaker imperfect şi nedemn. Dar nu va mai fi unul absent.

În subconştientul minţii lui Rob, cronometrul mergea, măsurând orele vieţii lui Daniel Monroe. Rob trecuse prin aceeaşi groază nefirească şi atunci când

se apropia execuţia fratelui său. Deşi nu era de acord cu dreptatea brutală a preceptului dinte pentru dinte, cel puţin o putea înţelege, şi Jeffrey comisese nişte crime îngrozitoare. Moartea unui om nevinovat era infinit mai chinuitoare.

Având nevoie să ia o pauză de la notiţele pe care le cerceta asupra cazului, ieşi din casa de oaspeţi şi se aşeză pe treapta de sus a micii verande. Malcolm se tolăni lângă el, aşa că îşi puse o mână peste câine, primind în schimb un mormăit de plăcere.

Petrecuse ultimele zile săpând încă şi mai adânc în viaţa lui Omar Benson, sperând să găsească o dovadă certă pentru a-l absolvi de vină pe Daniel. Nimic, nimic, nimic.

Privirea îi rătăci prin grădina neamenajată ce în curând avea să fie a lui. Mâine, florile astea vor fi încă deschise, şi un om care îi devenise prieten avea să moară.

Cu coada ochiului, văzu o mişcare şi se întoarse văzând-o pe Val ce ocolea colţul casei. Era îmbrăcată într-un costum sobru şi expresia feţei îi era calmă, dar fu nevoie de o singură privire în ochii ei ca să ştie ce se întâmplase.

Deşi pe faţă avea urme de lacrimi, vocea îi era sigură când spuse:

– Voiam să-ţi dau personal vestea proastă.

– Petiţia a fost respinsă.

El se ridică şi înaintă spre ea, cu Malcolm după el.

– Curtea Supremă a refuzat să acorde *certiorari*. Era de aşteptat când preşedintele de tribunal a spus odată că nevinovăţia efectivă nu e un argument constituţional. Curtea de Apel a statului a acceptat deja că, pentru cazuri, e esenţial să fie finalizate. După şaptesprezece ani de apeluri şi proceduri postcondamnare, depoziţia unor martori pe care nu te poţi baza nu e suficientă pentru a schimba ceva. Vocea i se frânse. Am ştiut că avea şanse minime de reuşită, dar chiar şi aşa...

El îi îmbrăţişă corpul tremurând, la fel de trist ca şi ea.

– Am făcut tot posibilul, Val. Mai mult de-atât nu putea face nimeni.

– Nu-i de-ajuns că am încercat! Într-un caz de pedeapsă capitală, contează doar dacă câștigi. Lacrimile pe care încercase să și le înfrâneze începură să-i curgă nestăvilit. Le șterse furioasă. La naiba, am crezut că am terminat cu plânsul.

El îi dădu batista lui, mototolită, dar curată.

– Situația asta merită lacrimi. Merită să-ți pui cenușă în cap și să te vaiți către ceruri.

– Mă tot întreb dacă Curtea de Apel a fost influențată negativ de toată mediatizarea asta. Poate că nu au dorit să pară influențați de opiniile din media.

– Nu avem cum să știm, și n-are rost să speculăm. O ținu strâns, bucuros că putea face măcar asta, dacă nu altceva. Chiar dacă Val n-avea să se mărite cu el, urmau să fie legați pentru totdeauna prin lupta pe care o duseseră pentru salvarea vieții unui om.

Dacă ar fi reușit...

O conduse spre treptele casei de oaspeți și se așeză, ținând-o strâns lângă el. Când reuși să-și stăpânească lacrimile, ea spuse:

– M-am gândit la problemele mele legate de relații și am găsit o clarificare, dar poate că azi nu e momentul potrivit să discutăm despre asta.

– Hai, încearcă, sugeră el. Avem nevoie amândoi de un alt subiect de discuție.

– Presupun că ai dreptate, dar dacă n-o să am nici o logică în ce spun, apasă pe tasta de ștergere din mintea ta. Se ridică și își netezi în van părul. Prietena mea atotștiutoare, Rachel, a sugerat că alergia mea față de căsătorie s-ar putea să provină de la lipsa aproape permanentă a tatălui în viața mea. M-am obișnuit ca bărbații din existența mea să fie puțin prezenți. Cam cum ar fi să crești cu un alcoolic în casă și apoi să faci cunoștință cu un bărbat atrăgător, dar bețiv, și să te gândești: „Simt că e bine așa! Trebuie să fie mâna destinului!" Dacă are vreo logică...

– Are multă logică. Se gândi la propria mamă care, în majoritatea timpului, nu era disponibilă. Pe plan mental, și uneori și fizic, era în altă parte. Iar ăsta trebuia să fie un aspect al propriilor probleme în privința relațiilor. Vorbind cu sine, ca și cu Val, zise: Tiparele repetitive sunt greu de recunoscut, și încă și mai greu de schimbat.

– Chestia ciudată e că pot să mă descurc în relații de durată și serioase cu femei. Pe prietenele mele cele mai bune le-am cunoscut în școala primară. Eu și mama suntem destul de diferite, dar ne plăcem, avem încredere una în alta și ne înțelegem reciproc. Vineri, când bunica lui Lyssie a leșinat și a fost internată în spital, am acceptat să devin tutorele lui Lyssie, dacă Louise moare înainte ca Lyssie să ajungă la majorat.

– Ăsta-i un lucru important și bun. O strânse mai aproape, gândindu-se că acest anunț neașteptat era de bun augur pentru planurile sale. Lyssie merită cu prisosință să ai grijă de ea. Cum se simte bunica ei?

– Se pare că o să scape de data asta, dar e prea devreme să apreciem cum va fi pe termen lung. Orice s-ar întâmpla, Lyssie face parte acum din familia mea. Am simțit un pic de claustrofobie când Louise m-a întrebat prima dată, dar nici un fel de îndoială că fac ce trebuie. Doar când vine vorba de bărbați parcă nu mai pot judeca și intru în panică.

– Nu te-ai putut baza că tatăl tău că va fi acolo pentru tine, și asta a stabilit tiparul relațiilor tale cu bărbații de atunci încoace. Nemaivorbind de faptul că, îndrăgostindu-te, devii foarte vulnerabil. Așa cum era el în ce-o privea pe Val. E mai sigur să nu iubești fără rezerve.

– Poate așa se explică de ce una dintre cele mai bune relații pe care le-am avut cu un bărbat e cea cu fratele lui Kate Corsi, care e homosexual, zise ea gânditoare. El era fratele cel mare pentru noi toate, și aveam o încredere totală în el.

– Pentru că nu reprezenta o amenințare și, chiar copil fiind, ai simțit asta. Rob se încruntă, încercând să găsească cuvinte pentru o noțiune ambiguă. Dacă

dragostea și sexul întrepătrunse sunt periculoase, poate că senzualitatea ta naturală – cu alte cuvinte sexul – putea fi liber exprimată doar dacă controlai partea cu dragostea din ecuație, prin evitarea ei.

Ochii ei se îngustară, gânditori.

– Asta e un fel interesant de a privi lucrurile. Mă face să par aproape rațională. Asta înseamnă că, dacă mă îndrăgostesc, trebuie să renunț la sex?

– Sper din toată inima că nu!

Ea zâmbi la ieșirea lui vehementă.

– Partea de care mă tem la tine, Rob, e că tu oferi dragoste necondiționată, iar eu nu știu deloc cum să mă descurc cu ceva fără margini și fără limite. Mintea mea supraeducată poate spune clar că am probleme cu stima de sine, dar undeva, în adâncul sufletului, o puștoaică nostimă cu părul roșcat strigă: „Greșești!“ și „Nu meriți un tip grozav ca ăsta!“

– Atenție. Dacă continui să mă lauzi, o să încep să am și eu probleme cu stima de sine, o avertiză el, deși în sinea lui văzu lucind o scânteie de speranță. Amândoi avem probleme pe care trebuie să le rezolvăm, Val. Primul și cel mai important pas este să le recunoaștem, așa încât să pornim la treabă.

Ea își ridică privirea spre el, în ochi oglindindu-i-se onestitatea.

– Pe drumul încoace, m-am oprit la casa de întruniri Stony Run de pe Charles Street și cred că am avut parte de câteva noi revelații. A rămas deschisă întrebarea dacă pot să mă schimb în felurile în care am nevoie să o fac, dar am de gând foarte serios să încerc. Doar că... poți să ai răbdare?

– Pot fi foarte răbdător când răsplata e atât de grozavă. Îi mângâie părul, scrutându-i ochii. Și tu va trebui să ai răbdare cu mine. Știu că sunt îndrăgostit de tine, dar asta nu înseamnă că știu să construiesc un mariaj fericit și durabil. N-am văzut niciodată unul de aproape.

– Gândul la copilăria ta pune problemele mele pe planul doi, zise ea cu tristețe. Când ai stabilit limitele, ai spus că nu pot să le depășesc până când nu voi fi dispusă să mă gândesc serios la o relație de durată. Acum sunt serioasă. Asta înseamnă că putem fi din nou un cuplu?

– Sigur că da. O sărută, simțind că se deschid noi porți între ei. Asta voise și nu fusese capabil să găsească, atunci când se întâlniseră prima dată. Te iubesc, Val. Poate că drumu-i lung până când vei accepta fără rezerve ideea unei căsătorii, dar, cel puțin, mergem amândoi pe aceeași cale.

Ea se cuibări lângă el, încrezătoare.

– Prietena mea Rachel a spus că ar trebui să vorbesc cu tine pentru că păreai a fi genul care e dispus să te asculte. Rachel are întotdeauna dreptate.

El râse.

– Îmi pare bine că are, pentru că eu nu.

– Nici eu. De aia nu mă despart de prietenii mei deștepți.

El îi mângâie mâna.

– Simt un amestec ciudat de emoții. Pe de-o parte, aș vrea să te duc înăuntru și să te iubesc nebunește și cu pasiune pentru a marca împăcarea noastră. Și totuși... simt de parcă n-ar fi în regulă să fim atât de fericiți și de mulțumiți, când pe Daniel îl așteaptă moartea.

– Și eu simt la fel. Putem aștepta. Avem timp. Daniel n-are. Oftă. E momentul să mă duc la închisoare și să-i spun veștile proaste. N-o să dea vina pe mine, dar asta nu mă face să mă simt mai bine.

– Lasă-mă pe mine s-o fac. Deja mă hotărâsem să-l vizitez, dacă asta s-ar fi dovedit a fi... ultima lui zi. N-are sens să te chinuiești, când eu aș fi vorbit cu el oricum.

Ea ezită.

– E tentant, dar ar însemna să nu-mi fac datoria.

– O să fii acolo de dimineață, să asiști, nu-i așa? Când ea dădu din cap cu lacrimi în ochi, el continuă: Poți să-ți iei rămas-bun atunci. O să fiu și eu acolo. Vine și Kendra? Daniel m-a rugat odată să n-o las să vină.

– O să fie acolo. Val își închise ochii, îndurerată. Nimeni n-ar fi luptat mai tare să-i salveze viața lui Daniel decât Kendra. Buzele pline ale lui Val se subțiară,

devenind doar o linie. Amândouă am căzut de acord că Yoda[1] avea dreptate. Nu există încerci, ci doar faci sau nu faci. Şi noi n-am reuşit să facem.

– Yoda e un pitic de grădină simpatic, chiar dacă n-a reuşit niciodată să stăpânească folosirea corectă a subiectului în fraze, dar aici n-are dreptate. Încercarea *contează*. Să lupţi de partea binelui contează, altfel de ce mai trăieşti?

– Şi Cal Murphy a zis tot cam aşa ceva.

– Poate că este o chestie masculină. O sărută. Du-te acasă sau înapoi la birou, în timp ce eu îl vizitez pe Daniel. Cred că o să ne vedem la închisoare la cât, la şapte dimineaţa?

– E bine. O să vorbesc cu cei de la închisoare şi o să-ţi spun dacă ar fi bine la o altă oră. Îl mângâie pe Malcolm şi se ridică obosită în picioare. Poate că o să mergem acolo împreună cu maşina, dar azi şi toată noaptea care vine o să mai trec o dată prin toate dosarele, poate dau de un miracol.

– La fel şi eu. Din nefericire, el nu credea în miracole. Poate că ar trebui să lucrăm împreună, la tine acasă, în seara asta?

Ea se uită la el pentru o clipă, apoi încuviinţă.

– Mă îndoiesc că-l va ajuta pe Daniel, dar cu siguranţă o să mă simt mai bine avându-te lângă mine.

La fel şi el. Poate că un tovarăş de călătorie va face o noapte fără sfârşit ceva mai uşor de suportat.

Daniel reuşi să citească expresia de pe faţa lui Rob la fel de uşor cum o citise şi Rob pe chipul lui Val. Se aşeză greoi pe scaun în faţa geamului de plastic şi luă receptorul.

– Curtea a jucat rolul lui Pilat din Pont şi s-a spălat pe mâini de mine, nu-i aşa?

– Mă tem că da.

Rob îi relată scurtul rezumat al motivaţiei curţii. Când termină, Daniel oftă.

[1] Personaj fictiv din universul *Războiului stelelor*, Mare Maestru al Ordinului Jedi. (n.tr.)

– Am spus încă de la început că nu cred că o să meargă. Dar ştii, e imposibil să nu ai măcar o brumă de speranţă. Sunt gata să mor. Am aşteptat asta de multă vreme. Dar aş prefera să trăiesc.

Cuvintele calme fură ca un pumnal în inima lui Rob.

– Îmi pare aşa de al naibii de rău că am înrăutăţit toată situaţia asta... Poate că drumul spre iad e într-adevăr pavat cu bune intenţii.

– N-ai înrăutăţit situaţia, Rob. Înseamnă mult pentru mine că doi oameni inteligenţi ca tine şi domnişoara Val au muncit atât de mult pentru un negru pe care nici măcar nu-l cunoşteau. Şi datorită anchetei voastre, ca şi mediatizării puse în mişcare de Kendra, multă lume a aflat că nu sunt un ucigaş.

– Nu însă şi cei de la Curtea de Apel, zise cu amărăciune Rob.

– Mda, dar cred că până şi familia mea avusese îndoieli câteodată. Nu şi acum. Cel mai bun lucru este că, datorită eforturilor voastre, am avut şansa să văd câte de mare a crescut fiul meu. Daniel schiţă unul dintre rarele lui zâmbete. Nu-i aşa că Jason e extraordinar? Ai văzut că în ziar îmi spune „tată"? Nu îi e ruşine cu mine, şi asta e mai mult decât aş fi visat vreodată. Aşa că mulţumesc, Rob, şi mulţumeşte-i şi roşcatei tale drăgălaşe.

Aflat pe punctul de a se prăbuşi, Rob zise:

– Poţi să-i mulţumeşti personal. O să fie aici cu mine, de dimineaţă.

– Cum rămâne cu Kendra?

– Val spune că o să vină. Poate că poţi să-i ceri gardianului să nu-i permită să intre, dar aşa cum mi-a zis Val odată, femeile timpului nostru sunt adulte şi capabile să ia propriile decizii.

– N-a existat vreodată o femeie mai bună decât Kendra, şi a fost cu mine tot timpul. Cred că n-am dreptul să nu-i permit să stea până la sfârşit.

Bucuros de decizia lui Daniel, Rob spuse:

– Injecția letală e o moarte lină, fără durere. Nu-i nimic urât. Nu e precum camera de gazare sau scaunul electric.

– O moarte mai pașnică decât au parte mulți oameni. Daniel ridică din umeri. Ciudat, credeam în pedeapsa cu moartea. Mă gândeam că doar criminalii într-adevăr îngrozitori erau executați.

De-ar fi fost adevărat...

– Se poartă bine cu tine?

– O, da. Nu se-ntâmplă prea multe execuții pe-aici, și toată lumea se dă peste cap să fie amabilă. Chiar e ciudat. Pentru ultima mea masă, le-am cerut să-mi aducă mâncare de la restaurantul fratelui meu. Luke o s-o aducă personal. Zâmbi slab. Am vrut mereu să gust mâncarea lui Angel. Am obținut nu numai asta, dar și pe fratele meu care să mă servească în celulă. Pentru prima dată în șaptesprezece ani, o să pot atinge o persoană pe care o iubesc. E o ultimă masă destul de bună.

Rob abia putea să vorbească din cauza nodului care i se pusese în gât.

– Te descurci cu situația asta mai bine decât mine.

– Cu toții murim. Nu toată lumea are atâta timp să se pregătească, așa cum am avut eu. Pentru o clipă, în atitudinea lui Daniel apăru o fisură. Nu merit asta, dar viața nu-i corectă. Mor un om mai bun decât am fost atunci când m-au arestat, și asta e mila lui Dumnezeu.

Rob își dădu seama că se înșelase mai devreme. Miracolele se întâmplau cu adevărat, și Daniel era unul dintre ele.

capitolul 32

Când Rob i se alătură lui Val în sala de discuții din biserică, pentru a petrece noaptea frunzărind prin dosarele și notele cazului, își dădu seama cu tristețe că veghea lor era mai degrabă simbolică. Totuși, era esențial să facă ceva mai mult decât să privească la ceas. Cam

la fiecare oră, se ridica și se întindea, apoi o îmbrățișa pe Val. Contactul fizic îi ajuta să țină demonii în frâu.

Era aproape ora 11 când telefonul lui Rob sună. Se încruntă, scoțându-l din tașcă.

– Cine să mă sune la ora asta?

– E ori guvernatorul cu o amânare a execuției, ori o greșeală a cuiva care încearcă să comande o pizza, zise Val cu un umor sec.

– Alo, Rob aici.

– Domnul Smith? Sunt Virginia Benson-Hall, mama lui Omar Benson. Mi-ați lăsat cartea de vizită și mi-ați spus să vă sun dacă dau peste ceva util.

În ciuda lui însuși, simți un licăr de speranță.

– Mă bucur că ați păstrat cartea de vizită. La ce v-ați gândit?

– Nu-i mult și precis că-i prea târziu, zise ea nesigură. Dar am citit despre bietul Daniel Monroe și mi-am stors creierii, încercând să-mi amintesc de armele lui Omar, pentru că m-ați întrebat despre ele. Mi-am amintit despre ceva ce a zis Omar nu cu mult timp înainte de a fi arestat și trimis la pușcărie.

Ceea ce nu era cu mult timp după uciderea lui Malloy.

– Ce v-ați amintit?

– Omar a spus că Darrell Long îi făcuse un serviciu cu adevărat important, așa că trebuia să facă și el ceva în schimb. Mi-am adus aminte de nume pentru că familia lui Darrell vine la biserica mea. Mama lui l-a alungat când a început să fure bani de la ea să-și cumpere droguri.

Rob își înăbuși un oftat. Darrell Long, martorul sperjur. Nu era o noutate.

– A mințit să vă protejeze fiul, să nu fie arestat pentru că l-a împușcat pe James Malloy. Acesta a fost un serviciu destul de mare față de care Omar rămăsese dator.

– Sigur că era. După cum scriu ziarele, Darrell ăsta a fost cel care l-a convins pe celălalt să mintă. Asta e mult chiar și pentru un bun prieten. Și sărmanul domn

Monroe plătește pentru asta. Va fi într-adevăr executat mâine-dimineață?

– Mă tem că da. Curtea a refuzat să intervină.

– Îmi doresc să mă fi gândit la ceva mai folositor. O să mă rog pentru sufletul lui.

– Asta-i tot ce putem face cu toții, doamnă Benson-Hall. Vă sunt recunoscător pentru că v-ați gândit la ceea ce, cu siguranță, au fost vremuri dureroase.

– Cel puțin atâta am putut face și eu, de vreme ce Omar al meu e răspunzător pentru execuția lui Monroe. Noapte bună, domnule Smith.

El îi ură noapte bună și închise, dar ceva din subconștient încă îl mai sâcâia. Val începu să vorbească, dar el îi făcu semn să tacă. Era ceva ce spusese mama lui Omar Benson? Ceva ce auzise mai devreme, totul amestecat cu detaliile a o sută de convorbiri?

„Darrell Long îi făcuse un serviciu cu adevărat important." Poate mai mult decât să mintă pentru a-l proteja pe Omar. Ce sugerase Sha'wan în legătură cu arma? Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi dat-o cuiva apropiat să o păstreze. Cuiva în care avea încredere.

„Jumătate din pod e plin de cutii cu lucruri de-ale lui Joe și Darrell din zilele în care erau cei mai buni prieteni. Lucruri fără valoare, că altfel nu le-ar fi lăsat aici. Într-una din zilele-astea, va trebui să le sortez și să arunc din ele, dar e mai simplu să tot amân."

Se întoarse să se uite spre Val.

– Asta e o mare nebunie, dar mama lui Omar Benson tocmai a spus că Omar simțea că-i e dator vândut lui Darrell Long. Sora lui Joe Cady are un pod plin de lucruri de-ale lui Joe și Darrell, cutii care n-au fost niciodată deschise. Crezi cumva că s-ar putea să fie ceva acolo? Ceva ce Omar i-a dat lui Darrell, ca de exemplu arma crimei?

– E posibil. Val se uită la ceas. E groaznic de târziu. Târziu s-o sune pe Lucy Morrison și foarte, foarte târziu să-l salveze pe Daniel.

– Merită să încercăm.

Rob scotoci prin dosare să dea de telefonul surorii lui Joe Cady. Când răspunse, avea o voce somnoroasă, ca și cum fusese trezită din somn de telefon.

Știind cât de alarmante pot fi telefoanele în miez de noapte, Rob zise:

– Îmi pare foarte rău să vă deranjez atât de târziu, doamnă Morrison. La telefon e Rob Smith Gabriel. Era pentru prima dată de când plecase din California că se prezentase cu numele său întreg. Și trebuie să vă cer o mare favoare.

Val fluiera încet urcând scările spre podul ticsit al familiei Morrison.

– Uită-te la toate astea. Nu mă mai miră că doamna Morrison n-a vrut să se uite prin ele.

Rob o luă de mână, ajutând-o să pășească pe teren solid.

– Mă bucur că suntem doi în acțiunea asta. O să ne ia ore întregi.

– Nu mai spune. Val considera că, în căutarea asta, se agăța de un pai, dar cercetarea nu era mai inutilă decât săparea prin dosarele ei pentru a mia oară, și le dădea șansa să piardă luptând. Hai să vedem, zise ea, cutiile lui Joe și Darrell sunt în partea aia de deasupra garajului.

Folosind o lanternă pe care o adusese Rob, își făcu loc spre capăt, încercând pe cât posibil să se ferească de rămășițele gândacilor morți demult. Se întrebă cum arăta oare podul ei și se hotărî să nu afle vreodată.

O ușă joasă dădea spre zona de deasupra garajului.

– Nu-i mai mare decât o vizuină, iar lumina e chiar slabă. Ce bine că ai venit pregătit.

Rob adusese două becuri speciale pentru șantier, cu cabluri lungi. După ce le puse în priză, găsi niște cuie de agățat în tavanul jos, așa încât cutiile erau bine luminate.

– Spațiul e suficient cât să începem căutarea aici, apoi să mutăm cutiile desfăcute într-o parte.

Val răsturnă una dintre cutii pe podea, apoi se așeză turcește lângă ea. Pantalonii aveau să devină irecuperabili.

Înăuntru erau discuri de vinil și benzi audio și un tricou ce nu fusese spălat înainte să fie aruncat acolo. Scotoci cu băgare de seamă printre lucruri, sperând să nu găsească vreun ac de seringă uitat pe-acolo.

– Probabil că și-au rupt spinarea cărând toate astea aici, sus.

– Totuși, e un loc bun de ascuns ceva ce nu vrei să fie găsit.

Rob desfăcu și el o cutie. În schimbul permisiunii familiei Morrison de a căuta acolo, Rob se oferise să care cu camioneta lui tot ce voiau să arunce. Val bănuia că familia ar fi fost de acord să ajute oricum, dar era drăguț din partea lui Rob că se oferise. Căutând un miracol, se întinse după altă cutie.

După două ore de căutări, aproape că terminaseră stiva de cutii și saci de gunoi ce conțineau lucruri precum cearșafuri pătate și pături. Nu era de mirare că Darrell și Joe nu se obosiseră să le recupereze.

Pe Rob îl înțepau atât de tare ochii de la praf și oboseală, încât când deschise penultima cutie, prima lui reacție fu să creadă că avea halucinații. Își șterse ochii cu mâna și se uită din nou, cu inima bătând mai repede.

În mijlocul unei grămezi de echipament de gimnastică mâncat de molii era o pungă de hârtie maro, iar lucrul ambalat înăuntru semăna foarte tare cu un pistol. Adusese o pereche de mănuși din plastic pentru orice eventualitate, așa că și le puse, înainte de a ridica punga și a se uita înăuntru.

– Evrica! oftă el. Val, ia uită-te aici.

Într-o clipă fu lângă el, făcând ochii mari la vederea elegantului pistol semiautomat fatal.

– Ăsta e genul de pistol care l-a omorât pe Malloy?

Cu grijă, el deschise punga să vadă mai bine, fără a atinge pistolul și reducând la minimum contactul cu hârtia.

– Da. Walther PPK 765. Ăsta-i calibrul care l-a ucis pe Malloy. Exact această armă este cea pe care o avea James Bond în majoritatea filmelor lui. Se potrivește totul.

Omar n-ar fi vrut să arunce o armă scumpă cu valoare sentimentală, așa că i-a dat-o amicului lui, Darrell, s-o țină pentru un timp. Apoi, Omar a fost trimis la pușcărie și nu și-a mai luat-o înapoi.

– Un pistol ca al lui James Bond. Se uită la el. Este aproape jalnic.

– Fanteziile lui Omar poate că au fost jalnice, dar pariez pe tot ce vrei că avem în față arma crimei, pe care-o căutam.

Val se aplecă atât de mult, încât aproape voia s-o avertizeze să nu atingă pistolul, când ea se ridică, cu ochii strălucind.

– Există niște mici pete ca de rugină. Pete de un roșu-maroniu.

– Dumnezeule, crezi că e sânge?

– Da. Reveni în picioare, cu sprâncenele încruntate. Darrell Long nu era prost. Bineînțeles că era gata să țină arma pentru amicul lui, dar păstrarea ei exact în condițiile de la locul crimei mi se pare o măsură de precauție. Să presupunem că era săltat de poliție pentru alte fapte și voia să negocieze informații cu procurorii în schimbul libertății lui. O armă care ucisese un polițist i-ar fi oferit o mulțime de avantaje.

El ridică ușor din sprâncene, dându-și seama de posibilități.

– Ai o minte vicleană.

– Mulțumesc. Face parte din zestrea mea de avocat. Îi aruncă un scurt zâmbet ce lumina tot podul. E chiar posibil să existe amprente. Am citit despre amprente vechi de patruzeci de ani prelevate de pe obiecte cu suprafața lucioasă, și care nu au mai fost mânuite sau atinse de elemente ale naturii.

El fluieră ușor.

– Mă întreb dacă Darrell a ales dinadins o pungă de hârtie maro, așa cum fac criminaliștii.

– S-ar putea. Sau poate că doar a dat norocul peste noi.

El se uită din nou spre pistol.

– Acum, că l-am găsit, ce facem cu el?

– Mergem la guvernator. Sigur că se apropie alegerile și nu vrea să arate că e indulgent cu crimele, dar acum, că am găsit presupusa armă a crimei, media l-ar sfâșia în bucăți dacă ar permite execuția fără ca pistolul să fie analizat.

Se îndreptă de spate, înjurând când se lovi cu capul de tavan.

– Are logică ce spui, dar cum să-i atragem atenția? Nu mi se pare că putem să-l sunăm la reședința lui din Annapolis.

– Nu, sunăm pe cineva care poate să sune la reședința guvernatorului. Ochii îi străluciră. Tatăl lui Rachel, judecătorul Hamilton. Are niște relații foarte bune în lumea politică și a sponsorizat din greu alegerea guvernatorului. O să știe cum să ajungă la el.

Julia Hamilton răspunse la telefon, cu o voce mai mult adormită decât trează.

– Julia, sunt eu, Val Covington, zise Val repede. Judecătorul e acolo? Este realmente o problemă de viață și de moarte.

– Val, ce naiba...? Julia se trezi mai bine. Cazul Daniel Monroe?

– Exact.

– Stai o clipă.

Se auziră voci înăbușite, apoi vocea familiară a lui Charles Hamilton se auzi în telefon, răgușită de somn.

– Informațiile tale ar face bine să merite efortul, Valentine.

– Merită. Trase adânc aer în piept. Am găsit arma crimei.

„Naiba să-i ia pe Val și pe Rob! Au spus că o să fie aici și nu au venit." Kendra simțea nevoia să înjure pe cineva sau ceva. Poate așa se mai domoleau furia și supărarea ce o mistuiau pe când se plimba neliniștită în jurul camerei de vizionare care era separată de camera de execuție printr-o fereastră largă.

Când ajunsese la închisoare, trebuise să-și facă loc printre manifestanții pro și contra pedepsei capitale, reporteri și care de transmisie în direct, asta fără a mai menționa mulțimea de curioși. Cu toată mediatizarea din ultima săptămână, veniseră foarte mulți oameni.

Să fii martor la o execuție nu era lucru ușor. Reporterii trăseseră la sorți pentru a participa, și membrii familiilor victimei puteau fi prezenți. În acest caz, doar unul venise, o femeie cu fața îngustă, sora lui Malloy. I se permisese și lui Val, în calitate de avocat al lui Daniel, iar ea reușise să-l convingă pe director să-i lase și pe Kendra și pe Rob. Doar că cei doi nu erau aici. Probabil că și-o trăseseră toată noaptea și se treziseră prea târziu. Chiar în clipa în care avea aceste gânduri, Kendra nu le credea, dar voia să dezlănțuie asupra cuiva, și Val era ținta perfectă.

Cei vreo șase reporteri pălăvrăgeau relaxați între ei, dar cei cinci civili asemenea Kendrei tăceau, bând cafea și evitând să se uite unul spre celălalt. „Unde *dracu'* erau Val și Rob?"

Opt fără un sfert. Nu mai era mult. Se uită la targa din camera de execuție și se întrebă dacă era destul de mare pentru Daniel. Ar fi fost nedemn ca picioarele să-i atârne peste capătul targii.

Presupunea că nu mai conta, dar mintea ei continua să se agațe de micile detalii. Lângă targă era un fel de monitor cardiac. Daniel fusese deja consultat de un medic să vadă dacă era suficient de sănătos pentru a muri.

Se auzi un oftat colectiv printre martori. Se întoarse și-l văzu pe Daniel escortat în cameră. Era vremea să-nceapă spectacolul.

Kendra merse spre fereastră și privi înăuntru, simțind cum tremura din tot corpul. Poate că Daniel avea dreptate, și ea nu trebuia să se afle aici.

El arăta demn și detașat, un om care se afla deja la jumătatea drumului spre un loc unde nimeni nu-l putea urma. Își apăsă inima cu mâna, conștientă în mod dureros de trecutul lor comun. Bucuria, și durerea, și nedreptatea îi legaseră pe veci.

Deşi nu ar fi putut s-o audă, privi spre fereastră. Privirile li se întâlniră şi el înclină din cap cu o expresie gravă, de rămas-bun. Apoi se aşeză pe targă. După ce chingile fură fixate, un tehnician începu să monteze perfuziile.

Cu lacrimile care-i înceţoşau privirea, Kendra se retrase spre partea din spate a camerei, împiedicându-se de cineva. Poate că era vremea să plece, pentru că nu ştia dacă putea face faţă sfârşitului.

Căzu pe jumătate într-un scaun şi îşi îngropă faţa în mâini. „Cântă pentru mine, Kendra." Cât de des îi ceruse Daniel asta? Aproape că putea auzi vorbele în mintea ei. Îi trimitea el gândul ăsta? Tremurând, încercă să se gândească la un cântec religios al negrilor potrivit pentru această împrejurare.

Swing Low, Sweet Chariot[1]. Bineînţeles. Auzise că acest cântec era un fel tăinuit de a vorbi despre Underground Railroad[2] ce ducea sclavii spre libertate, dar era şi un cântec despre moarte. Atât de încet, că n-o auzea nimeni, intonă cuvintele ultimului ei cântec pentru Daniel: „Leagănă-te lin, o, iubite car,/Ai venit să mă duci acasă..." Ajunsese la strofa care spunea: „Am privit peste Iordan şi ce-am văzut eu, oare?/ Veneau să mă ducă acasă/ Un grup de îngeri venea după mine..." Dar un murmur neaşteptat de voci o scoase din gândurile ei rătăcite.

Ridică privirea, dezorientată şi văzu că reporterii se împingeau la geamul camerei de execuţie. Curioasă, se ridică în picioare pe scaun, să privească peste capetele lor, şi văzu că încăperea se umplea de lume.

Daniel era culcat pe targă. Oare era deja mort? Nu, doi gardieni îi dezlegau chingile. Când terminară, Daniel se ridică în capul oaselor cu o privire uluită.

Ce se întâmpla? Îşi împreună mâinile şi le duse la gură, vrând să ţipe de încordare.

---

[1] *Leagănă-te lin, o, iubite car*

[2] O reţea de rute secrete şi case conspirative folosite de către sclavi în sec. al XIX-lea, pentru a evada şi a ajunge în statele unde nu exista

Uşa camerei de vizionare se deschise şi intră un bărbat energic, îmbrăcat într-un costum închis la culoare.

– Bună dimineaţa, sunt directorul Brown. Am primit chiar acum un telefon de la biroul guvernatorului, care m-a anunţat că se acordă o amânare temporară a execuţiei.

– De ce? întrebară câţiva reporteri într-un glas.

– Au apărut noi dovezi. Directorul ezită, cântărind dacă să dezvăluie mai mult sau nu. Prezumtiva armă a crimei a fost găsită, şi guvernatorul crede că e în interesul justiţiei ca executarea lui Daniel Monroe să fie amânată până când se vor face testele.

În vreme ce un zumzet de voci umplu încăperea când reporterii puseră alte întrebări, Kendra căzu înapoi pe scaun, înălţând rugi de mulţumire către Dumnezeu. Daniel trăia, şi, dintr-odată, ea înţelese clar cu ce se ocupaseră Val şi Rob.

capitolul 33

Era amiază pe când se întorceau la biserică pentru a se întâlni cu Kendra, şi Val cădea din picioare de epuizare. Chiar îl rugase pe Rob să o ducă acasă, pentru că era prea obosită să mai conducă. Mai avea încă atâta mândrie încât să intre în clădire pe propriile picioare, în loc să-l lase pe el să o ducă în braţe, dar era cât pe ce să-l roage. Mascându-şi un căscat, zise:

– În cât timp o să iasă rezultatele testelor balistice şi de ADN?

– În câteva săptămâni, pe puţin. După aceea, tribunalul va trebui să ia în consideraţie informaţia, presupunând că testele îl absolvă pe Daniel. O luă după umeri şi o conduse spre uşa din spate a bisericii. Îmi tot spun că poate pistolul n-are nimic de-a face cu uciderea lui Malloy, dar nu cred. Se potrivesc prea bine toate piesele [illegible] pentru a fi vorba doar de o pistă falsă.

– De acord. Căscă din nou. Mă bucur că ai fost acolo să vorbești cu toți polițiștii și procurorii. Aș fi leșinat de încordare.

– N-au fost prea bucuroși să își reorienteze gândirea, în special adjunctul procurorului. Se întinse peste ea să deschidă ușa. Credeam că Daniel e pierdut când s-a aflat că guvernatorul era în Europa. Judecătorul Hamilton e uimitor.

– Ți-am spus că are niște relații extraordinare, pe lângă faptul că e un om tenace. Dacă n-ar fi putut să-l descopere pe guvernator, cred că s-ar fi dus la închisoare pentru a opri el însuși execuția. N-ar fi fost o știre grozavă?

– Ține capul de afiș în toate ziarelor, chiar și fără un scandal în plus. Kendra năvăli pe ușa din capătul holului. Val, arăți de parcă te-ar fi călcat trenul.

Val nu se obosi să-și verifice ținuta, pentru că știa că era adevărat. Hainele îi erau murdare și șifonate, iar părul părea să aibă o voință proprie, de a fi sălbatic și liber.

– Din păcate, tu arăți impecabil.

– Am avut timp să trec pe-acasă să mă schimb după ce am plecat de la închisoare. O, Val... Frivolitatea Kendrei dispăru într-o îmbrățișare plină de sentiment. Când te-am rugat prima dată să te uiți peste cazul lui Daniel, încercam marea cu degetul. N-am crezut niciodată că o micuță avocată în domeniul comercial fără scrupule ca tine ar putea schimba ceva.

Val râse, gândindu-se că la vechiul loc de muncă nu s-ar fi tachinat niciodată cu atâta lejeritate. Depășiseră cu mult granița relației între două colege de serviciu. Acum erau cu adevărat prietene.

– Dacă asta e cu adevărat părerea ta despre mine, nu cred că vreau s-o aflu.

– Adevărata mea părere e că ești o zeiță.

– Rob deține toate meritele muncii de anchetă. Eu doar am frunzărit hârtii.

– Bine, dacă tu nu ești zeiță, atunci el trebuie să fie un zeu.

Kendra se întoarse spre Rob și își puse mâinile pe umerii lui. Erau aproape de aceeași statură, așa încât atunci când îl sărută cu multă grijă, el reacționă ca și cum îi injectase cafeină în vene. Când ea isprăvi să-l sărute, el icni.

– Asta a fost cu siguranță un bonus neașteptat, dar mai bine să nu repeți figura. Încerc s-o conving pe Val că merit să mă păstreze.

– Era și timpul să încetați cu giugiulitul și să vă oficializați relația, zise Kendra zâmbind larg. Chiar începusem să mă gândesc că voi doi sunteți făcuți unul pentru celălalt. Trebuie să vă felicit?

– Încă nu, dar te țin la curent.

Le luă de după umeri pe ambele femei și se îndreptară agale spre holul de la intrare, cu tavanul său înalt. Drept în fața lor, era opera lui Callie pe tema justiției, culorile acesteia strălucind puternic în soarele după-amiezii.

– Nu știu ce credeți despre divinitate, dar v-ați gândit, voi, incredibil de frumoase doamne...

– Magnifice femei, zise Val hotărât, trântindu-se pe canapea și trăgându-l și pe Rob lângă ea.

– Surori războinice de succes, sugeră Kendra, așezându-se de cealaltă parte.

– Mă rog... ce vreți voi. O sărută pe Val pe vârful nasului. A fost o treabă de echipă. Toți am fost importanți, și am primit și mult ajutor pe parcurs. V-ați gândit să preluați și alte cazuri de condamnări nedrepte? Presupun că nu se duce lipsă de subiecte merituoase.

– E o muncă ce merită efortul.

Și demnă de un quaker în devenire. Pe parcursul cazului lui Daniel, Val muncise până la epuizare, și investiția emoțională fusese enormă. Cu toate astea, mai făcuse ea vreodată ceva de care să fie mai mulțumită și mai convinsă că merită efortul decât așa ceva?

– Nu știu dacă aș vrea să mă ocup exclusiv de cazuri de condamnări nedrepte. Implicarea emoțională e intensă, și nu aduce banii necesari funcționării unui cabinet de avocatură. Dar da, aș mai vrea să am parte de cazuri din astea. Tu ai face anchetele?

El dădu din cap.

– Trebuie să obțin o autorizație, dacă vreau să mă ocup de asta în mod serios. Putem să recrutăm și câțiva voluntari care au sunat pentru a prelua mai multe cazuri. Să luăm câțiva studenți la Jurnalism, câțiva avocați și studenți la Drept. Cât despre bani... Ai putea obține o finanțare anuală de la Fundația Fraților, care să te ajute să-ți acoperi cheltuielile generale.

Fundația lui Rob?

– Asta ar fi... foarte convenabil, zise Val încet. Kendra, cum stai cu completarea de cereri de finanțare?

– Nu trebuie să fie prea bună, zise Rob zâmbind larg. Cunosc pe cineva la fundație.

– De fapt, am scris câteva cereri pentru biserica mea și pentru două grupuri din comunitatea locală, și sunt al naibii de bună la asta, zise Kendra. Deși poate că situația banilor se va rezolva de la sine, Val. Bill Costain a sunat acum o jumătate de oră. Presupun că vrea să te ocupi din nou de afacerile lui.

– Asta ar fi minunat. Mi-a plăcut întotdeauna să lucrez cu Bill. Își aplecă ușor capul într-o parte. Am și o idee. Kendra, te-ai gândit vreodată să-ți iei licența în drept? Universitatea din Baltimore are un program de frecvență redusă.

– Fato, am urmat cursuri din astea ani întregi și nici măcar nu mi-am luat diploma de licență! Ar trece zece ani până când aș fi calificată pentru barou. Aș avea cincizeci de ani.

Dar Val se bucură să-și dea seama că prietena ei nu spunea că i-ar fi displăcut ideea.

– Ce vârsta o să ai peste zece ani, dacă nu te duci la Facultatea de Drept?

Kendra deschise gura să-i răspundă, apoi o închise din nou.

– Ai dreptate. Poate o să mă mai gândesc la ideea asta. Ochii i se îngustară. Ești o mică roșcată meschină.

Val chicoti.

– Încerc.

– Când și dacă îl scoatem pe Daniel din închisoare, am o idee și pentru el. Kendra, crezi că i-ar plăcea să lucreze la Centrul Fresh Air? Să se ocupe puțin de consiliere, apoi câteva aruncări la coș... să fie un fel de tată surogat. Un bărbat matur ca el care a ajuns pe drumul cel bun prin încercări grele poate fi de folos acolo, opină Rob.

Kendra se uită la el, impresionată.

– Este o idee genială. Nu prea are talente pentru o slujbă cu normă întreagă, dar ar fi extraordinar să îndrume copiii fără tată. Sugerează-i asta data viitoare când îl vizitezi. Cred că i-ar plăcea mult.

Să-i ajute pe băieți ar fi fost probabil de folos și pentru a compensa anii petrecuți fără Jason. Val se rezemă obosită de Rob.

– Acum că am clarificat viitorul, pot să mă duc acasă să mă culc?

– Bună idee. Rob se ridică și o ținu și pe ea rezemată de el, așa că trebui să se agațe ca o maimuță. Celelalte probleme nerezolvate pot să aștepte.

Cu un oftat, își lăsă capul pe umărul lui, în timp ce el o ajuta să ajungă la mașină. Ea mai avea de rezolvat o problemă legată de el, dar, așa cum spusese, mai putea să aștepte. Deși nu pentru mult timp.

La căderea serii, Val se trezi în brațele lui Rob. Se duseseră la casa lui de oaspeți pentru că Malcolm trebuia hrănit și plimbat, iar pisicile nu aveau nevoie de atâta îngrijire. Pe când Rob era plecat la plimbare cu câinele, Val adormise adânc.

Razele piezișe ale soarelui îi găseau șuvițe blonde în păr și îi accentuau trăsăturile puternice. Arăta atât de bine, că-i venea să-l devoreze. Amână ideea pentru mai târziu și îi atinse ușor barba de o zi ce-i umbrea maxilarul. Excitant.

El deschise ochii, privind-o cu atâta căldură, încât ea cu greu își mai putea aduce aminte că tonul atât de deschis al irișilor îi păruse odată ca de gheață.

– Te simți mai bine? o întrebă el.

– Mult mai bine. Se rostogoli pe partea ei, provocând un uşor mormăit de protest din partea lui Malcolm, aflat la picioarele ei. O să avem nevoie de un pat foarte mare ca să încăpem şi noi, şi toate animalele de casă.

– Am ajuns la stadiul în care cumpărăm paturi împreună, întrebă el cu interes, sau era doar un comentariu retoric?

– Nu era retoric. Îşi trecu degetul prin părul moale de pe pieptul lui dezvelit. Sper că nu laşi baltă munca de recondiţionare. Rezultatele sunt atât de minunate.

– Mă bucur că îţi place, dar hai să ne întoarcem la povestea cu paturile. Era promiţătoare.

Promisiuni... Simţindu-şi gura uscată, ea spuse:

– Încă lucrez la ideea asta cu măritatul. Deşi cred că nivelul de panică a scăzut cu cel puţin o treime, totuşi mai am de lucru. Dar mi-am dat seama de ceva.

El ridică din sprâncene, încurajator.

– Te iubesc. Vorbele îi ieşiseră îngrozitor de greu. Dragostea însemna vulnerabilitate, angajament la bine şi la rău – toate chestiile alea înspăimântătoare pe care nu fusese în stare să le accepte, dar fără de care nu era sigură că mai putea trăi. Doar după ce te-am cunoscut mi-am dat seama ce înseamnă dragostea. Prietenie, dorinţă, inimi frânte – la astea eram specialistă, dar nu la dragoste. Încă nu înţeleg toate nuanţele, dar nu există pe lume un profesor mai bun decât tine.

– Dragostea există de ambele părţi, Valentine a mea, zise el cu blândeţe. Tu eşti lumina vieţii mele, fără exagerare. Tu îmi aduci bucuria pe care n-am cunoscut-o niciodată, şi nici nu ştiam că există.

O îmbrăţişă şi o rostogoli deasupra lui. Iar ea descoperi că nu doar pieptul lui era gol.

– Tu chiar vrei să aduci discuţia asta înapoi la paturi, după câte văd, râse ea înainte de a se apleca să-l sărute.

Îşi imagina oare exaltarea pe care o simţea în el? Nu, era reală. Succesul lor în salvarea lui Daniel îl eliberase şi pe el în acelaşi timp. Deşi durerea şi regretul pentru fratele lui avea să reprezinte mereu o parte din el, nu mai era prizonierul acelor emoţii. Parcurseseră un drum

lung, foarte lung, de când se cunoscuseră. Şi îi aşteptau încă multe călătorii. Gândindu-se la ziua precedentă, ea continuă:

– Ai fost crescut într-o anume religie?

El scutură din cap.

– În copilărie, mă duceam câteodată la şcoala de duminică la indiferent ce biserică era mai aproape, pentru că voiam să ştiu toate lucrurile pe care le ştiau ceilalţi copii. Mă ajuta să mă integrez, dar n-a fost chiar o educaţie religioasă atotcuprinzătoare.

– După cum ştii, eu am fost crescută în spiritul quaker. Îşi încrucişă braţele pe pieptul lui şi le folosi drept sprijin pentru bărbie. Nu m-am mai dus la întruniri când am descoperit băieţii, şi când m-am hotărât să devin un avocat redutabil, dar valorile fac încă parte din mine. Vizita de ieri la casa de întruniri mi-a umplut nişte spaţii goale din suflet.

El îi căută privirea.

– De asta poţi să spui acum că mă iubeşti?

Ea clipi.

– Poate că da. M-am simţit mai bine pentru că am fost acolo, şi o să încep să mă duc din nou la întrunirile din Prima Zi. Te-ar interesa să vii cu mine?

– Îmi place ce am auzit despre quakeri. Par a fi oameni cu principii, cugetă el. În ce cred?

– Nu există multă doctrină specifică. Toată lumea e încurajată să se roage pentru îndrumare şi să-şi urmeze lumina interioară. Friends School sunt o comunitate, nu o ierarhie.

– Cred că mi-ar plăcea. Să mergem la o întrunire duminica asta?

– Noi o numim Prima Zi, şi da, mi-ar plăcea să te iau cu mine. O să te acomodezi bine acolo. Se uită într-o parte. Pentru a deveni un bun quaker e nevoie de o mare rigoare spirituală şi de credinţă. Bănuiesc că o să încerc asta pentru tot restul vieţii mele şi tot n-o să mă dovedesc la înălţime.

El zâmbi larg.

– Pe Yoda contrazicându-l, cred că încercarea mult contează.

– Sper și eu, pentru că n-am să fiu niciodată o femeie perfectă. Își frecă șoldurile de ale lui, bucurându-se de felul în care ochii i se întunecară de dorință. Dar încep să cred că pot fi destul de bună.

epilog

În ajunul Zilei Recunoștinței era rece și senin, atât de frumos, încât Kendra se gândea că până și exteriorul mohorât al închisorii arăta bine.

Fusese nevoie de doar câteva zile pentru identificarea amprentelor de pe pistolul Walther PPK. Erau ale lui Omar Benson și ale lui Darrell Long. Testele ADN ce identificaseră mai apoi petele de sânge ca aparținând lui James Malloy duraseră mult mai mult – peste două luni. Odată ce totul fusese dovedit, curtea ordonase eliberarea lui Daniel în mai puțin de o săptămână.

În sfârșit, sosise clipa. Grupul restrâns de prieteni care așteptau era format din Kendra și Jason, Val și Rob, Lyssie și prietenul lui Rob, Sha'wan, Luke și Angel Wilson. Arătând magnific în uniforma sa, Jason murmură:

– Sunt mai emoționat acum decât atunci când așteptam să aflu dacă fusesem admis la academie.

Ea îl luă de braț, recunoscătoare că Academia Forțelor Aeriene îi permisese să vină acasă pentru eliberarea tatălui său.

– Și eu la fel, Jay. E greu de crezut că ziua asta a venit, în sfârșit.

Erau prezenți, de asemenea, simpatizanți și o mulțime de reporteri și cameramani. Al Coleman se aștepta la un interviu în exclusivitate cu Daniel mai târziu, dar, pentru moment, el și colegii săi stăteau în spate, la o distanță cuviincioasă.

Ușa închisorii se deschise și Daniel păși afară, înalt și puternic, un om liber pentru prima dată după mai bine de șaptesprezece ani. Din mulțime se auziră urale, oprindu-l din mers. Arăta uluit. Bucuros. Poate chiar

înspăimântat. Ea doar își putea imagina sentimentele complexe care cu siguranță îl copleșeau.

Lyssie risipi încordarea, sărind pe trepte pentru a-i întinde un buchet de flori de toamnă.

– Bine ați venit în lume, domnule Monroe. Vocea ei era foarte limpede, căci exersase înainte împreună cu Val. Multă lume se bucură să vă vadă.

Expresia lui Daniel se înmuie și se lăsă pe un genunchi pentru a accepta buchetul.

– Tu ești Lyssie. Am auzit multe despre tine. Mulțumesc pentru flori. Mângâie cu buricele degetelor petalele crizantemelor aurii și arămii. Pe vremuri nici nu băgam de seamă cât de frumoase sunt florile.

Strălucind, dar dintr-odată timidă, Lyssie se retrase înapoi la Val și Rob. Cu o expresie ceva mai încrezătoare, Daniel se ridică și coborî treptele spre Kendra și Jason, direct în brațele lor.

– O, puiule, puiule, puiule... zise el răgușit.

Femeia nu era sigură dacă se referea la ea sau la Jason. Probabil că la amândoi. Corpul lui puternic era atât familiar, cât și surprinzător. Fuseseră iubiți odată și aveau să fie din nou, presimțea ea.

Spre surprinderea ei, începu să plângă, îngropându-și fața în umărul lui Daniel, pe când suspinele puternice îi scuturau trupul.

– Îmi pare rău scumpule, șopti ea. Nu... nu mi-am permis să plâng în fața ta când erai închis, dar acum...

– E-n regulă, fetițo, zise el cu un rictus. Dacă n-aș fi un tip atât de mare și de ticălos, aș plânge și eu.

Pe când ea și Jason râdeau, Luke și Angel se apropiară, apoi Val și Rob. După ce îi salută pe fratele și pe cumnata lui, Daniel îi dădu o îmbrățișare lui Val care o dădu gata.

– Mică, dar puternică, zise el drăgăstos.

Se întoarse spre Kendra și spuse pe o voce atât de joasă, încât nici chiar Jason nu putu auzi:

– Prima dată când am întâlnit-o pe mama ta, am spus că o să mă însor cu tine, dar n-am avut niciodată

prilejul. Acum sunt ca un buldog scăpat din lanț. Am multe de trăit și de învățat. Dar peste un an... Ei bine, atunci o să fiu pregătit să-ți pun o întrebare. Gândește-te la asta de acum și până atunci.

Ea zâmbi printre lacrimile ce se încăpățânau să-i înțepe ochii.

– Da, Daniel, o să mă gândesc.

O să se gândească, o să cântărească plusurile și minusurile, poate chiar o să facă o listă cu argumente pro și contra. O să se gândească dacă încă mai arătau ca și când erau făcuți unul pentru celălalt. Și, după aceea, o să spună da.

Val privea printre lacrimi cum Daniel și familia lui înaintau prin mulțimea de reporteri. Privirea lui Lyssie avea spiritul de observație al unui potențial scriitor. Val aproape că putea vedea notițele pe care micuța ei soră și le făcea în minte. Starea lui Louise se îmbunătățea, acum că se bucura de o îngrijire medicală de calitate, așa că era puțin probabil ca Val să devină tutorele lui Lyssie, dar erau surori pentru totdeauna.

– Au trecut șase luni de când am decis să-mi deschid propriul cabinet, astfel încât să pot practica mai mult dreptul umanitar, zise Val încet către Rob. Cât de multe s-au schimbat...

El o luă de după umeri.

– În mare parte spre bine.

Cu siguranță. Rob se simțea la întruniri precum peștele în apă. Integritatea și limpezimea minții cu greu câștigate făceau din el un quaker înnăscut. Ea avea să-și petreacă întreaga viață pentru a deveni o Prietenă mai bună, dar asta era încă o luptă ce merita dusă.

– Mă gândeam... Acum că vremea s-a mai răcorit, cu siguranță tu și Malcolm o să vă simțiți mai bine să locuiți la mine acasă până când termini cu recondiționarea casei tale.

– Dacă este o invitație, acceptăm, zise el prompt. Dar n-ai spus tu că oamenii care mai întâi locuiesc împreună

sunt predispuşi să divorţeze mai repede când se căsătoresc, mai târziu? Poate că trebuie să facem ceva ca să nu devenim victimele unei statistici.

– M-am gândit la asta. Cu un rânjet, ea îşi întinse palma. Dă-mi cheile de la Rolls şi hai să începem să studiem datele.

nota autorului

Pedeapsa capitală stârneşte opinii convingătoare de ambele părţi ale baricadei, dar nici una nu e în favoarea executării unor oameni nevinovaţi. În vreme ce orice om inteligent trebuie să presupună că, uneori, sistemul juridic greşeşte, apariţia testelor ADN a dovedit cât de alarmant de des apar aceste greşeli.

De atunci încoace, conştiinţa publicului în legătură cu problema a fost stimulată de informaţii precum aceea venită din Illinois. Cu ajutorul studenţilor la Jurnalism de la Northwestern University, pe baza nevinovăţiei lor, au fost salvaţi de la moarte mai mulţi oameni decât au fost executaţi. Relatările erau atât de revoltătoare, încât, în cele din urmă, guvernatorul statului Illinois a declarat suspendarea execuţiilor.

În vreme ce personajele şi acţiunea din cartea mea sunt imaginare, majoritatea detaliilor provin din cazuri reale. O inspiraţie majoră pentru acest roman a fost cazul lui Michael Austin, închis pentru crimă în oraşul meu natal, Baltimore. Austin a fost condamnat în baza mărturiilor unui martor ocular mincinos şi a unei cărţi de vizită ce s-a dovedit a fi total irelevantă. Nu numai că alţi martori oculari au descris ucigaşul ca având o cu totul altă înfăţişare, dar Austin fusese la lucru în momentul când se petrecuse crima, având fişa de pontaj drept dovadă. Cu toate acestea, a fost nevoie de douăzeci şi şapte de ani pentru a fi eliberat.

Cu intervenţia Centurion Ministries, o organizaţie din New Jersey care vine în sprijinul deţinuţilor condamnaţi pe nedrept, Michael Austin a fost eliberat după ce şi-a petrecut jumătate din viaţă în închisoare. Toţi cei care sunt interesaţi să afle mai multe despre condamnările nedrepte, pot găsi informaţii

pe internet. Un site bun este www.justicedenied.org, care propune numeroase cărți și articole pe acest subiect.

mulțumiri

Este uimitor câte subiecte despre care nu știu nimic există, dar, din fericire, sunt și mulți oameni generoși dispuși să-și împărtășească cunoștințele.

Pentru Louis B. Curran, Julie Kistler, David Blum, Harriet Pilger, Jane Langdell, Susan Tanenbaum și pentru judecătorul Alvin Cohen, comitetul meu de consilieri juridici, multe mulțumiri pentru ajutorul acordat – și sper că n-am făcut prea multe greșeli când am transpus cunoștințele voastre în cartea mea.

De asemenea, mulțumiri speciale Cynthiei Parker și lui Cass Roberson, pentru că mi-au împărtășit ceea ce credeau, susținându-mă astfel în încercările mele de a nu le nedreptăți pe personajele afro-americane; lui Denise Little pentru informațiile despre Programul Surorilor; lui Catherine Abbot Anderson și lui Alice Cherbonnier pentru că m-au lămurit ce înseamnă să fii un quaker; și lui Tracy Farrell pentru sfaturile despre întreținerea și îmblânzirea unui păr roșu extrem de ondulat.

Mulțumiri și pentru cei care nu puteau lipsi din lista mea: nostimul meu prieten John Rekus; editoarea mea neînfricată, Gail Fortune; agenta mea, care mă încurajează mereu, Ruth Cohen; Mary Kilchenstein, pentru ochiul ei ager; și Pat Rice pentru chestiunile de ordin general.